

Leiner Laura

mindig

történik

VALAMI

a

Deákban

Leiner Laura

mindig
történiK
VALAMI
a
Deákban

Úgy tartják, minden iskolának megvannak a maga klikkjei. Ez lehet osztály szerinti, de összekötheti őket közös érdeklődési kör, sport, kihágás, esetleg valamilyen szakkör. Vagy akár egy titkos, senki által nem ismert anonim szövetség is, ami azon diákok segítésére alakult, akik nem tudnak kihez fordulni. Utóbbiba kerültem bele én is. És hogy miként? Kaptam egy üzenetet.

Az üzenet szeptember harmadik hetének szombat estéjén érkezett, amikor is ugyanazt csináltam, mint minden tizenhét éves lány, akinek nincs aznap estére programja. Egy bő hoodie-ban, bunba felkötött hajjal feküdtem az ágyamban, gyümölcsjoghurtot ettem, és az ölemben tartott laptopon a sorozatom elmaradt epizódjait néztem. Éppen zsinórban a negyedik részt indítottam el, amikor a mellettem heverő telefon értesítést jelzett. Megállítottam a filmet, és a kiskanállal a számban odafordultam és felkaptam a készüléket, mert azt hittem, Bálint lesz az. Csak nemrég kezdtek alakulni köztünk a dolgok a végzős fiúval, akivel, bár egy suliba járunk, korábban nem ismertük egymást. Sőt, nem is nagyon vettük észre a másikat, ami egész egyszerűen az iskolánk méretéből és létszámából adódik. A Belvárosi Deák Ferenc Gimnázium ugyanis egy hatalmas, két épületből álló monstrum, épületenként négy emelettel, nyelvi és infós évfolyamokkal, ahol G-ig, H-ig, vagy még tovább is mennek az osztályjelzések. A közel ezerkétszáz diák tehát nem feltétlenül keresztezi egymás útját, és egyáltalán nem ismeri mindenki egymást, sőt. Így volt ez velünk is Bálinttal, akinek az osztályterme korábban a 2-es számú épületben volt, azonban a sulis nyári festése elhúzódott, nem készült el a tanévnnyitó, és ennek következtében a másik épület tesziöltözője, a könyvtár és néhány tanterem is lezárva maradt. Ami miatt pár osztálynak költöznie kellett. Többek között mellénk is, ahová az egyik végzős infós osztály érkezett, Bálinttal, akivel egyre többet botlottunk egymásba,

egy idő után pedig a folyosón történő összemosolygást és szemezészt köszönés követte, amit beszédbe elegyedés, majd egy kifejezetten jól sikerült randi követett, a végén egy bónusz másfél órányi beszélgetéssel a kapualjunkban, amit a búcsúzás után további órákig tartó üzengetéssel zártunk. Elég jól éreztük magunkat, megvolt az összhang, úgyhogy mindketten egyetértettünk abban, hogy ezt minél előbb ismételjük meg. Ez egészen pontosan szeptember harmadik péntekén történt, és még szombaton is végig írogattunk egymásnak, mert sajnos találkozni nem tudtunk, ugyanis Bálintnak családi programon kellett részt vennie vidéken, az unokanővére esküvőjén, de amíg oda nem ért, folyamatosan kapcsolatban voltunk.

Ezért gondoltam, hogy ő üzent (amikor szombat este sorozatnézés közben értesítést jelzett a telefonom), de a kijelzőn megjelenő szalagértesítésen nem Bálint neve szerepelt, hanem egy Instagram-profil. Nem ismertem a küldőt, csak annyit láttam, hogy egy kép érkezett, úgyhogy összeráncolt szemöldökkel vettem a kezembe a telefont, és félrehúztam az ismeretlen profiltól érkező értesítést, amitől megnyílt az üzenet. Csak egy kép volt. Semmi más. Összesen egy fotó, mindenfajta magyarázat nélkül. Mondjuk nem is szorult különösebb magyarázatra, magáért beszélt leírás nélkül is.

– Ez valami vicc? – motyogtam elkerekedett szemmel, és azonnal félreraktam a laptopot az ölemből, majd befeszültem kissé feljebb is ültem, miközben rákattintottam a fotóra, ami így nagyobb méretben jelent meg, nekem pedig tátva maradt a szám, és a döbbenettől elröhögtem magam, egy afféle

„ilyen nincs” stílusban.

Bálinttól vártam üzenetet, de végül nem tőle, hanem róla kaptam. A beérkezett fotón ugyanis Bálint szerepelt, aki a jelek szerint az állításával ellentétben nem csak hogy nem volt vidéki esküvőn, de nem is családi körben töltötte a szombat estét, tekintve, hogy épp egy koncert közönségének szellős hátsó soraiban kapták le, ahogyan a vele szemben álló lány derekát átkarolja, miközben egy-egy poharat tartva a kezükben, csókolóznak. A félreértések elkerülése érdekében a fotón ott szerepelt a kép készültének valós időpontja. Ami négy perccel ezelőtt volt.

– Na ne! – ráztam meg a fejem, és keserű mosollyal bezártam a képet, majd átmentem a Bálinttal történő korábbi beszélgetésekre, amit úgy zártunk le, hogy ő azt írta, kezdődik az esküvő, és lehet, hogy nem fog tudni sokat üzeni. Azt válaszoltam, hogy semmi gond, érezze jól magát, és majd beszélünk. Ő pedig beszívezte. Csalódottan néztem a belájkolt válaszomat, amivel totálisan hülyének nézett, majd a szám szélét rágva ideges nevetéssel a nevére kattintottam, és letiltottam a francha, aztán lemondóan félredobtam a telefonomat az ágyban, és egy kelletlen „ennyit erről” fújtatás kíséretében hátradőltem, miközben a tenyeremet az arcomra tapasztottam.

Néhány percig őszintén sajnáltam magam, amiért a jelek szerint belefutottam egy ilyen hazug, megcsalós gyökérbe, aki egyértelműen arra játszott, hogy szimultán kavarjon velem is, és ezek szerint mással is, és arra jutottam, hogy még jó, hogy időben tudomást szereztem arról, milyen is Bálint valójában, mielőtt járni kezdtünk volna. Ekkor

azonban megakadtam a gondolatmenetben, az arcomra tapasztott kezemen széthúztam az addig szorosan összezárt ujjaimat, és kilestem az így kialakult résen. Egyenesen a telefonomra. Mert az első sokkhatásból felocsúdva eszembe jutott az a korántsem elhanyagolható tény, miszerint nem magamtól szereztem tudomást a dologról. Hanem a kapott fotó által.

Odanyúltam az ágyamon hanyagul félredobott készülékhez, kézbe vettem, majd feloldva a kijelzőt rámentem arra az Instára, akitől a képet kaptam üzenetben, hogy megnézzem, ki az. A profilra kattintva nem jutottam semmire, mert az oldal privát volt, nem lehetett rálátni, de egyébként is nulla bejegyzést, nulla követőt és nulla követést jelzett. Ezzel nem jutottam előrébb, úgyhogy eltűnődve néztem a profilképet. Nem személyt ábrázolt, hanem egy fura, filctollal rajzolt, fehér háttéren lévő fekete smiley-t, ráadásul olyat, aminek csak a szemei, és a mosolygós szája van meg, nincs körberajzolva. A profil neve egy fekete X volt, nem derült ki róla bővebb. Ennyit árult el magáról, semmi mást.

Törökülésbe húztam a lábam, azon gondolkodtam, hogy mit csináljak, majd hirtelen felindulásból felemeltem a telefont, és válaszoltam a kapott képre.

„Ki vagy?”

Éppen azon tanakodtam magamban, hogy írjak-e még ehhez valamit, amikor az elküldött kérdés melletti ikon váratlanul átváltott olvasottra. Vagyis valaki rögtön megnyitotta az üzenetet. Viszont nem válaszolt, sőt, azt sem jelezte egyszer sem, hogy éppen írna valamit. Csak

megnyitotta. Vártam egy kicsit, aztán az alsó ajkamat beharapva újra küldtem egy üzenetet.

„???”

A három elküldött kérdőjel szinte azonnal olvasottá vált, tehát még bent volt az üzenetben a másik fél is. Reakció azonban továbbra sem jött.

– Mi a... – motyogtam, és a laptopomon leállított sorozat halovány fényében ráhajoltam a telefonomra, aztán a fejemet rázva újabb üzenetet írtam, ezúttal taktikát váltva.

„Akárki vagy, kösz a képet” – küldtem el, hátha a köszönetre reagál valamit. De nem tette, csak elolvasta.

– Oké, ez kezd idegesítő lenni – állapítottam meg.

„Helló?” – írtam. Semmi, megint csak olvasottá vált.

– Na jó – vakartam meg a nyakam elgondolkodva, aztán rámentem a privát profilra, és küldtem egy követési kérelmet. Azonnal elutasította. Újra megpróbáltam. Újra elutasított. Megint rányomtam. Szinte azonnal jelölhettem ismét, mert rögtön megtagadta a kérésemet. Ezzel elszórakoztunk egy darabig, aztán röhögve széttártam a karom, és ráírtam: „Jó, befejeztem! Nem jelölgetlek.” Azonnal olvasottá vált, majd legnagyobb meglepetésemre az üzenetemre érkezett egy feltartott hüvelykujj reakció. Megilletődve néztem a kapott kis ikonra, amit sikerült kipréselnem a rejtélyes profiltól, aztán megint írtam neki.

„Bálinté vagy az én ismerősöm vagy?” – kérdeztem. Az üzenetet megint csak elolvasta, de nem reagált.

„Légyszi. Legalább reakciógombbal válaszolj” – tettem hozzá, remélve, hogy rá tudom bírni arra, hogy kommunikáljon velem, de továbbra sem történt semmi.

„Ne már. Ez így marhára nem fair. Miért nem írod meg, hogy ki vagy???” – küldtem el az érezhetően ideges üzenetet, aztán mérgesen néztem, ahogyan az elküldött sor rögtön olvasottá válik, és egyre jobban felhergelve magam a válasznélküliségen, már majdnem írni kezdtem a folytatását, de ekkor óvatosan felemeltem az ujjaimat a készülékről, és a számat eltátva néztem a kijelzőt. Ami azt jelezte, hogy a másik fél éppen ír. Aztán megjelent a válasza, ami ennyiből állt:

„Mert nem akarom, hogy bárki tudjon róla”

Nem gondolkodtam az olvasottakon, abban a pillanatban visszaírtam, hátha így fenntarthatom a beszélgetést.

„Miről?” – kérdeztem, de nem reagált.

„Miről nem tudhat senki?” – folytattam.

„Hogy elküldted a képet? Vagy erről a profilról? Vagy hogy ki vagy?” – támadtam le a kérdéseimmel.

„Csak ne mondd el senkinek” – kérte.

„Mit?”

„Micsodát?”

„Hmm?”

„Mit ne mondjak el?” – kérdezgettem. Az üzeneteimet ismételten reakció nélkül hagyta. Csak elolvasta.

„Hé! Válaszolj!” – küldtem el érezhetően felháborodottabb stílusban, majd, mivel nem írt, tehetetlenségemben megint bejelöltem. Ő pedig ezt már nemcsak elutasította, de ezúttal le is tiltott. Nem tudtam többet írni, vagy jelölni. Az anonim kis filces mosoly lerázott.

– A francba! – szisszentem fel, és azonnal átváltottam a másik profilomra, mert természetesen – mint szinte

mindenkinek – nekem is több regisztrációm van. Egy felvállalt, egy pedig, amivel stalkerkedni szoktam, úgyhogy átugrottam arra. A másodprofilommal megkerestem a rejtélyes oldalt, de ott még annyi sikerem sem volt, mint a sajátommal, az első próbálkozásra tiltott. Ennyit erről. A telefont tanácstalanul az ölembe ejtve a térdemre könyököltem, és a laptop elsötétülő képernyőjének világításában gondolkodtam el az este történésein. Először azon, hogy Bálint mekkora egy seggfej. Aztán, hogy ezt valaki elmondta nekem. És a kettő közül az elsőt sokkal hamarabb túlléptem. A másodikon viszont szüntelenül kattogott az agyam. Mert borzasztóan érdekelt, hogy ki lehet az.

Hétfő reggel szokás szerint a sulis melletti pékségben kezdtem, ahol beálltam a nagyrészt deákos diákokból álló sor végére, és várakozás közben a fejhallgatómból szóló zenét hallgattam, amin átszűrődött a helyiség lármája, mert mindenki hangos beszámolót tartott a hétvégéről.

– Következő – intett felém az eladó, mire letoltam a fülesem, és odaléptem a pulthoz. A papírpohárban kiadott lattéval és zacskóba szedett pogácsával a kezemben megfordultam, és helyet cserélve a sorban utánam következővel kimentem a pékségből. A kora reggeli napsütésben sétálás közben technikásan leügyeskedtem magamról a vékony dzsekit, egyik kezemből a másikba áttéve a poharat, a pogis zacskót pedig eközben a fogam közé szorítottam. Amikor megvoltam, begyűrtem a dzsekit a táskámba, így csak egy fekete rövid ujjú topot viseltem, ami alatt egy sávban szabadon maradt a hasam a kék farmerem derékrésze felett. A topom nyakrészéhez nyúlva ellenőriztem, hogy kint van-e a vékony nyakláncom, majd megforgattam a csuklómon lévő órát, hogy a számlapja felfelé álljon. A reggeli hajszáritást követően nem kis erőfeszítéssel elért, középen tökéletesen egyenesen elválasztott hosszú, sötétbarna hajamat kiengedve hagytam, ami bőven a vállam alá ért.

– Roni! – kiáltotta egy hang mögülem, amire a Deák felé haladó diákok közt megállva megfordultam és az engem kerülgetők sűrűjében néztem felvont szemöldökkel Bálintra, aki sietősen igyekezett utánam. – Bocs, bocs – szólt azoknak,

akiket megelőzött, és odafurakodott hozzám a szűk járdán. – Roni – köszöntött mosolyogva, amikor odaért hozzám. – Mi... – kezdte a fejét megrázva, mintha csak a szavakat keresné. – Mi történt? Egész vasárnap kerestelek, de... de nem tudtam írni – szólt. – Olyan volt... – nevette el magát idegesen –, mintha tiltva lennék – tette hozzá félig szórakozottan, félig pedig zavartan. Egyértelműen arra várt, hogy cáfoljam meg. De nem tudtam.

– Milyen volt a koncert? – kérdeztem témát váltva, mire Bálint bólintott.

– Az jó volt – legyintett hanyagul. Felvont szemöldökkel néztem rá. Észre sem vette, hogy én erről elvileg nem tudhatok. Nem csak szararc, de még hülye is – állapítottam meg magamban, miközben ő gond nélkül folytatta. – De tényleg nem tudom mi volt a messengerrel... – magyarázta, aztán a következő pillanatban megakadt, amikor leesett neki.

– Azt... – ocsúdott fel. – Azt mondtad, koncert?

– Igen – erősítettem meg. – Ott voltál, nem? Egy lány ismerősöddel. A jelek szerint nagyon közeli lány ismerősöddel... – tettem hozzá, szándékosan nem titkolva előle, hogy mennyit tudok.

– Ó, basszus – motyogta elsápadva.

– Jaja – vigyorogtam rá grimaszolva. – És amúgy igen, eltaláltad. Tényleg azért nem tudtál írni, mert tiltva vagy – tártam szét a karom kezemben a pogácsával és a kávéval, majd megfordultam, és egyszerűen otthagytam a járda közepén álló, teljesen leblokkolt srácot, akinek a válla minden alkalommal kissé előremozdult, ahogy az őt

kikerülők nekimentek.

– Várj! Roni! – üvöltött utánam. – RONI!

– Hm? – fordultam meg.

– Honnan... Honnan tudtad meg? – kérdezte, még mindig sokkos állapotban.

– Nem mindegy? – kérdeztem vissza gúnyos, megvető hangsúllyal, és mentem tovább.

A szemrehányó „nem mindegy?” válaszom csak megjátszottan volt ilyen magabiztosan arrogáns, mert azt mégsem mondhattam, hogy nem tudom, akkor sem, ha valójában még mindig fogalmam sem volt, hogy ki küldte a képet, és főként, hogy miért. Elképzelésem sem volt, hogy ki akarhat nekem ennyire jót, és hogy miért nem vállalta fel magát a smiley profil mögötti személy. Abban biztos voltam, hogy valaki olyan küldte a képet, aki a Deákba jár. Bálint sulin kívüli ismerősei nem igazán tudhattak rólam, tekintve, hogy még csak kialakulóban volt köztünk az a valami, ami végül soha nem fog kialakulni. Az én (nem sok) sulin kívüli ismerősöm pedig szintén nem sokat hallott tőlem Bálintról, annyira friss volt az egész. Még anyu is csak annyit tudott a dologról, hogy pénteken még „végzős srácként” emlegettem valakit, vasárnap reggelre meg már átmenet nélkül „az a rohadék” lett belőle.

Külsős tehát nem nagyon jelezhette nekem, hogy Bálint átver. Nem. A kép küldője valaki olyan volt, aki tudhatott rólunk, és aki abban a pillanatban, amikor láthatta, hogy Bálint mással van, jelezte nekem. Tehát akárhogy nézzük, egy jóakarómról van szó.

Én pedig egyszerűen nem tudtam ennyiben hagyni a

dolgot, már csak azért sem, mert kétféle ember létezik. Az első, aki egy találós kérdés hallatán minimális gondolkodás után rávágja, hogy nem tudom, passz. A másik viszont mindenáron megpróbálja kitalálni. Én pedig a második típus vagyok, mindig is ilyen voltam. Végigvittem az összes videójátékot és társast, amibe belekezdtem, végigmentem a szabadulós szobákon, és megoldottam a rejtélyeket, amik egy-egy játék továbbjutásához kellettek, soha nem hagytam félbe, vagy adtam fel. Úgyhogy nem volt kérdés, ki akartam deríteni, vajon ki lehet a titokzatos személy, aki írt nekem. Méghozzá úgy, hogy lehetőleg ne szegjem meg az egyetlen dolgot, amit az anonim profil kért tőlem. Vagyis, hogy ne mondjam el. Ennyivel tartoztam neki. És mivel ennél konkrétabbat nem közölt arról, hogy ezt mire érti, úgy vettem, hogy en bloc az egészet tartsam titokban, tehát a teljes „kaptam valakitől egy képet” történetet megtartottam magamnak, és a történetek egyetlen részletét sem árultam el senkinek. Azt viszont egy szóval sem mondta, hogy én nem járhatok utána, kit takarhat a profil.

Úgyhogy otthagya a lebukás tényétől még mindig letaglózva álló Bálintot, egyszerűen továbbmentem, úgy, mint akinek fontosabb dolga is van. És, hát volt is.

A suli felé haladva kikerültem néhány „pont ott és pont most” társaságot, akik valamiért mindig a járda közepén állnak meg beszélgetni, aztán amikor odaértem a Deákhoz, nekidőltem a járda és az úttest közötti fémkorlátnak. A robusztus kapuval pont szemben voltam, és miközben beleittam a kávémba, a gimisek forgatagát néztem, ahogyan hét negyvenötökör valósággal özönlenek be az épületbe. Közel

ezerkétszáz diák, és valamelyikük üzent nekem – állapítottam meg, majd egy „ez nem lesz könnyű menet” sóhajtással kiittam az utolsó kortyot, a korlát melletti kukába dobtam a kiürült poharam, majd magam elé húztam a táskámat, és előhalásztam a diákomat. Besoroltam az érkezők közé, jól láthatóan feltartottam az igazolványomat, amivel átengedtek a portán, majd araszolva bementem a hűvös épületbe, ami visszhangzott a tanulók lármájától.

A magas lépcsőfokokon felbaktattam a negyedekre, a folyosón köszöntem a kint ácsorgó többieknek, majd beléptem a terembe, és a padok között a helyemre sétáltam. Alig páran voltak még bent, akik pedig a helyiségben tartózkodtak, a padjuknál ülve telefonoztak, vagy szendvicset ettek, esetleg házit másoltak.

– Milyen volt a hétvégéd, Roni? – kérdezte Niki, a padtársam, aki éppen a haját fésülte egy nagyfejű hajkefével.

– Volt már jobb – feleltem a táskámat a széktámlára akasztva. – Mivel kezdünk?

– Magyarral.

– Kösz – vettem ki a füzetem. – Neked hogy telt? – érdeklődtem. Niki egy csomó mindent mesélt valami TikTokon látott helyről, ami a valóságban elég nagy csalódást okozott. Bólogatva hallgattam, de igazából nem figyeltem, hanem átnéztem Niki felett, aki a helyén ülve előrehajolt, és lefelé lóगतott fejjel keféltte tovább a haját, folyamatosan beszélve, miközben én a kapott üzenetemen gondolkodtam.

Valamiért azt súgta a megérzésem, meg a logikám is, hogy, mivel az osztálytársaim láthattak a legtöbbit beszélni Bálinttal, közülük lehet az, aki küldte a figyelmeztetést. Ami

a 11F esetében harmincnégy lehetséges jelöltet jelent. Illetve, mínusz egy, mert értelemszerűen engem kivehetünk. Tehát harminchárom.

De hogy kérdezzek meg harminchárom embert valamiről, amiről nem tudhatnak?

Vagy bízzak abban, hogy elárulja magát az illető? A tollam végét rágcsálva kifordultam a széken, így ráláttam az egész teremre, és szemügyre vehettem a többieket. Akik már bent voltak az osztályban, nem mutattak semmilyen árulkodó jelet, vagy akár érdeklődést felém. Az orromat felhúзва grimaszoltam egyet, belátva, hogy ez így nem fog működni, hiszen miért árulná el magát valaki, aki nem akarja elárulni magát. Nem. Egyértelműen nekem kell kiugrasztanom a nyulat a bokorból, még hozzá az egyetlen lehetséges módon. A meglepetés erejével. Csak még azt nem tudtam, mi legyen az. Nem sok derült ki az üzenet küldőjéről, a privát profilnak sem követője, sem követettje, de még posztja sincs, csak egy profilkép... És akkor beugrott valami. Hirtelen ötlettől vezérelve elővettem a telefonomat, és megnyitottam az Instát. Mivel kétszeresen is letiltott a profil, már csak egy harmadik regisztrált fiókkal találtam meg (több nincs, csak három), szóval erre már vigyáztam, és nem írtam rá, vagy jelöltem be. Ezúttal egyébként is csak a profilképe kellett, amit alaposan szemügyre vettem, miközben kimásztam a helyemről, és a táblához mentem, ahol felemeltem a fekete filcet. A vállam mögött visszanezve ellenőriztem a többieket, de a teremben lévő osztálytársaim ügyet sem vetettek rám, vagy arra, amit csinálok, így sietősen lepattintottam a filc kupakját, és jó

nagyban felrajzoltam a táblára a profilképen beállított smiley pontos mását.

Amikor végeztem, visszadobtam a filcet a helyére, majd sietősen a helyemre ültem, és a pogácsámat eszegetve az ajtón sorban belépők reakcióját figyeltem, arra apellálva, hogy a kép küldője erre biztosan nem számít, a meglepettsége pedig reflexszerűen vetül majd ki az arcára, amivel elárulja magát. A becsengetéshez közeledve az osztályba egyre többen érkeztek, én pedig a pad belső székén, féloldalasan elhelyezkedve nekidöntöttem a hátam a falnak, úgy néztem az osztálytársaimat, akik egyesével, kettesével vagy éppen csapatostul jöttek be a terembe. És teljesen ignorálták a táblán lévő mosolygós fejet. Mindannyian. Az egyetlen, aki érdeklődést mutatott, a magyartanár volt, aki a csengetés után becsukta maga mögött az ajtót, és egy „Hah, de aranyos!” megjegyzéssel reagált rá, aztán hozzátette, hogy „Na, valaki törölje le. Mondjuk te” – bökött az első padban ülő felé, aki komótosan kimászott a helyéről, és a táblához lépve letörölte a filccel rajzolt ábrát a fehér felületről. Eközben én még mindig oldalra kifordulva ültem a székemen, és végigpásztáztam a termet, árulkodó jelek után kutatva. Semmi ilyennel nem találkoztam, két ásítás volt a legközelebb ahhoz, amit valamiféle reakciónak lehetne nevezni, de ez inkább szólt a hétfő reggelnek, mint a táblán lévő rajzomnak.

Megállapíthattam, hogy ez nem jött be, két hiányzón kívül, akik már a múlt héten sem voltak, mindenkit láttam, amint megpillantja a rajzot, de senki nem viselkedett máshogy, mint extra közömbösen, ami ebben az esetben normálisnak

mondható. Úgyhogy kénytelen voltam borítékolni, hogy mégsem az osztályomban lesz a kép küldője.

– Veronika! – szólt rám a tanár, figyelmeztetve, hogy lemaradok a diktálásról, mire visszafordultam a padban, és a füzetem fölé hajolva a lapra nyomtam a tollam hegyét, miközben folyamatosan töprengtem.

Nem volt az osztályban a smiley profil tulajdonosa, ami azt jelenti, hogy ki kell terjesztenem a keresést. Méghozzá... Méghozzá Bálint osztályára, mert az én osztálytársaimon kívül ők voltak, akik még elég sűrűn láthattak minket együtt az utóbbi napokban. Sőt – gondoltam át lassan bólogatva. Sőőt! Ők azok, akik az én osztálytársaimmal ellentétben ismerik Bálintot, tehát tudhattak róla, hogy van barátnője, és mégis velem kavar. És valaki, aki elég jóérzésű, ezt nem nézte jó szemmel, hanem szólt nekem. Nem a saját profiljáról, hogy ne haragítsa magára Bálintot. Hát persze! – csaptam rá a füzetemre „megvan” stílusban, és elégedetten hátradőlve a székesen képzeletben megveregettem a vállam, amikor is a tanár unott sóhajjal meredt rám.

– Veronika! – vont a szemöldökét, miközben a tekintetét köztem és a füzetem között kapkodta, arra célozgatva ezzel, hogy írjak már.

– Elnézést – feleltem, és újra előrehajoltam, hogy átnézzek Niki füzetének teleírt fél lapjára. – Hol tartunk? – suttogtam, mire felém tolta, és hagyta, hogy lemásoljam.

Az óra végét szinte megváltásnak éltem meg, annyira szerettem volna minél előbb kimenni a teremből, hogy folytathassam a titkos profil keresését, így amikor felcsendült a Deákban az első óra végét jelző kicsengetés,

elsőként pattantam fel a helyemről. A tanár mondjuk még a házit diktálta, úgyhogy azt már állva firkantottam le, fél térdemmel a székemre támaszkodva, majd annyira gyorsan távoztam, hogy elsőként viharzottam ki a teremből.

A folyosóra érve a mellettünk lévő végzős osztály ideiglenesen megkapott osztálytermének ajtaja is éppen akkor nyílt ki, és kilépett rajta a tanár, majd szép sorban a tanulók is. Köztük Bálint, mire hátat fordítottam, és visszavonulót fújtam, mielőtt még azt hinné, őt keresem, vagy miatta megyek át a termükbe. A legkevésbé sem szerettem volna, ha félreérti a szituációt, főként, mert az igazat magamban kellett tartanom, ami miatt viszont nem tudtam volna mivel magyarázni, hogy mit keresek náluk. Úgyhogy a termükbe nem tudtam bemenni, ami igazából nem is jelentett problémát, mert az ő osztályukban nem rajzolhattam a táblára a smiley-t, mivel becsengetéskor úgyis el kéne mennem onnan, és így pont nem látnám a reakciókat sem. Mást kellett kitalálnom. Hogy ne legyek feltűnő, odaálltam két beszélgető osztálytársamhoz a folyosón, akik először furcsán néztek rám, mert az elmúlt két évben nagyjából nulla alkalommal voltunk így közösen egy társaságban, de miután afféle „folytassátok nyugodtan” mosollyal néztem rájuk, megvonták a vállukat és tovább diskuráltak valami Twitch csatornáról, miközben én köztük állva helyeslőn bólogattam, és fél szemmel folyamatosan a mellettünk lévő termet figyeltem, ahol állandó volt a jövés-menés.

Azt hamar elengedtem, amit először terveztem, hogy egy cetlire ragasztva a termük ajtaján hagyjam a smiley-t, mert

megállás nélkül nyitogatták, a végzős osztály tagjai közül valaki mindig vagy éppen kijött, vagy bement. Észre sem vennék, ha lenne rajta valami. Az ajtó mellett, a kirakott tábló alatti fehér, üres falrész viszont ideális helynek tűnt. Az ott feltűnő lenne és biztosan észrevennék.

Az alibinek használt osztálytársaimtól egy „később folytatjuk” megjegyzéssel búcsúztam, és kihátráltam a társaságukból, mire megint csak értetlenül meredtek rám, aztán vállat vonva újra egymáshoz fordultak, és tovább beszélgettek.

A termünkbe belépve visszamentem a helyemre, és előszedtem a táskámból a következő óra cuccait, amit kipakoltam a padra, majd kinyitottam a földrajzfüzetemet, és egy üres oldalra lapozva rárajzoltam az Insta-profil smiley-jának tökéletes, felnagyított mását. Kitéptem a lapot a helyéről és már indultam is volna vissza, de a csengő közbeszólt, úgyhogy el kellett halasztanom a következő szünetig, és inkább leültem a helyemre. Egyébként sem volt ötletem, hogy mivel rögzítsem a falra.

– Niki – szóltam a padtársamhoz.

– Igen? – kérdezte a fél szendvicset visszacsomagolva az alufóliába, hogy elrakja, mielőtt megérkezik a tanár.

– Nincs egy darab celluxod? Vagy valami ragasztód?

– Á-á – rázta a fejét. – De Annánál tuti van – tette hozzá, mire egy „tényleg!” helyesléssel fordultam a két paddal hátrébb, balra ülő Annához, aki az osztályunkban AZ A TANULÓ. Vagyis aki különböző színű tollakkal ír, témakör szerint, markerekkel és kihúzókkal jelöl, matricákat ragasztgat az oldalra, és mindig kidekorálja valami washi

tape-pel a füzetlapokat.

– Anna – szólítottam meg, és még integettem is hozzá, hogy képmen legyen, ki szólt hozzá, mert éppen akkor is nagyon belemerült valami sor kihúzogatósába. – Van ragasztód? – kérdeztem.

– Persze – válaszolta, és lehajolt a táskájához, majd némi kutakodás után kiemelt egy maréknyi színes celluxot. – Milyen kell?

– Átlátszó is jó – válaszoltam, de rögtön láttam, hogy a válaszom csalódottsággal tölti el, ezért gyorsan kijavítottam magam. – A világoskék – szóltam, majd a levegőben elkaptam a felém dobott kis tekercset. – Kösz – zártam a tenyerembe, és gyorsan előrefordultam, mert megérkezett a tanár.

Negyvenöt perccel később ismét elsőként álltam fel a helyemről, lényegében még tartott az óra, de én már a kezemben fogtam a lapot, aminek a tetejére egy kis darab, világoskék celluxot rögzítettem. A folyosóra kiérve láttam, hogy a mellettünk lévő terem ajtaja még csukva van, ezért sietős léptekkel mentem el előtte, és a kilincs melletti szabad falrészénél megállva már emeltem a kezem, hogy egy gyors mozdulattal feltapasszam szemmagasságba a rajzomat, amikor is kitárult mellettem az ajtó, és hangzavar közepette kilépett a matektanár.

– Ne felejtsetek, holnap... – köszönt el az osztálytól, miközben a diákok egyre hangosabban közelítettek az ajtóhoz, azzal a szándékkal, hogy elhagyják a termet a szünetre. Sőt. Egy pillanat alatt kint is voltak a folyosón. A lebukástól való ijedtségtől ösztönösen leengedtem a kezem,

és egy másodperc alatt összegyűrtém a tenyeremben a lapot, majd, mivel nem tudtam jobbat kitalálni, azért hogy ne ütközzek össze a teremről kiérkezőkkel (és Bálinttal), csatlakoztam a tanárukhoz, és a folyosón mellette igyekezve szóval tartottam azzal, hogy megkérdeztem, hogy van.

– Nagyon kedves, hogy kérdezed, Roni – lelkesedett, és elég hosszasan válaszolt, miközben én tettetett érdeklődéssel hallgattam, vissza-visszapillantva magunk mögé, azt ellenőrizve, hogy feltűnt-e valakinek az ólálkodásom.

Szerencsére nem, de azért ez húzós szituáció volt. Éppen ezért úgy döntöttem, miután az elsőt elköszöntem a matektanártól (akinek hogylétét egészen addig hallgattam), hogy túl rizikós napközben próbálkozni a papír felragasztásával, szóval a kukához hajolva kidobtam az összegyűrt lapot, és átraktam a küldetést másnap reggelre.

Kedden sokkal felkészültebben, és sokkal korábban érkeztem a Deákhhoz. Lényegében reggel anyuval együtt indultam el, ami persze fel is tűnt neki, mert nem volt megszokott.

– Nulladik órád van? – csodálkozott el, állig felpakolva.

– Nem, csak... – átvettem tőle a kartonra felragasztott papírházat, hogy könnyebben be tudja zárni az ajtót. – Egy sulis projekt miatt korábban megyek be – zártam le ennyivel. Vagyis szerettem volna.

– Milyen projekt? – érdeklődött anyu, mire egy szisszenéssel konstatáltam a hibámat. Egy általános iskolai technikatanárnak nem olyan választ kellett volna adni, ami biztosan érdekli. – Valami infós – vágtam rá, mert tudtam, hogy ettől lankad az érdeklődése, majd gyorsan témát váltottam, és a kezemben tartott papírház makettjét kezdtem nézegetni. – Ez mi lesz?

– Mintadarab. Ezt próbáljuk meg ma közösen reprodukálni a harmadikosokkal – mondta. – A ház részeit.

– Ahhaa – forgattam meg a kartont a kezemben, és belestem a kis papírkonyha ablakán, majd a nappaliba, hálóba... Aztán megakadtam. – Itt mi van? – mutattam az egyik helyiségre.

– Garázs – felelte.

– Á – jutott eszembe. – A túlságosan belvárosi gondolkodás átka. Nem számoltam kocsival – kopogtattam meg a halántékom, mire anyu elnevette magát, és kihúzta a zárból a kulcsot, majd elindultunk lefelé a lépcsőn, miközben

visszaadtam neki a házat.

Olyan hamar érkeztem a Deákhhoz, hogy még alig volt valaki a környéken. A pékségben is sorban állás nélkül végeztem, a sarok is üres volt, és a járdán sem kellett szűkösen haladnom. Tökéletes időpont arra, hogy észrevétlenül felragasszam a papírom, amit otthon újraalkottam. A suliban szinte csak én voltam még, visszhangzó léptekkel felmentem a lépcsőn, és elhaladtam a javarészt üres termek előtt, amiknek nyitva volt az ajtaja. Amelyik csukva volt, onnan halkán kiszűrődött a nulladik órában tartott fakultáció szaktanárának hangja. A negyedik emeleti folyosón lévő utolsó két terem ajtaja is nyitva volt, a takarításból visszamaradt vizes felmosócsík még száradt a padlón. A végzős osztály terme előtt megállva előkerestem a táskámból a papírt, majd a magammal hozott celluxból foggal leszakítva két darabot a lap tetejére és aljára erősítettem, majd óvatosan körbenéztem a folyosón, és amikor meggyőződtem róla, hogy teljesen egyedül vagyok, odaléptem a falhoz, és felragasztottam az ajtajuk mellé, oda, ahol a terembe lépéskor garantáltan mindenki észreveszi.

Miután még egyszer rányomtam az ujjaimat a papírra, hogy megerősítsem a ragasztást, hátrálva kerestem egy olyan helyet, ahonnan kényelmesen és feltűnésmentesen ráláthattam a területre. A termekkel szemközti ablakok egyikének belső párkányára esett a választásom, amire felültem és a lábamat a radiátoron pihentetve (a cipőm talpával taposva a tetejét) elővettem a papírzacskóból a pékségben vett croissant-omat, és ráérősen enni kezdtem,

miközben a szabad kezemmel telefonoztam. Egy idő után véget értek a fakultációs nulladik órák, és a lépcsőn is szállingózni kezdtek a diákok, ezért befejeztem az instázást, és figyelni kezdtem a történéseket. Hamarosan egyre nagyobb lett a zaj és a jövés-menés, fél nyolc után pedig már a megszokott deákos hangulat uralkodott az épületben. A mellettünk lévő végzős terembe is egyre csak érkeztek a diákok, én pedig megfeszített figyelemmel követtem mindenkit, aki csak belépett az ajtón. Arra számítottam, hogy aki felismeri a rajzot, vagyis felismeri magát, mindenképpen megtorpan majd legalább egy pillanatra, ha pedig szerencsém van, még gyanúsán körbe is néz, amivel teljes mértékben elárulná, hogy ő van a profil mögött. Igen, erre számítottam, csakhogy semmi ilyesmi nem történt. Az osztály tagjai jöttek-mentek, teljesen ignorálva a falra ragasztott papírt. Hét ötvenötig senki nem állt meg, vagy tulajdonított neki bármilyen jelentőséget. Közben pedig megérkezett Bálint is, aki miután látta, hogy ott ülök az ablakban, elindult felém, mire rögtön a fülemhez emeltem a telefonomat, mintha beszélnék. Erre visszalépett, és a kezét feltartva egy „hagyjuk” mozdulattal jelezte, hogy felfogta, nem akarok beszélni vele. Miután eltűnt a termükben, újra leengedtem a telefonomat, majd a jelzőcsengő hangjára felpillantva tanácstalanul sóhajtottam egyet, már-már feladva a dolgot, amikor is a végzősök terméből kijött egy srác, akit csak látásból ismertem, még a nevét sem tudtam. A fiú óvatosan körbenézett a folyosón, majd miután úgy ítélte meg, hogy tiszta a terep, kihúzott a farmerje hátsó zsebéből egy filcet, a szájához emelve ráharapott a kupakjára, és

lazán kirántotta belőle a tollat, aztán odalépett a falra ragasztott papírhoz, és nekem háttal állva valamit ráírt. Azonnal kihúztam magam, elszakadva az ablakkerettől, aminek addig kényelmesen dőltem, és feszült figyelemmel, lélegzet-visszafojtva néztem a jelenetet, ami alig tartott tovább pár másodpercnél, és a srác már el is lépett a faltól, és visszament a termükbe, becsukva maga mögött az ajtót. A folyosón rajtam kívül már csak egy-egy lézengő diák tartózkodott, de ők is elillantak a megszólaló csengő hallatán, én pedig lecsusszantam a párkányról a radiátorra, majd leugorva felvettem a táskámat, és a torkomban óriási gombóccal léptem a végzős osztály terme melletti falrészhez, hogy megnézzem, milyen üzenetet hagyott a titkos jóakaróm. A szívem vadul dobogott, ahogy a papírhoz közelítettem, majd odaérve mély levegőt vettem és ránéztem a lapra. Azonnal elszállt minden illúzióm azzal kapcsolatban, hogy megtaláltam az üzenet küldőjét. Egészen biztosan nem ő volt, ezt első ránézésre meg tudtam állapítani, miközben odanyúlva egy hanyag mozdulattal letéptem a helyéről a papírt, és a szememet forgatva néztem meg újra. A lapon szereplő smiley-t ugyanis a srác egyszerűen körberajzolta, majd firkantott hozzá pálcikatestet is, határozottan ábrázolva és kellően részletezve, hogy fiú emberkéről van szó.

– Barom állat – dűnnyögtem összegyűrve a lapot, és még a tanár előtt bementem a termünkbe, ahol csalódottan kihajítottam a kukába a használhatatlan papírt. Megint vakvágányon voltam, ugyanis ezzel kizárhattam, hogy Bálint végzős osztályából küldte valaki az üzenetet. Nem ők voltak.

Aminek következtében még jobban ki kellett szélesítenem a kört. Ezúttal már az egész Deákra.

Ami, tekintve, hogy nagyjából ezerkétszáz gimis diákot jelent, nem tűnt egyszerű feladatnak. Hiszen mégsem ragaszthattam minden terem ajtaja mellé egy papírt a rajzzal, máskülönben viszont nem tudtam, hogy láthatnám az üzenet küldőjének reakcióját. Márpedig csak a reakciója buktathatná le, semmi más. Az fel sem merült, hogy esetleg befejezzem a keresést, akkor sem, ha a keresés kiterjesztésének ötletével már kissé rögeszmémé vált a dolog. Elvégre, az vesse rám az első követ, akinek nem piszkálná folyton az agyát, ha kapna egy ilyen üzenetet, és nem tudná, hogy kitől. Meg akartam találni, egyrészt azért, hogy megköszönjem, másrészt, és nyilván ez volt a nyomósabb indokom, hogy ne maradjon egyoldalú a kapcsolat, és ahogy ő ismer engem, én is ismerhessem őt. Mondjuk úgy, hogy kilencvenöt százalékban ez hajtott előre. Csak azt nem tudtam, hogy miként érhetem el. Folyamatosan törtem a fejem a megoldáson, ami végül nem várt helyről érkezett, mert amikor az ötödik óra előtti szünetben a helyemen ültem, és a tollammal idegesen kopogtattam a füzetemen, a DIY-királynő Anna lépett oda hozzám, és megkérdezte, jó volt-e a washi tape.

– Hm? – zökkentem ki a gondolataimból, és kérdőn néztem rá.

– A ragasztó, amit tegnap kértél – emlékeztetett.

– Ja az – jutott eszembe. – Igen, nagyon – bólogattam.

– Akkor jó. Szólj majd, ha kell még – tette hozzá, amit mosolyogva megköszöntem, és már folytatni akartam a

tollammal való idegesítő kopogtatást, amikor megakadt a tekintetem a farmerdzsekijén. Vagyis a rajta lévő mintákon, firkákon, rajzokon.

– Várj, Anna – szóltam utána, mire megállt. – A dzsekiden ezek... gyárilag vannak rajta?

– Nem, dehogy. Én rajzoltam rá, textilfilccel – magyarázta. – Tényleg azt hitted, hogy így vettem? – lepődött meg büszkén, és abszolút bóknak vette a megjegyzést, miközben felemeltem a tenyeremről az állam, amibe addig támasztottam a padon könyökölve, és a mintákat néztem a dzsekin. Ez az! Nem nekem kell mindenhová eljuttatnom a mosolygós fejet, és kilesnem a reakciókat. Elég, ha rajtam van.

– Ez zseniális! – csattantam fel.

– Jaj, nem, itt-ott elrontottam, meg kimentem a vonalból – szabadkozott Anna szerényen, aki azt hitte, hogy még mindig a dzsekijéről beszélek. Én azonban már rég egészen mást terveztem.

Hazaérve az első dolgom volt, hogy előkerestem egy sima fehér topot, majd felhívtam anyut, hogy van-e otthon textilfilcünk.

– Persze, hogy van! – felelte úgy, mint aki nem is érti a feltételezést. Elvégre hogy kérdezhet valaki ilyet egy technikatanártól. – A második fiókban, ahol a... – kezdte, majd megakadt. – Máté, tedd le a széket, hová viszed? – szólt rá egy gyerekre a napköziben. – A második fiókban a hurkapálcikák mellett – folytatta ismét nekem, aztán elordította magát: – MÁTÉ! MIT MŰVELSZ, ESZEDNÉL VAGY?

– Oké, megvan, közi – találtam meg közben a keresett

filcet, majd leraktam anyut, akinek a jelek szerint úgyis dolga volt Mátéval, és a filccel a kezemben átmentem a konyhába, majd az asztalhoz ülve elindítottam a telefonomon a zenét, és a fehér topot kifeszítve az egyik oldalon a fa késtartóval, a másikon pedig egy vázával rögzítettem le, és precíz odafigyeléssel és gondos részletességgel rárajzoltam a felsőmre az Insta-oldal profilképének smiley-ját.

– Ha ez nem jön be, akkor semmi – motyogtam az elkészült remekművemet nézve, amit mondjuk két napig nem tudtam megmutatni, mert végig zuhogott, és nem látszódott a pulcsim alatt, de pénteken végre fel tudtam avatni, amikor is ismét kisütött a nap, és újra lehetett rövid ujjút viselni a kellemes szeptember végi napon. Én pedig fel is vettem.

Van igazság abban, hogy minél nagyobb a tömeg, annál könnyebb elveszni benne. Tökéletes példa erre a Belvárosi Deák Gimnázium, ahol, miután kizártam a saját osztályomat a lehetséges feltételezettek közül, és a mellettünk ideiglenesen termet kapó gyökér Bálint osztályának tagjait is, hirtelen nem tudtam, hol keressem a személyt, aki már lassan egy hete küldte a koncerten készült képet. Konkrétan bárki lehetett az egész iskolából. Infós, nyelvvis, 1-es épületes, 2-es épületes, első, második, harmadik vagy negyedik emeleti, bármelyik évfolyam bármelyik osztályának bármelyik tanulója...

Tűt a szénakazalban, állapítottam meg péntek reggel a suliba igyekvők kavalkádját nézve, majd egy „akkor vágjunk bele” fújtatással levettem az addig viselt pulóveremet, és megigazítottam magamon a fehér topot, aminek elejére textilfilccel rajzoltam rá az egyetlen lehetséges jelet, ami felfedheti a jóakaróm kilétét. A kezemben fogott pulóveremet elraktam a táskámba, majd felvettem a hátamra, és kihúзва magam a smiley-s felsőmben besoroltam a sulihoz érkező diákok közé, azzal a szándékkal, hogy aznap a lehető legtöbbet fogok mászkálni az épületben. Arra játszottam, hogy amennyiben a keresett személy szembejön, és meglátja rajtam a mintát, annyi időre biztosan összezavarodik, hogy lebukjon előttem. Tekintettel arra, hogy biztosan nem számít rá, hogy visszaköszön egy felsőn a profiljának rajza, úgy gondoltam, hogy a váratlan helyzettől akaratlanul is el kellene árulnia magát. Olyasmire

számítottam, hogy velem szembe sétálva hirtelen megtorpan. Vagy meglátva a felsőmet egy pillanatra leblokkol, miközben valakivel beszélget. Esetleg kétszer néz rám, egyszer úgy általánosságban, másodszorra már viszont specifikusan a felsőmre, hogy megbizonyosodjon, jól látta-e. Ezekre az apró, árulkodó részletekre figyeltem egész nap, hátha valakin meglátom a lelepleződés legkisebb jelét is, de a hetedik óráig semmi nem történt. Pedig a terveimhez tartva magam az egész Deákot bejártam, minden szünetben máshol voltam. Járkáltam az 1-es és 2-es épületben, a két épület közti udvaron, ahová kétszer is kimentem, mindkétszer halálra rémítve a cigiseket, akik az ajtónyitásra ösztönösen elrejtették, vagy elhajították a kezükben tartott szálakat, miközben feltűnően pillantgattak az ég irányába, mintha csak levegőznének. Amikor látták, hogy nem tanár jött, azonos mozdulattal nyúltak a félredobott cigikhez és zsebbe csúsztatott vape-ekhez, majd folytatták a tevékenységüket. Ügyet sem vetettek a pólómra. Ahogyan a folyosókon társaságokban beszélgetők sem. Vagy a büfénél sorban állók. És a földszinti kávéautomata körül lógók. Hiába viseltem magamon a jelét, nem találtam meg a titkos profil mögötti személyt. Még a menzára is befizettem egy napijegyet, és ebédszünetben elmentem az ebédlőbe, amit egyébként korábban szinte soha nem tettem. De pont ezért gondoltam, hogy megpróbálom, hátha találkozom olyanokkal, akikkel máskor nem szoktam. A sor végén fogtam egy üres tálcát, ráhelyeztem a pultra, és ráérősen toltam magam mellett, úgy araszolgattam a konyhások felé, akik a tányérokat adták ki. Közben pedig az étkezőben lévőket figyeltem, akik általában

telefonozás közben ebédeltek csendben.

– Köszönöm – cseréltem ki napijegyemet a felém nyújtott tányérokra, amiket ráraktam a tálcámra, majd megfordulva elléptem onnan, és elindultam, hogy helyet keressek az asztalok közül.

Megpillantottam egy ismerőst, Csabát, akivel emelt töríre járunk együtt, úgyhogy mellé lépve megkérdeztem, leülhetnek-e hozzá.

– Persze – húzta ki a fülhallgatót egy pillanatra, és a szemközti szabad székre mutatott, mire köszönetképpen bólintottam, majd rögtön hozzátettem, hogy folytassa nyugodtan a videó nézését, amit az érkezésemkor szakított meg. Csaba hálásan rám mosolygott, majd rányomott a folytatás gombra, és evés közben bele is merült az üvegpoárnak támasztott telefonja kijelzőjébe, amin úgy láttam, hogy egy YouTube videó felénél tartott.

Eközben én vele szemben ülve a kezembe fogtam a villámot, és rákotortam egy adag rizses húst, miközben az étkezőbe érkezőket néztem, azt figyelve, vajon valaki gyanúsan viselkedik-e a pólóm láttán. De nem, senki rá sem hederített, a menzás deákosok csak a tálcájukkal a helyükre ültek (úgy tűnt, itt is megvannak a már kialakult társaságok), és evés közben halkan beszélgettek.

Az ebéd nagyjából felét legyűrtem, többet azonban nem bírtam enni, tekintve, hogy aznap már büféztem, és automatáztam is a nagy nyomozásom és beépülésem közepette. Úgyhogy a desszertnek kapott buktába bele sem kezdtem, hanem megkérdeztem Csabát, hogy kéri-e, aki elszakítva a tekintetét a telefonjáról megköszönte és elvette,

én pedig a gyűjtőhelyre vittem a tálcámat, majd még egyszer ráérősen átsétáltam az étkezőn, továbbra is árulkodó reakciók után lesve. De nem volt ilyen.

Semmire sem jutottam, pedig egész nap próbálkoztam, a Deák mindkét épületét körbejártam a szünetekben, már tényleg csak a nyári felújítás elhúzódása miatti lezárt részekben nem voltam. És mégsem jártam sikerrel, senki nem viselkedett furán, vagy nézte meg jobban a pólómat, egy-egy srác kivételével, de az ő figyelmük érezhetően nem a mintának szólt, így unottan forgatva a szemem egyszerűen továbbmentem, már-már feladva a dolgot.

Aztán az utolsó óra előtt történt valami. A tizenegyedikes évben tesivel zárjuk a pénteket, ami egyszerre tud átok és áldás is lenni. Átok, ha péntek délután még sulitömböt kell futni, ami, valljuk be, mindig egy rémes élmény, mert az ötödik kerület szívében lévő Deák egész környéke kedvelt turistacélpont, így minden alkalommal, amikor tesicuccban, szűrő oldallal, izzadtan zihálva küzdünk az életünkért, egy halom városnéző turista bámul minket.

Viszont áldás is tud lenni a péntek utolsó órai tesi, méghozzá havonta egyszer, amikor, mivel jó fej a tanárunk, igazoltan nem kell átöltözni, hanem ki lehet hagyni a tornát, csak egy mondatba kerül, aminek feltétlenül tartalmaznia kell az „alhasi görcs” kifejezést, vagy annak bármilyen alternatíváját. Én ezúttal pont beleestem a felmentésbe, úgyhogy maradhattam óra alatt az öltözőben, ahol, amíg a többiek átvették a tesicuccukat, én a padon ülve bújtam a telefonomat. Mivel a pólós kísérletem kudarcnak bizonyult, más módszerrel próbálkoztam. Méghozzá azzal, hogy jobb

híján beillesztettem a Google-képkeresőbe a profilképről lementett smiley-t, abban bízva, hogy kiadja, pontosan hol tűnik még fel ugyanez a kép. Hát, ötletnek nem volt rossz, de nagyjából semmire nem mentem vele, mert a kereső nem tett különbséget az általam feltöltött és a világ összes többi smiley-ja között, úgyhogy nagyjából négy milliárd találatot adott ki, aminek láttán tehetetlenül leengedtem a kezem, és hátradőlve nekihajtottam a fejemet a falnak, miközben felhangzott a becsengetés jelzése. A hang hallatán kinyitottam a szemem, a többiek pedig előttem elhaladva sorban kiindultak az öltözőből. Vegyesen az én osztálytársaim és a velünk egy időben tesiző C-sek is. Akik közül az egyik lány, ahogy elment a padom előtt a barátnőivel, egy másodpercre félrenézett felém. Majd egyenesen a pólómra. Én pedig pont elkaptam azt a pillanatot, amit kerestem. Csak a másodperc töredékéig tartott, aztán már előre is fordult, és a többiekhez hasonlóan futólépésre váltott, úgy hagyta el az öltözőt. Az egész nagyon gyorsan történt, de számomra abból az egy apró pillantásból kiderült az, amit egész héten kerestem. Mert úgy nézte. Olyan pillantással, amit kerestem. Egyértelműen felismerte. Ennél többet sajnos nem tudtam ebből az egy árulkodó reakcióból leszűrni, de már ez is sokkal több volt, mint bármi, amit az elmúlt napokban sikerült kiderítenem. Végre volt egy jelem, úgyhogy azonnal felpattantam a padról, és utána indultam, de nem jutottam messze, mert ahogy kiléptem az öltözőből, a tesitanárnő megfújta a szájában tartott sípot, majd kikapva a foga közül rám kiáltott.

– Aki nem tornázik, az öltözőben várja a kicsengetést!

Elnézést kérően intettem egyet, és visszaléptem az öltözőbe, ahol a következő negyvenöt percet türelmetlen várakozással töltöttem. Kicsengetéskor a velem együtt felmentettek fogták a holmijukat, és már le is léptek, én azonban (szándékosan) lassan pakoltam össze, megvárva, hogy visszaérjenek a tesizők. Hamarosan be is estek az ajtón az izzadt, kipirosodott, kőkeményen megkínzott tizenegyedikes lányok, akiknek beszélgetése és lármája azonnal megtöltötte étellel az addig csendes öltözőt. A C-s lány, aki felismerte a pólómon lévő ábrát, az utolsók között érkezett meg, és a barátnői társaságában öltözött át, folyamatosan tervezgetve valami hétvégi programot. Én addig úgy csináltam, mintha pakolásznék, kivettem a táskámból a dolgaimat, majd újra visszaraktam, továbbá gondosan összehajtogattam a pulcsimat, ami egy idő után egy konkrét kiskockává vált, miközben a C-sek még mindig félig tesicuciban, félig pedig már átöltözve szagolgatták ráérősen valamelyikük új parfümjét. Nem tudtam tovább húzni az időt, mert már kezdett fura lenni, hogy tesizés nélkül miért vagyok még mindig az öltözőben, úgyhogy felvettem a táskámat, és úgy döntöttem, valahol kint várom meg.

Utolsó óra lévén a kicsengetést követően egészen kiürült a Deák, a büfé is bezárt már, a péntek délutánra elcsendesedett épületben csak úgy visszhangzott az aprópénz, ahogy bedobtam a földszinten lévő italautomatába. Kiválasztottam a kért poharas üdítőt, aztán a kis ablakon benyúlva kivettem és beleittam, miközben a pohár felett lestem az öltözők felől érkezőket. A két osztály tagjai vegyesen jöttek ki, az enyéimnek mosolyogva intettem,

és jó hétvégét kívántunk egymásnak, majd megpillantottam a C-sek társaságát, köztük a lányt is, akivel beszélni szerettem volna. Úgy rémlett, Flórának hívják, és amikor a társaságával mellettem elhaladva a kapu felé igyekezett, oldalról odaléptem hozzá, és lépést tartva vele mosolyogva ráköszöntem.

– Bocsi – szólítottam meg.

A lány azonnal megállt, velem együtt, a barátnői viszont nem vették észre, hogy mi történik, ezért ők továbbmentek beszélgetés közben, és kilökve a Deák robusztus kapuját, kísértáltak rajta. A lány egy kétségbeesett „várjatok meg!” nézéssel meredt utánuk, úgy, mint mindenki, akit véletlenül elhagynak a barátnői, majd felém fordult.

– Egy perc az egész – ígértem meg, látva, hogy szegény mennyire kétségbeesetten menne a többiek után. – Lehet, hogy rosszul láttam, de az előbb az öltözőben úgy tűnt, mintha felismerted volna a mintát a felsőmön – kezdtem, óvatosan megválogatva a szavaimat, mert még nem tudhattam biztosan, hogy ő küldte a képet. Amíg beszéltem, fürkészőn néztem az arcát, megpróbálva leolvasni róla, hogy mit gondol. Nem jártam sikerrel, mert a C-s lány ugyanolyan kíváncsian vizslatott engem.

– Csak hasonlít valamire... – szólott végül, mire gyanakvón összehúztam a szemem.

Valamire? Na ne... Egy smiley, ha nem konkrétan jelent valamit, akkor nem hasonlít másra, mint a világ összes másik smiley-jára. Azt pedig nem jegyezzük meg. Ezer százalékig meg voltam győződve arról, hogy tudja, mi van a pólómon. Ezért úgy döntöttem, kiugrasztom a nyulat a

bokorból.

– Hasonlít, vagy konkrétan ez? – pontosítottam, nem titkolva tovább, hogy mire célozgatok. A C-s lány épphogy csak annyi ideig hezitált, amivel elárulta magát, én pedig rögtön letámadtam. – Szóval tudod mi ez! Tiéd a profil? Te vagy az? – kérdezgettem.

– Mi? Dehogy! – rázta a fejét. – Nem tudom ki csinálja – tette fel a kezét védekezőn.

– Akkor honnan ismered? Honnan tudtad, hogy mi ez? – mutattam a pólómon lévő mintára, és már válaszra nyitotta a száját, de mivel egy nagyobb társaság érkezett a kapu felé, megragadta a karomat, és félrehúzott, hogy még véletlenül se hallja senki, amit beszélünk, és bizalmasan így szólt:

– Írtam neki.

– Írtál? – lepődtem meg. – Te írtál?

– Igen – erősítette meg. – Amikor segítségre volt szükségem, és nem tudtam, kihez forduljak... Akkor írtam neki – mesélte, én pedig közben nagyon figyeltem a részletekre. – Azóta sem tudom ki az, de ismeretlenül is hálás vagyok a segítségéért – tette hozzá.

– Igen, én is – ismertem el.

– Még jó, hogy megláttam a matricát – jelentette ki.

– Milyen matricát? – néztem rá csodálkozva.

– Hát a második emeleti vécében. Ott van az utolsó fülkében – mondta.

– Ja, persze, a matrica! – kapcsoltam, és rögtön úgy tettem, mintha én is tudnám miről van szó, majd mindketten odafordultunk a kapu irányába, amin az egyik C-s lány épp bedugta a fejét.

– Flóra, jössz már? – kérdezte. Úgy tűnt, időközben észrevették a lemaradt barátnőjüket. Flóra visszanézett rám, mintha csak azt akarná tudni, folytatjuk-e még, de addigra én már a lépcsőig hátráltam, mert fejben nagyjából összeraktam a képet a kirakós megszerzett darabjaiból. Tehát, ahogyan nekem, úgy Flórának is segített a titokzatos profil mögötti személy. Vagyis nem én vagyok az egyedüli. Csakhogy feltűnt a két eset között egy lényegi különbség. Méghozzá, hogy amíg én kéretlenül kaptam az üzenetet, addig Flóra magától kereste fel. Ezek szerint egy matrica segítségével. Én pedig azonnal látni akartam.

– Menj csak nyugodtan. És kösz, jót beszélgettünk – intettem neki mosolyogva, mire elköszönt, majd miután elindult, szinte azonnal megtorpant, és grimaszolva nézett vissza rám, úgy, mint aki szeretne valamit kérni. – Nyugi, köztünk marad – találtam ki egyből, hogy mire gondol, amire megkönnyebbült arckifejezéssel mosolyodott el, és a barátnői után sietett.

Abban a pillanatban, ahogy nagy robajjal becsapódott utána a kapu, megperdültem a tengelyem körül, és kettésével szedve a lépcsőfokokat visszaindultam az emeletre, meg sem állva a másodikig, ahol a kihalt folyosón végigsiettem a lányvécéig, lenyomtam a kilincset, és beléptem a csempékkel borított, délutáni fényben úszó helyiségbe, ahol visszhangzott az üres térben az egyik folyamatosan zubogó vécéartály hangja. A csapok mellett elsétáltam a nyitott fülkeajtók előtt, majd az utolsókhöz érve jobbra és balra néztem, nem tudva, hogy melyikbe menjek be először. Végül a jobb oldaliba léptem be, becsuktam

magam mögött az ajtót, majd tüzetesen átnéztem a telefirkált és matricázott fülke belsejét. Mivel a nyáron csak a 2-es épület lett felújítva és kifestve, és az sem teljesen, egy csomó része lemaradt, az 1-esnek pedig neki sem kezdtek, az olyan volt, amilyen korábban, leharcolt és kissé lelakott, a fülkékben pedig megtekinthető volt minden unalomból készült alkotás. Abban, amelyikben álltam, a falakon és az ajtón mindenféle Insta- és TikTok-oldalak szerepeltek felfirkálva, vagy éppen különböző sztárok nevei, valamint rajzok, minden stílusban és méretben. Szerepelt még a falakon némi káromkodás, más színű tollakkal és más időpontokban írt unaloműző üzengetés, néhány tanárral kapcsolatos (obszcén) megjegyzés, és a suliba járó fiúk nevei, a velük kapcsolatos tapasztalat alapján szívvel vagy halálfejjel díszítve. Attól függően, hogy tartott-e még a szerelem. A teledekorált fülke felragasztásai között volt gyümölcsről leszedett származási hely jelzés, de együttesek, márkák matricái is bőven felbukkantak, ahogyan mémek is. A második emeleti lányvécé utolsó, jobb oldali fülkéjének csukott ajtaján belül pedig ott volt a keresett matrica is. Nem tűnt ki a tömegeből, beleolvadt a környezetébe, de ha az ember észrevette, akkor már nem tudta nem látni. A fehér alapon fekete filccel húzott két szem és száj megegyezett azzal a profillal, akitől a fotót kaptam. Illetve, nemcsak megegyezett, hanem informatívabb is volt. Mert a profilon beállított képpel ellentétben a kör alakú matrica alján, a forma ívelt vonalát követve húzódott egy kis szöveg is.

„Írj, ha bármiben segítség kell” Ez volt a felirat. Utána pedig az Instagram-profil nevével folytatódott, ahová az

üzenetet lehetett küldeni. Csakhogy ezt jól ismertem. Tőle kaptam a képet. És már napokkal ezelőtt letiltott. Ezzel bezárult a kör, visszaértem oda, ahonnan indultam, úgyhogy csalódottan lehajtottam a vécé fedelét, ami hangos csattanással csapódott le, majd ráültem, és a térdemre könyökölve néztem az ajtón velem szemben lévő matricát, miközben kénytelen voltam belátni, hogy a vonat, amin napok óta utaztam, vakvágányra vitt.

Sóhajtva fújtam ki a levegőt, és a továbbiakon gondolkodtam, amikor a lányvécé csendjét megtörte a bejárati ajtó feltépése, és a fürkében összeráncolt szemöldökkel hallgattam, ahogyan dúdolva betolnak valami gurulós szerkezetet. Ideje volt távoynom.

A vállamra vettem a táskámat, és hogy ne legyen fura csak úgy kilépnem a fürkéből, lehúztam a használatlan vécét, majd kimentem. Köszöntem a felmosóval félreálló takarítónak, aki a távozásomat követően énekelve folytatta a munkát, én pedig az üres folyosón sétáltam a dallam kíséretében, egészen addig hallva az előadást, amíg a mögöttem lassan becsukódó ajtó végül felfogta, és halk duruzsolássá tompította a hangot. A kéretlen koncertet magam mögött hagyva indultam tovább, majd néhány lépést követően megálltam, és a gondolatmenetet megszakítva néztem vissza a lánymosdó ajtaja mögül még valamennyire kihallatszódó énekhang irányába. A takarító énekléséről ugyanis beugrott valami, amivel akár teljesen új irányt vehet a történet. Mert mi van... Mi van akkor, ha azért volt vakvágány a hetem, mert eleve rossz vonatra szálltam? Mi van, ha nem a profilképpel és magával a profillal kell

foglalkoznom? Hanem azzal, ahol történt az eset? Ahol a kép készült? Ahol nemcsak Bálint és a lány volt ott, hanem az is, aki látta őket. Mi van, ha a koncert vezet el a titkos profilhoz? Az üres folyosón állva az ablakokon beszűrődő péntek délutáni fénycsíkok keresztüzében elővettem a telefonom, és megnéztem a lementett képet, amit Bálintról kaptam. És igen. Mostanra teljesen más szemmel láttam. Korábban csak azt néztem rajta, hogy a srác, aki előző nap még engem szédített, éppen egy másik lánnyal csókolózik. Ez elég bosszantó volt ahhoz, hogy mindig csak egy-két másodpercig bírjam, és már be is zárjam. Most azonban alaposabban szemügyre vettem, teljesen figyelmen kívül hagyva a képen azt, aminél korábban nem láttam tovább. Ezúttal nem érdekelt sem Bálint, sem a lány, hanem azt néztem, hol vannak.

– Ez az Akvárium – ismertem fel, és egy pillanatra átgondoltam a dolgot. Itt volt az ideje átszállni a jó vonatra, úgyhogy megnyitottam az osztálycsoportot, és beírtam.

„Nem tudjátok, volt valaki múlt szombaton a deákosok közül az Akváriumban?” – kérdeztem meg, majd, hogy semmiképpen ne legyen feltűnő, hozzátettem: „Lemaradtam, és nem sikerült jó felvételeket találnom a koncertről”.

Így már abszolút ártatlannak tűnt a poszt, csak egy szimpla érdeklődés, amire hamarosan elkezdtek jönni a reakciók. Sajnos érdemben semmi, csak lájkok és szívek, meg egy-egy teljesen haszontalan „én nem voltam”, „sajna nem tudom”, vagy éppen „ez nem az akváriumos, de itt egy teljes koncertje a bandának: LINK” hozzászólás, amivel nem tudtam mit kezdeni, csak megköszöntem, hozzátéve, hogy

nem azt keresem.

Hazaérve átöltöztem, majd a konyhában talált szelet csokival visszamentem a szobámba, kibontottam, és a fogam közé szorítottam, amíg felültem törökülésben az ágyra, és kézbe vettem a telefont, hogy ránézzek a posztomra. Elég sok reakció és komment volt már a kérdésekre, úgyhogy átfutottam, hátha találok köztük hasznosat.

„Szerintem rakd ki a nagy Deák-csoportba is” – írta az egyik osztálytársam. Igen, természetesen ez nekem is eszembe jutott, de a lebukás veszélye miatt nem mertem, tekintettel arra, hogy valószínűleg a kép küldője is a csoport tagja, így megtudná, hogy keresem, és a személyes rajtaütéssel ellentétben, amit a pólóval okoztam volna, online sokkal hamarabb nyoma veszhet. Nem, nem kockáztathattam.

A többi komment vagy az arról folyó beszélgetés volt, hogy ki szerint jó vagy rossz az együttes zenéje, vagy elkezdtek belinkelni a koncertről talált videókat. Sajnos a kiírásom első felével kapcsolatban senki nem tudott segíteni, nem írtak olyan nevet, aki deákosként ott volt múlt szombaton az Akváriumban. Egyvalaki reagált úgy, hogy felcsillant a szemem, de hamar kiderült, hogy téves információ.

„A Tamás Laciék ott voltak”

„Nem, ők a Parkba mentek”

„Ja, tényleg”

Ennyi, Tamás Laciék tíz másodpercig potenciális jelöltjeim voltak, de végül más zenei ízlés miatt kiestek a körből. Maradt a nagy semmi. Illetve, a netes kutakodás, amit

szívesen kiváltottam volna egy egyszerű kommenttel, amiben megnevezik azokat a deákosokat, akik ott voltak, de az osztályom nem tudott semmit, teljesen haszontalannak bizonyultak.

A telefonomat félrerakva magam elé húztam a laptopomat, elindítottam rajta a zenét, majd kiropogtattam az ujjaimat, a billentyűzetre helyeztem a kezem, és nekiálltam a nyomozásnak. Először az Akvárium közösségi oldalaira mentem, és megnéztem az általuk feltöltött képeket. Ők az eseményről a hivatalos, profi fotós által készített felvételeket osztották meg, amik nagyrészt az együttesről készültek, vagy a közönség első sorainak tombolását örökítették meg. Egy-egy kép készült még a színpadról nézve a telt házas teremről, de ezen a felvételen a sok feltartott kéz mögött nem látszódtak a hátrébb állók, akárhogy nagyítottam, nem lehetett kivenni semmit. A képeken taggelve volt a fotós, úgyhogy rákattintottam, és megnéztem az Instáját, hátha nála több kép van. A taggelés egy huszonöt körüli, szőke, felnyírt hajú lány oldalára vezetett, aki egy nagyobjektíves fényképezőgéppel szerepelt a profilképén, munka közben. A posztjai mindegyike egy-egy akváriumos bulit örökített meg, amiből úgy tűnt, állandó fotósa a helynek, így könnyedén megtaláltam a múlt szombati koncertet, és végiglapoztam a feltöltött képeket. Ő más fotókat osztott meg a buliról, ráadásul máshonnan készítetteket, úgyhogy tüzetesen átnéztem, főként a galériáról lőtt felvételt, amin felülnézetből belátható volt az egész terem. Illetve, csak egy része, nem a teljes, mert a keverőpultnál megszakadt a kép. Még egy picit hátrébb

kellett volna fotózni, és akkor rajta lett volna az a rész is, ahol az üzenet alapján Bálinték állhattak, de sajnos nem láttam tovább a kép szélénél, vége volt egy ponton. És hiába lapoztam tovább a posztot, nem volt meg a folytatása, így fújtatva bezártam a fotós Instáját, és visszamentem a szórakozóhelyére, hogy megnézzem a múlt szombati taggelt képeket, hátha a látogatók feltöltött fotói között találok valamit. A koncert idején, és még napokkal utána is bőven volt jelölés, én pedig alapos részletességgel mindegyiket átnéztem, külön-külön agyonnagyítva az összeset. Egy óra után már szinte immunis lettem a szórakozásra, annyi vidáman pózoló embert láttam a feltöltött képeken, miközben a fotók elején bulizók helyett végig a háttérben lévő részletekre fókuszáltam, Bálintot keresve. Merthogy abból indultam ki, ha megvan Bálint, akkor talán meglehet a nekem üzenetet küldő személy is. Tekintve, hogy a koncert ideje alatt egy helyiségben tartózkodtak múlt szombaton, ráadásul olyan távolságra, hogy le is tudta fotózni, nagy valószínűség szerint készülhetett olyan felvétel, amin mindketten szerepelnek. Én pedig, köszönhetően annak, hogy egész héten megfigyelést tartottam, elvileg felismertem volna, ha deákost látok egy képen vagy videón. De nem láttam. Akárhogy kerestem, nem találtam semmit. Mivel a fotó alapján Bálint (na meg a lány) hátrébb, inkább a terem végében álltak, bőven a keverőpult után, olyan felvételt próbáltam keresni, ami a küzdőtér hátsó harmadában készült, de ilyenből volt a legkevesebb, mert innen vagy mindenki szelfit lőtt, a színpadképpel maga mögött, vagy egyszerűen feltartotta a telefonját, és előremutatva készített

videót a koncertről. Ezeken pedig a közönség is háttal állt, a zenekar irányába nézve. Egy-egy olyan felvételt láttam csak, amin valaki körbefordítja a feltartott telefonját, így mutatva meg az egész helyet. Az ilyen videókat rögtön lementettem, majd, amennyire csak tudtam, lassítottam, és extra szaggatott tempóban, kockáról kockára pásztáztam végig a tompa, bálnahangúvá vált felvételt, arra a pontra koncentrálva, amerre Bálint állhatott. Azt hiszem az egyik ilyen felvételen meg is találtam Bálintot, na meg a hozzá tartozó lányt is, de a sötétben készült, rossz minőségű, pixeles pillanatképeken csak a pólójuk színéből és ölelkező mozdulatukból tudtam beazonosítani őket. Amúgy ezt ismét nagyon jólesett látni, de mindegy. Megvoltak. Már csak azt kellett megtalálnom, aki a helyszínen észrevette őket, úgyhogy addig néztem hunyorogva a körülöttük lévőket, újra és újra megismételve a három másodpercessé lassított (eredetileg fél másodperces) videórészletet, amíg szinte összeakadt a szemem. Lehetetlenség volt bármit kivenni belőle. Ha volt is deákos a közelben, ez a felvétel alkalmatlan volt rá, hogy kiderüljön belőle. A fejemet megrázva zártam be végül, és áthúztam a kukába a mentett videót, majd tovább nézelődtem a feltöltött képek és videók között. Amikor végeztem az Instával, átmentem a TikTokra, és ott is rákerestem a koncertre.

Időközben anyu hazaért, úgyhogy kimentem köszönni neki, majd „sulis projektre” hivatkozva visszamentem a szobámba, és folytattam a kutakodást. Egy idő után a teljes koncertet többször végignéztem különböző szögből rögzítve, és minden számot legalább négyszer meghallgattam

részleteiben, de még mindig nem találtam semmi kézzelfoghatót. Éppen egy újabb koncertrészletet néztem meg, már-már akaratlanul is dúdolván a betapadt dallamú számot, amikor jött egy értesítem, miszerint kommenteltek a posztomra, úgyhogy átkattintottam az osztálycsoportra. Az egyik osztálytársam, Kíra válaszolt a bejegyzéseimre, és a hozzászólására felvontam a szemöldököm. Ugyanis ezt írta:

„Roni, mi is lemaradtunk, de holnap is lesz koncert, gyere velünk”

Azonnal visszaírtam, hogy köszi, de engem kifejezetten az Akváriumban tartott érdekelt volna. Gondoltam ezzel kivédem, hogy félreértésből elhívjanak az együttes koncertjére, amire alpból egyébként nem mennék el. Erre Kíra ismét írt.

„Igen, értettem, azért mondom, hogy gyere velünk. Mert megint az Akváriumban lesz holnap. Megismétlik a múlt szombatit.”

Ezt olvasva már épp újra írni akartam, azonban a billentyűzet felett megállítottam a kezem a levegőben, és miközben kissé feljebb ültem, a számot beharapva átgondoltam a dolgokat. Mégpedig azt, hogy Flórával ellentétben nem én kerestem meg a rejtélyes profilt, hanem ő küldte az üzenetet. Tehát lehet, hogy teljesen véletlenül látta meg Bálintot, és gondolta, lefotózza, majd elküldi. Vagyis elképzelhető, hogy ő csak úgy ott volt a koncerten. Amiből tartanak egy másikat holnap. Ahol akkor van esély arra, hogy megint ott lesz, ha mondjuk annyira szereti a zenekart. Mi van, ha nem is Bálint vezet az üzenet küldőjéhez? Hanem maga a koncert?

„Oké, kösz, megyek holnap veletek” – írtam meg Kírának.

És tényleg elmentem a koncertre. Szombat este fél hétre kellett elkészülnöm, mert abban maradtunk a többiekkel, hogy, mivel nyolckor kezdődik a koncert, hétre odamegyünk a helyszínre. A gardróbszekrényem ajtaján lévő hosszú tükör előtt forgolódva megnéztem magam, és olyan „tiktokosan” hátraemeltem előbb az egyik, majd a másik lábamat, ellenőrizve, hogy a kétfajta cipő közül melyik passzol jobban a fekete farmer – fekete rövid ujjú top szettemhez, aminek egyhangúságát egy kis láncos válltáskával és hozzá passzoló övvel törtem meg. Végül a fekete sneaker mellett döntöttem, és átvettem a másik párját is, aztán a polchoz léptem, és kikerestem az ékszeres dobozból a fülbevalómat. A tükörhöz közelebb hajolva behelyeztem a fülembe, majd feltettem az órámat és a vékony láncomat is, aztán hátrálva ismét ellenőriztem, hogy festek, ezúttal már indulásra készen. A hajam alját laza hullámokba sütöttem, ami olyan hatást keltett, mintha természetesen lenne ilyen, sminknek pedig csak szemspirált, egy kis pirosítót, és némi folyékony rúzst tettem fel. Elég volt ez is, szeptember utolsó napján még kitartott a nyári barnaságom és az ebből adódó egészséges kinézet. A vénasszonyok nyarának enyhe estéje ellenére kivettem a dzsekimet a szekrényből, és kiléptem a szobámból, majd a nappali ajtajában megállva beköszöntem, egy pillanatra félbeszakítva a programot.

– Akkor én elmentem. Jó szórakozást – intettem, mire anyu a két kollégájától elnézést kérve felállt, és fejfelé

fordítva lerakta az asztalra a kezében fogott kártyalapokat.

– Jövök, egy pillanat – szólta, otthagya a többieket az asztal körül, akik már akkor megnézték a kártyáit, amikor anyu még csak elindult felém. A jelenetet látva elfojtottam egy mosolyt, ahogy sietősen lelesték a lapjait, majd felém mutatták a szájuk elé rakott mutatóujjukat. Csak alig láthatóan biccentettem, és az ajtó felé indultam, anyuval a nyomomban. A „minden hónap utolsó szombatján játékeste” a válás óta hagyomány anyunál, azóta tartják, hogy apu lelépett, és ketten maradtunk. Ilyenkor két vagy három kolléganőjével együtt töltik a szombat estét valamelyiküknél, a program pedig társas vagy kártyázás, egymás és egy üveg bor társaságában. Ha valaki nem tudná, hogy lazulnak le az általános iskolai tanárok (azok, akiket én ismerek), így.

– Pontosan milyen koncert is lesz? – kísért ki anyu az előszobába.

– Ömm – köhintettem. – Egy alternatív rockegyüttes, nem hiszem, hogy ismered, még feltörekvők... – vontam meg a vállam. – De egész jók – tettem hozzá, mielőtt még gyanús lenne, hogy nem is szeretem őket.

– És Kíráékkal mész? – pontosított még egyszer, miközben nagyon jól tudta, hiszen minden részletet elmondtam korábban, amikor elkéredzkedtem.

– Igen, a két Kírával és Bogival – feleltem. – Négyen.

– Meddig tart?

– Hááát azt nem tudom. Nyolcra írják a kezdést, de abból fél kilencnél előbb biztosan nem lesz semmi. Olyan... Tíz körül van vége szerintem – számolgattam.

– Jó. Nem fogsz fázni? – nézett végig rajtam.

– Nem, viszek dzsekit – emeltem meg a kezemben fogott darabot, és a telefonomra érkezett üzenetre pillantottam. – Itt vannak. Megyek.

– Rendben. Vigyázzatok magatokra! És üzenj, ha bent vagytok a koncerten.

– Úgy lesz – ígértem meg.

– Jó szórakozást.

– Köszí. Nektek is – adtam egy puszit az arcára. – És Gabi megnézte a lapjaidat – súgtam oda halkán.

– Tudtam – sziszegte mérgesen, mire mosolyogva az ajtóhoz léptem és kitártam. A hűvös lépcsőházban visszhangzó léptekkel szaladtam le, és a kaput kilökve magam előtt kiléptem a házból.

– Sziasztok – köszöntem a lányoknak.

– Szia, Roni. Megvagy? – kérdezte az osztályunk egyik Kirája. Amelyik rövid i-vel írja a nevét.

– Meg. Mehetünk – szóltam.

– Szuper. Nem is tudtuk, hogy te is szereted a bandát. Tök új infó volt – jegyezte meg boldogan.

– Igen, nem sokan tudnak róla – bólogattam mosolyogva, magamban hozzátéve, hogy senki, beleértve engem is, majd mind a négyen elindultunk a járdán, libasorba rendeződve, hogy ne zavarjuk az esetlegesen szemből érkező gyalogosokat.

– A múlt hetiről csúnyán lecsúsztunk, pedig dupla koncertbeszámolót akartam írni róla a DeákONline-ra – mesélte Bogi menet közben. – Mindegy, majd megcsinálom a mai alapján, elvileg ugyanaz lesz a setlist is – tette hozzá.

Ezután a többiek a múlt heti koncert dallistájáról kezdtek

beszélgetni, miközben átvágtunk az úttesten, és az Erzsébet tér felé tartva egyre több járókelővel, és éttermek meg pubok előtt kint cigizővel találtuk szemben magunkat. Szombat este lévén a belváros zsúfolt volt, a turisták és szórakozni vágyó társaságok ellepték a népszerű helyeket és környékeket, így kivédhetetlen volt, hogy négy bulizáshoz öltözött lányt ne szólítsanak le úgy kétméterenként minden nyelven is.

– No, no thanks – tette fel az egyik kezét Bogi, a mozdulattal is nyomatékosítva, hogy hagyják, miközben legelől ment, és elhajtotta az egyik pub előtt ácsorgó angol srácokat, akik megkérdezték, hogy csatlakozunk-e hozzájuk.

A fiúk közt átsétálva egymás után haladtunk, és mivel nem fogadták el, hogy Bogi mindannyiunk nevében beszélt, külön-külön is megkérdeztek minket, amire csak a fejünket rázva reagáltunk, és egymás kezét fogva siettünk át libasorban az étterem előtti zsúfolt járdaszigeten. A magunk mögött hagyott fiúk a távozásunkat követően folytatták a beszélgetést egymással, mi pedig mentünk tovább az Akvárium felé. Nem csináltunk belőle gondot vagy ügyet, tudtuk, hogy kezeljük, ez egy olyan dolog, amire a szülők elsőként tanítják meg a gyerekeket a belvárosban. Gondolom, minden lakóhelyen van egy „ne menj oda”, „ne csináld ezt” és „az kifejezetten tilos” intelem. Ilyen nálunk is van, méghozzá az ignoráld a beszólást, a részégeket, csak mondj nemet és haladj tovább, és soha ne állj le beszélgetni, kiváltképpen nyáron és hétfvégén, amikor minden tele van bulituristákkal és bajt keresőkkel. Csak menj tovább. Ennek tudatában, és főként következményeképp a szemünk sem rebben ilyen esetben, hidegvérrel továbbmegyünk, magunk

mögött hagyva mindent és mindenkit. Mint a legtöbbször, ez most is bevált, úgyhogy a zöld lámpa váltásakor átmentünk a zebrán, és az egyre nagyobb tömegben odasétáltunk az Akváriumhoz. A telefonunkat elővéve bemutattuk az e-jegyünket, majd megkaptuk a karszalagokat és beléptünk. Ekkor üzentem egyet anyunak, hogy megérkeztem, és ahogy láttam, az egyik Kira is hasonlóképp tett (a hosszú í-s), a másik Kira és Bogi pedig addig a kis körünkben állva forgolódtak, és eltervezték, hogy legyen.

– Szerintem menjünk el mosdóba, és utána vegyünk inni – javasolta Bogi a sorrendet. Ezzel valamennyien egyetértettünk, úgyhogy bevonultunk a vécébe, ahol már a koncert előtt sorba kellett állnunk, előbb a fülkékhez, majd a csaphoz is, mert mindenki ott sminkelt a tükör előtt.

Kézmosás közben a tükörből néztem az arcokat, hátha megpillantok egy ismerőst, majd amikor kiértünk, a többieket is megkértem, hogy ha más deákost is látnak, szóljanak.

– Jó, ha többen vagyunk – magyaráztam meg.

– Igaz – értettek egyet, és bementünk a nagyterembe, ahol még viszonylag kevesen lézengtek. A színpad előtti sorok már megteltek, a legnagyobb rajongók már elfoglalták a legjobb helyeket, mások azonban még odakint voltak, vagy a teremben ácsorogtak és ráérősen beszélgettek. Az érkezésünkkel még alig voltak a terem végében lévő hátsó italpultnál, úgyhogy odamentünk, és rendeltünk.

– Sziasztok, mit adhatok? – kérdezte a pultos, a koncertkezdés előtt még normál hangon, mellőzve az ordítást és mutogatást.

Mivel külön fizettünk, és mind a négyen kártyával, egyesével adtuk le a rendelésünket. Először Bogi, aztán a hosszú í-s Kíra, majd a rövid í-s következett, aki épphogy csak kimondta, hogy mit kér, amikor mögülünk felhangzott valami próbának hangzó, elektromos gitárpengetés, mire mind megperdültünk a tengelyünk körül, és hátrafordultunk. A terem túlvégében, a színpadon egy gitáros tag állt meg a mikrofonállvány előtt, majd egy pillanatra rá a mögötte lévő dobos rászámolt, és ütni kezdte a hangszerét, amire a gitáros rácsatlakozott, és elkezdődött egy szám. A lányok izgatottan néztek össze, miközben többen, akik kintről meghallották a kezdést, berontva a terembe elrohantak mellettünk, egyenesen a színpad felé.

– Ez már az előzenekar – ujjongott Bogi. – Basszus, gyorsan, gyorsan – csapkodta meg a pultot, amin belül a felszolgáló nekünk háttal állva éppen Kira italát készítette. A hangzavarban semmit nem hallott a türelmetlenkedésből. – Gyerünk már, nekem erről cikket kell írnom – olvastam le a szájáról a bosszankodást. Bogi egy „mi lesz már?” mozdulattal fordította felfelé a szabad tenyerét, folyamatosan a színpad felé biccentgetve. – Mindjárt – tátogta idegesen Kira, majd kérdőn a pult felé pillantott, ahol a pultos éppen lerakta elé az italt.

– Még valamit? – kiabálta.

– Nem, köszönöm – üvöltött vissza, és már nyomta is a kártyáját a terminálhoz, majd abban a másodpercben, ahogy sikeres tranzakciót jelzett a gép, felkapta a poharát, és Bogival és Kírával együtt megindult a színpad felé igyekvőkkel. Két lépés után, mintha csak eszükbe jutott

volna valami, mindannyian visszafordultak felém.

– Roni...?

– Menjetez csak, majd jövök utánatok – kiabáltam túl a hangzavart egy legyintés kíséretében, egyrészt, mert tudtam, hogy mennyire akarnak már menni a színpad elé, másrészt pedig... Nekem eszem ágában sem volt velük tartani, tekintve, hogy onnan semmit nem látnék a közönségből. Merthogy én a tömeggel ellentétben nem a zenekar miatt jöttem. Hanem a rajongók miatt. Pontosabban egy miatt. Akit meg akartam találni.

A többiek egy másodperc alatt eltűntek a terem első felében, ahol elvegyültek a közönség között, én pedig a pultnál állva, ahol szintén egyre többen lettek körülöttem, félig kiabálva, félig pedig mutogatva rendeltem a pultostól, aki bólintva lehajolt, és kivett egyet a kért üdítóből, majd a koncertek biztonsági szabályzata értelmében kitöltötte előttem egy pohárba, és úgy adta át. A kártyámat a terminálhoz érintve kivettem egy papír szívószálat a pultra kirakott tartóból, majd mosolyogva bólintottam egyet a pultosnak, amikor letépte a kiadott blokkot, így jelezve, hogy végeztünk, és már el is fordult a mellettem állóhoz, miközben én a hangzavarban a poharammal a kezemben félreálltam egy olyan helyre, ahonnan jó volt a rálátás a terembe vezető ajtóra. A kettesével, hármásával, vagy nagyobb csoportokban érkezők a színpadon lévő előzenekaros koncert láttán vagy előrefurakodtak az egyelőre hézagosan álló közönség között, vagy megálltak mögöttük, amitől nagyon rövid időn belül a keverőpultig nőtt a tömeg. A szívószálat a számhoz nyomva nézelődtem,

fél karral átölelve magam, a kezemben a telefont szorítva, ami egyszer csak rezgett egyet. A koncerttömeg mögött állva a váratlan értesítésre összehúztam a szemem, és átfuttattam a tekintetem a körülöttem lévőkön, különösképpen azokat fürkészve, akiknek telefon volt a kezükben (vagyis minden második ember), aztán a szívószálam végét harapdálva gyanakodva lepillantottam a telefonra, hogy megnézzem, ki írt. Talán a kissé megszállott nyomozásom okán, de azt hittem, a rejtélyes profiltól kaptam üzenetet, valami olyasmi szöveggel, hogy álljak le, úgyhogy a fejemet rázva megkönnyebbülten nevettem el magam, amikor láttam, hogy Kira írt rám. Azt kérdezte, hol vagyok, mert ők a második sorig jutottak. Visszaírtam, hogy hátul ragadtam, amire láttam, hogy azonnal ír valamit.

„Visszamegy valamelyikünk érted”

Ahogy elolvastam, ösztönösen megráztam a fejem, és már üzentem is, hogy nem kell, jó itt nekem, maradjanak a helyükön, ha már sikerült annyira előre kerülniük. Erre még egyszer megkérdezte, hogy biztos-e, de megerősítettem, hogy igen, és hozzátettem, hogy jobb is itt hátul, mert nincs akkora tömeg. Ezzel sikerült meggyőzőnöm, mert erre nem írt, csak beszívte, úgyhogy visszazártam a tenyerembe a telefonom, és tovább figyeltem az érkezőket, ismerős után kutatva. Az előzenekar éppen végzett, és mérsékelt taps kíséretében lement a színpadról, a közönség pedig rázendített a fő zenekar nevének skandalálására, amit hallva az előtérből már az is bejött a terembe, aki eddig végig odakint állt. Ekkor kellett igazán figyelnem, mert kezdtünk sűrűn lenni, a teremben már előttem is meg-megálltak az

emberek, ezért jobbra-balra döntöttem a fejem, a hézagok között lesve a bejáratot, amin folyamatosan tódult be a koncertközönség. Az ismeretlen arcok között kapkodva a tekintetem feszülten figyeltem az érkező társaságokat, hátha megpillantok egy deákost. És akkor megtörtént. Megláttam valakit a suliból.

– Nem létezik... – motyogtam magam elé hangtalanul a tömeg skandálása közepette, és a tekintetemmel követtem az ismerőst, aki egyenesen a pulthoz ment és beállt az addigra már kisebb tumultussá alakult rendszertelen sorba. Én pedig abban a pillanatban elindultam felé, és a kusza gondolataim kereszttüzeiben álltam meg előtte kíváncsian, majd amikor észrevett maga mellett, a hangzavarban kiabálva ráköszöntem.

– Üdv, tanárnő – intettem, mire a társadalomismeret-tanárom meglepetten nézett rám, úgy, mint aki nem számított arra, hogy találkozunk. Mondjuk, ezzel kapcsolatban én is hasonlóan éreztem.

– Roni – köszöntött kedvesen. – Hát te? – kérdezte.

– Én csak... – mutattam körbe. – Jöttem a koncertre – kiabáltam.

– Egyedül? – üvöltötte, felmérve, hogy nincs körülöttem senki.

– Nem, nem – ingattam a fejem. – A többiek elöl vannak. Valahol ott – mutattam hanyagul a színpad felé. – És a tanárnő? – érdeklődtem, és tettem vele együtt egy lépést a pult felé, ahonnan egy nagyobb társaság távozásával felszabadult a hely, miközben próbáltam a viselkedését vizsgálva megfejteni, hogy vajon elképzelhető-e, hogy ő a kép

küldője. Engem harmadik éve tanít, de nem mondhatnám szorosnak, vagy akár bizalminak a kapcsolatunkat, olyan, mint bármelyik szaktanárral. Jön, leadja az órát, és elmegy. Azt sem hinném, hogy tudott arról, hogy Bálinttal alakulni kezdtek köztünk a dolgok. De ha tudott is róla, és esetleg meglátta, hogy más lánnyal is kavar, arra biztosan nem gondolnék, hogy a tanárnő ezt egy titkos profil keretein belül közölné velem, és nem félrehív az egyik óra végén, és egyszerűen elmondja.

– Eljöttem pár barátommal – mondta az egyik irányba mutatva, ahol egy harmincöt körüli tagokból álló társaság várt rá.

– Múlt héten is voltak? – érdeklődtem a lehető legközömbösebben, és mivel tudtam, hogy ez a mindent eldöntő pillanat, fürkészőn néztem az arcát, hátha elárulja magát.

– Nem, osztálykirándultunk a kilencedikeseimmel – felelt legyintve, amire egy csalódott „jaa értem!” biccentéssel reagáltam. A tanárnő azt hihette, hogy azt sajnálom, lemaradtak az előzőről, de igazából azt sajnáltam, hogy ezzel a sziklaszilárd alibivel biztosra vehettem, amit addig csak kilencvenkilenc százalékban sejtettem. Hogy nem ő küldte a képet. Nyilván erre eleve kevés esélyt adtam, de mint egyetlen deákos ismerőst a koncerten, kénytelen voltam lehetséges elkövetőként kezelni, amíg be nem bizonyosodott az ellenkezője. Ami elég hamar megtörtént, az osztálykirándulásos kibúvóval. A pultos kiabálva kérte a soron következőt, mire a tanárnő érdeklődve rám pillantott.

– Sorban álltál?

– Nem, még félig van – mutattam a kezemben tartott poharat. A tanárnő egy gyors, óvatlan mozdulattal fölé hajolt, és belelesett, úgy csinálva, mintha azt ellenőrizné, mennyi van benne, de tudtam, hogy igazából azt nézi, mi van benne.

– Gyömbér – segítettem ki a kíváncsiságát, és kissé felé is borítottam a poharam. Azért anyu mellett megszoktam már, hogy a pedagógus szabadidejében is pedagógus marad, nem tudja levetkőzni.

A tanárnő, felismerve, hogy átláttam rajta, zavartan elnevette magát, majd a pultos ismételt kiabálására odafurakodott, és behajolva elüvöltötte neki a rendelését.

Miután megkapta, az öt poharat két tenyérrel összenyomva az egészet egyszerre megemelte a pultról, és óvatosan megfordulva indult vissza a társasága felé, sűrűn elnézést kérve a sorban mögötte állóktól, akik szétnyílván szabaddá tették előtte az utat.

– Köszönöm, köszönöm – kapkodta a fejét jobbra-balra, majd felém kiáltott: – Jó szórakozást, Roni.

– A tanárnőnek is – köszöntem el, majd a pult szélének támaszkodva figyeltem, ahogyan a társadalomismeret-tanárom odamegy a rá váró társaságához, szétosztja a poharakat, miközben nagy valószínűség szerint elmondta, hogy találkozott egy diákjával, mert valamennyien a fejüket kapkodva néztek körbe, majd egyszerre állapotodott meg rajtam a tekintetük. Úgy csináltam, mintha nem venném észre, és a poharamból kilógó szívószálamat piszkáltam, aztán pár másodperc múlva felnéztem, csakúgy, mint mindenki más. Mert a színpadra megérkezett az együttes.

A taps, fütty és ováció azonnal betöltötte a termet, aminek hallatán kintről az előtérből befutottak az utolsó kint ácsorgók, vagy mosdóban éppen végzők, és belevetették magukat a tömegbe, ami hullámként nyelte el őket. A felcsendülő első szám hallatán a közönség egy emberként kezdett ugrálni, tökéletes összhangban, a zene ritmusára pulzáló ütemben, miközben én az utolsó, hézagossabb sorok mögött állva reményvesztetten pillantottam a bejárati ajtó irányába, ami ekkor már üresen tátongott. Nem jöttek többen. Az sem, akire vártam. Bárki is legyen az. Így viszont továbbra sem volt meg, hogy ki küldte az egy héttel ezelőtt pontosan ugyanitt készült képet. Még mindig nem tudtam.

Eközben az együttes befejezte az első számot, amit a közönség elképesztő kurjongatással díjazott, majd a második dal kezdő akkordjait hallva a korábbinál is nagyobb üdvrivalgás tört ki, és nagyjából minden telefon a magasba emelkedett. Híres szám következett, még én is ismertem, úgyhogy a hátsó sorok mögött állva énekeltem, a nyakamat nyújtogatva, hogy lássak is valamit, de végül az egyik előttem feltartott telefon kijelzőjén néztem a színpadon a történéseket, miközben egy srác kiszúrta, hogy egyedül vagyok, és a barátaitól leválva egyre közelebb került hozzám, trükkösen a zenére mozogva, egészen addig, míg végül mellém nem került, és egy „jó, mi?” tátogással mutatott a színpad irányába. Mivel egyáltalán nem vágytam társaságra, és ezt annál jobban nem tudtam reprezentálni, mint hogy egyedül néztem egy koncertet, válasz helyett sarkon fordulva elléptem a fiú mellől, és a szememet forgatva mentem vissza a pulthoz, ahol sóhajtván megálltam az addigra teljesen

üressé vált italosstandnál, és onnan néztem tovább a koncertet, miközben a faképnél hagyott srác értve a célzást visszament a barátaihoz, akik röhögve lökdösték a vállát, amiért ekkora kosarat kapott.

– Adhatok valamit? – kiáltotta a pultos.

– Igen, köszönöm – üvöltöttem vissza, és kértem egy újabb üdítőt.

Amikor kirakta elém, és fizettem, elgondolkodva néztem rá, és már az is eszembe jutott, hogy megkérdezem, nem látott-e a múlt heti koncerten valakit, aki... De ennél a pontnál még gondolatban is megakadtam, mert nem tudtam, hogyan fejezzem be. Nem látott... Mit? Valakit, aki telefonnal fotózott? Egy koncerten? Á, nem nevettem ki magam, inkább csak megköszöntem az italt, majd megfordultam, és tovább figyeltem a fellépést a koncerthelyiség végéből, az előttem elterülő teremnyi ember ugrálása közepette, kissé csalódott mosollyal, amiért kénytelen voltam belátni, hogy ez megint nem vezetett sehova, a profilképen lévő smiley keresése után a fotózás helyszíne ötletem is földbe állt. A deákos diák (vagy, mint a társadalomismeret-tanárnő esete rávilágított, akár deákos pedagógus) nem jött el a második koncertre, ami miatt lassan lezárhattam ezt a szálát is, mert ismételen nem jártam sikerrel, nem akadtam nyomra. És minél több idő telik el, annál nehezebb lesz megtalálni. Még javában a képpel voltam elfoglalva, amikor a múlt heti koncertet követően huszonnégy órával már eltűntek róla a sztorik. Legkésőbb negyvennyolc órával később a másoktól megosztott sztorik is örökre az Instagram archívumába kerültek. Akkor, amikor én még mindig a smiley firkát

kutattam. Mire a koncerthez értem, az eltűnt történetek miatt eleve ötven százalékkal kevesebb eséllyel indultam. A maradandóan feltöltött tartalmak között pedig nem találtam semmit. Ahogyan a helyszínen sem, egy héttel később. Mert hiába duplázta a banda a koncertet, és ismételte meg a múlt hetit, a közönség nem volt azonos. Elvégre, nem csak a rejtélyes profil nem mutatkozott, de még Bálint sem jött el újra. Úgy tűnt, aki ott volt a múlt hetin, nem jött el a mostanira, aki pedig a mostanira eljött, lemaradt a múlt hetiről. Mint az én társaságom. Vagy a tanárnő. A két közönség tehát nem egyezett. Csak a zenekar ugyanaz, gondoltam. Meg a személyzet, állapítottam meg a pult felé nézve. És a fotós, pillantottam a galériára, ahol feltűnt a taggelés által megismert extrém külsejű, felnyírt hajú fotóslány, aki az emeleti korláton kihajolva a színpad felé tartotta a fényképezőgépét, úgy készítette az újabb felvételeket. Én pedig őt nézve abbahagytam a szívószálam végének rágcsálását, és eltoltam a számtól, miközben erősen gondolkodtam. Merthogy... Ha valakinek van bőven felvétele a múlt hétről, akár olyan is, amit sehol nem használt fel, akkor az ő. Tehát. Ha valakinek van képe arról a személyről, akit keresek, akkor az ő! A felismerést követően azonnal megindultam, és átvágva az éppen jobbra-balra dülöngélő, telefon elemlámpával világító közönségen (egy lassabb, emocionálisabb számra reagáltak így a rajongók), egyenesen a galériához vezető ajtóhoz igyekeztem. Ahol egy biztonsági őrbe ütköztem, aki kérte a jegyem. Miután sietősen felmutattam a karszalagom, továbbra sem engedett be, hanem közölte, hogy azzal nem vagyok jogosult a kiemelt

helyről nézni a koncertet, úgyhogy kénytelen voltam visszamenni a terembe. Megálltam a közönség mögött, és (ekkor éppen újra mindenki egyszerre ugrált) felfelé nézve figyeltem a fotóst a galérián, arra várva, hogy lejöjjön, és lent is készítsen képeket, hátha akkor tudok beszélni vele. De nem nagyon akart lejönni, végig a fenti köremeleten mászkált, mindenféle szögből megörökítve a látottakat.

– Ez nem igaz – bosszankodtam, követve a tekintetemmel a korlát mögött járkáló fotóslányt, aki itt-ott megállt, és újabb képeket lőtt a buliról.

Legalább nyolc számmal később aztán végre eltűnt az emeletről, én pedig már bekészültem, hogy amint meglátom, odasietek hozzá, csakhogy hiába figyeltem a bejárati ajtót, üres maradt. Merthogy, mint kiderült, nem a küzdőtérre jött, hanem valahonnan hátulról megközelítve egyenesen a színpadra ment, ott bukkant fel legközelebb. Most a bandát, majd a közönség első sorait kezdte fotózni, úgyhogy ezt eleresztettem, grimaszolva összenyomtam a kezemben tartott, egy ideje már kiürült poharamat, és kiindultam a teremből. Mivel a setlist megegyezett a múlt hetivel, amit elég jól ismertem a visszanézett felvételek miatt, már csak egy szám volt hátra a végéig, úgyhogy kimentem a mosdóba, még a nagy tömeg előtt. Az előtérben egy-két notórius „utolsó dal közben lelépő” koncertlátogató már elindult a kijárat felé, egyébként még nyugi volt. A lányvécé például teljesen üresen tátongett, úgyhogy sorban állás nélkül, pillanatok alatt végeztem, és hallottam, hogy egy másik vécét is lehúznak. A kivágódó ajtóhangra felpillantottam a kézmosásból, és a tükörbe néztem magam mögé, amikor is

megláttam az érkezőt. A topja felett egy hálós neccfelsőt és millió ékszert viselő, piercinges lány megállt mellettem és megnyitotta a vizet, majd sietősen kezét mosott, miközben a tükörbe nézve ellenőrizte a szőke, oldalt felnyírt, rövid haját. Legnagyobb szerencsémre az egész este üldözött fotós volt az. Pechemre viszont annyira sietett, hogy mire kitaláltam, hogy mivel szólítsam meg, már ki is kapta az addig a combjai közé szorított táskáját, és sietősen távozott. Azonnal utána indultam, majd a vízfolyást hallva megtorpantam, és visszaléptem a csapomhoz, hogy elzárjam, de éppen akkor állt el automatikusan, amit látva helyeslően bólintottam, mert így legalább nem volt gondom vele, és az ajtón éppen belépő lányt megkerülve kirohantam a fotós után. Gyors volt, már jóval előttem járt, majdnem annál a bejáratnál, ahová az én jegyemmel nem lehetett bemenni, úgyhogy még jobban rákapcsoltam, és átszlamoztam az előtéren, hogy megpróbáljam beérni.

– Bocsi. Hé. Légyszi. Bocs... – szaladtam utána, és pont azelőtt értem oda, hogy a biztonsági őr pontján átért volna, úgyhogy kissé ráijesztve (nem volt szándékos), oldalról behajolva ráköszöntem a fotóslányra.

– Szia.

– Ööö. Szia – köszönt vissza bizonytalanul, mintha csak nem tudná, hogy ki vagyok.

– Te vagy a koncert fotósa, ugye? – kérdeztem, egyrészt, hogy megkezdjem a beszélgetést, másrészt, hogy tiszta legyen számára, hogy nem, nem ismerjük egymást, csak én őt.

– Igen – felelte, és egy pillantást vetett a terem ajtajának

irányába, ahonnan az utolsó szám utolsó másodpercei hallatszódtak ki. Pillanatok voltak hátra a koncert végéig.

– Szuper, akkor téged kereslek – mondtam. – Igazából lenne egy kérdésem... Vagyis inkább kérésem – javítottam ki.

– Nem tudok közös képet intézni a bandával – vágta rá csípőből, olyan rutinnal, mint aki nem csak megszokta, de kifejezetten unja is, hogy ezzel keresik.

– Mi? – lepődtem meg először a válaszon, aztán gyorsan kapcsoltam. – Ja nem, nem. Nem arról van szó – védtem ki.

– Hanem? – pillantott rám a fél szemöldökét türelmetlenül felvonva, ami egyértelművé tette, hogy nem vár sokat a válaszra. Én viszont még nem fogalmaztam meg magamban, hogy pontosan mi is a kérdésem. Nyilván nem lehet egy profi fotóstól csak úgy elkérni a múlt heti koncert képeit, azért, hogy megnézzek rajta valamit. Miért adná oda? Kizárt dolog. Elképzelve talán még működött, de élesben, a fotóslány előtt állva már valahogy nem tudtam miként előadni, hogy miért kéne nekem tőle így ismeretlenül egy bizonyos szögből készült kép. Eközben az utolsó szám már a legvégén tartott, az énekes búcsúzásként a közönséggel énekelte újra a refrént. Nem volt több időm, azonnal improvizálnom kellett valamit, mielőtt a koncert végeztével kiözönlük a tömeg, és újra csatlakozom Bogiékhoz. Ez volt az utolsó esély, amíg egyedül voltam a... És akkor Bogiról beugrott valami.

– A Belvárosi Deák Gimnázium diákja vagyok, és az iskolánknak van egy online magazinja, a DeákONline, amit a diákok írnak és szerkesztenek – magyaráztam, mire a fotóslány unottan bólogatva sürgetett, türelmetlenül félrepillantva az odabentről kihallatszódó tömeg éneklésére,

amihez még egyszer csatlakozott az énekes is. – A koncertről beszámolót ír egy osztálytársam, ő még odabent van... – folytattam. – És arra gondoltam, hogy jó lenne a cikkhez néhány profi fotó. Természetesen feltüntetve a kép szerzőjét, vagyis téged, ha benne vagy – tettem hozzá. – Diákmagazin. DeákONline – ismételtem meg, pontosan tudva, hogy ez aduász, mert a tanulói lelkesedésre, igyekvésekre és főként megkeresésekre kevesen mondanak nemet. Egyfajta kimondatlan szabály, hogy ezeknek eleget kell tenni. Tapasztalatból tudom, anyu is akárkinek ír az általános iskolás tanulóival kapcsolatban, rendszerint pozitív választ szokott kapni.

– Aha – bólogatott a fotóslány, és a hangját szinte elnyelte az odabentről feltörő tapsvihár, ami a frontember köszönőbeszédének szólt, és annak, hogy azt kiabálta a közönségének: „találkozunk legközelebb”. – Persze, használjátok a képeket, csak krediteljete be, és az Instámat is tüntessétek fel – mondta a fotóslány, és ezzel rám is hagyta a dolgot.

– Természetesen. És köszi – hálálkodtam, amit egy gyors „nincs mit” mosollyal viszonzott. Szemmel láthatóan már ment volna. Én pedig ezt kihasználva, gyorsan folytattam – Viszont, még arra gondoltam – fűztem hozzá, amire egy bosszús „Igggen?” grimaszt vágott, amit eredménytelenül próbált palástolni, és tettetett kíváncsisággal nézett rám, miközben a tömeg megindult kifelé a kitárt ajtókon. – Lehet olyanról szó, hogy máshol még nem közölt képeket használjunk? – érdeklődtem, megjátszva a túlbuzgó, idegesítő diákot, akinek mindig van még egy új ötlete.

– Ööö – gondolkodott el a fotós.

– Hogy igazán profi legyen a cikk – tettem hozzá magyarázatként, és stréber vigyorral néztem rá.

– Persze – sóhajtott a lány. – Akkor nézek olyat.

– Szuper, köszönöm. Holnap megoldható? – kérdeztem.

– Holnap? – kérdezett vissza meglepetten, úgy, mint aki már igazán bánja, hogy kiment a mosdóba. – Holnap még biztosan nem tudok erről a buliról képeket küldeni.

– Nem baj, jó a múlt heti esemény is, elvégre azonos a koncert – erősködtem. – A lényeg, hogy minél előbb megkapjam, mert hétfőre kéne a cikkhez – hadartam tovább. – Fontos lenne – győzködtem és láttam rajta, hogy pontosan tudja, nem fogom abbahagyni. És nem is hagytam. – Csak kettőre lenne szükségem...

– Jó, oké – elégelte meg. – Nekem most mennem kell a meet and greet fotózásra – pillantott türelmetlenül a telefonja kijelzőjére. – De legyen, akkor küldök a múlt hetiből, írd rám holnap, jó?

– Rendben. Instán?

– Ott.

– Jó – bólintottam, mire a fotóslány megkönnyebbülten fordult meg, feltehetőleg azért, mert megszabadult tőlem. – Mikor? – kérdeztem még meg, szándékosan túlfeszítve a húrt, arra játszva, hogy elég idegesítő legyek. Szerintem sikerült.

– Délután – szólt hátra a válla felett.

– Köszönöm, akkor délután írok – kiáltottam utána, de a hangomat már elnyelte a tömeg hangos moraja, ahogy a friss élményeket átbeszélve özönlöttek ki a teremből.

Félreálltam oldalra, és a távozó koncertlátogatókat figyeltem. Minél később jött ki valaki, annál közelebb állt a színpadhoz, ami alapján az érkezők egyre viseltesebben és leharcoltabb állapotban kóvályogtak ki, a kiabálástól és énekléstől berekedve. A két Kíra és Bogi, akik a második sorból végül az elsőbe furakodtak, az utolsók között hagyták el a termet, a földről felszedezett konfettivel, amit elraktak emlékbe. Nekem is hoztak az ezüstszínű lapocskákból, amit megköszönve eltettem, miközben kifelé menet az élménybeszámolójukat hallgattam.

– Úristen, azt hiszem ez volt életem legjobb estéje – áradoztak egymás szavába vágva, és az Akváriumból kilépve mindannyian felvettük a magunkkal hozott felsőnket és dzsekinket. – Roni, azért neked is jól telt? – kérdezték.

– Persze.

– Jó helyen álltál?

– Aha. És Bogi – jutott eszembe. – Beszéltem a fotóssal, kértem neked képet a DeákONline-ra. Ha kell a beszámolóddhoz.

– Nem mondod – kerekedett el a szeme. – Az nagyon jó lesz, mert az én felvételeim kábé használhatatlanok, végig lökdösődtem és tolongtam, azt sem tudom, sikerült-e valami.

– Azért – vontam meg a vállam. – A maiakat is használhatod, csak krediteld a fotóst. Meg kértem a múlt heti felvételekből is, hátha a bevezetőben megemlítenéd, hogy dupla koncert volt... – vezettem rá, hogy miként tudná használni az előző koncert képeit, ha már megszereztem a hozzáférést.

– Aha – gondolkodott el. – Igaz. A bevezetőben írhatnék a

múlt hetiről is – értett egyet. – Nagyon köszi, Roni, ez jó ötlet volt.

– Nincs mit – feleltem, és nem cáfoltam meg, mert tényleg jó ötlet volt, ráadásul olyan, amivel mindenki jól jár. Bogi, mert lesz jó képe a cikkhez, a fotós, mert a fotóját egy egész suli látja majd a DeákONline-on, és hát én is. Mert ennél közelebb még nem jártam ahhoz, hogy kiderítsem, ki küldte az üzenetet.

– Hé, láttátok a társadalomismeret-tanárt a kivetítőn? – kérdezte a rövid i-s Kira.

– Emesét? – lepődtek meg a többiek, akik a jelek szerint lemaradtak róla.

– Aha. Ott tombolt.

– Neee.

– De, én is találkoztam vele – erősítettem meg, miközben hazafelé sétáltunk a belvárosi utcák robusztus épületeinek sötét kapualjai előtt elhaladva.

Alig vártam, hogy másnap délután legyen, amit, hozva a fotós előtt megjátszott idegesítő szerepemet, szándékosan szó szerint értelmeztem, így déli tizenkettő óra egy perckor küldtem neki egy üzenetet. Elvégre az már dél-után...

„Szia, Farkas Roni vagyok a Deák Gimnáziumból, tegnap találkoztunk a koncerten, és ígértél korábban fel nem használt képeket a DeákONline-ra. Alkalmas most, hogy kiválasszuk? Köszönöm, Farkas Roni”

A szöveget visszaolvastva elégedetten konstatáltam, hogy megfelelően fontoskodónak tűnhetek, majd a telefont kijelzővel lefelé leraktam az asztalra, és tovább olvastam a könyvem a fotelben keresztben ülve, lábaimat átvetve a karfán, miközben anyu a nappali közepén állva éppen magához mért egy hosszú barna filcanyagot, aztán a földre leterítve letérdelt mellé a szőnyegre, és körbevágta embernagyságú falevél formára. Őszi technikaórára készült vele. Éppen lapoztam egyet a regényben, amikor értesítem érkezett, ezért a hasamra támasztottam a kinyitott könyvet, felkaptam a telefont, és megnéztem a szalagüzenetet. A fotóslány írt vissza.

„Szia. Igen, essünk túl rajta. Milyen képekre lenne szükséged?”

Izgatottan ültem feljebb, és az alsó ajkamat beharapva bólogatva írtam vissza.

„Jó lenne a múlt hetiből olyan, ami mutatja a színpadot, meg egy olyan, ami a közönséget is, de nem az első sorokat,

hanem hátrébb”

A válaszig türelmetlenül lóbáltam a lábam, és anyut figyeltem, aki még mindig a falevél fazonját igazgatta ollóval a nagy méretű filclapon. Az értesítés hangjára felkaptam a telefont, és megnéztem, mit írt a fotóslány. Két képet küldött. Az első a színpadról készült, és az együttest örökítette meg koncert közben, éppen akkor, amikor rákapcsolt a füstgép. A másik a közönség középső sorairól készült, ahogyan feltartják a kezüket, és ugyanúgy, tátott szájjal éneklük feltehetőleg ugyanazt a szöveget. Marha jó képek voltak, ezért is húztam el a számat a válaszomra.

„Ezek nagyon jók, de nem lehetne esetleg olyan, ami...” És akkor kértem két másikat. Amit szintén elküldött. Éppen ezért rendesen égett az arcom, amikor ismét válaszoltam, hogy „Szuper képek, de inkább valami olyanra gondolok, ami”. És megint kértem kettőt. A fotóslány ismételt „de, persze, küldök másikat” válasza után odabiggyesztett sztenderd, általános mosoly emojiába kifejezetten beleláttam a gyilkos szándékot, de nem hibáztattam érte, tényleg nagyon idegesítő és szemtelen voltam. Viszont mentségemre legyen mondva, nem véletlenül.

„EZEK KÖZÜL VALAMELYIK?” – kérdezte, beragadt capslockkal és ismét csatolt kettőt. Őszintén sajnáltam, hogy megint azt írtam vissza, amit.

„Fú, ezek tényleg szuper képek, de van még másmilyen is?”

Láttam, hogy erre folyamatosan ír valamit, aztán abbahagyja. Majd megint írt. És megint abbahagyta. Úgy éreztem, hogy valószínűleg mindig kitörli, amit éppen

elkezdett, mert mégsem írhat egy diáknak olyat, amit igazából mondott volna. A szememet összehúzáva vártam, hogy végül elküldje az üzenetet, tudva, hogy ezúttal messzire mentem. De nem véletlenül, hanem mert direkt így akartam, azonban nem lehettem biztos abban, hogy mit reagál arra, hogy átléptem azt a bizonyos pofátlanság határt. Ötvenötven volt, hogy elküld melegebb éghajlatra és nincs kép, vagy éppen rám hagyja a választást, csak akadnak már le róla. A másodikra játszottam, de nagy volt a veszélye, hogy az első következik be. Az értesítés érkezésekor félve pillantottam rá a telefonomra, majd hosszasan kifújva a levegőt erőt vettem magamon, és megnyitottam az üzenetét.

„Jó, figyelj, egyszerűsítsük le. Itt a link, amin az összes múlt heti nyersem fent van. Válaszd ki, amelyiket akarod” – zárta le ennyivel, amire elképedve tátottam el a számat, és hitetlenkedő mosollyal néztem a we transfer linkre. Sikerült! Nem bajlódott velem tovább, átdobta az egészet. Egy pillanatig el sem hittem, hogy bejött a tervem, majd felpattantam a fotelból, és vigyázva, hogy ne taposak rá, átléptem a szőnyegen lévő falevél mintát, amire anyu éppen zsebeket ragasztott, és berohantam a szobámba.

Az ágyra lendületből felugorva magam elé húztam a felnyitott állapotban hagyott laptopomat, és feloldva a képernyőt átdobtam a telefonomról a kapott linket, hogy nagyobb méretben lássam a képeket, aztán izgatottan nyomtam rá a letöltésre. Az izgalomtól kiszáradt szájjal figyeltem, ahogyan befejeződik a kitömörítés, és megnyitottam. A mappa négyszáznegyven képet tartalmazott, amiknek az indexképe egyesével megjelent

előttem, majd ahogy egyre több lett, az oldalsó görgető ikon egyre kisebb méretűvé csökkent, míg végül csak egy vékonyka sávvá vált. Betöltődtek a képek.

– Oké – suttoztam elképedten, feszülten a laptop egérpadjához nyúltam, és megnyitottam az első fotót. A koncerttermet ábrázolta, a kép jobb alsó részén lévő narancssárga felirat szerint múlt hét szombaton, a kapunyitás előtti állapotot megörökítve.

A jobbra nyílra kattintva átváltottam a következő képre, ami az előzőhöz hasonlóan semmi érdemlegeset nem mutatott, valószínűleg csak valami fénypróbának vagy hasonló felvételnek készült. Hát ezért van négyszáznegyven kép arról az estéről – értettem meg, és átváltottam a harmadikra. Aztán sorban a többire.

A kezdeti feszült, statikus pózom a tizedik kép környékén laza görnyedéssé enyhült, az ötvenedik kép körül a falnak hátradőlt, kényelmesen párnának támaszkodó pózzá alakult, a századik képnél pedig már hanyatt fekvő, laptopomat a hasamon tartó, fejemet párnával kitámasztó, állapot lezorító, „gyógytornászok rémálma” pozícióba helyeztem magam, miközben monoton tempóban nyomkodtam a jobbra nyilat, így váltogatva az egymás utáni képeket. Százig szinte csak a közönség első sorairól készült fotók voltak, száztól kétszázig kizárólag az együttes tagjai szerepeltek a felvételeken, a lehető legkülönbözőbb szögekből megörökítve. A gitárosról például láttam képet oldalról, lentről, jobbról, balról, de szerintem még aláfekvő pozitúrából is, máskülönben nem tudom, hogy sikerült a fotósnak olyan képet lőnie, amin a tag alulról fotózva,

gitározás közben úgy néz ki, mintha a bakancsával éppen rálépne a fényképezőgépre. Ez különben egy kifejezetten jó kép volt, úgyhogy bejelöltem, hogy küldöm majd Boginak a DeákONline-ra.

Becsülettel végignéztem minden képet, nem ugrottam át egyet sem, nehogy éppen azon legyen valami, ami nyomra vezet, vagy elárulja az üzenet küldőjének kilétét. Úgyhogy rendületlenül kattintgattam, aztán úgy a kétszázadik kép után elkezdett érdekessé válni a történet, amitől kicsit feljebb is ültem, mert a felvételek alapján a fotóslány aznap ekkortájt ment fel a galériára.

– Na – tápáskodtam fel a fekvésből, és lassítottam a kattintásom tempóján, és az elem tároló fotókat alaposan szemügyre vettem, mert ezúttal már fentről készültek a képek, hol a zenekarról, hol pedig a közönségről. Csakhogy még mindig a keverőpult előtti rész kapott nagyobb hangsúlyt. Nekem pedig a mögötte lévőre volt szükségem.

A felvételek közt nyíllal lépkedve folyamatosan a képek jobb oldalát fürkésztem, mindig abban bízva, hogy a fotós egy kicsit arrébb is fotóz, míg végre megláttam a keverőpultot az egyik felvételen. Ideje volt már. Következtek a szellősebb tömegekről készült képek.

– Oké, hol vagy, seggfej – suttoztam, folyamatosan Bálintot pásztázva a képeken, tudva, hogy először őt kell megtalálnom. Egyébként is felismerném, mert hát az ember sosem felejt el azt, aki kicseszett vele, de mivel a kapott üzenetben is rikító színű pólót viselt, sokkal egyszerűbb volt kiszúrni a fotós képein. Vagyis egyszerűbb lett volna, de egyelőre nem láttam sehol.

– Mi lesz már? – kattintottam tovább, aztán a következőn hirtelen megláttam. Egyszer csak ott volt a szellős tömegben a mintás pólójában, a félig felülnézetből, jobb oldali irányból készített felvételen. És ugyanúgy a lánnyal, mint az ismeretlentől kapott képen, azzal a két különbséggel, hogy ez jó minőségű, agyonnagyítható fotó volt, és más szögből lett megörökítve. De attól még róluk készült, és ugyanúgy a múlt szombaton, akkor, amikor Bálint azt mondta, hogy máshol van.

– Gyökér – suttogtam, mert ez azért még mindig fáj, majd grimaszolva elkaptam róluk a tekintetemet, és körbepásztáztam a felvételen körülöttük állókat, arra az irányra zoomolva, amerről a kapott kép készült. Csakhogy a fotón az ott állókat nagyjából teljesen kitakarta két lány, akik egymás kezét fogva, cikcakkban haladva a tömegben, előreigyekeztek a színpad felé.

– Ne már – mérgelődtem, és továbbkattintottam egyet. A következő fotón a lányok már előrébb jutottak, de a második, aki a barátnője kezét fogva követte, még mindig kitakarta azokat, akik Bálintéktól balra álltak a hézagosan ácsorgó hátsó koncertlátogatók között. – Menjetek már onnan – suttogtam a lányoknak, mintha ezzel bármit is elérhetnék, és idegesen rácsaptam a nyílra, amitől a kép megint átugrott a következőre. Ami még mindig a korábbiak folytatása volt, de ezen megint ugrottunk időben egy másodpercet, így Bálint és a lány is mozdult egyet, aminek hatására az előző fotóhoz képest a legnagyobb öröömre itt már csókolóztak, miközben a két lány végre elhaladt a képről a színpad felé. Az első már nem is volt a fotón, és a második is csak félig

látszódot, de már ő is távozóban volt, amitől láthatóvá vált a korábban kitakart terület. Én pedig végre megnézhettem, ki van ott, azon a részen, ahonnan a smiley-s profilról küldött fotó készült. És akkor megláttam a deákos arcot.

Ami nem kicsit lepett meg, egyfelől, mert a lányvécében felfedezett matrica miatt elsősorban lányra számítottam, ehelyett a suliba járó fiút láttam meg a képen. Másrészről pedig, amitől szó szerint leesett az állam, az az, hogy nem egy ismerős arcot fedeztem fel. Hanem kettőt.

– Mi? – meredtem az egymás mellett álló fiúkra, akik közül mindkettőt ismertem. De mindkettőt csak látásból.

Az egyiküknek tudtam a nevét (mondjuk az övét a suliban kábé mindenki), Somfalvi Benedek, a végzős 12D osztályból. Nem nagyon lehetett összekeverni mással, a fotón pont úgy nézett ki, mint élőben, a magas, legalább száznyolcvannyolc centijéhez szálkás, pont ideálisan izmos testalkat (ha jól tudom, kézis) párosult, továbbá sötétbarna haj és szem, valamint olyan szép ívű ajkak, amelyet maximum rajzolni lehet. A nyári barnasága még tartott, amit még inkább kiemelt a fehér pólója, amihez egy sima kék farmert és fehér sneakert viselt. A csuklóján két bőrpántot hordott, amit azért vettem észre, mert maga előtt tartotta a telefonját. Ezt rögtön kiszúrta. Mondjuk ez egy koncerttömegben nagyjából minden emberre jellemző, abszolút nem gyanús viselkedés. Viszont, másokkal ellentétben ő nem a színpad felé fordult a képen. Hanem Bálinték felé. Mintha... Mintha őket venné. Mielőtt azonban bingót kiáltottam volna, kissé tanácstalanul ráztam meg a fejem. Mert pontosan ugyanezt elmondhattam a másik ismerős arcra is. A sulinkba járó Benedek mellett

ugyanis szintén egy deákos tanuló állt, akinek sajnos nem tudtam a nevét, de sokszor láttam már. Évfolyamtársam, tehát tizenegyedikes, de nem rémlett pontosan, hogy a H vagy J osztályba jár. Valamelyikbe a kettő közül. A nagyjából velem egymagas, olyan százhatvanöt centi, vörösesbarna hajú srác nem tűnt ki a tömegből, szinte beleolvadt. Szürke pólót és egy rávett, kigombolva hagyott inget viselt farmerrel és sportcipővel, és Benedekhez hasonlóan ő is a telefonját fogta, a színpad helyett pontosan ugyanúgy Bálinték felé nézve. Ami alapján szintén készíthette, és küldhette a felvételt.

Elképzelésem sem volt arról, hogy melyikük lehetett a rejtélyes profil tulajdonosa, és hogy miért, mert egyikükkel sem voltam beszélő viszonyban. Lényegében azt sem feltételeztem volna, hogy egyáltalán ők ketten, Benedek meg ez a tizenegyedikes srác ismerik egymást, azt meg főleg, hogy sulin kívüli közös programjuk lenne, annyira nem tűntek egy társaságnak. Ha nem tudnám róluk, hogy mindketten a Deákba járnak, akkor simán két random egymás mellett álló koncertlátogatónak mondtam volna őket, annyira különböznek. A képet nézve egy pillanatig még fel is merült bennem, hogy talán csak mindketten pont ott voltak, de aztán a fejemet rázva elvettem ezt a lehetőséget. Mert ekkora véletlen nincs. Annak az esélye, hogy kapok egy ismeretlen profilról egy képet a srácról, aki éppen megcsal, és azon a helyszínen, abban a szögben, ahonnan a képet lőtték, pont két deákos is áll, akiknek semmi közük az egészhez, miközben megtudtam, hogy egyébként egy smiley mögé bújva valaki önként segít a suliban másoknak... Nos,

ennek az esélye nullára redukálódott. A két fiú közül küldte valaki a képet. Ez már nem volt kérdés számomra. Csak az, hogy melyikük.

Gyorsan leraktam kicsire a képet, és átkattintottam az Instára. A két deákos fiú közül azzal kezdtem, akinek tudtam a nevét, úgyhogy beírtam elsőnek Somfalvi Benedeket. A keresésre azonnal kiadta a profilját. Nem követtük egymást, sőt, még soha nem jártam az oldalán, de nem is volt sok látnivaló, ugyanis nagyon kevés feltöltött képe volt, összesen huszonhárom. A feltöltések között jó nagy dátumugrásokkal, volt, hogy egy fotó után egy év is eltelt, mire újra posztolt. A hézagos posztokból arra következtettem, hogy sok lehet a törölt tartalma, aztán beugrott, hogy tényleg, neki volt egy barátnője a suliból, elég sokáig jártak, de aztán szakítottak. Gondolom, őt tüntette el nyomtalanul. A csekély számú feltöltött képeim egyébként általában egyedül szerepelt, csak egy fotón volt vele egy lány, amire rákattintva kiadta a taggelést, de nem volt rá szükség, magamtól is tudtam, ki ő. Benedek ikertestvére, Barbi, aki szintén a Deák 12D osztályába jár. A Somfalvi ikrek lánytagja Benedekhez hasonlóan magas volt, gesztenyebarna hajú, és mélybarna szemű, ráadásul nagyon-nagyon szép arcú. Úgy tűnik, ez ilyen családi vonás náluk. Benedek Instáján a követéseit megnézve átfutottam a listát, hátha megtalálom a koncerten mellette álló deákost, de nem volt köztük, úgyhogy félretettem az Instát, és átmentem a DeákONline-ra. A sulis weblapjának a menüjében kikerestem az „osztályaink” opciót, és rámentem a legutóbbi (tavaly készült) osztályképekre. Mivel akkor még tizedikesek voltunk,

először a 10G osztályképére mentem, de nem szerepelt a képen a koncerten látott srác, mert nem abba az osztályba jár. Abban biztos voltam, hogy nem is a H-ba, mert velük volt közös óránk az elmúlt években, úgyhogy egyenesen a 10J osztályképére nyomtam, ahol rögtön kiszúrtam a fiút, az első sorban állt, balról a másodikként. A kép alatti névsorból pedig egy másodperc múlva kiderült számomra, hogy Gyárfás Mirkónak hívják, így visszamentem az Instára, és beírtam a nevét. Azonnal meg is lett. Benedekkel ellentétben neki sok feltöltött fotója volt, a legtöbb valami képregény különböző számairól, de szép számmal szerepeltek DDK-s képek és felhívások is, ami alapján kiderült számomra, hogy Mirkó Deák diákkörös, vagyis a suliban az osztályokat képviselő tanulói kör tagja. A DDK egyfajta diákönkormányzat-féle szerepet tölt be a Deákban, a tagjai intézik az olyan dolgokat, amik kollektíven érintik a tanulókat, mint például meghirdetett tematikus napok, különböző szavazások, de ők állítják össze az ünnepi, ballagási és egyéb műsorok programjait és beszédeit is. DDK-s minden osztályból van, ez kötelező jelleggel kerül kiválasztásra még kilencedikben, és rendszerint nem tolonganak a pozícióért, nálunk például csak egyvalaki jelentkezett rá annó, Krisztián, aki így automatikusan megkapta a szerepkört. Őt például láttam Mirkó egyik csoportfotóján, ami egy DDK-s gyűlésen készült, de őszintén, ez volt az egyetlen közös kapocs köztünk, ami nem nevezhető kifejezetten szorosnak, sőt. Az, hogy egy diákkörbe jár egy olyan osztálytársammal, akivel nem is vagyok nagyon kapcsolatban, nem hozott közelebb

Mirkóhoz, vagy ahhoz, hogy miért küldte volna ő a képet. Ráadásul Benedekről sem volt semmi utalás az oldalán, nem követték egymást, nem volt közös pont, de még az együttest sem követték és koncertfotót sem posztoltak. Tehát ott volt a koncerten két deákos is, akik közül egyikkel sem ismertük egymást, az oldalaik alapján egymással sem voltak kapcsolatban, Bálintot sem követte egyikük sem, de még a zenekart sem. Óriási. A többismeretlenes egyenlet minden lépéssel egyre nehezebbé és megoldhatatlanabbá vált, amiről ráadásul eszembe jutott, hogy készülnöm kell matekra, úgyhogy zúgó fejjel úgy döntöttem, holnapig jegelem a dolgot, és elkezdtem bezárogatni a megnyitott oldalakat. A koncertfotók lementett mappájához érve, nehogy elfelejtssem a későbbiekben, gyorsan írtam egy üzenetet a fotóslánynak, hogy sikerült megtalálnom a tökéletes képeket, nagyon köszönöm, és még hozzátettem, hogy bocs, amiért az agyára mentem. Visszaírta, hogy örül, hogy segíthetett (de szerintem annak jobban, hogy többet nem kell), és még egyszer emlékeztetett rá, hogy ne felejtsük el kreditelni. Biztosítottam róla, hogy így lesz, aztán átküldtem a két kiválasztott koncertfotót Boginak, és kitöröltem a lementett mappát, mert már nem volt rá szükségem. Illetve, egy képre igen, úgyhogy törlés előtt azért azt az egyet kihúztam oldalra, és az asztalon hagytam, majd lefáradt aggyal kezdtem neki a matekozásnak, miközben fél szemmel mindig a képernyőn lévő kis ikonra pillantottam. Nem értettem az egészet. Viszont, az előző napokkal ellentétben ezúttal már legalább volt kiindulási pontom. Igaz, egy helyett két névvel. Úgyhogy először azt kellett

kiderítenem, melyikük küldte a képet, és csak utána következhetett, hogy miért.

Másnap reggel korán indultam, már negyed nyolckor, és először a Deák melletti pékségben kezdtem, ahol a kirakatüvegre a hétvége folyamán felkerültek a tökös matricák, és pumpkin spice kiírások. Az október beköszöntével megérkeztek a szezonális ízek, amiknek népszerűségét mi sem igazolta jobban, hogy mire a pulthoz értem, már alig volt a sütőtökös muffinból, az utolsó előtti sikerült megkaparintanom. A levegőben terjengő kávéval keveredett fahéjas pumpkin spice illat közepette vágtam át kifelé a várakozás közben zsibongva beszélgető soron, és a zacskóval a kezemben kiléptem a pékségből, majd a muffinomat kikeresve belőle lehámoztam az oldaláról a papírkát, és sétálás közben beleharaptam a sütibe. A Deákhoz érve a járda szélén lévő korlátnak támaszkodtam, és a reggeli napsütésben ácsorogva ráérősen eszegettem, miközben a napszemüvegem lencséje mögül figyeltem a sulihoz érkezőket. A fél nyolcasok még nyugodtan, komótosan közelítették meg az épületet, meg-megállva a környékén, hogy bevárják a társaságuk többi tagjait. Ezekből a csoportosulásokból aztán egyre több lett, itt-ott pedig teljesen elállták a járdát, az áthaladni akarók legnagyobb bosszúságára. Háromnegyedre már egyre többen vonultak be a Deák monstrum kapuján, és sokan megállás nélkül egyenesen a suliba mentek. Ilyen volt a fotón szereplő két deákos közül az egyik, Gyárfás Mirkó, akit hét negyvenkettőkor pillantottam meg. Éppen akkor, amikor egy

osztálytársammal beszélgettem, aki ott találva a sulis előtt, úgy érezte, hogy megáll nálam, amíg ő is befejezi az utcán reggelizést.

– Elvileg szerdán írunk belőle, de még meggondolhatja magát Rókus – magyarázta nekem Barna két harapás között, amire bólintottam, de oda sem figyeltem, mert közben megláttam Mirkót.

A 11J-s fiú a koncerten készült fotón látott style-jához hasonlóan egy pólót viselt, rávéve egy kigombolt kockás inget, és két, vállán hordott hátizsákpántjába beakasztott hüvelykujjal araszolatott a sulikapuhoz álló sorban.

– Ühüm – feleltem valamire az osztálytársamnak, miközben átnéztem a válla felett, és a kapuhoz odaérő Mirkót lestem, aki felemelte a diákját, és bemutatta a portán. Semmi extra – állapítottam meg, mivel felém sem nézett.

– Na mindegy, meglátjuk, még megyek és átnézem – gyúrte össze a kezében a szalvétát a még mindig hozzám beszélő Barna, akire egyébként érdemes lett volna odafigyelnem, mert a harmadik órában Rókus tényleg megíratta velünk a dolgozatot, de mindegy.

Ahogy telt az idő, a tanulók úgy szedték egyre szaporábban a lépteiket, és olvadtak be a Deákhoz álló sorba, ami egyre zsúfoltabb lett, tekintve, hogy hét ötvenkor a környéken ácsorgó társaságok is megindultak, és csatlakoztak a forgataghoz. Akkor pillantottam meg a fotón szereplő másik deákost, Somfalvi Benedeket. A végzős srác farmert, sneakert és egy vékony kapucnis pulcsit viselt, és oldalra fordulva beszélt a testvéréhez, aki maga elé húzta a táskáját, mintha keresne benne valamit. A körülöttük

lévőkhöz képest egyébként is ráérősebben sétáltak a sulifelé, amikor pedig az ikerpár lánytagja, Barbi leállt, és úgy matatott tovább a táskájában, Benedek bevárta. Én a korlátnak támaszkodva figyeltem őket, majd amikor a lány feltehetőleg megtalálta azt a valamit, amit keresett, továbbindultak a bejárat felé. Vagyis felém is. A muffinospapírt kis galacsinná gyúrtem a tenyeremben, és a kétsávossá vált járdán néztem az előttem jobbra-balra elhaladó járókelőkön át a Deák kapujához állókra. A Somfalvi ikrek a sorban egymással beszélgetve haladtak el előttem, majd Benedek maga elé engedte a tesóját, miközben a hátsó zsebéhez nyúlt, hogy kivegye onnan a diákját. A mozdulat közben csak úgy általánosságban körbenézett, amikor is a korlát felé pillantva észrevett, és meglátva, hogy őt nézem, viszonzta a pillantásom, aminek következtében egy másodpercre összetalálkozott a tekintetünk. Tényleg csak egy másodperc volt, és már el is kapta rólam a szemét, majd a hátsó zsebéből kiszedett diákot maga elé emelve felmutatta, és bement a kapun. A sorban utána következők rögtön eltakarták, és hiába toltam fel magam pár centire a korláttól, és nyújtogattam a nyakam, már nem láttam rá. Elnyelte a Deák. A csengő megszólalására odamentem a sor végére, és ideiglenesen beálltam utolsónak, ami csak addig tartott, amíg zöld nem lett a gyalogoslámpa, amin átérve a piros jelzés miatt a másik oldalon megállított diákok felzárkóztak, és beálltak mögém.

Az épületbe beérve felgyalogoltam az emeletünkre, és fejben folyamatosan a Benedekkel történő összenézésemet elemeztem, vissza-visszajátszva, hogy vajon több volt-e

benne, mint egy sima „összetalálkozott valakivel a tekintetem” szituáció. Ahhoz túl gyors volt az egész, hogy bármit beleképzeljek, ahhoz viszont túl gyanús, hogy csak úgy figyelmen kívül hagyjam. Mert ugyan azt nem bizonyította, hogy ő készítette a képet, de e miatt az összenézés miatt, ha minimálisan is, de Benedek felé billent az a bizonyos képzeletbeli mérleg. Ezért elhatároztam, hogy elsősorban őt tartom szemmel.

Amit kizárásos alapon csak a szünetekben tudtam megtenni, és azt is óvatosan, nagyon ügyelve arra, hogy ne legyenek feltűnő, vagy ne bukjak le. Éppen ezért a második szünetben például nem is láttam, mert nem tudtam, hol van órájuk, az egész 12D nem volt a második emeleten lévő termük közelében sem, amikor le-, majd felmentem a lépcsőn, csak azért, hogy ezt ellenőrizsem. A harmadik szünetben szintén nem láttam, mert el sem hagytam a termünket, ugyanis Rókus megengedte, hogy aki akar, még a szünetben is írhatja a váratlan dolgot. Én pedig azok közé tartoztam, akik ezt kihasználták, tekintve, hogy akkor már nem figyelt annyira, és hatékonyabban sikerült puskáznom. A negyedik szünetben megint nem tudtam kimenni, méghozzá azért, mert a folyosóra kilépve láttam, hogy Bálint is éppen akkor ment ki a saját termükből, mire rögtön visszafordultam, mivel nem volt kedvem találkozni vele. Úgyhogy a tervezett megfigyelésem teljes sikertelenségbe ment át, egészen ebédszünetig, amikor is felpörögtek a dolgok, olyannyira, amire nem is számítottam. Eredetileg csak annyit terveztem, hogy alibiből megint lemegyek a lépcsőn a földszintig, miközben a második

emelet fordulójában felmértem a dolgokat, hogy kint van-e a folyosón Benedek. Ez volt a terv, csak hogy, amikor lefelé mentem a harmadikról a másodikra értem, megláttam, hogy Benedek éppen akkor megy lefelé, így nem túl sietősen, hogy ne legyen feltűnő, de utána mentem. Leérve a földszintre egy pillanatra szem elől tévesztettem, majd pont akkor, amikor a klikkekben beszélgető társaságok között átnéztem, megláttam, hogy csukódik a kifelé vezető ajtó, amin kilépve a Deák belső udvarán keresztül lehet átmenni a monstrum másik szárnyába. A társaságok között átszálalomozva odamentem az ajtóhoz, és két lánnyal együtt kimentem rajta. Az ajtónyitásra a kinti cigisek ösztönösen eldugták, amit ilyenkor el kell, majd amikor látták, hogy nem tanár jött, folytatták a tevékenységüket. A két lány csatlakozott hozzájuk, én pedig a másik épület ajtajának csukódására odakaptam a fejem. Minden jel szerint Benedek átment a Deák 2-es szárnyába. Ez annyira nem volt furcsa, vagy inkább semennyire, mert azt gondoltam, hogy majd biztos ott lesz órájuk ebédszünet után, úgyhogy már hagytam volna a dolgot, amikor megláttam, hogy az 1-es épület ajtaja nyílik, és Mirkó lép ki rajta. Ez viszont már különös volt, egy perc különbséggel, úgyhogy meg akartam nézni, ő hova megy. Még valakiknek röhögve visszaszólt, ezért volt időm improvizálni, úgyhogy sietősen körbelestem, hogy miként tudnék a legkevésbé feltűnő lenni, majd jobb híján odaléptem a cigisek társaságához, és beálltam közéjük.

– Sziasztok – köszöntem úgy általánosságban, és a zsebemet tapogattam, tettetve, hogy keresek valamit, miközben hallottam, hogy Mirkó elsétál a hátam mögött, és a

2-es épület ajtajához megy. Csakúgy, mint egy perccel korábban Benedek. – Mi a...? – suttogtam az ismét csukódó ajtó után nézve, majd észrevettem a felém nyúló kezeket. Két öngyújtót, egy doboz cigit és egy doboz Heets-et is odatartottak nekem az újdonsült barátaim, akik nem tudták, hogy mit nem találok, ezért mindennel is kisegítettek, amire köszönettel elutasító mozdulattal tettem fel a kezem.

– Kösz, de... Meggondoltam magam – jelentettem be a leszokásom, amire mindenki csak közömbösen visszahúzta a kezét, és tovább beszélgetett, én pedig elléptem tőlük, majd összehúzott szemmel mentem a 2-es épület kapujához.

A másik szárnyba belépve sokkal kisebb nyüzsgést tapasztaltam, mert a nyári felújítás elhúzódása miatt sok része nem lett még készen, így a diákok elől több lezárt terület is maradt az épületben. Többek között a lépcső melletti jobb folyosón túli egész földszinti rész, ami egy átlátszó nejlonnal volt leválasztva, az elején egy ráragasztott A4-es lappal, amire azt nyomtatták, hogy „festés előtt, diákok elől elzárva”. Arra tehát nem lehetett menni. Csakhogy az eredetileg nyugalmi állapotban lévő takarófólia úgy mozgott, mint amit éppen az imént húztak félre, hogy átmenjenek rajta. Nekem pedig, tekintve, hogy nem láttam az előbb érkezett Mirkót semerre, nem volt kérdés, hogy merre mehetett. Úgyhogy az éppen egyre lassuló, már-már ismét mozdulatlaná vált takarófóliához lépve óvatosan körbepillantottam, és megvártam, hogy két kilencedikesnek tűnő srác leérjen a lépcsőn és kimenjen a kapun. Miután eltűntek, és tiszta lett a terep, egy gyors mozdulattal félrehúztam a takarónejlont, és egy pillanat alatt bementem

mögé.

Visszaigazgattam magam után a fóliát, hogy ne hullámozzon, majd megfordultam, és elindultam a diákok elől lezárt, teljesen üres folyosón, ahol belestem a nyitott teremajtókon. Az osztálytermeket a felújítás miatt teljesen kiürítették, kivitték onnan a padokat és székeket, de még tábla és tanári asztal sem volt bent. A lezárt termék festés előtti állapotban várták az új, rágógumitól, cipőtalpnyomtól és celluxdaraboktól mentes falakat.

Az üres, csendes folyosón halk léptekkel siettem egyik ajtótól a másikig, míg végül elértem a folyosó végére, ahol már meghallottam a beszélgetésfoszlányt, így továbbmentem, követve a hangot, jobbra fordulva. A csendes beszélgetés a következő ajtóig vezetett, ami a teremajtókhöz képest duplaszárnyú volt, és a rárögzített sínen szereplő felirat nagy betűkkel jelezte, hogy KÖNYVTÁR.

Ami szintén nem nyitott meg a tanév kezdete óta, mert lemaradt a felújításról, pedig szeptember elejére kész kellett volna lennie. De nem lett, zárva volt. Csakhogy ehhez képest mégis odabentről hallatszódott ki a halk diskurzus. Nem volt kérdés számomra, hogy a végzős Benedek és a tizenegyedikes Mirkó beszélgetését hallom ki. A kérdés inkább az volt, mit csináljak, mert két opció is felmerült bennem. Vagy elmegyek, és tovább figyelem őket, megpróbálva kitalálni, hogy melyikük küldte a képet. Vagy bemegyek az ajtón, és most már megkérdezem. Néhány másodperc hezitálás után végül határozottan megragadtam a kilincset, és beléptem az ajtón.

A beszélgetés érdekes módon nem maradt abba,

függetlenül attól, hogy nem túl halkán érkeztem a könyvtárba. Ennek ellenére tovább folytatták, én pedig a hangjukat követve lépkedtem el a takarófóliával letakart polcsorok mellett. A lelógó nejlon minden lépésemtől zizegő hanggal mozdult meg, majd a terem végéhez érve megálltam az utolsó két sornál, és befordultam feléjük. A két letakart könyvekkel teli polc közé kipakolt üres, használaton kívüli asztalok egyikén Benedek ült, pont velem szemben, Mirkó pedig nekem háttal foglalt helyet egy széken, és úgy magyarázott Benedeknek, aki érdeklődve hallgatta, majd észrevette, hogy valaki érkezett, ezért felém pillantott, és... És meglátva, hogy én vagyok az, elfojtott egy elismerő mosolyt, és a fejét ingatva így szólt.

– Annyira tudtam...

A reakciójára értetlenül felvontam a szemöldököm, Mirkó pedig, aki fordítva ült egy széken, és a támlájának nekitámasztott mellkassal beszélt Benedekhez, elharapta a mondata végét, és kérdően pillantott vissza a válla felett, majd amikor meglátott, eltátotta a száját.

– Ezt nem hiszem el – közölte elképedten, és hogy nyomatékosítsa a döbbenetét, még rá is csapott egyet a szék támlájára. – És rájött, basszus.

– Mondtam, hogy rá fog – reagálta Benedek, még mindig engem fürkészve. A reakciójukból úgy tűnt, korábban már felmerült bennük ez az eshetőség, és számításba vették, hogy kiderítem, úgyhogy eszükben sem volt úgy tenni, mintha nem tudnák, hogy miért vagyok ott. Pontosan tudták. Ahogyan én is. És így, hogy végre feltehettem a kérdéseimet, nem fogtam vissza magam, hanem rájuk ömlesztettem.

– Oké. Mi ez az egész? Melyikötök küldte a képet? Miért? Mi ez a smiley profil? Ki csinálja? Miért csinálja? Mióta csinálja? Mi a célja vele? – ontottam rájuk a kérdéseimet, majd megakadtam és a két fiúra nézve értetlenül széttártam a karom. – És mégis melyikötök ragasztotta fel a matricát a lányvécében?

– Az én voltam – jött a válasz. Csakhogy mögülem. A hangot meghallva megperdültem a tengelyem körül, és szemben találtam magam Somfalvi Barbival, akinek meglepett a jelenléte, rá nem számítottam. Ő azonban rám sokkal inkább, mert mosolyogva intett nekem, majd ellépve mellettem a tesójához ment, és átadott neki egy automatából vásárolt üdítőt, a másikat pedig felbontotta, és a szisszenő hang közepette a fiúkra pillantott. – Megtalált minket, mi?

– Meg – felelte Mirkó a széktámlának dőlve, és továbbra is ámultan meredt rám.

– Akkor nyertél – mondta Barbi a bátyjának. Benedek az elismerésre csak hanyagul megvonta a vállát, mint akinek ez most mindegy, és továbbra is érdeklődve nézett rám, mintha csak megpróbálná kitalálni, hogy mit gondolok. Mondjuk ez közös volt bennünk, én is nagyon szerettem volna tudni.

Merthogy teljesen összezavarodtam az elhangzott „Megtalált minket, mi?” megjegyzéstől. Annak is a „minket” részétől. Ahol számomra a többes számon volt a hangsúly, aminek hallatán egy képzeletbeli „tényleg!” homlokcsapással reagáltam a felismerésre, amire korábban nem gondoltam. Merthogy én végig egy személyt kerestem a profil mögött, majd amikor megláttam Benedeket és Mirkót a koncertfotón, kettőjük közül gondoltam az egyikükre. És nem

mindkettőjükre. Pedig a jelek szerint pontosan erről volt szó. Vagyis, Barbi érkezésével és beismerésével, miszerint ő ragasztotta a matricát a lányvéce fülkéjébe, már hármójukról. És akkor hirtelen megértettem. Nem egy ember van a rejtélyes profil mögött. Hanem egy csapat. Basszus, erre nem gondoltam.

– Szóval ti vagytok. Mind – szögeztem le bólogatva, amikor összeállt a kép.

– Ahhoz képest, hogy kitaláltad, meglepettnek tűnsz – szolt Benedek.

– Mert csak egy embert feltételeztem a profil mögött, nem tudtam, hogy többszemélyes a dolog – ismertem el a szemébe nézve. – Van még más is? – fordultam körbe, mintha csak arra számítanék, a takarófóliák alól kibújik még néhány deákos.

– Nincs – felelte. – Hárman vagyunk.

– Okkké – mondtam lassan bólintva. – Szóval nektek köszönhetem a figyelmeztetést, és a képet.

– Igen.

– Merthogy ti vagytok a titkos profil mögött.

– Igen.

– Ami... – akadtam meg. – Ha jól értelmeztem a dolgot, segít a deákosoknak, ha szükségük van valamire. Ugye?

– Igen. Ha nagyon lesarkosítjuk, akkor erről szól – válaszolták.

– Értem. De... – gondolkodtam el, és kérdőn néztem rájuk felváltva. – Miért? Mármint... Ez hogy jött? Kinek az ötlete volt? – kérdeztem, amire az asztalon ülő Benedek Mirkó felé biccentett, és az éppen az üdítőjébe beleivó Barbi is Mirkó

irányába nézett a szájához emelt doboz felett.

– Nos – köszörülte meg a torkát Mirkó, és felállt a székről, amit csikorogva félre is tolt. – Be kell vallanom, hogy én voltam, az én fejből pattant ki az ötlet, hogy legyen egy kapaszkodó a segítségre szoruló deákosoknak, amit hívhatunk akár...

– Nincs nevünk – szólt közbe Barbi határozottan.

– Hivatalosan még tényleg nincs, de több ötlet is versenyben van még – próbálkozott Mirkó.

– Egy sincs versenyben, mindet kizártuk, rémes ötletek voltak – nézett rám Barbi.

– Ez így ebben a formában nem igaz, akadt köztük használható – védekezett Mirkó, mire valamiért ösztönösen Benedekre pillantottam, aki látva, hogy az ő véleményére vagyok kíváncsi, egy apró mozdulattal rázta meg a fejét, óvatosan jelezve, hogy ne Mirkónak higgyek ebben. Elfojtott mosollyal bólintottam egy aprót, majd visszánéztem Mirkóra, aki már továbblépett a név-kérdésen, és folytatta a mesélést.

– Tehát történetünk tavaly májusban kezdődik, amikor is a végzősök ballagásán felolvasásra került egy búcsúztatószöveg – kezdte.

– Igen, tudom, az nagyon nagyot ment, az egyik évfolyamtársam, Bojtor Peti mondta a beszédet, utána lett a DDK elnöke – bólintottam, mert emlékeztem az esetre, majd látva, hogy Benedek és Barbi egy fájdalmas „ez hosszú lesz” arckifejezéssel néztek maguk elé, értetlenül megráztam a fejem. – Vagy nem jól tudom?

Benedek és Barbi helyett azonban Mirkó válaszolt, aki

addig üveges tekintettel nézett maga elé, majd felém fordulva kifakadt.

– Úgy tudod, ahogy mindenki. Csak éppen az maradt ki a hivatalos sztoriból, hogy azt a beszédet marhára nem Bojtor Peti írta, hanem egy másik diákkörös, aki betegség miatt otthon maradt aznap, és feltöltötte a DDK-s szerverre a beszédet, hogy valaki adja elő helyette, ne vesszen kárba. És az a valaki Bojtor Peti volt, aki nem csak felolvasta a műsort a ballagáson, de a végén nemes egyszerűséggel elfelejtette bemondani a szöveg végén a nevet, mármint a szerző nevét, ami miatt hogy, hogy nem, Bojtor Petinek tulajdonították a hamar népszerűvé vált nagy sikerű beszédet, aki le is aratta a sikert, és nem csak híressé vált a Deákban, de hagyta, hogy emiatt megválasszák DDK-elnöknek! – magyarázta. – Az eredeti szerző pedig az ismeretlenség homályában ragadt, miközben lázas betegen, otthon szembesült azzal, hogy tele a DeákONline, meg a TikTok, meg a csoportok a frappáns beszédével, amin mindenki nevet, és tapssal élteti Bojtor Petit, aki egyszer, de egyszer sem mondta el, vagy írta ki azóta sem, hogy nem ő a szerző! – panaszkolt kivörösödött arccal.

Elhúztam a számat, kitalálva, hogy nyilván vele történt a dolog, neki nyúlták le a beszédét.

– Sajnálom.

– Kösz – grimaszolt.

– Próbáltál beszélni vele utána?

– Persze. Meg mással is. Senkit nem érdekelt a problémám, mindenki azt mondta, hogy most ezzel nekem mi a bajom, a beszéd tök sikeres lett. Az mellékes volt, hogy

nem az én sikerem, hanem Bojtor Petié. És akármennyire megdöbbenő, csak én rugóztam azon, hogy ez mennyire nagy szemétség. Ráadásul senkihez sem fordulhattam segítségért. Akkor fogalmazódott meg bennem, hogy én biztos segítenék, ha tudnék ilyenről. Vagy bármi másról. És akkor hopp, beugrott, hogy még hány deákos lehet, akinek kisebb-nagyobb gondja van, de nem tud kihez fordulni. Közel ezerkétszázan vagyunk ebben az iskolában, és köztudott, hogy minél nagyobb a tömeg, ami körülvesz, annál könnyebb egyedül maradni benne. Ezért elhatároztam, hogy én leszek az, akihez fordulhatnak. De nem akartam, hogy tudják, ki vagyok, ezért úgy döntöttem, anonimitásba burkolózva segítek másokon, és elrejttem valódi kilétem. Mint példaképem, Bruce Wayne – mondta ki maga elé révedve.

– Ő nem a... – néztem félre elgondolkodva.

– De – biccentett Benedek. – Batman.

– Akkor jól rémlett – helyeseltem.

– Amúgy is sok közös van bennünk – folytatta Mirkó. – Kivéve, hogy nekem nincs jelmezem. És pénzem. És birtokom. És hűséges inasom. És égre vetülő hívójellem. És a szüleim is jól vannak szerencsére – gondolta át. – Jó, lehet még sincs bennünk annyi közös – állapította meg. – De mindegy, a lényeg, hogy ez adta az ötletet, hogy névtelenül segítek azokon, akikről tudtam, hogy szükségük van rá.

– Például kinek? – kérdeztem, mire Mirkó hanyagul megvonta a vállát.

– Hát tudod, ennek-annak – ködösített.

– Nekem – szólalt meg váratlanul Benedek, amire

megilletődve vontam fel a szemöldököm.

– Neked?

– Nekem – erősítette meg.

– Igen, valójában Benedek volt az első, akinek segítettem.

– Hogyan? – érdeklődtem, és nem tudtam nem észrevenni, ahogyan Mirkó Benedekre néz, mintha csak engedélyt kérne arra, hogy elmondhatja-e. Ebből sejtettem, hogy elég személyes lehet a dolog.

– Tudtam valamit, amit ő nem, és értesítettem róla – zárta le ennyivel Mirkó, elhallgatva a részleteket.

– Aham – bólintottam. – És honnan tudta meg, hogy te voltál?

– Mondjuk úgy, hogy akkoriban még kevésbé volt végiggondolt és profin megszervezett az akcióm – sóhajtotta.

– Igazából egy különböző betűtípusokkal írt egymondatos levélben fogalmaztam meg a mondandómat, amit aztán kinyomtatam, és elvittem Benedekékhez, ahol, amikor senki nem figyelt, bedobtam a postaládába, majd felcsengettem, és elsiettem a helyszínről – mesélte. – Két óra múlva jelent meg nálam a levéllel a kezében, és felkérdezett – tette hozzá.

– Kapukamera? – tippeltem Benedekre nézve.

– Igen – bólintott. – Miután elolvastam a levelet, rögtön visszaneéztem, hogy ki volt az, úgyhogy azt láttam rajta, hogy az egyik alsóbb éves deákos bejön a lépcsőházba, megáll a postaládáknál, megkeresi a miénket, bedobja a levelet, aztán átgondolja, és mégis megpróbálja kivenni, beszorul a keze, amit rángatni kezd, végül sikerül kihúznia, de a levél nélkül, aztán hezitál, hogy mit csináljon, végül erőt vesz magán és felcsenget, miközben a csuklóját fájlalva elrohan – mesélte.

– Neked rögtön beugrott a kamera? – nézett rám Mirkó összehúzott szemöldökkel.

– Persze – feleltem egyszerűen.

– Hm. Jó vagy – dicsért meg elismerően.

– Kösz – mosolyodtam el. – És utána mi történt?

– Hát, Benedek felkérdezett, először csak a levél tartalmáról, amit bővebben elmondtam neki – mesélte Mirkó, és szünetet tartva megköszörülte a torkát, mire odapillantottam Benedekre, aki rezzenéstelen arccal hallgatta, majd visszanéztem Mirkóra, aki folytatta: – Utána pár nap múlva újra megkeresett, és megkérdezte, miért ezt a formáját választottam annak, hogy elmondjam neki, amit tudok. Mármint, hogy miért névtelenül akartam megtenni. És akkor beavattam abba, hogy ez egyfajta misszióm, amire érdekes módon nem kiröhögött, hanem csak annyit mondott, hogy tetszik neki az ötlet, de ha már csinálom, akkor csináljam jól. És beszállt – fejezte be a mesélést.

– Mi volt a köztes pár napban? – érdeklődtem, mert ezen a részleten megakadtam.

– Rendeztem a dolgaimat – felelte szűkszavúan Benedek.

– Értem. És akkor így lettetek ketten – állapítottam meg, nem firtatva tovább a témát, majd érdeklődve Barbira néztem. – És te? Hogy kerültél a titkos profil mögé?

– Ja, nálam semmi személyes indíttatás, igazából csak kellett nekik egy lány is, mert egy idő után, amikor kezdtek érkezni a megkeresések, nem jutottak be olyan helyekre, ahová én bejutok – mosolygott a vállát vonogatva. – Úgyhogy megkértek, én pedig csatlakoztam.

– Ahhha. És akkor azt mondjátok, hogy ez tavaly május óta

megy?

– Igen – felelték.

– De... – néztem rájuk a fejemet csóválva. – Most komolyan, bocs, hogy ezt kérdezem, de nincs jobb dolgotok?

– Nekem nincs – felelte Mirkó.

– Nekem lenne – közölte Barbi.

– Nekem volt – mondta Benedek, amire elgondolkodva néztem rá, majd az órára pillantottam, ami azt mutatta, mindjárt vége az ebédszünetnek.

– Oké, hát akkor... További jó segítségnyújtást, meg ilyesmi. És még egyszer köszi a képet. Nagyra értékelem, hogy elküldtetek – intettem feléjük.

– Nincs mit – felelték. – És, ha lehet... – kezdte Barbi.

– Titokban tartom – ígértem meg, mielőtt végigmondhatta volna. – Eddig is úgy kezeltem. Komolyan vettem a kérést – mondtam mosolyogva.

– Köszi.

– Ez természetes. Viszont még valami – gondolkodtam el. – Hogy lehet, hogy elvileg titeket kell keresni, engem mégis ti kerestetek? Úgy, hogy nem is ismerjük egymást? – néztem végig rajtuk egyenként.

– Ez a tiéd – szólt Barbi Benedeknek, és Mirkó is odafordult az asztalon ülő sráchoz, aki elvette a kinyújtott karját maga mellől, amin addig támaszkodott, és beletúrt a hajába, miközben sóhajtva a szemembe nézett.

– A felújítás miatt ideiglenesen nincs tornaterem ebben az épületben, úgyhogy az infósoknak nem csak a termüket, de a tesiórájukat is átrakták az 1-esbe. Így kerültünk össze az öltözőben velük, ahol hallottam, hogy Bálint mesélte egy

haverjának, hogy egyszerre két lányt fűz. Egyet a konditeremből, egy tizenegyediket meg innen a suliból – mondta.

– Az voltam én.

– Az voltál te.

– Csodás – grimaszoltam.

– Gondoltam, szólok.

– Jól tetted – helyeseltem. – Akkor is, ha elsőre pokolira fáj a tettelem hozzá kínosan nevetve.

– Igen, ez ilyen – értett egyet.

– Mindegy. Tényleg örök hála érte – búcsúztam el kelletlenül, miután megtudtam, hogy miközben nekem már érzéseim voltak felé, Bálintnak összesen egy tesiöltözőben jól előadható sztori voltam.

– Veronika – szólt utánam Benedek, mire visszafordultam.

– Csak Roni – javítottam ki.

– Oké, Roni – bólintott. – Pusztán érdekességképpen. Hogy találtál meg végül minket? Mi vezetett rá? – érdeklődött Benedek. – A pólóig tudjuk a történetet.

– Láttátok a pólót? – vigyorodtam el.

– Viccelsz? – kérdezte Mirkó. – Barbi reggel látta rajtad, és megüzente nekünk, hogy ne lepődjünk meg, ha a profilképet a felsődön látjuk, de még így is majdnem meghaltam, amikor szembejöttél a folyosón, annyira próbáltam közömbös lenni – mesélte.

– Amúgy zseniális húzás volt – jegyezte meg Barbi elismerően.

– Köszí, de az igazából nem vezetett semmire.

– Nem sokon múlt. Ha nem látom meg reggel, és nem

tudunk felkészülni rá, tuti lebuktatott volna minket, annyira váratlan volt.

– Igyekeztem. De végül más vezetett a nyomotokra.

– Mi?

– Hát... A koncerten készült fotó, amin ti is rajta vagytok pont ott, abban a szögben, ahonnan a Bálintról készült képet lőhették.

– Hol találtál olyan képet? – húzta össze a szemöldökét Benedek.

– A hivatalos fotóstól szereztem meg – vontam meg a vállam. – Na sziasztok – köszöntem el.

– Várj-várj-várj! – kiabáltak utánam ekkor már mindannyian. – Hogy érted, hogy a hivatalos fotóstól szerezted meg? – kérdezte Mirkó.

– Miután nem találtam a neten olyan felvételt, amiből kideríthettem volna, a hétvégén elmentem a második koncertre, megkerestem a fotóst, előadtam neki, hogy diák vagyok, és a DeákONline-ra készülő koncertbeszámolóhoz szeretnék kérni hivatalos fotókat, amit odaigért nekem, majd másnap elég idegesítő voltam üzenetben ahhoz, hogy végül nem válogatott tovább nekem, hanem átdobta mind a 440 fotót, hogy válasszam, amelyiket akarom. Ott találtam rátok. Rajta vagytok a nyers, nem felhasznált felvételen – mondtam Benedeknek és Mirkónak, majd Barbira néztem. – Te nem voltál ott.

– Nem, én egy másik ügyünkön dolgoztam éppen, békíteni próbáltam két volt legjobb barátnőt.

– Sikerült?

– Még rajta vagyok – forgatta a szemét, azt sugallva ezzel,

hogy nem könnyű eset.

– Sok sikert – szóltam, majd Benedekre és Mirkóra néztem, akik éppen váltottak pár szót halkán. Utóbbi az asztal előtt állva, nekem háttal susogott valamit, aztán zavartan megfordult, és rám mosolygott. – Sziasztok – köszöntem el.

– Szia – köszönt vissza Barbi.

– Szia – intett Mirkó is, majd Benedekre pillantottam, aki fürkészőn nézett a szemembe.

– Van kedved hozzá?

– Mihez? – kérdeztem.

– Csatlakozni – szólt, mire megilletődve felvontam a szemöldököm, és kérdően a többiekhez fordultam. Barbi és Mirkó is kíváncsian várta a válaszomat. Nem úgy tűnt, mint akik meglepődtek a meghíváson.

– Mármost hozzátok? Ehhez a dologhoz, amit csináltok? – pontosítottam a meghívást.

– Igen – erősítette meg Benedek.

– Ja neem, nem, köszi – ráztam meg a fejem. – Neem – ismételtam.

– Oké, csak azt hittük, azért akarsz annyira megtalálni minket, mert igazából élvezed – szólt.

– Nem – hadakoztam. – Igazából csak azért kerestem a kép küldőjét, mert szerettem volna megköszönni.

– Már megtetted. Az volt a harmadik üzenet – emlékeztetett.

– Szóval te voltál, akivel az Instán beszéltem – következtettem ki.

– Én – ismerte be elfojtott mosollyal.

– Vagyis te tiltottál le – húztam össze a szemem.

– Nem volt más választásom – mondta. – Túl sokat akartál tudni.

– Ez nem igaz – tagadtam, majd a többiek „tényleg?” arckifejezését látva rádöbbsentem, hogy ezt nem a legjobbkor és a legjobb helyen próbálom bizonygatni, tekintve, hogy most fedtem fel a titkos küldetésüket. – Jó, lehet – javítottam ki magam, majd a csengőt meghallva felkaptam a fejem a hang irányába.

– Becsengettek – jegyeztem meg. – Mennem kell.

– Oké – szóltak. – Menj előre.

– És ti?

– Majd jövőnk utánad sorban. Nem szoktunk egyszerre kimenni.

– Nehogy feltűnő legyen – értettem meg rögtön.

– Igen.

– Logikus. Hát akkor... Sziasztok – köszöntem el ismét.

– Szia, Roni – köszöntek el újra ők is, mire megfordultam, és sietősen kifelé indultam a könyvtárból. A huzattól, amit okoztam, zizegve kezdett hullámozni minden polcot takaró fólia, miközben magam mögül hallottam a halk beszélgetést.

– Szerintetek? – suttogta Mirkó.

– Nem tudom – felelte Barbi.

– Elmondja valakinek?

– Azt nem hinném – válaszolta a lány. – Benedek, te mit gondolsz? – kérdezte Barbi ekkor már a testvérétől.

– Hogy visszajön – válaszolta halkán, amire nemtetszőn felvontam a szemöldököm, tekintve, hogy már elhatároztam valamit, amit el is mondtam nekik, úgyhogy egyáltalán nem

érdekelt, hogy Benedek az ellenkezőjét gondolta annak ellenére, hogy közöltem a döntésemet.

Sietős léptekkel végigsiettem az üres folyosón, majd félrevontam a lezárt területet jelző takarófoliát, és kimentem mögüle. Az udvaron átrohanva visszamentem az 1-es épületbe, és a csukott ajtókon át kihallatszódó szaktanárok éles hangjai közepette igyekeztem az órára, amiről sikeresen elkéstem. Sűrű elnézések közepette a helyemre ültem, és előszedtem a bioszfűzetemet, miközben az ebédszünetben történteken gondolkodtam, valamint azon, amit megtudtam.

– Roni. Hol maradtál le? – kérdezte a tanár, aki ezek szerint észrevette, hogy nem írok, csak bámulok magam elé. A felszólítására kizökkentem a gondolataimból, és lenéztem a fűzetemre.

– Ööö – kezdtem, majd meglátva a lap tetejére rajzolt kis smiley ikonokat, amiket bambulás közben firkantgattam automatikusan, átlapoztam egy új oldalra, és azt válaszoltam a tanárnak, hogy szeretném, ha az egészzet újra lediktálná.

Másodszorra már figyeltem, és megpróbáltam a lehető legkevésbé hagyni, hogy elterelődjenek a gondolataim. Főként azzal kapcsolatban, amit Benedek mondott a távozásom után. Hogy szerinte visszamegyek. Mert igazából megtudtam, amit akartam. Kinyomoztam, hogy ki volt a titkos profil mögött, kiderítettem, hogy nem is egy személy, hanem egy három főből álló csapat, és megköszöntem személyesen is, amiért nem engedték, hogy Bálint megszívasson, és extra barátnőnek tartson. Nem volt már dolgom többé sem a smiley-s profillal, sem azzal, amit

Benedek, Barbi és Mirkó csinálnak. Én végeztem, lezártnak tekintettem az ügyet.

Négy nappal később pedig csatlakoztam hozzájuk.

Pedig komolyan gondoltam, hogy lezárom a dolgot, amikor a 2-es épület használaton kívüli könyvtárában lezajlott beszélgetést követően megköszöntem Benedek, Mirkó és Barbi segítségét, majd hátat fordítottam, és eljöttem. Megtudtam, amit akartam, ennyi volt, lehetett továbblépni. Legalábbis úgy terveztem. Viszont egyáltalán nem ment. És nem csak azért, mert az elmúlt időszak intenzív kutakodása nélkül hirtelen kissé üressé váltak a hétköznapiak, amihez mondjuk az sem tett hozzá, hogy anyuval elkezdtünk egy új nyomozós sorozatot nézni a Netflixen, ami mindig eszembe juttatta, hogy összességében milyen jópofa volt kideríteni ezt a „ki küldte az üzenetet” dolgot. Mert az igazat megvallva, az elfoglaltság is hagyott űrt maga után, de főként azért nem sikerült magam mögött tudni a történeteket, mert a titkos profilt rejtő személyek ismeretében, és annak tudatában, hogy mit csinálnak, minden megváltozott bennem, aminek következményeképpen, ha akartam, ha nem, teljesen más szemmel néztem a deákosokra. A teremben a helyemen ülve az osztálytársaim közt önkéntelenül is azon agyaltam, hogy vajon írt-e már közülük bárki üzenetet az Insta-profilra. És ugyanígy néztem a szünetekben folyosón nyüzsgő diákokra. Vagy a tesiöltöző padján kicsit csendesebben öltözőkre is. De a lányvéce fülkéiből kilépőkre is. Vagy bárkire, aki gondterheltnek, vagy kicsit szomorúnak tűnt. Mindenki a potenciális segítségkérőt láttam, miközben a segítségnyújtókról sem feledkeztem meg, akikkel a

könyvtárból való távozásom után pontosan ugyanolyanra váltott vissza a kapcsolatom, mint amilyen előtte volt. Semmilyenre. Pedig mindhármukat láttam a hét folyamán, Benedeket szerda reggel a pékségben, ahol négyel előttem állt, és a telefonját nézegette várakozás közben, majd amikor elvette a rendelését, amit a szezonális trendnek megfelelően narancssárga papírzacskóban kapott meg, megfordult, és a kijárat felé indult. Úgy haladt el a sor mellett (és mellettem is), hogy fel sem nézett a telefonjából, csak kiment az ajtón, aminek üvegén keresztül láttam, ahogyan az egyik zacskót odaadja a rá váró Barbinak, aki addig a barátnőivel beszélgetett odakint, majd a bátyja érkezése után egy intéssel elköszönt tőlük, és Benedekkel együtt indult tovább a Deák felé. Másnap a titkos társaság harmadik tagját, Mirkót is láttam a suliban, de őt is csak távolról, ahogyan a földszinti nagyterem bejárata előtt állt más DDK-s társaságában. Más alkalommal nem kerestük egymás útját, a Deák méretéből adódóan nem nehéz elkerülni valakit, főleg, ha nem keressük kifejezetten a társaságát. Mi pedig nem kerestük, mert nem volt dolgunk egymással. A megbeszéltek szerint én tartottam a szavam, és senkinek nem szóltam róluk, cserébe pedig ők is úgy tettek, mintha mi sem történt volna. Csak ez nem volt ennyire egyszerű, mert, bár nemet mondtam arra, hogy csatlakozzak hozzájuk, a szívem mélyén nagyon is érdekelt az a tevékenység, és annak minden részlete, amit folytattak. Ráadásul rengeteg kérdés maradt megválaszolatlanul bennem, csak hogy ezúttal már nem magammal kapcsolatban, mert amit lehetett, kiderítettem a koncertről, Bálintról, és az üzenetről is, így az

a dolog már nem igazán érdekelt. Sokkal inkább foglalkoztatott az, amihez ugyan már nem volt közöm, mégsem hagytak nyugodni a részletei.

Négy teljes napig küzdöttem azzal, hogy legyőzzem a kíváncsiságom, végül aztán a pénteki ebédszünetben győzött a természetem. Éppen a földszinti automatánál állva nézegettem a kínálatot, azon tűnődve, hogy mit válasszak, amikor a szemem sarkából megláttam Benedeket, ahogy lefelé tart a lépcsőn. Nem volt nehéz észrevenni, a végzős srác lezser hanyagsággal lépkedett, és a kezében fogott szendvicsbe harapva vissza-visszaköszönt a felfelé tartóknak, akik közül volt, akivel gyors mozdulattal kezet is fogott annyi idő alatt, amíg elhaladtak egymás mellett, amit követően a válluk felett visszanézve fejezték be a mondatot, miközben mindketten továbbmentek. Benedek a lépcsőn leérve kisorolt a folyosón tekergő általános tömegből, és elfordult a hátsó ajtó irányába, amit kilökött maga előtt, és kiment az udvarra. Pár másodperc különbséggel a Somfalvi ikrek másik tagja, Barbi is feltűnt, aki rövid kockás szoknyát, magas szárú őszi csizmát, és egy barna hosszú ujjú felsőt viselt, aminek vállrészéig ért a dús, gesztenyebarna haja. Nem csak irtó stílusos volt az összeállítása, de olyan természetességgel viselte, mint aki nem gondolkodik rajta, hogy mit vegyen fel, hanem ösztönösen így választ. Barbi egy fiú osztálytársa társaságában érkezett le a lépcsőn, majd a leérést követően elköszönt tőle, és ugyanúgy, mint Benedek, kiment a hátsó ajtón. Közvetlenül utána az egyik földszinti folyosó irányából megérkezett Mirkó is egy csomag chipsszel a kezében, egy darabig a deákosok között szlalomozott, aztán

Benedekhez és Barbihoz hasonlóan lefordult az udvar felé. Nem is volt kérdés számomra, hogy hová mennek. Épp sorra kerültem az automatánál, benyomtam az E11 kódját, majd miután hangos koppanással leérkezett a csokim, benyúltam érte a kis lengőajtón, és kivettem. Az udvarra kiérve foggal feltéptem a csomagolást, és beleharaptam a tejsokiszeletbe, miközben átmentem az udvaron a 2-es épületbe, ellentétes irányba azokkal, akik az 1-es menzájára igyekeztek. Az üres, halk épületbe érve a múltkoritól eltérően sokkal céltudatosabban mozogtam, ezúttal már pontosan tudva, hogy kiket és miért keresek ott, úgyhogy miután visszarendeztettem magam mögött a folyosót leválasztó takarófóliát, egyenesen a könyvtárhoz mentem, azon belül is a legvégébe, ahol befordultam a polcsorok közé, és a letakart könyvek közti asztalnál helyet foglaló háromfős társaságra néztem, akik éppen valamiféle megbeszélést tartottak. Az érkezésemre valamennyien abbahagyták a beszélgetést, és felvont szemöldökkel néztek rám, mögém pillantva, hogy ellenőrizzék, egyedül vagyok-e.

– Csak lányoknak? – kérdeztem minden bevezető nélkül.

– Hm? – grimaszolt Mirkó, éppen a chipses zacskót felbontva, és Barbi is furcsállva nézett, Benedek viszont, aki csendben figyelt, csak egy elfojtott mosollyal reagált a spontán kérdésemre.

Jól olvasott a sorok között, és pontosan tudta, hogy az előzmény nélküli, dolgok közepébe vágó stílusom ebben az esetben egyet jelent azzal, hogy beszálltam. És a reakciója alapján számított is rá. Nemcsak arra, hogy jövök. Hanem arra is, hogy nem lesz túlbeszélve, miért. Egyértelmű volt.

Neki talán előbb, mint nekem.

– A segítségnyújtás. Csak lányoknak szól? – ismételtem meg a kérdést konkrétan.

– Nem, bárkinek – felelte Mirkó.

– És ők honnan tudnak róla? – érdeklődtem. – Mármint azok, akik nem látják a matricát, mert nem járnak az 1-es épület második emeleti lányvécéjében? – kérdeztem.

– Nem csak ott van – rázta meg a fejét Barbi. – Tettünk... – pillantott a plafon felé elgondolkodva. – Tettünk egyet az étkezőben az egyik szék háttámlájára.

– És a negyedik emeleti fiúvécé első fülkéjébe – szólt Mirkó. – Ja meg a földszinti kávéautomatára – jutott eszébe. Beszéd közben a chipses zacskóval hadonászott. – Az oldalára ragasztottuk – emlékeztette a többieket.

– Tényleg, ott van a harmadik matrica, a kávéautomatán – helyeselt Barbi.

– És van egy az 1-es épület fiúöltözőjében – fejezte be a felsorolást Benedek, aki időközben felállt, és félrenyúlt egy szabad székért, majd megragadva felemelte annyira, hogy nehogy megüsse vele Barbit, és átemelve felette lerakta elém, mintha csak egyértelműnek venné, hogy leülök és maradok.

– Kösz – szóltam, amire Benedek csak aprót bólintott, és visszament a saját helyére. – Szóval több matrica van – jegyeztem meg a szék mögött állva, és két kézzel a támlájára támaszkodtam.

– Aha – felelték.

– Oké. És akkor ez hogy működik? – kérdeztem elgondolkodva. – Valaki látja a matricát, és ír egy üzenetet az Instán? – kerültem meg a széket, és végül leültem rá,

miközben érdeklődve néztem a többiekre, felváltva pillantva rájuk.

– Pontosan – erősítette meg Mirkó. – Chipset? – kínálta felém.

– Nem, köszi – ráztam meg a fejem, mire Mirkó Barbi felé nyújtotta, aki odanyúlt érte, én pedig visszatértem a kérdezősködéshez. – És van, aki kér segítséget tőletek? – kérdeztem. – Mondjuk hülyeség, beszéltem is olyannal – legyintettem hanyagul.

– Kivel? – döbbentek le.

– Flórával, a 11C-ből.

– Nem vagy semmi, hallod – jegyezte meg Mirkó csámcsogva.

– Hogy találtad meg Flórát? – kérdezte Benedek, aki összehúzott szemöldökkel, kíváncsian figyelt engem.

– Hát... Veletek ellentétben ő nem titkolta jól, hogy felismerte a pólómon lévő ábrát – meséltem, majd gyorsan hozzátettem. – Nyugi, semmit nem mondott – vettem a védelmembe. – Diszkrét volt nagyon, még azt sem említette, hogy mivel keresett titeket.

– Szerelmi ügy volt – mondta Barbi, aki megfogott egy újabb darab chipset a tenyerébe gyűjtött adagból, és a szájába dobta.

– Ilyesmivel is fordulnak hozzátok? – érdeklődtem. Barbi, hogy ne beszéljen teli szájjal, gyorsan rágott párat, addig pedig a mutatóujját a szája elé tette, aztán amikor lenyelte a falatot, válaszolt.

– Főleg ilyennel – erősítette meg. – Az eddigi esetek többségében az üzenet tartalma az volt, hogy tetszik valaki,

és segítsünk a tudtára adni – mesélte.

– Vagyis segítsen a profilt működtető személy – javította ki Mirkó. – Mi nyilván többes számban beszélünk magunkról, de az üzenet mindig egy embernek szól, mert egy embert sejtene a profil mögött.

– Igen, tudom, ebbe én is beleszaladtam – ismertem el kelletlenül, mert továbbra is zavart, hogy erre nem gondoltam. – Tehát akkor írnak olyannal kapcsolatban, ha valakinek tetszik valaki...

– Aha – erősítette meg Barbi. – De volt már bizalmatlansági ügy is, amiben azt kérte, aki felkeresett minket, hogy nézzünk utána valaminek, hogy igaz-e. Pontosabban, hogy tényleg fakultáción van-e abban az időpontban a személy, aki végül lemondta a programot, vagy csak neki hazudott... – sorolta.

– Ah, egy sorstárs – jegyeztem meg frappánsan, amire a többiek egy „hát ja” stílusban reagáltak.

– És még? Mik vannak? – érdeklődtem, tovább görgetve a témát, hogy ne ragadjunk le.

– Ezen kívül még ketten is azzal kerestek, hogy segítsünk békülni. Legjobb baráttal vagy egy osztálytárssal – gondolkodott Mirkó, és feltartotta a zacskót a feje fölé, majd a száját tátva szórta bele a sarkából a csomag alján maradt, apróra összetört chipset. – Ilyenből várhatóan még sokkal több lesz, tekintve, hogy több a balhé a Deákban, mint Gotham utcáin a bűnöző – példálózott és tovább szórta a szájába a maradékot, miközben én tanácstalanul Benedekre néztem.

– Hol?

– Batman – segített ki újra azzal kapcsolatban, hogy Mirkó miről beszél.

– Megint?

– Mindig – mondta.

– Ó, rendben, kösz – tátoztam mosolyogva, majd összegeztem a hallottakat. – Oké, tehát akkor vannak, akik írnak erre az ismeretlen, anonim Insta-oldalra névvel, arccal és problémával.

– Igen – erősítették meg mindhárman.

– Ti pedig kivétel nélkül segítetek minden esetben – értelmeztem.

– Azért nem – szólt Benedek letörve egy darabot a pogácsájából, és a szájába dobva megrázta a fejét. – Nem, dehogy.

– Ááá... – ellenkezett Barbi is nevetve.

– Na, abból komoly problémánk lenne – közölte velük egy időben Mirkó is, mire a fejemet kapkodtam köztük, és kívülállóként próbáltam megérteni, hogy mire gondolnak.

– Muszáj szelektálnunk – szólt Benedek.

– Írnak hülyeségeket is? – érdeklődtem.

– Persze, volt olyan is – forgatta a szemét Barbi. – És gondolhatod mit ír az, aki nem veszi komolyan a dolgot, hanem csak random látja a matricát a fiúvécében vagy -öltözőben... – mondta, mire úgy bólintottam, mint aki el tudja képzelni. Mert el is tudtam. – De azért könnyen ki lehet szűrni, hogy ki az, aki baromkodik, és ki az, akinek tényleg komoly gondja van – folytatta Barbi. – A többségnek, ha már ezt a módját választja a segítségkérésnek, akkor nagyon is valós problémája van, ráadásul olyan, amit nem a

környezetével oszt meg.

– Igen, értem – feleltem, majd kérdően Benedekre néztem.
– És akkor minden esetben te kezeled az Insta-profilt?

– Nem – rázta meg a fejét. – Mindhármunknak van hozzáférése.

– Csak úgy csináljuk – szólt Mirkó –, hogy amikor jön egy új megkeresés, amit bevállalunk, megbeszéljük egymás között, hogy ki kezeli, onnantól kezdve pedig üzenetet kizárólag az ír közölünk, aki elvállalta az ügyet – magyarázta. – Ezt azért fontos mindig leosztani, hogy a segítségkérő ne hogy több stílusban kapjon válaszokat, és összezavaradjon, esetleg bizalmatlanná váljon, vagy pranknek higgye ezt az egészet... – magyarázta meg, én pedig összehúzott szemmel Benedekre pillantottam.

– Válaszok? – kérdeztem, miután a múltkor kiderült, hogy velem ő üzengetett. – Én nem igazán kaptam válaszokat, csak letiltást – jegyeztem meg felvont szemöldökkel, amire Benedek szórakozottan elnevette magát, és megrázta a fejét.

– Mert neked nem az üzenet tartalmával kapcsolatban voltak kérdéseid, hanem a küldőjével... – közölte, és bedobta a szájába az utolsó pogácsadarabot, aztán ivott egy kortyot a dobozos üdítőjéből.

– Igaz – ismertem be óvatos mosollyal. – Oké – léptem tovább, és megpróbáltam összegezni a hallottakat. – Tehát jön egy üzenet, és ti eldöntitek, hogy elvállaljátok-e, vagy sem. Ha igen, akkor leosztjátok egymás között, hogy ki kommunikáljon vele – értelmeztem.

– Aha – felelték egyszerre.

– És utána?

– Utána? – fordult Barbi a fiúkhoz.

– Utána elkezdődik a dolog gyakorlati része – fogalmazta meg diplomatikusan Benedek.

– Vagyis... – néztem rájuk.

– Vagyis utánamegyünk annak, amiről szól a megkeresés – pontosított.

– Vagy megkeresések – fűzte gyorsan hozzá Mirkó. – Most már van olyan, hogy több eset is egyszerre fut – magyarázta.

– És ilyenkor különváltok? – kérdeztem, és automatikusan Barbira néztem, akiről például tudtam, hogy most is van külön esete, mert említették, hogy ez az oka annak, hogy nem volt az ominózus koncerten Benedekkel és Mirkóval.

– Igen – felelte. – Van, hogy különválnak, mindenki intézi a saját ügyét, aztán beszámolunk egymásnak az eredményről a csoportchaten, vagy ha olyan, akkor személyesen átbeszéljük a dolgokat.

– Itt? – pillantottam körbe a lezárt könyvtárban.

– Igen – mondta Barbi.

– Igazából nagy mákunk van ezzel a 2-es épület felújítási csúszással – vette át a szót Mirkó. – Már a tavalyi tanév végén, amikor Benedek beszállt mellém, és elindítottuk az Insta-oldalt, szükségünk lett volna egy helyre, ahol nyugiban megdumálhatjuk a dolgokat, anélkül, hogy nagyon szem előtt lennénk, és esetleg feltűnést keltenénk, mert a kívülállók szemében nincs nagyon közös pontunk, tekintve, hogy az egyikünk végzős, magas, sportos, és a Deákban mindenki ismeri, a másik meg én vagyok – magyarázta, amire önkéntelenül is elnevettem magam, majd Benedekre pillantottam, aki mosolyogva megrázta a fejét amolyan „ez

hülye” stílusban, miközben Mirkó folytatta. – Szóval már a múlt tanév végén is jól jött volna egy privát dumálóhely, de még megoldottuk mindig máshol, viszont szeptember elején, amikor Barbit is berántottuk a bandába, és csatlakozott hozzánk, már tényleg túl feltűnőek lettünk volna, hogy együtt lógunk. Vagyis ők velem – mutatott feljűk hanyag mozdulattal, nem is részletezve bővebben, amire csak elmosolyodtam, pontosan tudva, hogy Mirkó mit szeretne ezzel mondani. Benedeket és Barbit még a közel ezerkétszáz tanulót számláló Deákban is mindenki ismeri, ha máshogy nem is, de látásból biztosan, egész egyszerűen azért, mert úgy néznek ki, mint akiket az ember megjegyez. Még külön-külön is, de ha hozzá vesszük, hogy ikerpár, teljességgel lehetetlen nem megjegyezni őket. – Úgyhogy kivédendő, hogy mit keresek velük, vagy inkább ők velem, kellett egy félreeső megbeszélőhely – mesélte tovább Mirkó. – Szerencsére ekkor jött a hír, hogy a link festőbrigád itt hagyta romjaiban a 2-es épületet, amiről szó is esett rögtön az első DDK-s ülésen, merthogy az elkészületlen részleg átszervezéseket és költözéseket vont maga után, amit meg kellett vitatni a Diákkörben. És amíg a DDK-sok erről diskuráltak, én lecsaptam az információra, és azonnal megnéztem magunknak a lezárt területeket. Így bukkantam rá a könyvtárra, ahol nyugodtan és észrevétlenül tanácskozhatunk bármikor, ráadásul a belsős DDK-s infóim alapján még elég sokáig, mert állítólag lelépett a kivitelező – sztorizgatott, kissé elkalandozva a témától.

– Ahham. Tehát akkor nem rendszeresen jöttök ide, hanem akkor, amikor valami olyan megbeszélőhely van

– tereltem vissza a szót.

– Igen – felelte Barbi. – Olyankor itt találkozunk. Jellemzően az ebédszünetben, mert akkor van elég idő mindenre – mondta, majd a telefonja kijelzőjére nézett. – Vagyis általában – tette hozzá, amire én is rápillantottam a karórámra, amin láttam, hogy alig öt perc maradt a szünetből.

– Bocs, ez most elment a kérdéseimre – grimaszoltam kelletlenül.

– Semmi gond – legyintett Benedek. – Megvolt minden válasz? – érdeklődött.

– Most így hirtelen, elsőre igen – gondoltam át. – De biztos van olyan kérdésem még, amit elfelejtettem feltenni. Mindegy, majd időközben faggatózok még, ha valamit nem tudok – tettem hozzá legyintő mozdulattal, amire Benedek a szemembe fúrta a tekintetét, és mosolyogva tett egy apró biccentést, miközben a burkoltan megfogalmazott csatlakozásom hallatán Barbi és Mirkó is örömmel reagált. Előbbi boldogan, maga előtt apró, gyors mozdulatokkal csapva össze a tenyerét, utóbbi pedig mindkét karját ünnepélyesen a plafon felé emelve, amitől teljesen szétnyílt kétoldalra a gombolatlan ingje, láthatóvá téve az alatta hordott DC pólót, amin egy színes képregényjelenet látszódott, a hozzá tartozó buborékba írt szöveggel, és hangutánzó feliratokkal együtt.

– Várjatok – szakította félbe az ünneplést hirtelen, és rám nézett. – Csak hogy tiszta legyen a dolog. Ez azt jelenti, hogy beszállsz, ugye? – kérdezte tőlem Mirkó, mire elfojtott nevetéssel helyeseltem.

– Igen.

– Jó, akkor jól értettem – könnyebbült meg, majd ünnepélyesen felém fordult. – És biztosan átgondoltad? Tutira készen állsz arra, ami ezzel együtt jár? – ráncolta össze kíváncsian a homlokát, mire Benedek és Barbi is fürkészőn pillantott felém.

– Vagyis? – kérdeztem.

– Vagyis, hogy morálisan abszolút megkérdőjelezhető módon mások után nyomozz, kémkedj, stalkerkedj, és bizonyítékokat gyűjts, amit aztán fel is használsz az ügy érdekében? – pontosított Mirkó.

– Igazából eddig is ezt csináltam, így jutottam el hozzátok – emlékeztettem, mire mindenki elnevette magát.

– Igaz – ismerte el. – Okkkéé – nyújtotta el a szót, és elgondolkodva nézett rám. – És nem zavar, hogy bizonyos esetekben és főleg bizonyos szemszögekből néha kicsit billeg a sztori? – emelte fel maga előtt a kezét, és jobbra-balra döntögette, így jelezve, hogy necces a dolog. – Mármint, hogy van, aki megszívja a közbeavatkozásunkat? Mert, bár mi nem rájuk koncentrálunk, attól még ezeknek a történeteknek van másik oldala is, és ha úgy vesszük, ezeknek az ügyeknek lehet olyan a szereplője is, akinek a szemszögéből marhára nincs rendben az, hogy beleszólunk – magyarázta. – A hoppon maradottakra gondolok – pontosított. – Ők nyilván nem lesznek annyira rajongói a tevékenységünknek. De ez ilyen, van, aki megszívja, ha közbeszólunk. Csak addig, amíg azon az oldalon Bojtor Petik, Bálintok vagy Szabik állnak, addig inkább bevállaljuk, hogy megkérdőjelezhető, amit csinálunk, mintsem szemet

hunyjunk afelett, amit ők csinálnak – mondta Mirkó, én pedig a harmadik, számomra ismeretlen Szabi név hallatán félrepillantottam, mert Barbi ösztönösen a testvéréhez fordult. Benedek, aki a széken hátradőlve ült, csak egy alig látható intésre emelte a kezét, így jelezve Barbinak, hogy rendben van, amire a lány visszafordult felénk. Az egész jelenet egy pillanat alatt lezajlott, de pont elkaptam. – Szóval mi így működünk – fejezte be Mirkó, mire a tekintetem újra rászégeztem. – Bizonyos szempontból okésan, bizonyos szempontból nem annyira – fogalmazta meg óvatosan, azt fürkészve, vajon hogyan reagálok, mire a fejemet csóválva válaszoltam.

– Ja, nem fog megesni a szívem szegény lebukott csalókon, hazugokon, hűtleneken és seggfejeken – közöltem határozottan. – Egy percig sem érdekel, hogy oké-e, ahogyan kiderül, hogy milyen emberek. A közbenjárás nélkül is olyanok voltak. Csak még mások nem tudták. És ebben örömmel segítek – szoltam, amire Barbi mosolyogva biccentett, Benedek pedig úgy nézett rám, mint akit abszolút nem lepett meg a válaszom, tekintve, hogy érintett voltam egy ilyen esetben.

– Na ez nem semmi spiritusz, mi? – fordult Mirkó röhögve a többiekhez, miközben a hüvelykujjával felém mutatott, mintha csak nem lenne egyértelmű, hogy rám gondol. – Kicsit közénk való... – tette hozzá, mintegy megerősítő bólogatással a saját igazára, én pedig zavart mosollyal ülve figyeltem a jelenetet, majd Mirkó visszafordult hozzám, és így szólt.

– Hát akkor... Üdv a csapatban, Roni – köszöntött

ünnepélyesen. – Már az is lenyűgöző volt, ahogy egyedül végigtoltad az egészet, és megtaláltál minket, úgyhogy szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy alig várjuk, hogy lássuk, mire vagy képes akkor, amikor nem minket üldözl... – szolt, amire elnevettem magam és Barbi és Benedek egyetértő nevetésére elégedettséggel néztem körbe a társaságon, ahová bár teljesen véletlenül kerültem, végül magamtól maradtam.

Az ünnepélyes pillanatot a csengő szakította félbe, amire Benedek és Barbi azonnal sietősen felálltak, valami emelt törít emlegetve, és a székeket megkerülve indultak kifelé, miközben mi Mirkóval sokkal ráérősebben reagáltunk a csengőre. Vagyis leginkább sehogy, továbbra is nyugodtan ültünk. – Folytatjuk később – szolt vissza Benedek a polcsoroknál megállva egy pillanatra.

– Jó – felelte Mirkó.

– Bevennéd Ronit a csoportba, hogy ne maradjon le? – kérdezte.

– Persze, intézem – intett Mirkó azt sugallva a mozdulatával, hogy menjen csak nyugodtan. Barbi visszalépett a két polcsor közé és odaszólt Benedeknek.

– Gyere, gyere, mennünk kell, nem késhetünk Túrínál – toporgott idegesen. – Tudod, hogy utál – harapdálta az alsó ajkát, mire Benedek megértőn bólintott, majd intett egyet felénk, és elsiettek a kijárat felé.

Az elhalkuló lépteiket követő ajtócsapódás jelezte, hogy egyedül maradtunk Mirkóval, aki elővette a telefonját.

– Mondod a számod? Hozzáadlak a csoportchatünkhöz.

– Persze – feleltem, és megadtam neki.

– Oké, elvileg megvagy – nézett fel Mirkó a telefonjából. Rögtön kaptam az értesítést, hogy meghívást kaptam az *X* elnevezésű csoportchatbe. Rányomtam az elfogadásra, aminek következtében megjelent a (számomra előzmény nélküli) üzenetablakban a „Roni csatlakozott” kiírás. És tényleg csatlakoztam. Minden tekintetben.

– Kösz, bent vagyok – néztem fel a telefonomból.

– Szuper – felelte Mirkó elégedetten. – Általában a csoportban beszéljük meg a dolgokat, meg a találkozást is, de úgyis látni fogod – állt fel a székről, és a táskáját a vállára vette, majd érdeklődve nézett vissza rám, amiért én még mindig nyugodtan ültem a fóliával letakart polcsorok között.

– Nem akarsz előre menni? – ajánlotta fel, egyértelműen azért, hogy ne egyszerre hagyjuk el a könyvtárat. Bár már bőven becsengetés után voltunk, nem akart kockáztatni, hogy meglátnak minket, ahogy kilépünk a lezárt területről.

– Nekem lyukasórám van, úgyhogy ráérek – válaszoltam a vállamat megvonva.

– Jaaa – értette meg. – Tényleg?

– Igen. Nincs földrajztanár a héten.

– Bérci? – csillant fel a szeme.

– Nekünk Korsós tanítja – lomboztam le.

– Francba, már megörültem – sétált vissza, és leült a székre. – Mindegy, akkor mindketten ráérünk, mert nekem meg tesim van.

– És nincs tanár?

– Ja de, de nem számít – legyintett. – Csináljuk meg az Insta-belépést is, hogy meg tudd nézegetni a megkereséseket, meg ilyesmi – javasolta.

– Oké – biccentettem. – De biztos nem baj, hogy ennyit késel tesiről? – húztam össze a szemöldököm.

– Á, szívességet teszek vele a világnak. A múltkor is komoly traumát okoztam egy olasz turistacsoportnak,

amikor nem bírtam tovább sulikört futni, úgyhogy pont az idegenvezetőjük mellett álltam meg, és vicsorogva, összezárt fogakkal kapkodtam a levegőt, egyik kezemmel az oldalamat fogva, a másikkal meg annak az épületnek a falát megtámasztva, amit éppen néztek. Nem festhettem túl jól, mert amikor már kezdett visszatérni a látásom, észrevettem, hogy milyen megrettentően néznek rám, amire improvizálnom kellett valamit, úgyhogy felszívtam az orrom, felpillantottam az épületre magam mellett és megjegyeztem, hogy „belissimo, si?” aztán a kis sortomban csatlakoztam a többiekhez, akik rám verve egy kört épp újra feltűntek a sarkon – mesélte, én pedig visszatartott nevetéssel hallgattam. – Add a telőd, belépek az Insta-profilra – kérte el, mire odaadtam neki, és miközben azt figyeltem, ahogy a sajátjáról engedélyezi kétfaktoros hitelesítéssel az enyémmel történő belépéshez, elgondolkodva összehúztam a szemöldököm.

– Ki az a Szabi? – tettem fel a kérdést váratlanul, mire Mirkó felpillantott a beállításból, és a szemembe nézve kíváncsian fürkészt. – Említetted a szar arcok társaságában...

– Molnár Szabi – mondta helyeslően, majd látva, hogy ezzel nem lettem beljebb, hozzátette: – Végzős. 12C-s. Nincs meg?

– Nem igazán.

– Nem veszítettél semmit – dünnyögte. – Benedek legjobb haverja volt – tette hozzá.

– Jaj, így szerintem tudom – bólítottam, mert az elmúlt években sokszor láttam az akkor még meglehetősen nagy társaságukban Benedekék mellett egy magas, kiszőkített

hajú srácot. – Mi az oka a múlt időnek? – kérdeztem. – Hogy csak volt Benedek legjobb haverja?

– Nem hallottál róla? – csodálkozott el.

– Miről?

– Akkor nem – válaszolta meg a saját kérdését. – Okkkké – fújta ki hosszasan a levegőt, mintha nem tudná, hol is kezdje. – Szóval... Benedeknek volt egy barátnője.

– Igen, azt tudom – feleltem, mert emlékeztem, hogy Benedek és az egyik évfolyamtársa nagyon sokáig voltak egy pár, talán már tizediktől, aztán mintha szakítottak volna, legalábbis nem láttam őket többet együtt, ahogyan a nagy társaságukat sem, ami szintén felbomlott. – Hogy is hívják a lányt? – kérdeztem.

– Maja – segített ki.

– Igen, tényleg – mondtam, mert így már eszembe jutott. Világosbarna, kicsit áll alatt egyenesen levágott hajú, nagyon szép arcú lány, porcelánbőrrel és őzikeszemekkel. Jól mutattak együtt, nagyon passzoltak Benedekkel. – Ő mi is? 12...? – akadtam meg.

– Cé – válaszolta Mirkó.

– Mint a szőke srác? Szabi? – kérdeztem. – Osztálytársak Majával?

– Aha. De mint kiderült, nem csak azok... – dűnnyögte kelletlenül, mire meglepetten megemeltem a szemöldököm, és kérdőn pillantottam Mirkóra, aki látva az elcsodálkozó arckifejezésemet, kelletlenül megerősítette a gondolatomat. – Jaja. Összejöttek.

– Benedek barátnője és a legjobb haverja? – tátottam el a számat.

– Igen.

– Uh basszus – meresztgettem a szemem meglepetten. – De mi? Szakítottak Benedekék, és utána összejöttek? – kérdeztem, majd látva, hogy Mirkó grimaszol, még jobban leesett az állam. – Nem szakítottak, és úgy jöttek össze???

– Igen.

– Úgy érted, hogy megcsalta Benedeket a legjobb barátjával?

– Ja – erősítette meg Mirkó.

– Jézusom – túrtam a hajamba teljesen megilletődve. – És hogy derült ki? Rajtakapta őket?

– Nem ő – köhintette, mire pár pillanatig csendben gondolkodtam, majd a számat eltávva néztem Mirkóra.

– Hanem te – raktam a helyére a kirakós hiányzó darabjait. Vagyis azt, hogy Benedek hogy került a csapatba, miért csatlakozott Mirkóhoz. Mert tőle tudta meg, hogy megcsalja a barátnője. Még hozzá úgy, hogy... – Te írtad meg neki abban a levélben – mondtam ki.

– Igen – ismerte be Mirkó, majd látva rajtam, hogy az egyszavas válasz nem elégíti ki a kíváncsiságomat, feltette maga előtt a kezét, amolyan „oké, mondom, hogy volt” stílusban. – Igazából teljesen véletlen volt, hogy megláttam őket – kezdte. – Nem is ismertük egymást Benedekkel, mármint, csak annyit tudtam róla, mint mindenki más, vagyis, hogy irigylésre méltó az élete. Tudod, sportol, a tanárok bírják, nagy társasága van, gyönyörű barátnője, van egy ikertesója, aki nem melleleg a legjobb barátja, plusz jófej haverjai, menő cuccai, ráadásul mindezek mellett közvetlen, rendes gyerek hírében áll, nem nagyképű, hanem

normális. Szóval ezek az infóim voltak, ami alapján igazából bármelyik pillanatban cseréltem volna vele életet – mesélte. – Addig, amíg meg nem láttam a barátnőjét és a legjobb haverját kavarni – fejezte be. – Hozzáteszem, tényleg nem számítottam rá, rosszkor voltam rossz helyen. Vagy jókor jó helyen, nézőpont kérdése – dilemmázott, majd látva, hogy továbbra is érdeklődve figyelem, folytatta: – Szóval a múlt tanévben nem sokkal a tizenkettedikesek ballagása után történt, amikor ugye túl voltunk azon, hogy Bojtor Peti lenyúlta és magáénak tulajdonítva előadta a szövegem, aminek következtében a DDK szupersztárjává vált, teljesen érdemtelenül. Mindegy. Azon az ominózus napon is éppen őt éltették a DDK-s megbeszélésen, amire a harmadik óráról kértek el minden diákköröst, hozzáteszem nem azért, hogy tovább ünnepeljük Bojtor Lopós Petit, hanem hogy utoljára megvitassuk és szavazzunk a DeákNap programjairól. De nem haladtunk vele, mert megint berakták a YouTube-on is szép nézőszámot hozó beszédet, Bojtor meg önelégülten nézte a többiekkel, velük együtt röhögve az elhangzott poénokon. Nem csodálom, hiszen neki is ugyanolyan új volt... Na mindegy, hogy ne hányjam el magam, vagy Bojtor Petit le – fűzte hozzá –, szóltam, hogy kimegyek a mosdóba, nem mintha bárkit is érdekelt volna, szerintem nem is hallották, annyira nézték a videót. A folyosóra kiérve elmentem megmosni az arcomat, aztán, mivel nem volt kedvem Bojtor sztárolását hallgatni, gondoltam, lemegyek a földszinti automatához és veszek valami kaját. A kekszes dobozzal vacakolva végül az udvarra indultam, hogy szívjak egy kis friss levegőt. Akkor láttam meg őket. A lépcső alatt

álltak, abban félreeső zugban, és a falnak dőlve csókolóztak, a fejük feletti ferde lépcső biztonságos takarásában. Csak az láthatta meg őket, aki az udvarajtó nyitása előtt elnézett jobbra. Én pedig teljesen véletlenül pont így tettem. Az volt a szerencsém, hogy Maja a falnak vetve a hátát, lecsukott szemmel ölelte Szabit, akit, bár csak hátulról láttam, azonnal felismertem a hajáról... Furi is volt, hogy Maja nem Benedekkel van, de mondom biztos szakítottak, és aztán összejött az ecsetfejével, van ilyen, a Deákban meg aztán semmi nem tart örökké, csak Pallagi állása kémiatanárként. Komolyan, állítólag valakinek az anyja is idejárt, és már akkor azt hitték, nyugdíjba megy, de baszki nem – magyarázta elképedve, majd „de ne kalandozzunk el” stílusban folytatta. – Szóval megláttam Maját meg Szabit, eléggé magukba feledkezve, ráadásul valami órájuk alatt, úgyhogy gondoltam nem rebbentem szét őket az ajtó kilökésének lármájával, és a kekszszemmel együtt észrevétlenül hátrálva eltűntem onnan. Nem is lett volna ez különösebben érdekes sztori, ha két szünettel később, amikor a menzán kajáltam, nem láttam volna meg Maját, akinek az étkezőbe belépve nem más karja fonódott a dereka köré, mint... Benedeké – mesélte. – Figyelj, rendesen megállt a kanalam a levegőben, annyira leesett az állam, miközben néztem, ahogyan a pult előtti sorba beállva Maja úgy simul Benedekhez, és enyeleg neki, mintha nem két szünettel ezelőtt smacizott volna a lépcső alatt a barátja legjobb haverjával, aki nem melleleg szintén képviseltette magát az ebédszünetben, az egyik nagyobb asztalt elfoglaló társaság tagjaként, ahová a tálcajukkal megérkező Maja és Benedek is

csatlakozott. Nekem meg még mindig a levegőben állt a kanalam a benne lévő kihűlt borsólevessel együtt. Azért ez még a Deákban is kemény egy csütörtöki napon – mesélte Mirkó intenzív átéléssel, és még azt is eljátszotta, ahogyan maga előtt tartja a kanalat, és ledöbbenve néz a távolba. – Teljesen letaglózott a dolog. Mert... A Benedek-féle srácokat nem csalhatják meg! Érted, akkor mire számíthat a többi? Az átlag halandók? És mégis. Megtörtént, ott ült a barátnője mellett, meg a legjobb haverja társaságában, ugyanúgy ettek, beszélgettek, röhögtek, mint máskor, miközben Benedeknek fogalma sem volt arról, hogy kígyót melenget a keblén. Ráadásul egyszerre kettőt. Én viszont tudtam. És úgy döntöttem, elmondom neki. Segítek Benedeknek, hogy megtudja, mi történik a háta mögött. Viszont ezt nem névvel és arccal, hanem inkognitóban akartam tenni. Mert Benedek esete ráébresztett arra, hogy tökmindegy mit hiszünk, bárkinek kellhet segítség. Neki. Neked. Nekem. Vagy a Deákban akárkinek. És amikor erre rájöttem, úgy döntöttem, hogy felajánlom szolgálataim, és segítek annak, aki kéri és igényt tart rá. Mert nekem is jól jött volna valaki, aki besegít abban, hogy Bojtor Peti ne arathassa le a babérokat helyettem. De nem volt ilyen. Én viszont nem akartam a homokba dugni a fejem, és hagyni, hogy Benedek majd egyszer rájöjjön magától. Nem. Úgy döntöttem, nem várok, hanem amint lehet, értesítem. Csak azt kellett kitalálnom, hogy csináljam... Hogy legyek rejtőzködő, titkos jótevő, akinek kilétét homály fedi, aki nem hagy maga után visszavezethető nyomot...? És akkor rájöttem! Megírom egy aláírás nélküli levélben – mesélte. – Egész délután

szerkesztgettem a szöveget, minden betűhöz külön fontot és színt választottam, majd hosszasan tűnődtem azon, hogy túlzás-e aláhúzni a megcsal szót, vagy elég csak kiemelni félkövérrel... – mesélte. – Ha érdekel, végül nem húztam alá, mert nagyon modorosnak tűnt tőle a levél, inkább visszafogtam a stílust, és nem cifráztam túl. Mármint ennél jobban... – fűzte hozzá. – A végeredményt látva elégedetten kaptam ki a papírt a nyomtatóból, és elindultam, hogy beteljesítsem első küldetésem, és én legyek a Deák Sötét Lovagja – révedt a távolba, egy pillanatig teljesen átélve a kimondott szavait, majd elkapta a tekintetét a könyvespolcot takaró fóliáról, és hozzátette. – Két órával később kiderült, hogy inkább Sötét Hülye vagyok, mert ugye eszembe sem jutott a kamera, ami rögzítette, ahogyan a lépcsőházban vacillálok a levél bedobásával, aztán amikor bedobtam, egy pillanatra megbántam a tettem, úgyhogy hirtelen felindulásból ki akartam venni, de beszorult a kezem a postaládába, így rángattam egy darabig, közben egy ott lakó bejött a kapun, akinek a szabad kezemmel intettem és megnyerőn vigyorogtam, miközben a testemmel takartam a másik karom, ami beszorult Somfalviék postaládájába. Miután a lakó felment a lépcsőn, kirángattam a kezem a szűk nyílásból, és belátva, hogy ennek így kellett lennie, a karomat dörzsölgetve ott hagytam, és kimentem a kapun, majd felcsengettem és elfutottam – mesélte. – Őszintén meglepődtem, amikor két órával később megjelent nálam Benedek, és amíg én azt akartam tudni, honnan tudta meg, hogy én vagyok az anonim levél küldője, ő azt, hogy igaz-e, amit írtam. Nyilván az övé élvezett elsőbbséget, úgyhogy

színt vallottam, és elmondtam mindent, amit tudok. Ami ugye nem volt sok, ő viszont újra és újra hallani akarta, ezért többször is elismételtem neki, ő pedig minden alkalommal kicsit jobban belehalt a hallottakba. Nem fogok hazudni, kemény volt. Előtte nem is beszéltünk soha, aztán egyszer csak a lépcsőházunk felső lépcsőfokán ülve osztoztunk az élete legpokolibb pillanatán.

– Meddig volt ott? – kérdeztem szomorúan.

– Úgy fél órát – mesélte. – Aztán egyszer csak összeszedte magát, felállt, és elment.

– Mi történt utána?

– Igazából a részleteket csak hallomásból tudom, Benedekkel nem beszéltünk róla azóta sem, mert ő magától nem mondta el, én meg nem hoztam fel, de valami olyasmi volt, hogy még aznap este szakított Majával, ha jól tudom, Szabit pedig szóra sem méltatta, csak megüzente neki, hogy ha létezne ennél nagyobb árulás két barát között, akkor még meghallgatná a magyarázatát, de mivel nem létezik, számára halott...

– Érthető – fújtam ki szaggatottan a levegőt.

– Ja – helyeselt Mirkó. – Ezután Benedek kiíratta magát, és nem is jött suliba pár napig, aztán amikor újra jött, addigra már elült a sztori. Ismered a Deákot, mindig történik valami, azt hiszem, ezután rögtön Borbás tanárnő év végi leszámolója volt terítéken, aki ugye összesen harmincegy tanulót buktatott meg csak a tizedikes évfolyamokból. A DeákONline is beszámolt róla, „A nagy Mészárlás, avagy Borbálás” volt a cikk címe.

– Igen, emlékszem, hét osztálytársam is érintett volt.

– Nálunk négy – mondta. – Szóval mire Benedek újra jött suliba, már nem volt téma, ami történt. A változások beálltak, a folyó új irányt vett, és abban a mederben zúgott tovább, amihez mindenki alkalmazkodott. A társaságuk felbomlott, Maja és Szabi egy pár lettek...

– Mi? – szakítottam félbe. – Úgy érted, ők ezek után össze is jöttek? Hivatalosan? – csodálkoztam el.

– Igen...

– Uh. Ezt nem tudtam – meresztgettem a szemem meglepetten.

– Ja. Még mindig együtt vannak.

– És... Benedek hogy reagált ezzel kapcsolatban? – kérdeztem.

– Kifelé nagyon jól – mondta. – Vártam én is nagyon, hogy mi lesz, amikor újra megjelenik a Deákban, mert a lépcsőházas dumálásunkkor, amikor utoljára láttam, azért elég rossz bőrben volt, tartottam tőle, hogy a hiányzása alatt még inkább magába fordul, mert egy ekkora törést és árulást nehéz méltósággal viselni, de sikerült neki, mert legnagyobb meglepetésre, amikor visszajött, kiegyensúlyozottnak, normálisnak és ami a legnagyobb fegyvere volt, totál közömbösnek tűnt. Mindenkiel közvetlen és jó fej volt, két ember kivételével, akiken egyszerűen átnézett. Maja és Szabi nem léteztek számára, ők pedig ezt kénytelenek voltak elfogadni és ennek súlya alatt folytatni a bűntudattal mérgezett kapcsolatukat.

– Ezt szépen mondtad – ismertem el.

– Kösz. Remélem nincs itt a Bojtor Peti, hogy lenyúlja – nézett körbe tettett gyanúval, amire szórakozottan

elnevettem magam.

– És ezek után keresett meg téged Benedek? – tereltem vissza a témát.

– Igen – mondta. – Ez volt a második eset, amikor legnagyobb meglepetésemre váratlanul megjelent nálam, csak úgy, minden előzmény nélkül. Először ugye a levél után két órával. Aztán a levél után négy nappal. Azért jött, hogy megköszönje a segítséget, ami korábban ugye érthető okokból elmaradt, amikor is éppen fontosabb dolga volt, többek között, hogy kiszedegesse a hátából a késeket és bekötözze a sebeit. Viszont nem felejtette el a tartozását, így négy nappal később eljött, és személyesen megköszönte, ráadásul még arra is figyelt, hogy a korábbi kérésemet tiszteletben tartva, vagyis, hogy senkinek ne mondja el, hogy tőlem tudta meg a megcsalást, nem a suliban keresett meg, hanem eljött hozzám.

– Honnan tudta, hol laksz? – kérdeztem közbe.

– Na ez az – röhögte el magát. – Passz, kiderítette és egyszer csak megjelent. Mondjuk már ebből látszott, hogy ez neki való dolog lenne, de egyelőre még nem mondtam semmit, mert nem tudhattam, mit akar. De hamar kiderült, hogy tényleg csak megköszönni. Azt mondta, hogy akármennyire is szar volt hallania az igazságot, nagyon hálás nekem, amiért nem kíméltem, amitől egyébként ismeretlenül is jobb barátja voltam, mint bárki, akit korábban annak hitt. Úgyhogy ennyi, elmondta, lepacsiztunk, aztán már indult volna, amikor még megkérdezte, hogy amúgy mi a titkolózásom oka. A név nélküli levél, ami ugye a visszanezhető kamerafelvétel miatt

végül nem jött össze, de azért az kiderült a különböző típusú betűkből összerakott üzenetből, hogy ez inkognitóban lett volna. Ekkor úgy láttam, itt az idő. Tekintve, hogy minden szuperhősnek van egy bizalmasa, eldöntöttem, hogy beavatom Benedeket, úgyhogy elmondtam neki, hogy éppen létrehozok egy afféle anonim segítőszolgáltatást azoknak a deákosoknak, akik nem tudnak kihez fordulni, ha bajuk van. Tetszett neki a dolog, és érdeklődőnek is tűnt, mert rögtön kérdezte, hogy gondoltam-e arra, hogy ezt ne személyesen intézzem a lebukást kockáztató tényezők miatt, lásd lépcsőházi kamera, hanem mondjuk egy erre a célra létrehozott titkos profilon keresztül, ami könnyen megszüntethető, ha gond van, vagy lebukásveszély áll fenn. Mondtam, hogy ez marha jó ötlet, megfogadom. Ezt követően megkérdezte, hogy hol tervezem hirdetni? Kérdeztem, mire gondol. Azt válaszolta, hogy mivel valószínűleg nem fognak az esetek csak úgy az ölembe hullani, mint az első alkalommal történt a véletlennek köszönhetően, talán hirdetem kéne, például matricán, amit elhelyezhetnék a Deák különböző pontjain, nem feltűnő, de azért észrevehető helyeken. Erre helyeslően bólogattam, és mondtam, hogy ez is marha jó ötlet, és ezt is megfogadom. Ezek után megkérdezte, hogy van-e már logóm. Kérdeztem, minek az. Azt felelte, hogy ő úgy csinálná, hogy valami könnyen azonosítható, egyszerű, jól megjegyezhető logót készítene a profilhoz, ami nemcsak arra lehet jó, hogy mögé bújva könnyű vele takarózni, de akár a szimbóluma is lehetne a küldetésnek. Mondtam, hogy ez is állati jó ötlet, és szintén megfogadom. Benedek erre sok sikert kívánt, és ott hagyott,

én meg beütöttem a telefonom jegyzetébe a tippeket, aztán tanácstalanul állva átgondoltam a dolgot, és utána rohantam, majd az utcán utolérve megkérdeztem, csatlakozna-e hozzám... Ekkor már nem a segítőt láttam benne. Hanem a partnert – mesélte. – A meghívásomra Benedek a vállát megvonva gondolkodás nélkül igent mondott, hozzátéve, hogy éppen barátnő, társaság és legjobb barát nélkül maradt, úgyhogy pont ráér, ami után közöltem, hogy szuper, amit az ízléstelen hangzása miatt vissza is vontam, mert nyilván nem úgy értettem, majd nekiálltunk megvalósítani az elképzelést. A munkát kettéosztottuk, Benedek vállalta magára a profil létrehozását, az X jelzés használatát név helyett, a matricák előállítását, a tervezett helyüket, majd a lányvécé kivételével a felragasztásukat is – mesélte.

– Te pedig... – húztam össze a szemöldököm, mert az elmondottak alapján Benedek a dolgok oroszlánrészét megcsinálta.

– Ezalatt én a kreatívot vittem, vagyis kitaláltam és megterveztem a logót – mondta büszkén.

– Mármint... A smiley-t? – fojtottam el a feltörni készülő nevetésem.

– Igen – helyeselt.

– Értem – bólogattam a lehető legkomolyabban.

– Nem sokkal később élesítettük az oldalt, kint voltak a matricák a Deák különböző pontjain, és vártunk. Legnagyobb meglepetésemre pedig pár nappal később érkezett egy üzenet. Valakinek segítség kellett – mesélte. – Röviden így történt. Ez volt Benedek sztorija, így került a képbe – fejezte be. – Amúgy kísértetiesen hasonlóan ahhoz,

ahogy te – jegyezte meg. – Tényleg, rajta kívül te vagy az egyetlen, aki kérés nélkül kapott segítséget, a véletlennek köszönhetően. Majdnem ugyanaz ismétlődött meg, mint amikor én megláttam Maját és Szabit, csak most Benedek az öltözőben hallotta, hogy Bálint felvág a haverjai előtt azzal, hogy két lánnyal is kavar, akik nem tudnak egymásról, ráadásul az egyikük deákos. És ugyanúgy, mint akkor én vele, Benedek is elhatározta, hogy értesít téged valahogy, szóval miután hallgatózott még egy kicsit, megtudta Bálint programját, ami után összehívta a csapatot, és közölte, hogy előrevesszünk egy új esetet, és megyünk koncertre... Barbi már nem tudta eltolni a programját, de én elkísértem Benedeket, mert nagyon fontos volt neki, hogy elintézzé – mondta. – Így már érted, miért...

– Igen, így már igen – bólintottam a részletek ismeretében.

– A személyes tapasztalata és mondhatni megjárt pokla miatt különösen szívügye volt, hogy minél előbb felhívja a figyelmedet – mesélte.

– Megértem az okát – feleltem. – Őszintén, engem az is megviselt, hogy egyetlen randi után kiderült, hogy Bálint hazudik. El sem tudom képzelni, hogy mit élhetett át Benedek, amikor egy évekig tartó kapcsolat zárult így – gondolkodtam a fejemet ingatva.

– Jaja – értett egyet Mirkó. – Ráadásul azért ott voltak érzelmek rendesen.

– Nagyon szerette? – érdeklődtem.

– Pfüú – prüszkölt Mirkó, amolyan „az nem kifejezés” stílusban.

– Még mindig? – kíváncsiskodtam.

– Nem beszél róla, úgyhogy passz, nem tudom. Azt mondanám, az egyik Somfalvi iker érzelmei Maja iránt rejtélyesek. A másiké nem, ő nyílt lapokkal játszik – düllesztette a szemét, mire elmosolyodtam.

– Gondolom a történetek után Barbi nem kedveli... – tippeltem meg.

– Nem kedveli? – kérdezett vissza Mirkó. – Hah. Neked van testvéred, Roni?

– Nincs – válaszoltam.

– Aham. Akkor nem tudod, milyen a tesód miatt haragudni valakire – mondta, mire tanácstalanul megráztam a fejem. – Az egy nagyon-nagyon személyes ügy – segített ki.

– Értem.

– És csak egyetlen esetben lehet még személyesebb – folytatta.

– Ha ikrekről van szó – találtam ki.

– Pontosan – felelte. – Az egy nagyon intenzív, mélyről jövő harag, gyűlölet és bosszúvágy. Ha a tesód miatt haragszol. Úgyhogy az, hogy azok után, amit Benedekkel tett, Barbi nem kedveli Maját, az nem jó kifejezés. Inkább mondanám, hogy amennyiben Maja vízben fuldokolva integetne, Barbi mindenki előtt odaevezne, kihajolna a csónakból, és félrelökve a kalimpáló kezét inkább lenyomná Maja fejét a víz alá.

– Ez egy elég hatásos szemléltetés volt – tűnődtem el.

– Hát, ennél jobban nem tudtam bemutatni, mennyire utálja. Komolyan. Ha még Benedek meg is bocsátana egyszer Majának... Ami kizárt, de tegyük fel – vázolta fel. – Barbi akkor sem. Szerintem soha. Azért, amit Benedekkel tett –

tárta szét a karját egy „ez van” mozdulattal. – Szóval én azt mondom, mindenki gondolja át, ha egy ikerpár egyikével szívózik. Mert van belőle egy másik, akivel tutira nem számolt – mondta, amire automatikusan elnevettem magam. – Úgyhogy Barbi így áll Majával.

– Teljesen oké – helyeseltem. – Ő mikor szállt be pontosan a csapatba?

– Barbi? – gondolkodott el Mirkó. – Most szeptemberben.

– Tényleg, nyáron mi volt? – jutott eszembe.

– Semmi. Nyári szünet. Mivel a Deákban vannak elhelyezve a kis felhívó matricáink, a nyáron senki nem írt üzenetet. Szeptemberben aztán beindultunk, ráadásul rögtön több megkereséssel, úgyhogy szükségünk volt a bővülésre. Kellett egy új tag. Akkor jött Barbi.

– De neki nem volt semmi problémája.

– Nem, nem. Őt mi kértük meg, hogy csatlakozzon. Szükség volt egy lányra is, mert bizonyos helyekre nem jutottunk be, úgyhogy Benedekkel beszéltük, hogy jó lenne bevenni valakit, ráadásul olyat, akiben feltétel nélkül bízhatunk, és akire abszolút számíthatunk. Egyértelmű volt, hogy ki lenne a legalkalmasabb a feladatra, szóval egyik délután leültünk Barbival, és felvázoltuk neki a sztorit.

– Mit reagált?

– Hát először is azt, hogy egyáltalán én ki vagyok... – emlékezett Mirkó, mire elnevettem magam. – Aztán, miután ezt tisztáztuk, és nagyjából beazonosított, vagy legalábbis azt mondta, volt pár kérdése a titkos segítő szolgáltatással kapcsolatban. Leginkább őt is az érdekelte, amit te is feltettél nekünk az első alkalommal. Hogy nincs-e jobb dolgunk –

mondta.

– Igen, nagyon megragadt bennem az erre adott válaszotok – helyeseltem. – Viszont így már értem, ki miért mondta, amit mondott. Benedek ugye azt felelte, hogy neki csak volt... Amivel Majára célzott. Barbi azt válaszolta, hogy neki lenne. Ezzel utalt arra, hogy őt igazából csak meghívták a csapatba.

– Én meg azt feleltem, hogy nincs – bólintott Mirkó. – Ami azt jelenti, amit. Hogy nincs – közölte egyszerűen.

– Nem árultál zsákbamacskát – jegyeztem meg szórakozottan.

– Nem – felelte röhögve. – Szóval rögtön szeptember első napjaiban Barbi is csatlakozott, akinél figyelembe vettük, hogy nem feltétlenül ezzel akarta tölteni a végzős évét, ezért csak olyanokra kértük meg, amit mi nem tudtunk elintézni. Például, hogy rakjon matricát a lányvéce fölkéjébe, vagy hogy hallgasson meg feltűnés nélkül egy beszélgetést a lányöltözőben. Mivel ő tényleg nem magától ajánlotta fel a csatlakozást, hanem kifejezetten megkértük erre, eleinte direkt csak nagyon lightosan vontuk be, amit egy idő után magától nehezményezett, és egyszer csak nagyobb szerepvállalást kért. Merthogy időközben megtetszett neki a dolog, és már nemcsak szívességből, hanem önszántából is részt szeretett volna venni benne – mesélte, én pedig a hallottakra bólogatva reagáltam, miközben megszólalt az óra végét jelző csengő, amire mindketten megilletődve kaptuk fel a fejünket.

– Lekésted a tesiórát – jegyeztem meg, ráeszmélve, hogy átbeszélgettük a teljes negyvenöt percet.

– Nem gond – legyintett hanyagul. – Majd azt mondom a tanárnak, hogy DDK-s gyűlés volt, akkor nem ír be igazolatlant – tette hozzá.

– Tényleg?

– Aha. A Diákkör egyik legfőbb előnye. Milliószer kijátszottam már – vallotta be, és felém nyújtotta a telefonom. – Tessék, beállítottam az Instát – szólt, én pedig előrehajolva átvettem, és magam felé fordítva rápillantottam a kijelzőre. Az Instagram-fiókom a sajátom helyett az X jelzésű, smiley profilképes titkos profilt mutatta, a jobb felső sarokban jelzett üzenetekkel.

– Megnézegethetem, vagy van valami, amire ne kattintsak? Valami, ami nem tartozik rám?

– Nincs, bármit csinálhatsz – szólt. – Az egyik szabályunk, hogy a titkos társaságon belül nincsenek további titkok – jelentette ki. – Annyi, hogy a már valamelyikünk által megkezdett beszélgetésfolyamba ne írd bele, és ha megnyitasz olvasatlan üzenetet, és nem a te ügyed, rakd vissza olvasatlanba – mondta. – Amúgy mindent megnézhetsz, olvasgathatsz.

– Rendben, akkor majd visszanézem az eddigieket, hogy képben legyek – mondtam.

– Oké – állt fel a székéről, és megnyújtózva a plafon felé ágaskodott. – Kicsinált ez a tesi – jegyezte meg, amire nevetve reagáltam, és én is felálltam a székemről, majd mindketten kifelé indultunk, elhaladva a letakart könyvespolcok mellett, aminek fóliái a keletkezett huzattól zizegő hanggal lebegtek utánunk.

– Mi a többi? – kérdeztem Mirkó felé pillantva.

– Micsoda?

– Szabály. Azt mondtad, az egyik szabály, hogy nincs titok a titkos társaságon belül. Mi a többi?

– Például, hogy nem adjuk ki egymást semmilyen esetben...

– Igen?

– Várj, puskáznom kell – közölte sétálás közben, és elővette a telefonját, majd elkezdte felsorolni. – Tehát. 1. Nincs titok a titkos társaságon belül. 2. Mindent szívességből teszünk, semmilyen honorárium vagy fizetség nem illet minket. 3. Semmilyen esetben nem adjuk ki egymást és a tevékenységünket senkinek, beleértve családot, kapcsolatot, legjobb barátot, Batmant – mondta, majd az értetlen arckifejezésemet látva hozzáfűzte. – Utóbbi miattam kellett belevenni.

– Nem gondoltam volna – jegyeztem meg.

– Hát tudod, jobb ezeket előre leszögezni. Így tiszta, a senki más ne tudjon róla, az azt jelenti, hogy tényleg senki – magyarázta, majd ismét rálesett a telefonjára. – Aha. A 4. pont. Ha az egyikünk bukik, egyedül bukik. Nem mondjuk el, ki van még benne. 5. Akárki akármikor kiszállhat, de meg kell őriznie a csapat titkos mivoltát. 6. Minden ügyet közös döntés alapján vállalunk be, vagy utasítunk el. 7. Személyes érintettségű ügy esetén közösen döntünk arról, hogy ki vállalja el. 8. Ha eldurvul a helyzet, leléphetünk és visszaadhatjuk az ügyet.

– Ez mit jelent pontosan? – kérdeztem. – Az eldurvuló helyzet?

– Ha valami olyan derül ki időközben, ami vállalhatatlan,

vagy súlyosabb szabálysértésbe ütközne, amit csinálunk.

– Aha, értem – biccentettem. – Tehát megítélés szerint bármikor visszavonulót lehet fújni.

– Igen – állt meg a könyvtár becsukott ajtaja előtt. – Egyelőre ennyi, ez a nyolc pont tartalmazza a szabályzatot. De folyamatosan bővül, ha eszünkbe jut valami.

– Rendben, megjegyeztem mindet – szóltam.

– Tényleg?

– Persze – válaszoltam.

– Jó, mert amúgy én is tudtam fejből, csak így kényelmesebb... – füllentette, amire nevetve bólogattam, majd lenyomtam a kilincset, és óvatosan kilestem az ajtórésen. Tiszta volt a terep, senki nem volt a lezárt részleg folyosóján, úgyhogy elköszöntem Mirkótól, és kisurrantam.

Az üres folyosón végiglépkedve a szünet egyre hangosodó lármája felé tartottam, majd megérkezve a fóliával leválasztott kijáráshoz egy pillanat alatt kifordultam mögüle, és mintha mi sem történt volna, beálltam a kifelé haladó tanulók közé, akikkel együtt mentem át a 2-es épületből az 1-esbe.

A lépcsőfokokon felfelé tartva a korláton át láttam egy pillanatra, ahogyan úgy tizenöt másodperc csúszással Mirkó is megérkezik az udvar felől, majd a folyosón elfordulva a tesiterem felé indult, én pedig felgyalogoltam a negyedikre, a lépcsőn ellenkező irányba tartókat kerülgetve. Köztük volt Benedek is, akivel csak összetalálkoztam a tekintetem, és már félre is néztünk mindketten, nem mutatva, hogy ismerjük egymást. Ahogyan Barbival is csak rutinosan helyet cseréltünk, amikor ő a mosdóból ki-, én pedig éppen befelé

mentem, nem álltunk meg, hogy váltsunk pár szót. Nem. A kívülállók számára továbbra sem volt semmi kapcsolatunk. Miközben mind a négyünk telefonja ugyanarra a profilra volt bejelentkezve.

Amit alig vártam, hogy tüzetesebben átnézzek. Viszont, mivel a Deákban nem mertem kockáztatni, mert valaki úgyis mindig az ember mellé áll, és pofátlanul belenéz a telefonjába, meg kellett várnom a sulis végét, hogy majd otthon, nyugodt körülmények között merüljek el a korábbi ügyek rejtelseibe. Így aztán az utolsó óráról kicsengetve egyenesen hazamentem, és péntek délután lévén félredobtam a táskám, majd átöltöztem, lemostam a sminkem, felgumiztam a hajam, és a szobámba lépve felmásztam az ágyamra, és a felnyitott laptopomhoz nyúlva kivételesen nem maratoni sorozatnézésbe kezdtem, hanem megnyitottam a Spotify-t, és rányomtam a kevert zenelejátszásra. A *Twenty One Pilots – Car Radio* első dallamait meghallva még feljebb tettem a hangerőt, és a dalszöveget kívülről fújva törökülésbe húztam a lábam, majd a telefonom fölé hajolva megnyitottam az Instán beállított rejtélyes profilt, és elkezdtem visszaolvasni a titkos társaság korábban megoldott eseteit.

Az összes eddigi üzenet ott volt, köztük az enyém is. Rögtön kiszúrtam magam, visszafelé a harmadik voltam. Igazából nem is néztem azóta, de úgy tűnt, Benedek végül feloldotta a tiltásomat. Még jó – gondoltam magamban szórakozottan, majd lementem az üzenetek legaljáig, hogy megnézzem, ki milyen problémával kereste meg a társaságot. Görgetés közben elhaladtam Flóra mellett is, és lementem a legelsőig, hogy onnan kezdve, kronológiai sorrendben nézzem meg az eseteket. És meg is volt. A

laptopomhoz odahajolva még feljebb tettem a hangerőt, majd megnyitottam a legelső üzenetet, ami tavaly június harmadikán érkezett, és az egyik akkori tizedikes lány, Luca írta, aki most évfolyamtársam. Az üzenetén látszódott, hogy egyáltalán nem biztos abban, hogy egyáltalán valaki megkapja, amit ír, ezért egy bátortalan helló??? megszólítással kezdte. Amire a smiley képes X nevű profil visszaírt, hogy Helló. Majd a következő sorban hozzátette, hogy: Minden oké? Tudok segíteni? Ezután az üzenet dátumai szerint eltelt legalább egy nap, mire Luca újra írt. Legnagyobb döbbenetemre azonban nem azt, amit én kérdeztem rögtön, és kérdeznék még most is első körben. Vagyis, hogy ki vagy? Nem, Luca a „tudok segíteni?” kérdésre egyszerűen válaszolt, hogy „remélem...” És megírta, hogy mi a baja. Igazából szerelmi gondja volt, szeretett volna még az év vége előtt beszélni egy sráccal, akiről tudta, hogy elmegy a suliból, ezért már csak pár napja volt arra, hogy megszólítsa, de sehogy nem merte és attól tartott, örökre bánni fogja, ha ezt elszalasztja. Az üzenetet elolvastva elmosolyodtam, mert ez azért aranyos volt, majd az erre kapott választ megnézve hümmögve összehúztam a szemöldököm. Mert nem derült ki belőle semmi, csak az, hogy négy nappal később az X profil azt üzenté Lucának, hogy „Hatodik óra után, 2-es épület 114. terem, Deák Filmklub.” A dátum szerint a lány két percen belül visszaírta, hogy oké. Aztán már csak a sikongató, hálálkodó üzenetét láttam, amit néhány órával később írt.

– De... Mi történt? – értetlenkedtem, aztán átnyomtam a csoportchatünkre.

Roni üzenete: Sziasztok, most nézem vissza a korábbi dolgokat az X Instán, de nem pontosan értem, hogy mi volt. Nekem kimarad az a része, ahogy megoldottátok.

Az elküldött üzenetre azonnal jött a jelzés, hogy Barbi „ne zavarjanak” állapotban van, ezért jelenleg nem kap értesítést. A fiúk közül pedig először Benedek kis ikonja láttamozta le a kiírásomat, amire rögtön írt is.

Benedek üzenete: Melyiknél akadtál el?

Roni üzenete: A legelsőnél. Addig látom, hogy a filmklubos terembe küldtéték Lucát.

Miután rányomtam az üzenetküldésre, visszamentem az Instára, mert gondoltam, amíg Benedek újra ír, megnézem még egyszer, hogy nem siklottam-e át véletlenül valami felett, amikor is megilletődve néztem a beugró videóhíváskérésre, ami a csoportchatünkből érkezett.

– Mi? – motyogtam a fejemet rázva, és zavartan végignéztem magamon, azon belül is az otthoni style-omon, ami egy szürke ejtett vállú, nagy nyakkivágású vékony pulcsi volt, ami a jobb vállamról lelógott, így láthatóvá vált alatta a fehér topom pántja. – Okké – igazítottam meg magamon valamelyest, majd rányomtam a videóhívás fogadására, ami után azonnal megjelent Benedek, akinek a videóköckája az én otthoni zenehallgató, lazulós életképpemmel ellentétben nagyon is életteli és lármás volt. A háttér alapján éppen egy sportteremben lehetett, és a telefonját maga előtt tartva egy padon ült rövid ujjú mezben, majd amikor érzékelte, hogy elindult a videóhívás, elkapta a fejét egy beszélgetésről, amihez még annyit hozzátett röhögve, hogy „csak szeretnéd” és a kamerához fordult.

– Nem tudtam írni, mert kábé két perc van a kezdésig, úgyhogy gondoltam így egyszerűbb – szólt, én pedig kapcsolva, hogy valószínűleg kézilabdameccse van, megráztam a fejem.

– Ráért volna – jegyeztem meg, amire Benedek csak mosolyogva megvonta a vállát, és kíváncsian fürkészve nézte a kamerakockámat.

– Szóval volt ez az első eset, Luca, és... – kezdtem, de hiába emeltem fel beszéd közben a hangom, láttam Benedeken, hogy kissé félrebillenti a fejét, és a fülét közelebb tartja, hogy jobban halljon.

– Várj – jutott eszembe, hogy üvölt nálam a zene, és kihajolva a képből lenémítottam a Twenty One Pilotsot, majd visszaültem, és ismét nekikezdtem. – Szóval nem tudom mi történt a filmklubos teremben. Csak azt, hogy megoldódott – mondtam.

– Aha – helyeselt úgy, mint aki tudja, hogy miről van szó, és jellegzetes tornatermi hangok közepette (mint gumicipótalp-csikorgás, labdadobás és futólépés jellegzetes dobogása) beavatott. – Az... – gondolkodott el. – Az úgy volt, hogy kiderítettük a srácról, hogy Deák filmklubos. Tudod, ők a havi egyfilmesek...

– Igen, az egyik tanárom, Bánsági vezeti a klubot, és állandóan toborozni próbál még filmesztétajelölteket – bólogattam úgy, mint aki tisztában van vele. Havi egyszer összeülnek egy sokdíjas vagy éppen kultikus filmre, amit megnéznek együtt, majd utána ki is elemzik.

– Azaz – mosolygott Benedek. – A gyerek filmklubos volt, úgyhogy adott volt az ürügy. Megnéztük, hogy mikor van a

következő vetítés, aztán, hogy eltüntessük a többiekét, küldtünk Bánságinak Mirkó DDK-s hozzáféréssel egy értesítést, hogy sajnos a lefoglalt időpontban mégsem szabad a 114-es terem, ezért egy nappal korábban tudják megtartani a Deák Filmklubot, amiről minden tag kapott tájékoztató üzenetet. Ami nem igaz, mert csak az egyiküknek küldtük ki, aki meg is jelent másnap az új időpontban. Rajta kívül csak Lucának üzentük meg, hogy menjen oda, szóval Bánsági mellett csak ők ketten érkeztek a vetítésre. A tanár nem gyanakodott, hanem azt hitte, senki másnak nem volt megfelelő az új időpont, ezért annyiban hagyta, és levetítette a filmet az összesen két résztvevőnek, akik így laza száznegyven percig néztek együtt filmet a besötétített teremben, a jelenetek között suttogva.

– Oh – néztem rá elismerően. – Azért ez romantikus. Nem csodálom, hogy Luca sikongatott utána.

– Megtettük, amit tudtunk – tette fel a kezét Benedek lazán, amire mosolyogva bólintottam.

– És mi lett a...?

– Filmklubbal? – kérdezett közbe.

– Aha.

– Semmi. Ment Bánságinak egy újabb DDK-s értesítés, hogy mégis szabad a terem másnap, és megtarthatja a filmklubját a korábban lefoglalt időpontban, amiről kiküldtük az üzenetet a tagoknak. Persze ez nem volt igaz, nem küldtünk ki semmit, de nem is kellett, mert ugye ők eleve nem tudtak a módosításról, úgyhogy egyébként is az eredeti időpontban mentek volna oda, szóval másnap a szokásos létszámban megjelentek, és megnézték együtt a

filmet.

– Úúú ez azért okos volt – dicsértem meg. – Nem derült ki, hogy nem is kaptak üzenetet?

– Nem, állítólag Bánsági betudta a káosznak, meg annak, hogy már megint addig módosítottak feleslegesen a nem tudjuk kik, hogy ez lett a vége... Végül aztán hagyta a dolgot, és inkább annak örült, hogy minden rendben ment, és megtarthatta a filmklubját. Másodszorra is – magyarázta Benedek, majd félrepillantott, mert szóltak neki.

– Oké, köszi, menj nyugodtan – engedtem el, mert nem akartam tovább feltartani, amire csak sietősen biccentett, és megint félrenézve válaszolt, hogy máris megy, aztán elköszönt tőlem.

– Amúgy Twenty One Pilots volt, ugye? – tette még hozzá.

– Hm?

– A zene. Ami nálad szólt.

– Ja igen – bólogattam.

– Akkor jól hallottam – jegyezte meg mosolyogva, majd kinyomta a hívást, amitől eltűnt az ablaka a zajos tornateremmel és a csapattársai hangoskodásával együtt.

A telefonomat az ölembe ejtve néztem magam elé, és pár pillanatig a hallottakon gondolkodtam, majd félrehajolva a laptopomhoz rácsaptam a zene felhangosítására, ami a beszélgetésünk közben végig lenémítva folytatódott, így már másik számnál tartott. Éppen a *Bandito* kezdődött, úgyhogy adtam rá még egy kis hangerőt, majd énekelve dőltem hanyatt az ágyamon, és a telefont magam fölé emelve néztem meg sorban az X Insta többi üzenetét.

Szinte mindegyikre ugyanaz volt jellemző. A küldő

bizalmatlan, bátortalan stílusban írt egy köszönésfélét, amiről üvöltött a kétkedés, amit mi sem bizonyít jobban, hogy jellemzően mindenki rendszerint három ponttal vagy sok kérdőjellel zárta. Az erre kapott válaszok mindegyike tartalmazott a visszaköszönésen kívül egy „tudok segíteni?” vagy „mi a gond?” kérdést, amivel azon túl, hogy bizonyította, élő profilról van szó, még azt is igazolta a küldő számára, hogy igaz a matricán szereplő felhívás. Itt lehet segítséget kérni. Ami viszont igazán megdöbbenő volt számomra, hogy erre a válaszüzenetre kivétel nélkül mindenki le is írta a baját, függetlenül attól, hogy nem tudták, ki ül a másik oldalon. Előbb osztották meg egy random idegennel, mint a közeli ismerőseikkel. Újabb nem túl pozitív látkép ez a felszín alatt megbújó igazságról, amikor alsó hangon is mindenkinek minimum több száz követője és ismerőse van, a valóságban viszont egy felragasztott smiley matricán lévő Insta-profil adminja kérdezi meg egyedül, hogy van-e valami baj. A válaszokból pedig hamar kiderült az is, hogy kinek mi. Ahogyan Barbi említette korábban, a legtöbb esetben valóban valamifajta szerelmi ügy, vagy konfliktuselrendezés volt a megkeresések oka. A „tetszik valaki, mit csináljak?” vagy az „összevesztünk, de én békülnék” váltogatták egymást az üzenetekben, amikre a filmklubos esethez hasonlóan valami teljesen váratlan, random „menj ide ekkor vagy akkor” választ kaptak, amire utána jellemzően csak a hálálkodó köszönet érkezett, ami azt jelentette, hogy megoldódott a dolog. Ja, és még valami ott volt minden lezárt beszélgetés végén. Az ígéret, hogy erről nem szólnak senkinek. Erre mindenki a

szavát adta írásban.

Egy újabb megoldott deákos szerelmi bonyodalom után átugrottam a következő üzenetet, mert az én voltam, azt az ügyet pedig jól ismertem, majd megérkeztem egy bizalmatlansági esethez, amit átolvastam. Az egyik nyelvi deákos osztályba járó végzős lány írta, hogy úgy érzi, a barátnői az osztályból újabban kihagyják a programokból, pedig korábban mindig együtt lógtak. Szerinte nem hívják meg, és nélküle járnak el szórakozni, amit utána tagadnak. A dátum alapján egy hét telt el a válaszig, amiből tudtam, hogy eddig tartott a többieknek utánajárni és lefűlelni a dolgokat, végül a segítséget kérő végzős lány hét képet kapott a korábbi társaságáról, amin nélküle mekiztek, starbucksoztak, vagy éppen a Gozdsu környékén buliztak. Mindegyik olyan időpontban készült, amiket a lány előre elküldött, hogy lemondták akkorra, mondván nincs kedvük sehová menni. A képek alatti „sajnálom, de úgy tűnik, jó volt a megérezésed” válaszüzenetet valamiért ösztönösen Benedek hangján olvastam magamban, nem tudom miért, talán mert az előzményeket ismerve automatikusan neki tulajdonítottam a bizalmatlansági ügyeket. Ahogyan a „lenyúlós” eseteket ösztönösen Mirkónak. Mint a következő üzenetben olvasott kilencedikes Marcell megkeresését, aki azt fájlalta, hogy a padtársa mindig róla másolja a földrajzóra eleji röpdolgozatot, és most már zsinórban harmadszor jobb jegyet is kap nála, miközben az egészet róla írja át, ráadásul, mivel igazi szemét, miután lemásolta, rögtön jelentkezik is, hogy kész, és előbb beadja, hogy a tanár azt higgye, ő a felkészültebb. Marcell hozzátette még,

hogy nem tudja jobban takarni a lapot, már próbálta, és elülni sincs lehetősége, mert már kérte a tanártól, de nem engedte.

Kíváncsian néztem meg a választ, ami hosszasan és alapos kidolgozottsággal adott tippet Marcellnek arra, hogyan szívassa meg a padtársát úgy, hogy annak egyszer és mindenkorra elmenjen a kedve a másolástól. A tanács az volt, hogy Marcell írjon valami orbitálisan nagy blödséget a dolgozatba, de olyat, amilyen hibán garantáltan kiakad a tanár, majd hagyja, hogy a padtársa szokás szerint leírja róla. Aztán csináljon úgy, mintha kész lenne, az elmesélése alapján akkor a padtársa ügyis előbb odaadja a tanárnak, majd ezek után Marcell ne kövesse a példáját, hanem húzza át a sajátján az egészet, vegyen elő egy másik lapot, és amilyen gyorsan csak tudja, írja le a helyes válaszokat, majd azt adja be.

A tanácsra mosolyogva vontam fel a szemöldököm, és érdeklődve futottam át a következő sorra, ami már Marcell válasza volt. Három nappal később jelentkezett, és csupa nagybetűvel üvöltötte, hogy: SIKERÜLT ÉS ÚRISTEN MILYEN FEJET VÁGOTT, AMIKOR LÁTTA, HOGY ÖSSZEGYŰRÖM A LAPOT ÉS EGY MÁSIKRA KEZDEK ÍRNI. LOL. AKKORA EGYEST KAPOTT, HOGY NEM FÉRT BE A DEÁKBA, A TANÁR MEG A JAVÍTÁS KÖZBEN FELOLVASTA, HOGY LANTOS PATRIK SZERINT VAN DAMASZKUSZI ÓCEÁN, AMIN AZ EGÉSZ OSZTÁLY SÍRT A RÖHÖGÉSTŐL. KÖSZ, KÖSZ, KÖSZ.

A beszámolót elolvasva szinte láttam magam előtt az egészet, és a végére érve rendesen elnevettem magam, annyira örültem annak, hogy sikerült megoldani, ráadásul

ilyen egyszerűen. De ez ilyen, néha egy külső szem azonnal látja a megoldást, miközben aki benne van a szituációban, a nyomástól és tehertől megoldhatatlannak vagy akár kilátástalannak érzi. Ilyenkor jól jön a segítség.

Mosolyogva léptem ki a lezárt ügyből, és megnéztem még a következő kettőt. Az egyik egy lánypáros békítésével kapcsolatos megkeresés volt, amit az egyik osztálytársuk írt, akinek állítása szerint Laura és Fanni év eleji összeveszése, és az, hogy nem beszélnek egymással, tönkreteszi az egész 10B közösséget. Úgy láttam, ez folyamatban lévő ügy volt, mert nem lett lezárva, aztán eszembe jutott, hogy ez lehet, amiről Barbi beszélt, ezért nem tudott menni a koncertre a többiekkel. Óvatosan, nehogy véletlenül rányomjak valamire, inkább kiléptem ebből beszélgetésből, és átmentem az utolsóra, ami még olvasatlan volt.

Doni_Craft1012 Instájáról érkezett az üzenet, és a szokásos bizonytalan köszönéssel kezdődött, ami egy egyszerű „hahó...?” volt. A megbeszéltek szerint visszaraktam olvasatlanba, hogy a többiek is lássák, majd az elmúlt órában látottak összegzéseként hosszasan kifújtam a levegőt, és helyeslő bólogatással erősítettem meg magamban azt, amit már a kezdetektől sejtettem, de az eddigi esetek átnézése után már száz százalékgig biztos is voltam benne. Hogy a lehető legjobb döntés volt a csatlakozásom. És nem csak azért, mert elolvasva a problémákat kivétel nélkül mindenkinek szívesen segítettem volna én is. És nem is csak azért, mert tetszett az ügyek megoldásának folyamata, vagy éppen mert minden eset garantáltan pozitívan végződött, hiszen nem. Az én esetem, vagy például a végzős lányé, akit

ejtettek a barátnői, abszolút nem nevezhető boldog lezárásnak. De valamilyen lezárásnak igen. És ez volt, ami a legjobban tetszett az egészben. Hogy az Insta-profilhoz segítségért fordulók a semmilyen állapotból, a bizonytalanságból, vagy éppen a dolgok stagnálásából végre elmozdulhattak valamerre, hogy aztán továbbléphessenek. Mert ha van valami, ami mindenkinek alapvetően kellene, hogy járjon, az a továbblépés lehetősége. És ebben segített a csapatunk.

A gondolatmenetemből a telefonom rezgése zökkentett ki. Ránéztem a kijelzőn megjelenő értesítésre és érdeklődve nyitottam meg a csoportchatet, ahol Mirkó írt.

Mirkó üzenete: Itt vagyok, csak volt egy privát esetem, ami prioritást élvez és előre kellett vennem.

Roni üzenete: ?

Mirkó üzenete: Elmentem anyámmal bevásárolni a hétvégére. Vagyis igazából toltam a kocsit utána, amíg ő válogatott.

Roni üzenete: :D

Mirkó üzenete: Na mindegy, úgy fogom fel, hogy Bruce Wayne-nek is biztos van hasonló programja az inasával... – üzente, aztán láttam, hogy még ír, ezért megvártam.

Mirkó üzenete: Kell még segítség, Roni? – kérdezte, amire összehúztam a szemöldököm, és először nem értettem, majd rájöttem, hogy ő belépve csak azt látta, hogy elakadtam az első üzenet visszaolvasásánál.

Roni üzenete: Ja nem, köszi, túl vagyok rajta, beszéltem Benedekkel.

Mirkó üzenete: Okés. Akkor megyek, segítek kipakolni

Alfrednek.

Roni: Kinek?

Mirkó üzenete: Anyámnak. Mondjuk többször kérte már, hogy ne hívjam így.

Roni üzenete: :DDD

Mirkó kilépését követően vidáman a plafon felé fordítottam a tenyerem, amolyan „erre nem tudok mit reagálni” mozdulattal, és már be akartam zárni a chatet, amikor Benedek emlegetése miatt rápillantottam a nevére, ami mellett már nem szerepelt az alvó állapot. Valószínűleg véget ért a meccse. A kis profilképét nézve eszembe jutott, amit ma Mirkótól hallottam a lyukasóra alatt, úgyhogy töprengve haraptam be az alsó ajkam, és kíváncsian átkattintottam a Deák honlapjára. Mivel nem ismertem Maja teljes nevét, értelemszerűen pedig sem Benedek, sem pedig Barbi nem követték már sehol, először a sulis oldalán kerestem meg a tanulók között. A 12C osztályára kattintva rögtön megtaláltam, az ábécésorrend miatt ráadásul elsőnek, úgyhogy beírtam az Instára az Abonyi Maja nevet, amit így könnyen meg is találtam. Privátra számítottam, de meglepetésemre nyilvános volt, úgyhogy gond nélkül körbe tudtam nézni. Maja profilja, ahogyan ő maga is nagyon „clean girl aesthetic” volt, aminek alapvetően tiszta és példás kisugárzása vicces kontrasztot alkotott azzal, amilyen mocskos dolog derült ki róla... Ettől függetlenül a profilja alapján (és amúgy élőben is) hozta a stílusjegyek kötelezőit, a képeit átnézegetve mindegyiken makulátlanul tökéletes volt a világos, aknéktól és pattanásoktól mentes arc bőre, amire

éppen annyi sminket tett, amennyi egyáltalán nem látszik, így erősítve fel a természetes hatást és természetes szépségét. Az őzikeszemei felett a sötét szemöldöke tökéletesen felfelé fésült, és minden szál úgy áll, ahogy kell, az állig érő világosbarna haja egyik oldalon a füle mögé tűrve, a másikon pedig szabadon, befelé szárítva. A körme mindig ápolt, és valami földszínű lakkal kenve, ami minden esetben passzol a minimalista ruhadarabjaihoz, ami általában egy egyszerű nadrág-top-kardigán kombó, ami rajta valamiért olyan hatást kelt, mintha minimum vitorlázni indulna épp. Maja Instáján minden tökéletes volt, a képei pedig ugyanazt erősítették meg, amit az ember a Deákban is gondolt róla, hogy egy nagyon szép lány, akinek a vonzereje a természetességében és tiszta hatású stílusában rejlik. Abszolút tökéletes látszatot keltett. Mínusz, amikor véletlenül megcsalja a barátját a legjobb barátjával – gondoltam a szememet forgatva, majd, elég volt csak emlegetnem magamban, lejjebb görgetve bele is futottam egy közös képébe Szabival. Azonnal megálltam a lapozgatásban, és felvont szemöldökkel néztem meg a szőkére festett hajú sráccal készült fotót, aki Maja szelfijén szerepelt. Tipikus nyári randikép volt, a háttér alapján a Gellérthegyen. A két ujjamat széthúzva a telefonom kijelzőjén ránagyítottam a fotóra, és közelebbről megnéztem a fiút, majd értetlenül megcsóváltam a fejem, és egy akaratlanul hangosan kimondott – ez hülye – megjegyzéssel nyugtáztam Maja döntését. Vagyis, hogy valaki Benedek és Szabi közül végül így választ... Na mindegy, gondoltam, ez nem az én dolgom, majd tovább nézegettem Maja Instáját,

ahol egyébként viszonylag kevés közös képük volt Szabival feltöltve. Meg úgy általában is kevés fotó volt posztolva. Ennek hamar rájöttem az okára, ugyanis legörgetve az Instája aláig kiderült, hogy az első kép tavaly júniusi feltöltés. Az oldalának infói alapján akkor regisztrálta a fiókját is. Tehát Maja Benedekkel ellentétben nem a közös képeiket törölte, hanem az egész régi oldalát, és inkább csinált egy újat azután, hogy összejött Szabival. Nem csodálom, hogy inkább új profilt regisztrált, elképzelésem sincs, mi lehet a közösségi protokoll ilyen helyzetben a régi képekkel. Miket töröljön? Csak a benedekes tartalmakat? Maradhat olyan, amin Szabi szerepel, de még nem csalta vele Benedeket? És mi legyen azzal, amin Szabi és Benedek is rajta van? Vagy azzal, amin mellettük még Maja is? Hát igen, ez túl sok dilemma, tényleg az új profil a megoldás.

Maja kevéske képeit átfutva, az egyik taggelésnél megpróbáltam átmenni Szabiéra, hogy nála is körülnézzek kicsit, de az övé már privát volt, így azt nem láttam, hogy ő miket tölt fel. Ha annyira érdekelt volna, biztosan megoldom, és befürkészek a követői közé, de igazából nem voltam rá különösebben kíváncsi, eleget láttam így is. Maja oldalát kitörölve az előzményeimből pár másodpercig csak ingattam a fejemet, majd az ajtónyitásra és kulcszörgésre felnéztem a telefonomból. A laptopomhoz hajolva leállítottam a zenét, úgy füleltem pár másodpercig, hogy jól hallottam-e, aztán az előszobából behallatszódó hangra leugrottam az ágyamról, és kimentem a szobából. Anyu a bejárati ajtóból próbálta éppen kihúzni a kulcsát a szabad kezével, miközben a másik karjával magához ölelt egy

falevelekkel teli kartondobozt. A dobozt tartó kezéről egy szatyor lógott le, amit a kissé természetellenes pózban kitekeredő mutatóujjára akasztott. A látványra azonnal odasiettem, és leszedtem róla a szatyrot, amibe bele is lestem, mert kajaillata volt.

– Nem folytattad a nyomozást, ugye? – kérdezte, mire megilletődve pillantottam fel a kutakodásból és értetlenül néztem rá. – A sorozat – tette hozzá magyarázatképpen, amikor látta, hogy mennyire ledöbbsentem. – Nem nézted nélkülem? – faggatott tovább, mire rájöttem, hogy a közösen elkezdett netflixes krimiszériára gondol.

– Ja az! Nem, dehogymég – legyintettem. – Megváltalak vele.

– Jó, egész nap azon pörögtem, hogy vajon megtalálják-e az avarba elrejtett bizonyítékokat – mondta.

– És végül te előbb találtad meg? – hülyültem a kezében fogott levelekkel teli dobozra nézve.

– Vicces – jegyezte meg szórakozottan. – Ezt hazafelé szedtem az Erzsébet téren. Őszi tablóhoz lesz. A hétfvégén kiprérésem a leveleket – magyarázta. – Na lepakolok, kezet mosok, és nézhetjük is a filmet – szólt türelmetlenül, teljesen bepörögve a sorozattól.

– Addig ezt kirakom tányérra – emeltem meg a szatyrot. – Dönert eszünk? – tippeltem meg.

– Igen – kiáltotta anyu már a hálósobájából. – Volt valami a suliban? – hangzott fel a kérdése, amire már nyitottam a számat, majd az alufóliába csomagolt tekercset fogva elgondolkodtam azon, hogy erre mit felelhetnék. Azt mégsem mondhattam, hogy ma végül csatlakoztam a titkos társasághoz, ami a Deák tanulóinak segítésére jött létre,

szintén diákok alapításával és működtetésével. Az ilyet jobb átugrani.

– Hm? – dugta be a fejét anyu a konyhába. – Nem hallottam mit mondtál.

– Hogy semmi – feleltem. – Nem volt semmi – ismételtem meg egy tányért nyújtva felé, majd én is felemeltem a sajátomat, és követtem a nappaliba.

A tévét bekapcsolva anyu a kanapéra ült, én pedig a fotelbe huppantam le keresztben, és átvetettem a lábaimat az egyik karfán, miközben felemeltem az ölemben tartott tányérról a dönerem, és enni kezdtem. Anyu a távirányítót a tévé felé irányítva a lejátszás folytatására nyomott, amivel elindult a következő epizód, és az intró alatt a lehetséges elkövetőkről beszélgettünk, amikor is a földre lerakott kartondobozban valami megmozdult, amitől a száraz falevelek zizegő hangot hallattak. Anyuval mindketten éppen egy harapást követően pillantottunk oda, és egyszerre hagytuk abba a rágást, miközben a dobozt néztük.

– Te is hallottad? – kérdeztem.

– Ühüm – bólogatott, és a távirányítóért nyúlt, hogy leállítsa a sorozatot.

A néma csendben feszülten figyeltük a levelekkel teli kartont, ami megint zizegett egyet, ahogyan valami ismét megmozdult benne.

– Na jó... – tette le anyu a tányért az asztalra, és riadtan figyelte a dobozt.

– Átnézted a leveleket, vagy csak beleszórtad? – kérdeztem.

– Hát én... Oda volt rendezve egy kupacba, így csak

átsöpörtem a dobozba – mondta.

– Ó, de jó – grimaszoltam. – Akkor bármilyen állat lehet benne.

– Ne viccelj, Roni, az Erzsébet téren szedtem, ott semmi nem él meg... – közölte, mire megint zizegni kezdett a doboz.

– Hát pedig valamit hazahoztál vele – közöltem, és a tányéromat félreraktam az asztalra, majd felálltam, és óvatosan megközelítettem a dobozt.

– Na? – kérdezte anyu.

– Nem... Nem tudom – lestem bele fölé hajolva, de nem láttam semmit, csak a leveleket. Amiknek a teteje megint megmozdult, úgyhogy hátráltam egy lépést, aztán jobb ötlet híján hirtelen lehajolva megfogtam a dobozt, és felemeltem.

– Nyisd az erkélyajtót – szóltam sietősen.

– Máris – pattant oda anyu, és kinyitotta, én pedig ellépve mellette kiraktam az erkélyre, és kicsuktam. Anyuval az üvegen át néztük a dobozt.

– Bármilyen is az, inkább legyen a szabadban, mint idebent velünk – jegyeztem meg.

– Okos meglátás – értett egyet anyu.

Egyébként egy fáradt darázs volt, ami nem sokkal később kimászott a levelek közül, és bágyadtan elszállt. A rejtély megoldódott, úgyhogy megfordultunk, és a helyünkre visszaülve folytattuk a sorozatot. De a biztonság kedvéért azért kint hagytuk a dobozt éjszakára.

Hétfőn volt az első olyan megbeszélés, amin Benedek, Barbi és Mirkó mellett már én is hivatalos tagként vettem részt. A pénteki csatlakozásomkor még hívatlanul törtem rájuk az ebédszünetben, hétfőre azonban már volt meghívóm, ugyanis reggel, amikor sorban álltam a Deák melletti pékségben, üzenet érkezett a csoportchatbe. Barbi írta, hogy találkozunk a szokásos időben a szokásos helyen. Az üzenete alatt egymás után ugrott át látottra Benedek, Mirkó és az én kis ikonom is, és miután mindenki beírta, hogy oké, én is megválaszoltam, hogy jövök, majd a telefont elrakva tettem egy újabb lépést a sorban. A pultnál letoltam a nyakamra a fejhallgatómat, miközben az üvegen át megnézve a szezonális halloweenkínálatot kértem egy fehér cukormázzal rárajzolt pókháló mintás muffint és egy sütőtökös lattét. Az elviteles rendeléssel kifordulva a sorból kimentem a pékségből és az éjszakai esőtől foltokban vizes járdán lépkedve siettem a Deákba, hogy még óra előtt át tudjam nézni a magyart. Mert lehet, hogy ebédszünetben várt rám a titkos társaságunk megbeszélése, addig azonban pont ugyanúgy telt a nap a Deákban, mint az összes többi. Dolgozatokkal, padban kajálással, telefonozással, ki-be járkálással. Ebédszünetben aztán felpattantam a helyemről, és megkerültem a mellettem ülő Nikit, aki még el sem pakolta a cuccát, amikor én már felálltam, és a táskámat a vállamra véve egyenesen kifelé indultam.

– Várj, Roni – szólt utánam Bogi, mire megfordultam.

– Hm? – néztem rá.

– Felkerült a DeákONline-ra a koncertbeszámoló – mesélte büszkén.

– Szuper – bólogattam, és türelmetlenül pillantottam az ajtó irányába.

– A javaslatodra használtam a képet, amit küldtél, meg még találtam jókat a fotós Instáján – cseverészett, és velem szemben állva ráérősen felbontotta az üdítőjét.

– Tök jó – mondtam.

– Amiket kiválasztottál, abból végül csak egyet raktam a cikkbe, mert túl sok lett volna – magyarázta.

– Oké, semmi gond – hagytam rá mosolyogva. Igazából már el is felejtettem a dolgot.

– Megnézed te is? Kíváncsi vagyok a véleményedre – nógatott.

– Persze! – ígértem meg. – Csak most rohanok a mosd... – mutattam az ajtó felé.

– Mosdóba? – szakított félbe. – Oda készülök én is – örült meg, és velem együtt indult ki a teremből, mire kínosan grimaszolva bólintottam, az arcomra erőltetve egy vigyort.

– De jó...

– Úgyis érdekel, hogy mit gondolsz a beszámolóról, így, hogy te is voltál a koncerten. Lehet, túlzásba estem a dicsérettel, és elfogult írás lett – magyarázta, miközben egymás mellett haladva befordultunk a nyitott vécéajtón. Kínosan néztem el a lépcső irányába, amerre eredetileg dolgom lett volna, majd Bogit követve kikerültem a lánymosdóból kifelé igyekvőket, és a csapoknál lévő tükrök előtti sminkelők mellett elhaladva hátramentünk, és a két egymás melletti nyitott ajtót megragadva bementünk egy-egy

fülkébe.

– Jó ötlet volt az utalás a dupla koncert első hétvégéjére is, bár így a cikk hossza miatt kihúzásra került néhány fontosabb bekezdés – folytatta Bogi zavartalanul, akinek hangja ezúttal már a mellettem lévő fal túloldaláról szólt, miközben én azzal a lendülettel, ahogy bementem a saját fülkémbé, már fordultam is vissza, és kilépve átadtam az ajtót egy lánynak, akivel így helyet cseréltünk.

Bogi abban a hitben, hogy én vagyok a mellette lévő fülkében, tovább beszélt a cikkről, úgyhogy bedörömböltem az ajtaján.

– Bogi! – szakítottam félbe.

– Hm?

– Én kimegyek, jó?

– Jó, persze, de már végeztél is?

– Igen, mert igazából csak csekkoltam és... – improvizáltam. – Téves riasztás volt – szóltam végül.

– Jaaaaa – értette meg, hogy csak egy ellenőrzésre ugrottam be a mosdóba. – Oké – kiabálta a fülkeajtó túloldaláról.

Az ajtón kilépve sietősen elfordultam a folyosón és a lépcső irányába indultam, amin leszaladtam a földszintig, ahol egyenesen a 2-es épülethez vezető ajtóhoz mentem. Az udvarra kiérve láttam, ahogyan a másik épület ajtaján éppen Barbi megy be, aki mögött hangos csapódással csukódott be. A cigisek mellett elhaladva én is odamentem, és miután beléptem rajta, nem hagytam, hogy becsapódjon utánam, hanem megragadva óvatosan behajtottam, gondolva, szegény cigisek úgyis olyan stresszesek az állandó lebukástól

való félelemtől, minek ijesztgessem őket én is.

A 2-es földszinten a továbbra is használatban lévő folyosó irányából pont többen is érkeztek, akik a lépcső felé tartottak, hogy felmenjenek az emeletre. Amikor megláttak, köszöntek, én pedig mosolyogva visszaköszöntem, miközben besoroltam mögéjük, és egy darabig együtt mentünk, majd amikor elhaladtunk a lezárt részleg előtt, én észrevétlenül kiléptem a beszélgetők mögül, és egy pillanat alatt besurrantam a fólián túlra.

A könyvtárba utolsóként értem oda, Benedek, Mirkó és Barbi is ott volt már az érkezésemkor.

– Sziasztok – köszöntem a többieknek, és úgy általánosságban körbeintettem. Barbi, aki éppen előttem érkezett, még le sem ült, hanem fekete garbós pulcsijában és rövid szoknyájában állt a széke előtt, amihez fekete pamutharisnyát és pántos fekete cipőt húzott. A hajolástól a copfba kötött haja előrelógott, miközben felém pillantva visszaköszönt, és tovább kutakodott a táskájában. Én átnéztem Mirkóra, aki a székén fordítva foglalt helyet, és mellkassal a támlájának dőlt, kezében egy otthonról hozott, szalvétába csomagolt szendviccsel. Utolsóként Benedekhez fordultam, aki a könyvtári asztal tetején ült, amiről lazán lelógatta a lábát, miközben a két oldalon maga mellett tartott kezein támaszkodott. Az érkezésemre megeresztett egy üdvözlő mosolyt, majd egy „megvagyunk” mozdulattal összecsapta a kezét, és leugrott az asztról, hogy ő is átüljön egy székre.

– Oké – kezdte Barbi. – Tudom, hogy van új üzenet, és ígérem, rátérünk arra is – szögezte le. – De nem bírok az

ügyemmel, úgyhogy segítsetek, mert megőrülök tőle – fakadt ki.

– Még mindig semmi? – kérdezte Benedek.

– Nem, semmi – ingatta a fejét Barbi. – Nem hajlandók kibékülni. Vagyis ez így nem igaz, nem tudom őket rábírní, hogy olyan szituációba kerüljenek, ahol van esély a kibékülésre. Ahová az egyik megy, nem hajlandó a másik. Ahol a másik van, onnan eljön az egyik – fújtatott. – Már mindenhova megpróbáltam őket odaszervezni, de nem megy.

– Ők azok, akiket az osztálytársuk akarja békíteni, ugye? – kérdeztem közbe, mire Barbi felém fordulva bólintott.

– Igen, igen – helyeselt. – Az egyik 10B-s lány írta az üzenetet, de még szeptember végén, ami azért már nem most volt – meresztgette a szemét. – Hogy segítség, két legjobb barátnő összeveszett az osztályban, és azóta olyan a hangulat a teremben, amihez képest a pokol egy vidám hely – mesélte.

– Min veztek össze? – kérdeztem összehúzott szemmel.

– Egy hülyeségen – szólt közbe Mirkó értetlenül.

– Tényleg semmiségen – reagálta Benedek is a vállát megvonva.

– Szerintük – közölte Barbi a fiúk felé biccentve, majd a szemembe nézve folytatta. – Akkor mondom, jó? A két lány, Laura és Fanni szokás szerint együtt mászkáltak, majd bementek egy cipőboltba, ahol Laura kinézett egy sneakert magának, amiből abban a színben és méretben csak egyetlen darab volt. Viszont nem volt rá pénze, és a szülei sem akarták megvenni neki, szóval kénytelen volt

lemondani róla, ami nem is okozott neki gondot, egészen hétfőig, amikor meglátta, hogy Fanni viszont visszament érte, és megvette. Méghozzá magának. És abban ment suliba.

– Úúú – reagáltam azonnal, és még a kezemet is feltettem egy „oké ez durva” stílusban, amire Barbi a fiúkra pillantott.

– Látjátok? Mondtam – közölte a még mindig értetlenül összenéző Benedekéknek, akik szemmel láthatóan nem igazán érezték át a dolgot, úgyhogy Barbi visszafordult hozzám. – Aznap állítólag úgy összeveszett a két lány, hogy zengett tőlük a Deák, azóta pedig egy bűdös szót sem beszéltek egymással. Úgy, hogy egy osztályba járnak... – mesélte. – Gondolj bele, szeptember óta mínusz hét fok és fagy van a 10B termében.

– El tudom képzelni – bólogattam elgondolkodva.

– És az sem tesz hozzá az ügyhöz, hogy nyilván vannak, akik az egyikkel és vannak, akik a másikkal értenek egyet, ezért a rossz hangulathoz még társult egy kis széthúzás is.

– Óriási – jegyeztem meg.

– Ja. Úgyhogy fogalmam sincs, mit tudnék csinálni, most hétvégén volt az egyik osztálytársnőjük születési bulija, amire megpróbáltam mindkettőt odacsalni, de végül gondolom, tartottak attól, hogy a másik is ott lesz, ezért egyikük sem ment el – mesélte. – Sőt, mivel szétbomlott az osztályközösség, más sem nagyon – mesélte kelletlenül. – És hogy ezt honnan tudom? – kérdezte kissé hisztérikusan. – Onnan, hogy nyilván felügyelni akartam a dolgok alakulását, ezért én elmentem a bulira. Hogy ne legyen feltűnő, egy fiút is magammal vittem, akivel randiztam volna aznap. Szigorúan múlt időben, mert miután meglátta, hogy egy

négyfős tizedikes szülinapi bulira érkeztünk, megköszönte a meghívást, és egy „Bocs, most jut eszembe, hogy mennem kell. Máskor bepótoljuk. Vagy nem” köszönéssel lelépett... Én meg hiába mentem utána, és próbáltam megmagyarázni, már cseszhettem. De legalább volt indokom arra, hogy én se maradjak – grimaszolt az emlékek felelevenítésére.

– Ki volt a srác? – kérdezte Mirkó szórakozottan.

– Kézis, Benedek ellen volt meccse a múltkor, akkor találkoztunk és elhívott – felelte, majd a testvéreire nézett: – Majd megmondanád legközelebb Daninak, hogy bocs, és hogy ennél azért sokkal jobb első benyomást szoktam tenni?

– Muszáj? – kérdezte Benedek.

– Mentenéd vele a becsületedem.

– Oké – ígérte meg nevetve, amire Barbi hálásan elmosolyodott, majd tanácstalanul sóhajtott egyet.

– Úgyhogy passz. Beleállt a földbe a hétvégi tervem, nem tudom, mit csináljak a lányokkal – ingatta a fejét. – Akármilyen lehetőség vagy külsős program adódik, ahol megpróbálhatnám békíteni őket, valamelyik kitáncol belőle és nem jön el – panaszkolta.

– És mi van a kötelező programokkal? – jutott eszembe.

– Mármint?

– Nem tudom, nincs valami külsős kötelező osztályprogram? – kérdeztem.

– Az osztálykirándulások nyár elején szoktak lenni... – gondolkodott Barbi. – Addig nem maradhat ez így.

– És nincs más? – gondolkodtam.

– Mi szokott lenni? – nézett maga elé Benedek is. – Kiállítás, múzeum, színház... – sorolta.

– Várj! – csettintett Mirkó és felemelve a széktámlájáról lógó táskáját kivette belőle a laptopját, majd felnyitva valamit gépelni kezdett. – Ezekre én mind rálátok.

– Hogyan?

– A DDK-sok minden deákos programot megkapnak előre, hogy ez alapján tudják megszervezni a diákkörös megbeszélések időpontjait – mondta, és felénk fordítva a laptopját meg is mutatta a táblázatot. – Bingó. Itt a teljes október.

– Meg tudod nézni a 10B-sek programját? – kérdezte Barbi.

– Naná – felelte Mirkó és miután begépelte, összehúzott szemmel nézett a kiadott találatra. – Jól mondtad, Benedek, egy kiállítás van beírva nekik – bólogatott. – Aha. Igen. Szépművészeti Múzeum – olvasta fel.

– A múzeum nem jó – ellenkezett azonnal Barbi. – Ott könnyen klikkesednek, és csoportokban vonulnak, esély sincs rá, hogy kettesben maradjanak, hacsak nem zárom be őket az egyiptomi kiállítás titkok kamrájába, és nem engedem ki őket addig, amíg nem békülnek – mondta, mire kérdőn néztünk rá. – De nyilván ez nem opció – tette hozzá megnyugtató gyanánt, majd a fejét rázva Mirkóra nézett. – Múzeum ejtve, más nincs?

– Nézem – kattintgatott Mirkó. – Hááát. A teljes tizedik évfolyam megy színházba is – nézegette a táblázatot. – Úgy látom, mindenki *Az operaház fantomjára*, de már van, akik voltak szeptemberben. A 10K, H, J... sorolta, majd hirtelen felcsattant örömeiben. – Nem, a B-sek még nem! Ők átcsúsztak októberre. Csak most mennek majd. Méghozzá... –

nézte meg –, holnapután. Szerdán.

– Ahhha – bólogatott Barbi a gondolataiba merülve. – A színház nem rossz. Sőt. Sőőő! Még jó is lehet – nézett fel. – Csak le kell választani őket a többiekről, és egymás mellé ültetni a két lányt.

– És ezt hogy akarod elérni? – kérdezte Benedek a szemöldökét ráncolva.

– Hát, csak egy módon lehet.

– Kellenének a jegyek, hogy újraosszuk az ültetést – fejeztem be bólogatva.

– Igen – értett egyet Barbi.

– A jegyek? Mármint fizikailag? – kérdezte Mirkó.

– Aha.

– Az nem online van?

– Attól függ. Látod, ki a tanár? Aki kíséri őket? – érdeklődtem.

– Igen – mondta Mirkó. – Valami Vámosi Enikő – felelte a vállát vonogatva úgy, mint akinek ez a név nem mond semmit. Én viszont nem véletlenül kérdeztem. Mert nekem mondott.

– Oké, gondoltam – helyeseltem. – Ő volt kilencedikben és tizedikben a vizuális kultúra tanárom, minket is ő vitt színházba. Mindig rendes jegyet vesz, és nála is van. Tudom, mert előre felcímkezi, és a színházban osztja ki az előadás előtt – mondtam. – Nála lesznek a jegyek.

– Ez több, mint jó hír – lelkesedett Barbi.

– Igen. Át kell cserélgetni rajta a neveket – válaszoltam.

– Amihez hogy is jutunk hozzá? – kérdezte összehúzott szemmel.

– Könnyen. Csak be kell mennie valamelyikünknek a tanáriba. Mindig ott van az asztalán – feleltem.

– És ki tud gond nélkül bemenni a tanáriba? – kérdezte Barbi.

– Ne mondjátok, hogy a DDK-s. Kérlek, ne mondjátok, hogy a DDK-s – motyogta Mirkó összeszorított szemmel.

– Legkönnyebben a DDK-s – felelte Benedek, amire Barbi és én is elröhögtük magunkat.

– Annyira tudtam – mondta Mirkó úgy, mint aki nem csak számított rá, de igazából várta is, amit csak megerősített az, hogy egy pillanatig sem ellenkezett, hanem rögtön belelkesült. – Jó, nem gond, kitalálom, hogy milyen ürüggyel jussak be – emelte meg a kezét, amolyan „ne is szóljatok bele, majd én tudom” stílusban, amit szórakozottan figyeltem. – Van is egy-két ötletem. Majd megírom a csoportban, hogy melyik lesz a nyertes – tervezgette, miközben a laptopjához hajolva megnézte az időt, amire én is magam felé fordítottam a csuklómat, és rálestem az órámra. Elszaladt az ebédszünet, már csak öt perc maradt csengetésig.

– Oké, akkor ezt a részét Mirkó intézi – jelentette ki Benedek, amire Mirkó rávágta, hogy így van, mire Benedek az időhiány miatt sietősen témát váltott. – Mindenki látta az új üzenetet, amit Doni_Craft1012 írt?

– Igen – feleltük.

– Ismeri valaki?

– Nem – feleltem, és Barbi és Mirkó is a fejét ingatta. – Te? – kérdeztem vissza.

– Én sem – csóválta a fejét Benedek. – Viszont az Instáján lévő név alapján Héja Donát a teljes neve. A Deák oldalán a

9E osztály névsorában van egy ilyen tanuló.

– Kilencedikes? – kérdeztem meglepetten.

– Aha.

– Basszus – húztam el a számat.

– Mi az? – kérdezte Benedek, és Barbi és Mirkó is kérdően nézett rám.

– Semmi, csak... – kezdtem. – Ha kilencedikes, akkor összesen másfél hónapja jár a Deákba. Mi baja lehet ennyi idő alatt? – tűnődtem szomorúan.

– Kérdezd meg – tanácsolta Benedek egyszerűen, mire felvontam a szemöldököm.

– Úgy érted... – kezdtem, de be sem kellett fejeznem, már bólogatott is.

– Persze. Írj neki te – erősítette meg.

– Rendben – mosolyodtam el. – Akkor írok neki – ismételt meg. Barbi egy „hajrá” vigyorral pillantott felém lelkesen, miközben szedelődzködni kezdett, és a megbeszélést elsőként megszakítva kiment a könyvtárból.

Őt követte Mirkó, aki betuszkolta a laptopját a táskájába, és a hátára véve másodikként ment ki. A könyvtár ajtajáig kísérve megvártuk, hogy elmenjen, addig mi Benedekkel csendben várakoztunk.

– Nem kell neki segíteni? – kérdeztem.

– Mirkónak?

– Aha. Kitalálni, hogy jusson be holnap a tanáriba.

– Ja nem, dehogy – röhögte el magát Benedek a fejét rázva.

– A kidumálás mestere, nála jobban senki nem tudja, hogyan beszélje be magát valahová, ahol amúgy nem lenne keresnivalója. Megoldja. Sőt, már szerintem ki is találta –

mondta megnyugtatón, amire egy mosollyal jeleztem, hogy értem, majd tovább várakoztunk a néma könyvtárban.

Benedek az ajtórésen át figyelte, ahogyan Mirkó elsiet a lezárt folyosó végéig, én pedig a telefonomat elővéve lehajtott fejjel néztem a lejátszási listámat, majd elindítottam a zenét, ami így halkán szólni kezdett a nyakamba akasztott fejhallgatóból. Hiába volt minimumon a hangerő, a néma csendben így is hallani lehetett a zene basszusát és dobjának ütemét.

Benedek ismét kilesett, azt ellenőrizve, hogy Mirkó kiért-e már, miközben én visszacsúsztattam a telefonomat a farmerem zsebébe, és megragadva az alkalmat halkán így szóltam:

– Köszí.

Benedek elkapva a tekintetét a folyosóról kérdőn felém pillantott, mire hozzátettem:

– Hogy ennyire bevontál, és mondtad, hogy írjak én – szóltam halkán, amire Benedek csak kedvesen biccentett, mint akinek ez a lehető legtermészetesebb, majd kicsit felém hajolt, és elgondolkodva nézett a szemembe, amitől kissé megilletődve vontam fel a szemöldököm, és az ajtó előtt állva kíváncsian álltam a tekintetét.

– Ez is Twenty One Pilots – mondta ki hirtelen, amire egy pillanatig értetlenül néztem rá, aztán leesett, hogy a néma csendben a fülesemből halkán duruzsoló zenét ismerte fel.

– Igen – mosolyodtam el. – De – ráncoltam össze a szemöldököm eltűnődve, miközben az *Air Catcher* szólt köztünk a fejhallgatómból –, azért ez egy kevésbé populáris számuk. Nagyon kell ismerni ahhoz, hogy ennyiből

felismerje valaki – jegyeztem meg.

– Ezt hallgattam egész nyáron – felelte egyszerűen, amire egyetlen bólintottam.

– Én kilencedikben.

– Mi volt akkor? – kérdezte, azonnal kitalálva, hogy valami trauma érhetett.

– Elváltak a szüleim – mondtam.

– Oh. Sajnálom – nézett a szemembe őszinte részvétellel.

– Kösz. Húzó időszak volt, de... Már rendben vagyok – vontam meg a vállam.

– Akkor jó – felelte, majd a hallgatásomra elmosolyodott. – Kösz, hogy nem kérdeztél vissza, hogy velem mi volt...

– Miért, volt valami? – kérdeztem a gyanútlan tettetve, amire Benedek halkán elnevette magát, és egy „ezt értékelem” arckifejezéssel bólintott, majd a nyakamban lógó fülhallgatóhoz nyúlva megkopogtatta.

– Jó zene – zárta le ennyivel, majd ismét kilesett az ajtórésen és visszafordulva hozzám jelezte, hogy mehetek.

A könyvtárból kilépve feltettem a fejhallgatót a fülemre, és a folyosón gyalogolva igyekeztem a kijárat felé, és az *Air Catcher* hallgatása közben kétszer is visszánéztem a behajtott ajtóra, ami mögött Benedek volt.

Az 1-es épületbe visszaérve felgyalogoltam a lépcsőn, és egyenesen a termünk irányába haladtam, ahol pechemre a mellettünk lévő osztály végzősei még az ajtajuk előtt állva beszélgettek, az ebédjük utolsó falatjait fogyasztva. A társaság tagjai nem zavartatva magukat, félig elfoglalták a folyosót, így aki át akart haladni, ki kellett, hogy kerülje őket jobbról. Legnagyobb sajnálatomra köztük volt Bálint is, aki

észrevéve, hogy jövök, kilépett a barátai mellől, és velem szemben állva mondott nekem valamit, amire csak a fülemhez nyúlva rámutattam a fejhallgatómra, így jelezve, hogy nem hallom, majd egyszerűen ellépve a még mindig hozzám beszélő Bálint mellett, vissza sem nézve kikerültem. Persze lehalkíthattam volna, de akkor az azt jelentené, hogy érdekel, amit mond. És ez a legkevésbé sem volt így. A történetek után eleve az egész gyerek a létező legnagyobb redflag számomra, tehát ahhoz tényleg nagyon hülyének kéne lennem, hogy akár meghallgatás szinten is leálljak vele, de az, hogy ő még mindig ott tart, hogy beszéljük meg, az már egyenesen szájalmat ébresztett bennem. Mert miközben ő még továbbra is azt próbálta kimagyarázni, hogy miért értem félre az egyébként egyértelmű szituációt (más lánnyal csókolózott a koncerten), én már tényleg teljesen továbbléptem, és egészen máshol jártam. Írnom kellett Doni_Craft1012-nek.

Soha annyi fejtörést nem okozott még semmi, mint Doni_Craft1012 egyszerű „Hahó...?” köszönésére írt egymondatos feleletem, amivel az indokoltnál sokkal többet szenvedtem, ami betudható annak, hogy ez volt az első alkalom, amikor valaki megkeresésére a titkos profilon keresztül válaszoltam. Úgyhogy jól akartam csinálni. Az ágyamon ülve a kinyitott matekfüzetem, a félig megcsinált angol házim és a laptopomon félbehagyott töri beadandó közepette fogtam a telefonomat, és újra és újra megfogalmaztam a választ, megpróbálva belőni a stílust, amivel majd kommunikálok.

– Szia, mondd csak... – írtam, aztán úgy, ahogy volt, visszavontam, mert attól függően, hogy milyen hangsúlyban olvassa az ember, hathatott lazának, de akár modorosnak is. – Helló. Minden oké? – próbálkoztam tovább, aztán fintorogva megráztam a fejem. Hülye kérdés, már hogy lenne minden oké? Egy titkos Insta-oldalhoz fordul segítségért, nyilván nem lehet minden oké. Úgyhogy ezt is visszatöröltem, és felemeltem a mellettem heverő angolkönyvemre lerakott, félig már elfogyasztott almámat, majd megforgatva beleharaptam a még érintetlen részbe, miközben folyamatosan a válaszon gondolkodtam, aztán, amikor kitaláltam, írni kezdtem. – Hahó – köszöntem vissza, végül szándékosan az ő szóhasználatával, hátha az azonos választól komfortot érez, és esetleg megerősödik a bizalma. – Tudok valamiben segíteni? – tettem még hozzá a kérdést, hogy ne neki kelljen magától belekezdenie, és ezt is

elküldtem, majd vártam.

Tanulás közben újra és újra rápillantottam az elküldött válaszomra, és ellenőriztem, hogy látta-e, de az üzenetem olvasatlan volt. Aztán egyszer, az egyik alkalommal, valamikor fél nyolc körül, amikor csak úgy megszokásból ránéztem, megláttam a kis láttamozást, ami azt jelentette, hogy Donát elolvasta az üzenetem. Automatikusan rányomtam a laptopomon lévő film leállítására, és feljebb ülve a kezembe vettem a telefonom, majd az órára pillantva kiszámoltam, hogy legutóbb úgy húsz perce néztem rá az üzenetre, aminek akkor még csak elküldött státusza volt. Azóta Donát valamikor elolvasta. Csak azt nem tudtam pontosan, hogy mikor. Lehet, hogy már húsz perce. De lehet, hogy még csak pár másodperce. E miatt az eshetőség miatt nem várhattam máris választ, úgyhogy úgy döntöttem, azt az időpontot veszem az üzenet elolvasásának, amikor észrevettem, hogy Donát látta. Eldöntöttem, hogy onnantól számítom, hogy várok a válaszra. Ami először öt perc volt. Aztán tíz. Majd húsz. És harminc. Fél óra után (ami ugye a valóságban lehetett több is) már kezdett kicsit idegesíteni a dolog, ezért visszanéztem a válaszom. Nem volt benne semmi taszító vagy tolakodó. Mégsem érkezett rá reakció. Csak látta.

– Oké – sóhajtottam kissé tanácstalanul, és folytattam a filmnézést, amit minden alkalommal azonnal leállítottam, amikor valami értesítés érkezett a telefonomra. A kijelzőre rápillantva folyamatosan abban bíztam, hogy a kilencedikes válaszol, de egyszer sem ő volt. Érkezett az osztálycsoportból néhány házival kapcsolatos kérdés, reagált Bogi az

üzenetemre, amiben írtam neki, hogy tök jó lett a koncertes cikk, miután végre elolvastam. Egyébként tényleg jó lett, és láttam, hogy még a fotós is megosztotta. Ezen kívül jött még értesítés egy egész jó őszi leárazásról (be is raktam egy felsőt a kosárba, de nem fizettem ki, hanem ott hagytam „még átgondolom” státuszban), miközben felugrott a telefonom kijelzőjén a csoportchatünk.

Mirkó üzenete: Na, kitaláltam, hogy legyen a színházjegyes buli...

Az üzenete alatt egymás után ugrott be Barbi, Benedek és az én kis ikonom is, ami alapján mindannyian elolvastuk. Úgy tűnt, Mirkó kitalálta, hogyan ültethetjük egymás mellé a két összeveszett tizedikes lányt a színházi előadáson.

Barbi üzenete: Mi a terv?

Mirkó üzenete: Ezt kapjátok ki. Holnap ebédszünetben a kicsengetés után mindannyian lemegyünk az 1-es épület földszinti tanárijához. Feltűnés nélkül, külön-külön várakozunk, egészen addig, amíg a többi szaktanárral együtt Vámosi is bemegy a tanáriba. Ekkor valaki, aki elég megnyerő... Helló, Benedek.

Benedek üzenete: :D Mit kell csinálnom?

Mirkó üzenete: Valami ürüggyel kihívod Vámosit és el is csalogod onnan. Ezután, ha már garantáltan nincs ott, én bemegyek a tanáriba, szólok egy tanárnak, hogy Vámosit keresem, amire persze előre tudjuk, hogy azt feleli majd, hogy nincs bent. Ekkor én pánikba esek, hogy egy marha fontos DDK-s ügyről van szó, ami nem várhat. Erre természetesen felajánlja majd ez a másik tanár, hogy mondjam el neki, hátha tud segíteni. Ekkor előjövök a Deák

Diákkörön belül amúgy soha fel nem hozott témával, miszerint megszorodtak a hamis színházjegyek, és született egy cikk, aminek segítségével a jegyek valóságát lehet ellenőrizni. És itt rátérek arra, hogy mivel Vámosi tanárnő folyamatosan viszi színházba a diákokat, a DDK-s ülésen felmerült, hogy mi van, ha Vámosi tanárnő jegyei is érintettek, ezért jöttem figyelmeztetni és megnézni a belépőket. Számításaim szerint ekkor a tanár, aki semmi másra nem vágyik, csak hogy elfogyassa az ebédjét, és hogy ne kelljen ilyenekkel foglalkoznia, újra elmondja, hogy Vámosi nincs bent a tanáriban, én meg erre azt felelem, hogy hát jó, de a jegyeket attól még meg kell néznem, hiszen ezért küldtek. Erre valószínűleg a tanár megkérdezi majd, hogy nem várhat-e, amire én hisztérikusan azt felelem majd, hogy NEM, MOST AZONNAL KELL ELLENŐRIZNEM. Mivel a DDK-sok amúgy is híresek arról, hogy idegesítőek, a tanár erre nem fog ellenkezni, hanem reményeim szerint rám hagyja, és odamutat Vámosi asztalára, hogy ott van, nézzem meg. Én pedig odamegyek, és amíg az ebédjét komótosan eszegető tanár a saját asztalánál ülve rajtam tartja a szemét, úgy csinállok, mintha a jegyeket ellenőrizném egyesével szétpakolva az asztalon, miközben egyébként kicserélem a rátűzött neveket, és egymás mellé ültetem a két balhész lányt.

Barbi üzenete: Lehetőleg jó külön, olyan távol a többiektől, amennyire csak lehet.

Mirkó üzenete: Ahhha. Jó, és mi van, ha az nem opció? Mert mondjuk ugyanoda szól minden jegy? Egy sorba?

Roni üzenete: Á, az kizárt dolog. Vámosi mindig olyan darabra viszi a tanulókat, ahol még a tetőről is lógnak a

nézők. Már annak is örülni szokott, hogy egyáltalán egy előadásra tud ennyi belépőt szerezni, elképzelhetetlen, hogy egymás mellé szóló jegyeket kapjon. Minket is akármikor vitt, szanaszét ültünk. Egészen biztos, hogy összevissza lesznek a jegyek, sőt, a tapasztalat alapján akadnak majd nagyon előre szólók is. Azokat kéne megcélozni. Ilyen második-harmadik sort.

Mirkó üzenete: Oké. Akkor az ellenőrzést színlelve megpróbálom gyorsan kikeresni, hogy melyik két jegy szól a lehető legmesszebb a többitől, és kicserélem azokra Lauráét és Fanniét.

Benedek üzenete: Tessék, közben megkerestem, itt van a nézőtér elrendezése. KÉP.

Mirkó üzenete: Kösz, ez jól fog jönni, áttanulmányozom előre, hogy ne éles helyzetben gondolkozzak, hogy melyik jegy hová szól a nézőtéren. Van páholy?

Roni üzenete: Erkély van, jobb, bal és közép is. De Vámosi oda nem szokott venni, csak lentre.

Mirkó üzenete: Jó, szerintem nem lesz gond. Aztán, ha sikerült és megvagyok a cserékkal, összerakom a paksamétát, visszahelyezem az eredeti helyére Vámosi asztalára, és szólok a jelen lévő tanárnak, hogy minden rendben, nincs ok az aggodalomra, amire ő, aki eddig is magasról tett az egészre, megkönnyebbülést tettetve rám hagyja a dolgot, én pedig, mint aki jól végezte dolgát, angolosan távozok a tanáriból. Amikor Vámosi visszaér, csak annyit fog hallani a kollégájától, hogy volt bent egy túlbuzgó DDK-s diák valami hamis színházjegy para miatt, de nem volt semmi gond, csak ellenőrzött valamit... Ééééés ennyi.

Elvileg sima ügy.

Barbi üzenete: Jó. Ez jó. Nekünk mi a szerepünk?

Mirkó üzenete: Ronival fedeztek.

Roni üzenete: Vagyis?

Mirkó üzenete: A folyosón kéne őrködni, mert az egész bukó, ha egy másik DDK-snak is van dolga a tanáriban, vagy csak valakit keres ott, és közben meglátja, hogy mit csinálok. Azonnal kiderül, hogy kamu, és lebukok, úgyhogy, Barbi, Roni, tiétek a folyosó, az lenne a dolgotok, hogy ne engedjétek be DDK-st.

Roni üzenete: Rendben.

Barbi üzenete: Oké.

Roni üzenete: Várj, nem ismerek minden diákköröst, nem tudom kit kell távol tartani.

Mirkó üzenete: Egyszerű. Ha olyat látsz, akiről el tudod képzelni, hogy elmondja a kajádról, hogy rosszat olvasott róla, vagy olyannak tűnik, mint aki kritikus szemmel végigbeszél egy filmet, netalántán feltételeznéd róla, hogy ellopja a beszédet, az nagy valószínűséggel DDK-s, és nyugodtan állítsd meg.

Roni üzenete: :DD

Mirkó üzenete: Amúgy nem gondolom, hogy pont most lenne ilyen szituáció, de azért nem árt felkészülni erre az eshetőségre is. Egyébként meg elsősorban Vámosit kell távol tartani a tanáritól, úgyhogy Benedek, rajtad a világ szeme.

Benedek üzenete: Mennyi időre van szükséged? Meddig tereljek?

Mirkó üzenete: Kábé tíz perc.

Benedek üzenete: Mi? Mégis hogy tartsam távol tíz percig?

Nem is ismerjük egymást, engem nem tanít... Ráadásul pont ebédszünetben hívjam el a tanáritól, amikor köztudott, hogy olyankor ki sem lehet robbantani onnan őket. Az a zen zónájuk.

Mirkó üzenete: Tudom, de nincs jobb ötletem, erre nem elég egy sima szünet.

Benedek üzenete: Pfff. Hát oké, valahogy biztos megoldom. Utánanézek a tanárnőnek és kitalálok valamit.

Mirkó üzenete: Akkor holnap ebédszünetben indul az akció.

Mirkó kijelentésére mind egy reakciógombbal reagáltunk, majd a többiek sorban elköszöntek, én pedig gyorsan megragadtam az alkalmat, és sietősen beírtam a chatbe, mielőtt még mindenki kilépne.

Roni üzenete: Várjatok. Még egy kérdés.

Benedek kis ikonja rögtön megjelent az üzenetem alatt, ami alapján ő még nem zárta be a beszélgetést, úgyhogy folytattam.

Roni üzenete: Visszaírtam Doni üzenetére, de egyelőre semmi válasz, pedig elolvasta. Mit csináljak?

Benedek üzenete: Mikor olvasta el?

Roni üzenete: Több, mint egy órája.

Benedek üzenete: Nézem.

Roni üzenete: Köszí.

Csupán néhány másodperc telt el, és Benedek újra írt, miközben láttam, hogy Barbi is visszalépett a beszélgetésbe, de csak csendes szemlélőként.

Benedek üzenete: Semmi gond. Elég bátortalannak tűnik. Hagyd, majd jelentkezik, ha összeszedte magát.

Roni üzenete: Jó. Amúgy ez jellemző? Hogy kivárnak a válasszal?

Benedek üzenete: Pár órát mindig.

Roni üzenete: Okés. Akkor várok.

De hiába vártam. Reggel az első dolgom volt, miután kinyitottam a szemem, hogy a fejem mellett tapogatózva megkerestem a telefonom, majd az arcom elé emeltem, és kómásan végigfutottam a kijelzőmön lévő szalagértesítéseket, amik kitakarták az egész *Blurryface* háttérképeimet. De hiába jött ennyi minden, nem volt köztük Doni_Craft1012 üzenete. Ellenben kikerült a kosárból a felsőm, amit nem csak megvett valaki, de közben kifogyott termék is lett, úgyhogy lekéstem. A hírre grimaszolva dőltem vissza a párnámra, és egy hanyag mozdulattal ejtettem vissza magam mellé telefontal együtt a karomat, majd egy pillanatra visszacsuktam a szemem. A pillanat véletlenül tizenöt percig tartott. Mivel anyu már nem volt otthon, nem tudott szólni, úgyhogy így jártam, miután felriadtam a visszaalvásból, teljes késésben, kapkodva készültem el. Fél kézzel a farmeromat magamra húzva ugráltam a tükör előtt, miközben a másik kezemmel a hajamat választottam szét középen, amit aztán oldalról felfogva egy magas copfba gumiztam. A szekrényemet kinyitva kikaptam a legfelső pólót, ami egy fekete rövid ujjú top volt. Jobb kezemből áttéve a szempillaspirálomat a ballal folytattam a sminkelést, amíg belebújtam a dzsekim ujjába, majd a cipőmet felhúzva felkaptam a táskámat, és már indultam is. Az ékszereimet és az órámat a lépcsőházban vettem magamra, miközben

kiérve az utcára feltettem a fejhallgatómat, és sietős léptekkel haladtam a járdán. Van a reggel nyolc órának valamiféle lélektani fordulópontja. Előtte akár egy perccel is még minden normális, nyüzsgő és életteli. Nyolc óra nulla-nulla után viszont valahogy minden utca és környék nyomasztónak és üresnek tűnik, és akaratlanul is jön egy ilyen „helytelen” érzése az embernek, csupán attól, hogy ott van.

Nem nagyon volt kit kerülgetnem, a sulis környéke ugyanis teljesen kiürült, már sehol nem volt egy lélek sem. Körbenézve átszaladtam az úttesten, és elszettem a Deák melletti pékség előtt, aminek hatalmas üvegportálján át láttam, hogy teljesen üres, lement a diákok reggeli rohama, az eladók pedig fújhattak egyet a pult mögött. A telefonom rezgésére lenéztem a kezemben tartott készülékre. Anyu kérdezte üzenetben, hogy beértem-e már, miután a felriadásom után hisztérikusan megírtam neki, hogy elaludtam. Válaszoltam, hogy igen, épp most megyek be, amikor is teljesen belefeledkezve az üzenetelésbe nem vettem észre, hogy egyszerre értem a Deák kapujához a szemközti irányból érkezővel, aki hozzám hasonlóan szintén késve rohant a sulis felé.

– Jaj bocs, menj csak – szolt, előzékenyen maga elé engedve, mire felnéztem a telefonból és megilletődve láttam meg, hogy kivel futottam össze.

Maja állt előttem, aki egy hanyag, előzékeny mozdulattal mutatott befelé, hogy menjek előre, azt sugallva, hogy ez már nem oszt, nem szoroz a késésén. A felismeréstől a másodperc töredékéig csak néztem rá, aztán rögtön kapcsoltam, hogy

igazából mi nem ismerjük egymást, mert az nem számít annak, hogy én sokat tudok róla, úgyhogy azonnal palástoltam minden ösztönös reakciót, ami esetleg elárulhatná, hogy mit gondolok róla, és a szemébe nézve egy bólintással fogadtam az előreengedést.

A kaput kinyitva Maja előtt mentem be az épületbe, ő pedig követett, majd mivel mindketten nyolc után érkeztünk, fennakadtunk a beengedésnél, és felírtak minket. Amíg ez megtörtént, egymás mellett várakoztunk a portán, ahol az elcsendesedett épület négy emeletéről egy-egy ajtócsapódáson kívül semmi nem hallatszódozott le. Maja a leengedett kezében tartott telefonját nézegette lefelé pillantgatva, én pedig mellette állva kínosan bámészkodtam mindenfelé, a messzi plafontól a padlóig járattva a szemem. Egy óvatlan pillanatban oldalra lesve Maja telefonjának kijelzőjére néztem, ahol éppen bezárta az Instát, így megláttam a háttérképet. Ami Maja és Szabi közös fotója volt, amit itt-ott kitakart egy-egy applikáció ikonja, de a lényeg azért így is jól látszódozott. A szememet elkapva róla a visszaérkező portás felé fordultam, aki felénk tartotta az egyikünk diákját, amiért mindketten odanyúltunk.

– Az enyém – állapítottam meg a képről, amire Maja rögtön visszahúzta a kezét, én pedig elvettem az igazolványom, és már indultam is befelé. Mivel a portás megint elment, Majának tovább kellett várakoznia. – Óriási – sóhajtotta direkt jól hallhatóan, és mivel csak én voltam ott, a diákom elrakása közben ránéztem, amire Maja, mintha csak erre várt volna, egy szemforgatással reagált a szituációra. – Lehetne még lassabban? – kérdezte cinikusan,

mint késő a későtől, akiket összeköt a szituáció, miközben én behúзва a cipzárt elengedtem az ölemben fogott táskám, amit megtartott a vállamra akasztott pántja, és Maja felé intettem.

– Hát ja. Kitartást – köszöntem el, egyben lereagálva a korábbi megnyilvánulását, amire csak bólintva visszaintett, én pedig megfordulva a lépcső felé indultam, és a szememet meresztgetve gyalogoltam fel rajta. Pár pillanattal később a hátam mögött Maja sietős léptei is kopogva visszhangzottak, ahogyan elszaladt a földszinti folyosón a termük felé. Hát, volt már kevésbé problémás reggelem is. Ahogyan ebédszünetem is.

Amikor is kicsengetéskor összecsuksztam az angolfüzetem, és az óra előtt félbehagyott müzliszeletet elővéve ráharaptam, majd, mivel mindkét kezemre szükségem volt, a fogam közé szorítottam, amíg elpakoltam a cuccaim, aztán felállva a székemről egy mozdulattal letörtem a szelet végét, és a kezemben fogva sietősen kiindultam a teremből. Merthogy dolgom volt.

A földszintre leérve az ebédszünet első perceinek szokásos kaotikus állapota fogadott, amikor is mindenki mérgezett egér módjára indul el a menzára, az udvarra, a büfébe, az automatákhoz, a mosdóba, vagy csak korzózni a folyosóra. Elsőnek érkeztem (mármint a csapatból), még sem Benedeket, sem Barbit, sem pedig Mirkót nem láttam sehol, így szabadon választhattam megfigyelőhelyet. Ami a földszinti folyosó egyik nagy méretű ablakának belső párkánya lett, amihez lépve ismét a fogam közé szorítottam a

müzliszeletem, és háttal állva az ablaknak két karral rátámaszkodtam a párkányra, majd felhúзва magam felültem rá. A fejhallgatómat a fülemre helyeztem, de ezúttal szándékosan nem szólt belőle a zene, mert inkább a folyosón jobbra-balra elhaladó diákokat és tanárokat hallgattam. Barbi úgy sétált el előttem egy barátnőjével beszélgetve, hogy felém sem nézett, és én is csak egy pillantást vetettem rá, aztán tovább is fordultam, miközben a felhúzott térdemen doboltam a tenyeremmel, mintha a hallgatott zene ritmusát követném. Barbi a tanári után pár lépéssel elköszönt a barátnőjétől, aki továbbment, ő pedig megállt, és fél kézzel a mellkasához szorította a mappáját, a másikkal pedig a füléhez emelte a telefonját, és úgy csinált, mintha valakivel beszélne. Nem sokkal később Mirkó is megérkezett, aki egy chipses zacskóval a kezében sétálgatott a fal mellett. Mind a hárman a helyünkön voltunk, úgyhogy csak Vámosi tanárnő hiányzott, aki kisvártatva felbukkant a folyosó forgatagában, és a tanári felé igyekezve elhaladt előttem, amire Barbival egy másodperc erejéig összenéztünk a folyosó két oldalán őrködve, és egy alig látható biccentéssel jeleztük egymásnak, hogy ő az. A tablók előtt ácsorgó, régi diákok képeit nézegető Mirkó is hátralesett a válla felett és Vámosi után nézett, aki a terv szerint bement a tanáriba és becsukta maga mögött az ajtót. Ekkor, tekintettel arra, hogy fogalmunk sem volt, most mi következik, kérdőn pillantottunk a folyosón megjelenő Benedek felé, aki egy szendvicset fogott a kezében, amibe menet közben beleharapott, majd az alkarjával megtörölve a száját elsétált előttem, és egyenesen a tanárhoz ment, ahová lazán

bekopogott, ezt követően pedig be is nyitott.

– Üdv – hajolt be a helyiségbe. – Nem tudom, hogy érint-e valakit, de gondoltam szólok, hogy valami filmforgatás miatt több utcából elszállítják a kocsikat. A közterések már intézkednek, azokat is viszik, amiknek van jegye vagy parkolási engedélye – mondta hanyag stílusban, csak afféle érdekességként.

– Micsoda? – hangzott fel odabentről az egyöntetű felháborodás. – Melyik utcákból?

– Nem tudom, a környéken – vont a vállát Benedek és egy újabbat harapott a szendvicséből, miközben automatikusan félre is állt az ajtóból, amin szó szerint kiment négy tanár. Köztük Vámosi is, akiről ezek szerint Benedek kiderítette, hogy autóval jár. Ami zseniális húzásnak bizonyult, mert egyértelműen telitalálat volt, amivel profi módon érzett rá a belvárosi lét legnagyobb szorongására, ami bármilyen helyzetben kiugraszt minden autótulajdonost abból, amit éppen csinál. Legyen az egy étteremben vacsorázás, fodrászatban hajvágás, közérben bevásárlás vagy akár ebédszünet a tanáriban... Ha arról van szó, hogy elszállítják a kocsit, azért mindenki otthagya mindent és elrohan. És így volt ez deákos szaktanárokkal is, akik bosszankodva szaladtak el előttem a folyosón, miközben elismerő vigyorral pillantottam újra Benedek irányába, aki a kiürült tanári nyitott ajtajában állt, és ráérősen ette a szendvicsét, amikor is odaért hozzá az elfutó kollégáival ellentétes irányból érkező alacsony, köpcös tanár, aki befordult a nyitott ajtón.

– Elszállítják a kocsikat a környékről – közölte vele is

Benedek.

– Nem érint, fiam, tömegközlekedek – felelte a vállát megvonva.

– Nagyon helyes. Fő a környezetünk védelme – jegyezte meg Benedek, amire a tanár csak bement előtte az ajtón, Benedek pedig azonnal Mirkó felé fordult. – Ő az embered, menj! – mutatott be az ajtón a tanár után, aki elég közömbösnek és fáradtnak tűnt mindenhez, amire Mirkó azonnal ellépett a faltól, és a tanári felé sétálva befordult a nyitott ajtaján.

– Jó napot, Vámosi tanárnőt keresem – szólt hangosan. – Nincs? Fúúú. Az baj. A DDK-tól jöttem, most tartottunk egy megbeszélést... – hallottam ki Mirkó hangját, amit aztán elnyelt az ajtó, amit becsukott maga mögött.

Benedek elégedetten bólintva ette tovább a szendvicset a tanári mellett, ahol lazán nekidőlt a falnak, Barbi tőle távolabb még mindig telefonálást színlelt, miközben ide-oda járkálva a folyosón lévő diákokat fürkészte, én pedig a párkányon ültem, és összegyűrve a tenyeremben a müzlipapíromat, tovább imitáltam a zenehallgatást. A következő pillanatban észrevettem, hogy Barbi leengedi a telefonját a füléről, és elkerekedett szemmel néz a folyosón, majd elindul arrafelé, miközben riadtan visszanezett Benedekre, aki a jelenetet látva tátogott egy „baszki”-t. A következő pillanatban Barbi vigyorogva elállta az útját egy lánynak.

– Hát te, Dorka? – kérdezte tőle. Értetlenül figyelve az eseményeket elővettem a telefonom, és azonnal beírtam a csoportba.

Roni üzenete: Mi történik?

Az üzenetet elküldve automatikusan Benedek felé néztem, egyértelműen tőle várva a választ, tekintve, hogy Mirkó és most már Barbi is elég elfoglaltnak tűnt. Benedek a jelzésre elővette a telefonját, és a kijelzőre pillantva bólintott, mintha csak számított volna arra, hogy mit írtam neki, és feloldva a készülékét visszaírt.

Benedek üzenete: Az osztályunk DDK-s tagja.

Roni üzenete: Basszus.

Még szinte el sem küldtem, már fel is néztem a telefonomból, és Barbi felé fordultam, aki még mindig az osztálytársuk előtt állt, és minden erejével azon volt, hogy megakadályozza a lányt abban, hogy továbbmenjen. A tanári felé...

– Tényleg? Ez érdekesen hangzik. Megmutatod? – kíváncsiskodott Barbi, amire a Dorka nevű lány összehúzott szemöldökkel nézett rá.

– A szemétszedési felhívást? – mutatta fel a kezében fogott papírt megilletődve, Barbi pedig, leplezve a saját megilletődöttségét, a lehető leglelkesebben bólogatott.

– Igen – köhintette. – Még egyszer sem láttam – tette hozzá magyarázatképpen.

– Ööö. Igazából vinném Dombóvári tanárnőnek, hogy megmutassam, mennyi jelentkezés jött össze rá – mutatott maga mögé, a tanári felé, aztán kíváncsian nézett Barbira. – Vagy szeretnéd te is aláírni? – kérdezte, mire Barbi, akinek egyetlen célja volt, hogy távol tartsa Dorkát a tanáritól, gondolkodás nélkül rávágta:

– Igen!

– Tényleg? Eljössz?

– Hogyne – bólogatott Barbi, majd elgondolkodva megakadt. – Pontosan miről is van szó?

– Itt, nézd csak – adta át a lapot Dorka.

– Ahha, látom. Ja igen. Kollektív szemétszedés a deákos önkéntesekkel – olvasta fel. – Ühüüm – bólogatott a szemét meresztgetve. – És szombat! Még csak nem is tanítás közben... – dűnnyögte. – Fú de jó.

– A másik oldalon kell aláírni – segítette ki Dorka.

– Pillanat, még olvasom – húzta az időt Barbi. – Aha, aha, aha – futotta át újra, de már nem volt mit nézni rajta, úgyhogy tehetetlenül elvette a felé kínált tollat és megfordítva a lapot nekitapasztotta a falnak, ezt követően pedig aláírta, majd a pontozott vonalakon lévő névsorról kérdezgette Dorkát, hogy ki kicsoda.

A kezemben tartott telefon rezgésére lepillantottam.

Benedek üzenete: Roni, fordulj meg!

Az üzenetet leolvassva azonnal elkaptam a fejem a folyosó vége felé, ahol Vámosit pillantottam meg. Automatikusan a karórámra néztem, és megállapítottam, hogy ez túl gyors volt. Még csak négy perc telt el, amióta kiment. Mirkó pedig még javában bent volt a tanáriban.

– Basszus – mondtam én is, és tudtam, hogy valamit rögtönöznöm kell, hogy mentsem a helyzetet. Barbi nem ért rá, mert éppen belépett a zölddeákosok közé, Benedek már kiküldte Vámosit a kocsijához, nem tarthatta fel újra... Úgyhogy rajtam volt a sor. Nem nagyon maradt időm gondolkodni, mert a tanárnő egy pillanat alatt elsétált előttem, és egyenesen a tanári felé tartott, amit

mindenképpen meg kellett akadályoznom, tekintve, hogy odabent éppen Mirkó variált a jegyeivel.

– Tanárnő! – ugrottam le hirtelen felindulásból a párkányról, és Vámosi után szaladtam, aki a megszólításra kérdően megfordult, majd amikor meglátta, hogy én vagyok, örömmel üdvözölt. Örök igazság, hogy minden tanár jobban szereti a volt tanítványait a jelenlegieknél. A múlt szépít.

– Roni! – köszöntött lelkesen.

– Üdv, tanárnő – álltam meg előtte és mosolyogva néztem rá. – Van egy perce a tanárnőnek? – kezdtem, miközben a válla mellett elnézve láttam, hogy Benedek megkönnyebbülten bólint, Barbi pedig a szeme sarkából szintén helyeslően reagál arra, hogy megállítottam Vámosit.

– Most? – kérdezte a tanárnő, és egyértelműen látszott rajta, hogy örülne, ha a tanácskéresem nem az amúgy is elrontott ebédszünetében történe.

– Igen – bólogattam határozottan. – Elég sürgős – tettem hozzá kissé könyörgőn, tudva, hogy erre így már úgysem mond nemet.

– Persze, mondd csak – felelte a fogát szívva, és abban bízva, hogy gyors leszek, a lehető legérdeklődőbbben nézett rám.

– Köszönöm – néztem rá hálásan, és rákezdtem a véget nem érőnek tűnő csacsogásra. – Szóval az van, hogy hónapfordulónk lesz a barátommal, ami tök nagy dolog a kapcsolatunkban, és valami különlegessel akarnám meglepni, úgyhogy kitaláltam, hogy színházjegyet veszek ajándékba. Csak hát nem tudtam dönteni a darabok közül, annyira nagy a választék, viszont elég SOS lenne szükségem

a tanácsra, mert a nyakunkon a nagy nap, és akkor beugrott, hogy ki tudna a tanárnőnél jobban segíteni a témában – magyaráztam Vámosinak, aki összehúzott szemmel, bólogatva próbálta követni a hadarásomat.

– Hát nagyon kedves vagy, hogy hozzám fordultál – szögezte le első körben, majd rögtön folytatta is. – De te ismered a barátod, te tudod, hogy mit szer...

– Igazából – vágtam közbe, mielőtt lerázna azzal, hogy ebben így nem tud segíteni, miközben elnézve mellette egy pillanatra Benedekre lestem, aki ezt észrevéve körkörös mozdulatot tett a kezével, így mutatva, hogy húzzam még az időt. – Igazából a musicalek között vacilláltam – tereltem a témát, pontosan tudva, hogy Vámosi mekkora musicalrajongó. Minket is állandóan arra vitt. Sőt, szerintem ha tehetné, beköltözne a Madáchba.

– Azzal sosem lő mellé az ember – értett egyet azonnal.

– Ugye? – helyeseltem. – Melyik darabot javasolná a tanárnő? – kérdeztem. – Mint szakértő – tettem hozzá, bedobva a csalit, amire a tanárnő azonnal rákapott, mert a jelzót hallva egy „ugyan!” nevetéssel legyintett, miközben látszott rajta, hogy mennyire simogatja az egóját.

– Ebben az esetben én egy klasszikus darabot javasolnék – váltott professzionális tanácsadóvá.

– Ühüm – bólogattam.

– Mondjuk a *Macskák* – javasolta, én pedig attól tartva, hogy ezzel le is zárja a kérdést, grimaszolva megráztam a fejem.

– Az a baj, hogy a barátom inkább kutyás típus – tettettem a hülyét, amire Vámosi furcsán nézett rám.

– Hát ez... – kereste a szavakat. – Nem szokott... Nem találkoztam még olyannal, akinél ez probléma lenne, mert hát... – kezdte, de látva rajtam, hogy nem fog tudni meggyőzni, inkább legyintett. – Mindegy. Akkor keressünk mást – gondolkodott tovább, miközben én elnéztem a válla mellett, és a szememet meresztgetve pillantottam Benedekre, hogy mi lesz már, aki értette a célzást, és bólintva odahajolt a csukott ajtóhoz, majd bekopogott és benyitott.

– Elnézést, itt van...? Ja látom, nincs, bocsánat – szólt be, és az ajtót visszacsukva azt tátogetta Mirkónak, hogy igyekezzen.

– *Mary Poppins?* – kérdezte Vámosi.

– Mmm – húztam fel az orrom. – A tanárnő szerint az elég romantikus egy hónapfordulóra? – kérdeztem bizonytalanul.

– Igaz – ismerte el. – Egy ilyen fontos eseményt más típusú darabbal kellene megünnepelni – dűnnyögte, én pedig elengedtem a fülem mellett a szarkasztikus megjegyzést, amivel kicsit kigúnyolta a „hónapfordulómat”, és úgy, mint aki nem vette észre, bután mosolyogva bólogattam, várva a további javaslatokat. Kilőttem a *Mary Poppinst* és a *Macskákat* is. – *Mamma Mia!?* – dobta be. – Az tökéletes választás lehet az alkalomra – döntötte el.

– Ahhaaaa – bólintottam, aztán tovább játszva az idegesítőt, megráztam a fejem. – Azzal csak az a baj...

– Mi? Roni? Mi a baj? – vesztette el a türelmét a tanárnő, majd hogy ne tűnjön eszelősnek, magára erőltetett egy mosolyt is, amivel épphogy az ellenkezőjét érte el. Teljes pszichopatának tűnt.

– Hogy azt már többször látta... – improvizáltam. – Az anyukájával – magyaráztam. – Mint mindenki – tettem hozzá

egy „tudja, hogy van ez, az anyák nagyon ABBA-mániások” szemforgatással, amire Vámosi fújtatva egyetértett.

– Igen-igen. Hát Roni nem tudom akkor, talán... Az *operaház fantomja* van még, ami szóba jöhet.

– Ühüm – gondoltam át.

– Hacsak nincs az ellen is valami... – akadt meg. – Erős érved – köhintette. – Azt most játsszák is.

– Igen? – játszottam a tudatlant. – Tényleg?

– Igen, mi is megyünk a tizedikeseimmal – felelte.

– Hmmm – tettem az államhoz a kezem, és eltűnődve néztem rá, miközben elpillantva mellette megláttam a tanári nyíló ajtaját, amin Mirkó lépett ki a chipses zacskójával a kezében, és ki is vett belőle egy darabot. A burgonyaszirmot a szájába dobva egy határozott bólintással jelezte Benedeknek, hogy sikerült, megcsinálta, majd ennek örömeire felém indult a folyosón, aztán meglátva, hogy Vámosival beszélek, automatikusan irányt váltott, és a falhoz lépett, majd érdeklődve az egyik tablót kezdte nézegetni, mintha csak valami érdekes lenne rajta.

– A *Fantomot* átgondolom – jelentettem ki.

– Nagyszerű – hagyta rám Vámosi és látszott rajta, hogy neki teljesen mindegy, csak engedjem már el szünetre.

– Köszönöm szépen a segítséget – mosolyogtam rá.

– Igazán nincs mit – felelte, majd elkapva rólam a tekintetét a kollégáira nézett, akik időközben szintén visszaértek a kocsijuktól, úgyhogy együtt indultak vissza a tanáriba, miközben arról beszélgettek, hogy szerencsére mind megúszták az elszállítást.

– Köszí, de nem érintett minket, mi jó helyen állunk! –

számolt be az egyikük megkönnyebbülten a tanári mellett vállal a falat támasztó Benedeknek is, aki bólintva közölte, hogy örül neki, majd miután a tanárok bementek a tanáriba, elővette a telefonját, és írni kezdett valamit, miközben fel sem nézve köszönt a Barbit otthagyo Dorkának, aki szintén besietett a tanáriba a papírjával.

A következő pillanatban a folyosón immáron ismét egyedül maradó Barbi és a tablók előtt ácsorgó Mirkó is lenézett a telefonjára. Ahogyan velük egy időben én is.

Benedek üzenete: Megvagyunk?

Mirkó üzenete: Meg. Sikerült. Átraktam a két lány jegyét a második sor közepére. Öt sorral feljebb van először ismerősük.

Benedek üzenete: Szép volt.

Barbi üzenete: Éljen.

Roni üzenete: Ügyes.

Mirkó üzenete: Kösz-kösz-kösz. Veletek minden oké volt?

A kérdésére mind felnéztünk a telefonunkból, és sokat sejtetően pillantottunk össze. Végül is, csak Vámosit és egy DDK-st kellett feltartanunk, Barbi pedig önkéntes szemétszedő lett. Más extra nem volt.

Benedek üzenete: Ja, fogjuk rá.

Mirkó üzenete: Okkkké. És most?

Barbi üzenete: Most a két lány akkor egymás mellett ül a színházban, elszeparálva a többiektől.

Mirkó üzenete: Igen. Ez megvan. És akkor kész? Rendben lesz? Kibékülnek ennyitől?

A kérdést elolvasva tűnődve néztem fel a telefonomból, ahogyan a többiek is elgondolkodtak a dolgon, majd anélkül,

hogy megbeszéltük volna, valamennyien egyetértettünk abban, hogy ez így önmagában még nem garancia a sikerre, úgyszólván némán, szavak nélkül, csupán egy összenézésből tudtuk, hogy mi következik ebből. Elkísérjük őket és felügyeljük a történéseket. Vagyis megyünk színházba.

Miközben egymás gondolatát megerősítve bólintottunk egy aprót, Mirkó mellé odalépett egy évfolyamtársunk, és érdeklődve nézett a tablóra, ami előtt Mirkó percek óta állt, és folyamatosan bámulta. Vagyis csak úgy tett. Ezek szerint viszont nagyon hihetően, mert a Mirkó mellé lépő srác kíváncsian nézte meg, hogy mi az. Mirkó ránézve a fiúra zavartan összehúzta a szemöldökét, majd amikor leesett neki, hogy miért ment oda, a fal felé fordulva a tabló felé biccentett.

– Látod? – kérdezte.

– Mit? – kérdezett vissza a srác, mire Mirkó kivett a chipses zacskója aljáról egy krumpliszirmot, és azzal bökött a kép felé.

– Szitár Dénes. Szintén deákos volt – jegyezte meg.

– Tényleg. Nem is tudtam – bólogatott a srác, amire Mirkó egy „durva, mi?” grimasszal lépett el mellőle, ott hagyva a fiút, aki elcsodálkozva nézte a képet.

– Mi az? – lépett mellé egy haverja, aki az üdítőjét a szájához emelve beleivott a palackba, és kérdően nézett a tablóra.

– Nézd. Ott van Szitár Dénes – mutatta meg neki.

– Aha – helyeselt ő is, majd elgondolkodva megrázta a fejét. – És az ki?

– Fogalmam sincs – válaszolta a srác, és miközben ők

tovább bámulták a képet, mi mind a négyen leléptünk a földszinti folyosóról. Színházjegyet kellett szereznünk.

Amivel végül nagyobb szerencsénk volt, mint gondoltuk volna, pedig nem úgy indult. Ugyanis eleinte hiába kértünk értesítőt mindannyian a hivatalos jegycserés oldalon arról, ha elérhetővé válik eladó jegy az előadásra, kedden egész nap nem érkezett egy darab üzenetünk sem. Akárhogy is vártam egész nap és lestem a telefonom kijelzőjét, nem jött hír elérhető jegyről. Amivel már kettőre nőtt a hiába várt szalagértesítéseim száma, mert a színházjegy mellett továbbra is számítottam Doni_Craft1012 válaszüzenetére, de semmi hír nem jött felőle, teljesen megszakadt a kapcsolat, és őszintén szólva fogalmam sem volt, mit tegyek, mert bőven túl voltunk már a Benedek által megnyugtatónak szánt „néhány óra bőven belefér” szituáción. Azért itt már több, mint egy napról volt szó, amióta nem történt semmi. Egyszerűen nem írt. Láttam, de válasz nélkül hagyta. Igyekeztem abba kapaszkodni, hogy talán időközben megoldódott a problémája, de azért ezt nem tartottam valószínűnek. Inkább arra jutottam, hogy vagy meggondolta magát az ilyen formában történő segítségkéréssel kapcsolatban (bízva abban, hogy más módot azért választ), vagy, és ettől egy kicsit bestresszeltem, talán nem volt bizalomgerjesztő vagy megnyerő a válaszom, és emiatt nem írt azóta sem. Mindenesetre nem volt más választásom, várnom kellett. Donival kapcsolatban is, mert az ember nem írhat rá valakire, hogy na, igyekezzünk, nem érek rá, mondd el, mi a bajod... És a jegyet sem tudtam sürgetni, hogy valaki adja már el. Egyelőre nagyon úgy nézett ki, hogy ez az

előadás azon kevés alkalmak egyike lesz, ahol senkinek nem jön közbe semmi, és mindenki elmegy, akinek eredetileg volt jegye. Ezekkel a gondolatokkal aludtam el hétfő este. Másnap aztán mindkét esetben történt előrelépés. Először a jegyekkel. Merthogy, ahogyan az lenni szokott, valamilyen különös pszichológia folytán, vagy, mert sokan megfélemeznek róla, és aznap jut eszükbe, vagy, mert tényleg pechesek az emberek, és állandóan az utolsó pillanatban jön közbe valami, de az előadás napján elkezdtek szállingózni az értesítések a jegyértékesítő oldalról. Először csak egy, de arról mindannyian óra közben kaptuk az üzenetet, és mire szünet lett, már elvitték. Aztán lett még egy. És még kettő. És így tovább, szépen sorban. Mire ebédszünetben a könyvtárban találkoztunk, több, mint tíz elérhető jegyből választhattunk, plusz az egyik jegykeresős-jegycserélős-jegyeladós Facebook-csoportban is szép számmal jelentek meg utolsó pillanatos jegyek, ilyen-olyan indokkal.

Azt megbeszéltük, hogy onnan nem vásárolunk, mert tényleg sok csalásról és visszaélésről hallani, úgyhogy nem akartunk hoppon maradni, és „se pénz, se jegy” tapasztalattal tölteni az estét, viszont szokott olyan lenni, hogy valaki hirtelen programváltozás vagy megbetegedés miatt akár ingyen is megvált a jegytől, csak ne vesszen kárba, úgyhogy egy ilyen lehetőségnek esélyt adva ott is körbenéztünk. És Barbi talált is egy ilyen posztot, ahol váratlanul közbejött családi problémára hivatkozva valaki ingyen kínálta a három jegyét bárkinek, „első jelentkező viheti is, csak valaki menjen el, ha már mi nem tudunk”

felhívással, úgyhogy azonnal lecsaptunk a lehetőségre, és Barbi ráírt. Csak fél perce volt kint a poszt, mégis elkéztünk, mert másodpercekkel ugyan, de megelőzte Barbit egy nő a kommentekben, de neki végül mégsem volt jó, így automatikusan a másodikként jelentkező lett az első, a tulajdonos pedig végül annak adta oda az ajándék jegyeket. Az pedig már Barbi volt. Így a miénk lett. A jegyet kínáló eredeti tulajdonos kifejezetten örült annak, hogy jó helyre kerültek a belépők (Barbi megírta neki, hogy mind gimnazisták vagyunk), és egy „jó szórakozást” üzenet kíséretében percekben belül át is küldte e-mailben. Három megvolt, így már csak egyet kellett szereznünk. Mindannyian a jegyoldalakat és csoportokat bújtuk telefonon vagy laptopon a lezárt könyvtár utolsó két polcsora közti asztal körül ülve, és böngészés közben mind a négyen csendben ettük a magunkkal hozott vagy vásárolt ebédünket.

– Hopp, van egy jó áron – szólta Mirkó. – Most került fel. Nézzétek. Programütközés miatt olcsóbban eladná a ma esti két jegyét – olvasta fel. – De nem jó, nem lehet megbontani, csak egyben eladó – nézte meg jobban a hirdetést, majd egy „erről ennyit” mozdulattal folytatta a keresést. – Két darab, két darab, három darab... – olvasgatta a találatokat.

– Itt van egy, aki egyet árul – nézegette Benedek az ölébe ejtett telefon kijelzőjét, és az üdítőjébe kortyolva félrerakta maga mellé az asztalra a dobozt, majd felolvasta a találatot. – Jó az ár is. Ennél jobb nem lesz, veszem – jelentette ki, és ide-oda húzogatta a telefonja kijelzőjét, pár pillanat múlva pedig bölintott egyet. – Aha, rendben van. Megvan a jegy –

jelentette ki, amit hallva Barbi, Mirkó és én is azonnal befejeztük a keresést, és a készülékeinkből felnézve elégedett mosollyal néztünk össze.

– Oké, akkor mindenkinek van belépője estére – állapítottam meg. – Hová szólnak?

– Az egyszemélyes a földszintre – nézte meg Benedek.

– A három ingyen pedig... – húzta össze a szemét Barbi, és megnyitotta az e-mailt, hogy ellenőrizze. – Óóó – vigyorodott el. – Menő. Bal oldali erkélyjegy, ráadásul első sor, egymás melletti székek. Onnan nem csak az előadásra, de a lenti nézőtérre is jó a rálátás – mondta elismerően.

– És hogy döntjük el, ki ül ott? – kérdezte Mirkó.

– Hát, gondolom a klasszikus módon – vonta meg a vállát Barbi.

– Vagyis? – ráncolta össze a szemöldökét Mirkó.

– Stop – vágta rá Barbi.

– Stop – mondta szinte vele egy időben Benedek.

– Stop! – kapcsoltam én is rögtön utánuk, majd elfojtott nevetéssel néztem Mirkóra, aki értetlenül meredt ránk, totálisan lekésve az egészről.

– Úgy látszik, ez eldőlt – vigyorgott Barbi.

– Most ez komoly? – kérdezte Mirkó hitetlenkedve. – Ne már, én is erkélyen akarok ülni, adj a valaki a jegyét – kérte és Benedek felé pillantott.

– Én fizettem, választhatok, hová ülök – védte ki magát.

– Jó, a tiéd jogos – bólintott Mirkó, és Barbihoz fordult. – Add az erkélyjegyed.

– Sajnos nem lehet.

– Miért nem?

– Mert... – gondolkodott el Barbi. – Mert mi ikrek vagyunk – mutatott felváltva magára és Benedekre. – És nem szakíthatsz szét minket, az tilos – magyarázta, kijátszva az iker kártyát. – Gondolj a két Lottira – mondta.

– És Benedek mégis melyik Lotti? – kérdezte Mirkó unottan és Benedek felé pillantott, aki szórakozottan a szájába dobott egy letört pogácsadarabot, amire ráivott egy korty üdítőt, miközben a vállát vonva közölte, hogy „az egyik”, mire elnevettem magam, amit hamar abbahagytam, mert Mirkó kizárásos alapon hozzám fordult.

– Roni! Kérem az erkélyjegyed.

– Nem adhatom.

– Miért?

– Mert én új vagyok – reagáltam azonnal, kijátszva a friss tag kártyámat. – Nem lehetek egyedül, nem tudom mit kell csinálni... – tettem hozzá ártatlan arckifejezéssel, amire Barbi és Benedek is visszatartotta a nevetését, Mirkó pedig megadva magát egy „menjete a fenébe” grimasszal dőlt hátra a székén, amire már hangosan is kibukott belőlünk.

– Majd akkor röhögjete, amikor én bemegyek az eredeti jegyemmel, ti meg kint maradtok a kamutokkal... – mondta a saját igazára bólogatva, majd egy pillanatra abbahagyta, és Benedekhez fordult: – Akkor sem kéred vissza, ugye?

– Nem – felelte. – Ha felültettek minket, akkor is a tiéd.

– Gondoljátok, hogy hamis? – grimaszoltam.

– Nem tudom, de akkor sem történik semmi, nem fizettünk érte – vonogatta a vállát Barbi, és beleharapott a szendvicsébe.

– Mondjuk ez igaz – értettem egyet. – Maximum tényleg

nem tudunk bemenni, és Mirkó egyedül lesz arra, hogy megoldja a lányok ügyét – gondoltam végig.

– Na várjatok – tette fel a kezét Mirkó. – Eddig csak a jobb hely miatt akartam jegyet cserélni. Most már ezért is – közölte. – Valaki szánjon meg! – vette könyörgőre, miközben a csengetés hangja jelezte, hogy vége az ebédszünetnek, úgyhogy pakolni kezdtünk.

Mielőtt egyesével kimentünk a lezárt könyvtárból, még megbeszéltük, hogy a hét órakor kezdődő előadásra jóval előbb kéne mennünk, hogy elkerüljük az esetleges találkozást Vámosival és a deákos osztállyal, így abban maradtunk, hogy ötkor nálam találkozunk, mert én lakom a legközelebb a színházhoz, és onnan megyünk együtt.

Öt előtt pár perccel az utolsó simításokat végeztem a sminkemen, amikor anyu megállt a nyitott fürdőszobaajtóban, és elgondolkodva nézett rám.

– Hogy mehetett ki ennyire a fejemből, hogy ma színházba méész – jegyezte meg kissé összezavarodva, mert a korábbi alkalmakkal ellentétben ez most egyáltalán nem rémlett neki. Nem hibáztattam érte, tekintve, hogy azokról előre szóltam, erről meg nem. Anyu viszont erről nem tudott, ezért teljesen kétségbeesett, amiért elfelejtette a programomat.

– Ja nem – ingattam a fejem a tükörből pillantva rá. – Ez spontán ötlet volt – szóltam, majd belátva, hogy ez így kevés információ, hozzátettem: – A többiekkel arra gondoltunk, hogy elmegyünk színházba, és sikerült a mai előadásra jegyet szereznünk – meséltem. Mert hát végül is nagy

vonalakban ez történt. Ha az apróbetűs részt nem firtatjuk.

– Ó értem! – felelte, szemmel láthatóan megkönnyebbülve attól, hogy nem figyelmetlen volt. – Ez milyen jó ötlet – mondta. – Mit néztek?

– *Az operaház fantomját* – feleltem.

– Nagyszerű – lelkesedett, miközben az előszobából behallatszódott a csengő hangja, mire visszadugtam a szempillaspírál fejét a tubusba és egy tekerő mozdulattal rászorítottam.

– Ezek szerintem már ők lesznek – jegyeztem meg, és kapkodva végignéztem magamon.

– Nyissam? – ajánlotta fel anyu, mert még nem voltam kész.

– Köszí. Addig hozom a táskám – mondtam, mire a bejárati ajtóhoz indult, én pedig beszaladtam a szobámba.

Az akasztós szekrényemből kivéve a táskát behajtottam az ajtaját, majd a tükör előtt megállva vettem egy utolsó pillantást magamra és a színházi öltözékemre, ami egy fekete nadrágból, egy szürke, mélyebb kivágású blúzból és egy fekete blézerből állt, amihez egy kis méretű láncos fekete színházi táskát fogtam a kezembe. A középén elválasztott, magas copfba hátrakötött barna hajamat még egyszer megigazgattam, aztán a tükörhöz hajolva megigazítottam a nyakláncomat, hogy pont középén legyen a medálja, majd megfordultam, mert anyu nézett be a szobámba.

– Ömmm – kezdte kissé zavartan. – Egy magas, nagyon helyes fiú, egy rá nagyon hasonlító, nagyon rövid szoknyás lány, és egy nyakkendőmintás inget viselő gyerek keres – közölte, a leírásra pedig szórakozottan bólintottam.

– Jövök, egy perc – szoltam, visszafordulva a tükörhöz.

– Jó, megmondom nekik – felelte anyu, majd elgondolkodva hozzátette: – Azt hittem a „többiek” Bogit és a két Kírárt jelentik – jegyezte meg, mert az ő utolsó információja szerint a többiek azok voltak, akikkel a koncertre mentem.

– Nem, nem. Benedekkel, Barbival és Mirkóval megyünk színházba – erősítettem meg, mire anyu, nem titkolva el a reakcióját, pont úgy nézett rám, mint aki még életében nem hallotta tőlem ezt a három nevet. – Szintén deákosok – tettem hozzá magyarázatképpen. – Mirkó az évfolyamtársam, ő is tizenegyedikes, csak J-s, a Somfalvi ikrek, Barbi és Benedek pedig végzősök, eggyel felettünk járnak – mondtam, anyu pedig Benedekékre egy „tényleg, ikrek!” felismeréssel reagált. – Szóval ők a többiek – zártam le mosolyogva.

– Tiszta sor. De korábban nem nagyon meséltél róluk, ugye? – kutakodott az emlékeiben, mert bár nem tolakodó módon, de azért annyira követi a szociális életem, hogy ismerje a résztvevőit.

– Nem, csak nemrég jöttünk így össze, egy társasággá – szoltam mellékesen, mintha nem lenne fontos, majd anyu érdeklődő arckifejezését látva éreztem, hogy hiányzik a végére a mi volt, ami összehozott minket magyarázat, ezért folytattam. – Kiderült, hogy azonos a... hobbink – zártam rövidre, amire anyu egy „értem” biccentéssel reagált, és úgy tűnt, a válaszom mögött nem gyanítja, hogy mind a négyen egy titkos szövetség tagjai vagyunk, akik azzal foglalkoznak, hogy a segítséget kérő deákos diákoknak próbálják

beavatkozással megoldani a problémájukat. Szerintem ez nem merült fel benne, mint közös érdeklődési kör. Gondolom inkább a színházra tippelt.

– Jó vagyok így? – váltottam témát, és széttártam a kezem, megmutatva, hogy festek.

– Mutasd – lépett oda hozzám, és megigazította a blúzom felett a blézeremet. – Így – paskolta meg egy „most már mehetsz” mozdulattal, amire mosolyogva bólintottam egyet, majd kiindultam a szobámból.

A többiek az ajtóban várakozva beszélgettek, és az érkezésemre felém fordultak, amire köszönésképpen intettem egyet. Anyu leírása tökéletesen megfelelt a valóságnak, pont úgy néztek ki, mint ahogyan lefestette őket. Barbi sötét harisnyában, rövid szoknyában és egy szűk fekete garbós felsőben volt, egyik kezében az őszi kabátját tartotta, a másikban pedig egy alkalmi kistáskát fogott. Mellette Mirkó sötét farmerben, és hosszú ujjú ingben, amit kis nyakkendőminták borítottak. Benedek, aki a nyitott ajtónak támaszkodott vállal, egy fekete zakót viselt pólóval, egy kicsit bő fazonú nadrággal és fekete-fehér sneakerrel. Az érkezésemkor éppen fél kézzel a hajába túrt, miközben felém pillantva észrevette, hogy jövök. Egyébként sem lepődtem meg azon, hogy anyu miként utalt Benedekre, mert alapból tényleg egy nagyon helyes srác, de azért ez a zakós-kiöltözős style még dobott plusz egyet a dolgon.

– Sziasztok – köszöntem, amikor megálltam előttük.

– Imádom a táskád – szúrta ki azonnal Barbi a kezemben fogott darabot.

– Köszí – mosolyodtam el, és én is megdicsértem az övét,

majd anyuhoz fordultam, aki időközben odaért hozzám. – Te mit fogsz csinálni? – érdeklődtem.

– Szerintem befejezem a terembe szánt óriáspók halloweendekorációt – avatott be a programjába. – Szereztem fekete drótot a lábainak.

– Jól hangzik – reagáltam. – Egyébként jött új rész... – tettem hozzá engedékeny hangsúllyal, így jelezve, hogy ez olyan kivételes eset, amikor elnézem, ha nélkülem nézi tovább a sorozatot, tekintve, hogy én csináltam külön programot. Anyu rögtön értette a célzást, és mosolyogva ellenkezett.

– Megvárlak veled – ígérte meg.

– Biztos?

– Persze. Majd megnézzük holnap – legyintett.

– Jó, de ha hamar megvagy a pókkal... – erősködtem.

– Elfoglalom magam – nyugtatott meg. – Majd összeveszek valakivel egy Facebook-csoportban. Az mindig jó alternatív elfoglaltság – vontam meg a vállát, én pedig elnevettem magam.

– Oké – bólintottam.

– Menjetek – mondta, majd amikor odaléptem a többiekhez, utánunk szólt: – Ki a *Fantom*-rajongó? – kérdezte az ajtóból, mire megtorpantunk, és kissé értetlenül néztünk vissza. – A darab – pontosított, amikor látta, hogy nem igazán értjük a kérdést. – Roni mondta, hogy spontán jött az ötlet. Melyikötök akarták megnézni *Az operaház fantomját*?

– Jaaa – esett le mindannyiunknak, hogy egy kívülálló számára a darab miatt megyünk színházba. Ami egyébként logikus feltételezés.

– Igazából... – kezdte Barbi –, nem is tudom.

– Hátóóó – gondolkodott Mirkó is.

– Talán – köhintettem, körbenézve magunkon.

– Egyszerre jöttünk rá, hogy muszáj lesz elmennünk rá... – válaszolta diplomatikusan Benedek, amire egyetértően bólogattunk. Nem is fogalmazhatta volna meg pontosabban azt, ahogyan történt.

– Hát igen. Ez olyan darab, amit látni kell – értett egyet anyu, teljesen máshogy értelmezve Benedek szavait. – A jegy árát kinek... – jutott eszébe, és kérdően körbepillantott, nem tudva, hogy kinek adja oda az összeget.

– Ja, nem – legyintett Barbi. – Nem kell fizetni érte – közölte, amire anyu a szokatlan választ furcsállva összehúzta a szemöldökét, amire felé fordulva megmagyaráztam:

– Ajándékba kaptuk valakitől, akinek közbejött valami és nem tud elmenni rá.

– Ó, értem – felelte. – Mikor van vége?

– Tíz körül.

– Tíz körül – ismételte utánam gondolkodva és nem is kellett semmit mondania, anélkül is tudtam, hogy éppen a gyalogútvonalat járja végig fejben, hogy merre jövök majd haza a színháztól egyedül, hétköznap este tíz után, a belvárosi mellékutcákon. Benedek, aki a jelek szerint hozzám hasonlóan kitalálta anyu gondolatait, minden előzmény nélkül, teljesen magától hátraszólt a válla felett:

– Erre jövünk mi is, úgyhogy hazakísérjük Ronit – ajánlotta fel anélkül, hogy bármi is elhangzott volna ezzel kapcsolatban.

– Azt megköszönném – nézett rá hálásan anyu, és

szemmel láthatóan megkönnyebbült, amiért nem kell azon aggódnia, hogy magamban mászkálok a sötét kapualjak alatt.

Benedek egy „semmisség, ez természetes” intéssel reagált, és a lépcső felé indult, amire anyu felém nézett.

– Kedvelem – tátogeta Benedek után mutatva, amire csak biccentettem egyet, majd elköszöntem anyutól, és a többiekkel együtt lementem a lépcsőn.

Miközben lefelé gyalogoltunk a hűvös, lépteinktől visszhangzó lépcsőházban, a mellettem lévő Benedekre pillantottam, aki felém fordította a fejét.

– Köszí, hogy mondtad anyunak a hazakísérést... – néztem a szemébe lefelé menet. – Állandó parája, hogy hogy jutok haza, nem is alszik el addig soha, amíg nem vagyok itthon, és mindig szétstresszeli magát azon, ha egyedül jövök... – magyaráztam. – Szóval most nagyon megnyugtattad.

– Tudom – reagálta egyszerűen. – Azért mondtam – tette hozzá, majd látva az érdeklődő arckifejezésem, hozzátette: – Lánytestvérem van, tudom milyen ez – forgatta a szemét. – Ha kell, éjjel háromkor elmegyek érte egy buliba, csak ne jöjjön egyedül – tette hozzá fáradtan kifújva a levegőt, amire ösztönösen elmosolyodtam, és a mögöttünk lépkedő Barbira pillantottam, aki a beszélgetést hallgatva vigyorogva előrehajolt, és mindkét kezével megragadta Benedek vállát.

– És én mindig megköszönöm – tette hozzá vidáman, mire a lépcsőn legelöl baktató Mirkó megtorpant, és elgondolkodva nézett ránk.

– Vannak bulik, amik éjjel háromig tartanak? – kérdezte hitetlenül, amire mindhárman egy „persze, sőt!” bólintással

reagáltunk. – Halljátok, hívjon már el valaki egy ilyenre – kérte teljesen komoly arckifejezéssel, amit látva ösztönösen elneveltük magunkat. – Nálunk még az osztálykirándulás is véget ért kettőkor, és úgy, hogy a tanár maradt fent legkésőbbig – magyarázta, miközben a kapun kilépve elfordultunk, és elindultunk a színház felé.

Miután megérkeztünk, ebben a korai időpontban nem láttunk más nézőket, a körúton sétálók nem álltak meg, csak elhaladtak az épület előtt, aminek a bejárata körül még nem volt ott a színházi előadás kezdetére jellemző, alkalmi ruhába öltözött társaságok csoportosulása. Egyelőre üres volt a környék, ezt könnyen megállapíthattuk a szemközti oldalról, ahol a biztonság kedvéért álltunk meg, felkészülve arra az esetre, ha Vámosi előbb érkezne a helyszínre. De még nem volt ott a tanárnő sem, ezért úgy döntöttünk, bemegyünk és megnézzük a helyeket. Amennyiben persze az ajándékba kapott jegy lehetővé teszi, és nem akadunk fent a beléptetésnél. A körút egy távolabbi lámpája pirosra váltott, ami felfogta az autósforgalmat, így az üres úttesten körbenézve átszaladtunk, és a másik oldalon megálltunk a színház bejárata előtt.

– Oké, mi a terv? – kérdezte Mirkó, és mindannyian kissé előrehajoltunk, hogy Barbira nézzünk, tőle várva a továbbiakat.

– Hát először is bemegyünk – mutatott Barbi az ajtó felé. – Ha rendben van a jegyünk, és bejutottunk, elfoglaljuk a helyünket, és várunk a 10B érkezésére. Elvileg, mivel a lányok nem beszélnek egymással, addig a pillanatig nem fogják tudni, hogy egymás mellett ülnek, amíg be nem

másznak a kettes sor közepére. Ahonnan aztán hiába akarnak majd elülni, nem nagyon lesz rá lehetőségük – válaszolta fel a dolgot.

– Aha. Arra lehet hogy rá kéne segíteni egy kicsit – töprengett Benedek.

– Mármint? – nézett rá Barbi kérdően.

– Hogy ne legyen az, hogy emiatt nem ülnek le egészen a kezdésig, a szünetben meg ne másszanak ki elsőként a helyükről – válaszolta, én pedig rögtön megértettem, hogy mire akar kilyukadni. Ha Laura és Fanni meglátják, hogy egymás mellé szól a jegyük, nagyjából csak az előadás alatt fognak a helyükön ülni, egyébként tuti, hogy inkább a sor két oldalán állnak a kezdésig. – Valahogy ott kéne tartani őket a helyükön – tette hozzá Benedek.

– Erre szerintem van egy ötletem – mondtam, mire a többiek kíváncsian néztek rám, én pedig sietősen elmondtam, hogy mit találtam ki, aztán, mivel a színházhoz érkezők az öltözékük alapján már az előadásra jöttek, némán összenézve úgy döntöttünk, hogy ideje bemenni.

A mellettünk hangosan diskuráló társaság mellől ellépve (valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag mindig van egy harsány, nagyhangú férfi a csendes feleségével) bementünk az épületbe.

A tutira rendben lévő, hivatalos jegycserés oldalról vett egy darab belépőnkkel előre küldtük Mirkót, akinek a telefonján lévő e-ticket lecsippantása gond nélkül lezajlott, és már be is mehetett, majd mi következünk az ajándékba kapott jegyekkel.

– Jó estét, elkérhetném a jegyeket? – kérdezte a jegyszedő,

mire Barbi a lehető legtermészetesebb mosolyával odanyújtotta a telefonját, miközben hátrapillantva ránk egy másodpercre elhúzta a száját, megmutatva a valódi hangulatát, ami alapján nem kicsit tartott attól, hogy nem fogadja el a gép a kódot, és csak egy rossz humorú prank volt az ajándék jegy. – Nem jó – szólt a jegyszedő, amire Barbi elfehéredve meresztette a szemét, mi pedig mögötte Benedekkel felszisszenve összenéztünk, egy riadt „baszki!” tekintettel. – Kicsit nagyobbra kéne – nyúlt a jegyszedő Barbi telefonjához. – Szabad? – kérdezte, és a választ meg sem várva az ujjait széthúzva ránagyított a kódra, majd újra a kijelző fölé helyezte a leolvasó szerkezetet, ami így már le tudta csippantani. A jegyszedő rápillantott a gép kis kijelzőjére, majd mosolyogva bólintott.

– Erkély baloldalt. Jó szórakozást – szólt, amire Barbi kis híján összerogyva bólintott, és egy „uhhh” fújtatással nézett hátra ránk, és ekkor mi is kiengedtük az addig visszatartott levegőnket.

– Az övéké is nálam van – lapozott el Barbi a telefonján, és leolvastatta a maradék két jegyet, aztán a lépcsőn felfelé „ez nem volt semmi” nézéssel néztünk össze. – Írnom kell még egyszer a nőnek, hogy nagyon köszönöm a jegyeket – tervezte el az izgalmak után, miközben a szőnyeggel borított lépcsőn sétáltunk fel az emeletre.

Az erkélyre kilépve magunk voltunk, senki nem volt még ott rajtunk kívül, úgyhogy elfoglaltuk a helyünket.

– Ki melyik székre ül? – kérdeztem, mert mindhármunk jegye Barbinál volt.

– Tökmindegy – felelte, és leült arra, ami előtt éppen állt,

amit látva mi is így tettünk Benedekkel, úgyhogy úgy ültünk sorban, hogy Barbi, Benedek, majd én, és mindhárman lenéztünk a teljesen üres nézőtérré. A helyünkről mindenre tökéletes volt a rálátás. Különösképpen a második sorra.

A csendes színházterembe odakintről már behallatszódtott az érkező nézők beszélgetése és zsidongása, kisvártatva pedig elkezdtek odalent szállingózni az emberek. Barbi előrehajolva az alkarját a páholy elején lévő támaszon pihentette, és a lent történeteket figyelte, a nézők érkezésére pedig a mellettem ülő, addig telefonozó Benedek is bezárta az éppen nézett oldalt. A telefonjára nézve akaratlanul is megláttam a kijelzőjét, ami elsőre úgy nézett ki, mintha betört volna egy ponton, amiből pókhálószerűen futott minden irányba a repedés, de jobban megnézve látszódtott, hogy nem a telefon sérült meg.

– Az a háttérképed? – kérdeztem. – Olyan, mintha betört volna.

– Aha – felelte, és feloldva lazán a kezembe adta, hogy nézzem meg. Jól láttam, a beállított háttérképe volt a betört grafika.

– Ez elég jól néz ki – állapítottam meg. – És kifejező is egyben – fűztem hozzá.

– Ja, valami önazonosat kerestem – vette vissza szórakozottan a telefont, arra célozva, hogy miért a darabokra törtet állította be, amire csak kelletlenül bólintottam egyet.

– Tiéd? – kérdezett vissza, mire kivettem a lapos színházi táskámból a telefonom, és odaadtam neki. – *Blurryface* – ismerte fel azonnal a *Twenty One Pilots* ikonikus

albumborítót.

– Az – mosolyodtam el, majd visszavettem a telefonom, és elraktam a táskámba, miközben odalent egyre többen foglalták el a helyüket.

– Mi a pálya? – lépett hozzánk hátulról Mirkó egy csomag ropival a kezében, amit felénk kínált. – Azta milyen helyetek van! – jegyezte meg. – Ne már, én meg lent nyomorgok – közölte röhögve.

– Hol ülsz? – érdeklődtem és a nyakamat nyújtogatva figyeltem Mirkót, aki megkerülve a székeket besétált az első sor elé, és megállva mellettem rákönyökölt a bársonnyal fedett korlátra.

– Ööö – pillantott le a nézőtérre. – Egészen pontosan... – kereste a helyét. – Ott. Látod a sportzakós magas gyereket?

– Aha – bólintottam.

– Mellette – közölte.

– Hogy? – hajolt előre a székén Barbi. – Hol ülsz?

– Ott – biccentett oda Mirkó.

– Mellette? – mutatott rá Barbi a srácre, hogy egyértelművé tegye, bár még nem nagyon voltak más nézők körülötte.

– Igen, mellette! – erősítette meg Mirkó. – És megjegyzem, rohadt kényelmetlenül, mert magas gyerek, és nem fér el a lába, ezért végig hozzám fog érni a térde – mérgelődött.

– Nyugi nem fog – szólt Barbi eltökélten.

– Hm? – fordult felé Mirkó.

– Cseréltem, jó szórakozást az erkélyhez – pattant fel a székéről, és rámutatott a frissen felszabadult helyére, hogy szemléltesse, arról beszél.

– Viccelsz, ugye? – kérdezte Mirkó felháborodottan. – Képes vagy átülni erről a jó helyről a Timothée Chalamet kinézetű gyerek miatt? – mutatott le a fiú felé.

– Ez konkrétan a válaszom, csak kérdőjel helyett felkiáltójellel a végén – felelte Barbi, mire elnevettem magam, amit hallva felém fordult, és egy megerősítő „hát de nem?” arckifejezéssel nézett rám. Kissé előrehajoltam, hogy újra megnézzem a fiút, majd egy határozott „menj!” biccentéssel reagáltam, Barbi pedig felnevetett, és már indult is.

– Nem úgy volt, hogy azért kell itt ülnöd, mert ikrek vagytok, és nem lehet titeket szétválasztani? – kérdezte Mirkó.

– Az a pár méter nem számít – legyintett Barbi.

– Jó, de... – folytatta Mirkó, majd megakadt egy pillanatra. – Várjunk egy kicsit. Miért vagyok hülye? Én ezzel jól jártam – gondolta át, és mint aki jól végezte dolgát, leült Barbi helyére, majd a széken hátradőlve összekulcsolta a kezét a tarkója mögött, és kényelmesen feltette a lábát a korlát peremére. – Király – állapította meg elégedetten.

– Mit művelsz? Vedd le a lábad onnan! – szólt rá a hátunk mögül egy hang, mire Mirkó azonnal felült és elnézést kérően intett hátra a színházi alkalmazott felé.

– Bocsánat!

– Ne forduljon elő többet!

– Nem fog – ígérte meg, majd visszafordulva előrehajolt, és a nyakát behúzva nézett ránk.

Eközben Barbi leért a földszintre, és a helyes srácot felállítva beült mellé, váltottak pár szót, Barbi mosolyogva

bólogatott, aztán a válla felett felpillantva némán vigyorogva mímelt egy „vááá!” kiáltást felénk, amire elnevettem magam, és feltartott hüvelykujjal válaszoltam neki, miközben láttam, hogy odalent kezd megtelni a második sor. A középső, egymás melletti két szék szabad volt, mellettük viszont már mindkét oldalon elfoglalták a helyüket a nézők. Egy-két hézag kivételével tele lett a sor, mi pedig a duruzsolástól hangossá vált nézőtér felett ülve figyeltük a második sor nézőit, egyesével végignézve őket, hogy kiválasszuk a tervemhez szükséges jelölteket.

– Stólás nő – mondtam, amikor a kiszemelt néző felállt a helyéről, és kimászott a sorból, majd megüzentem Barbinak, aki a telefonjára nézve biccentett egyet, majd elnézést kért a mellette ülő sráctól, és szintén kimászott (véletlenül, vagy sem, de kifelé menet kicsit meg is botlott, amitől kis híján a fiú ölébe ült), majd a nő után ment.

– A nagydarab pali a feleségével – szúrta ki egy másik nézőt Mirkó, és megmutatta Benedeknek, aki, miután szemügyre vette, bólintott egyet.

Eközben én kimentem az időközben megtelt erkélyről, és lesiettem az emeletről. Már éppen írni akartam Barbinak, hogy megkérdezzem, hol van, amikor üzent, hogy menjek a mosdóba. A szőnyeggel borított lépcsőn puha, tompa léptekkel szaladtam le, majd a bejárat környékén csoportokban ácsorgó színházlátogatókat kikerülve észrevettem az üvegen túl Vámosit, aki egy összetekert prospektussal magyarázott a rá figyelő diákjainak, úgyhogy sietősebbre vettem, és gyorsan megkerestem a női mosdót. Ahol hosszú sor várakozott a bejutásra, a sorban pedig

megláttam Barbit, így pofátlanul elsétálva a várakozók mellett odaléptem hozzá (a mögöttünk állók legnagyobb bosszúságára).

– Itt vagyok – mondtam mosolyogva, majd a szemöldökömet megemelve kérdően néztem rá. Barbi jobbra biccentette a fejét, mire odanéztem, és megláttam előttünk kettővel a stólás nőt, akit követtünk.

Mivel kettővel előttünk állt sorba, sokkal előbb bejutott egy fölkébe, de ez így pont jó volt, mert ő bent volt még az egyikben, amikor Barbi következett, és bement egy másikba, én pedig az ajtóban megállva kiabálva folytattam vele a beszélgetést, amit egyébként csak akkor kezdtünk.

– Te is kaptál titkos értesítést?

– Neeem. Te kaptál? – szólt ki a fölkéből.

– Igen – feleltem. – De sajnos nem vagyok érintett.

– Hogyhogy?

– A második sorra vonatkozik.

– Óóó. De kár. Mit lehet nyerni?

– Nem tudom, annyit írtak, hogy azok közül, akik betartják, valaki nyerhet valamit – magyaráztam hangosan, miközben kihallatszódott az egyik fölkéből a vécéöblítés jellegzetes hangja, majd kijött a stólás nő, és a mosdóhoz lépve megnyitotta a csapot. – Te hol ülsz? – kiabáltam Barbinak.

– Hátrébb – felelte. – Tuti, hogy csak a második sorra vonatkozik?

– Hát nekem azt írták, de nem tudom mennyire igaz az egész. Csak annyit tudok, vagyis az állt az értesítésben, hogy ha ülve marad a szünetben a második sor, sorsolnak közülük

valamit – mondtam, majd észrevéve, hogy mennyire kiabálok, a szám elé kaptam a kezem, és kínosan néztem körbe, ellenőrizve, hogy hallott-e valaki valamit. A kézmosást feltűnően lassan, és már-már túlon túl alaposan végző nő azonnal elkapta a tekintetét a tükörről, és úgy tett, mintha nem figyelt volna, én meg úgy tettem, mintha nem láttam volna, hogy végig fülelt, miközben Barbi is kijött a fürkéből, és a nő mellé lépve a másik mosdóhoz, megnyitotta a csapot.

– És az egész sornak ülve kell maradnia?

– Állítólag.

– És te ezt beveszed?

– Nem tudom, de végül is, mit veszíthet az ember, ha kipróbálja? – vontam meg a vállam. – Csak ülve kell maradni.

– És rábírní a többit is, hogy maradjon nyugton – tette hozzá.

– Ja igen, hát az a nehezebb része. Elvileg akkor érvényes, ha mindenki ülve marad.

– Hah – zárta el a csapot. – Kár, hogy nem ott ülök. Poén lenne.

– Igen, én is sajnálom. Na majd hátha legközelebb – vontam meg a vállam.

– Szóljunk a második sorban ülőknek? – kérdezte Barbi.

– Ááá, nem. Most nekünk az miért jó, ha ők nyernek valami tök jót? – közöltem érdektelen hangsúllyal, és a mosdóból kilépve félreálltunk egy kicsit, hogy megnézzük a reakciót. Nagyjából tíz másodperccel utánunk kijött a nő is, aki meg sem szárította a vizes kezét, hanem csak a levegőben

legyezgette maga előtt, miközben a lehető legfeltűnésmentesebben sietett vissza a nézőtér felé, szemmel láthatóan alig várva, hogy intézkedjen valamiről.

– Oké, ő tutira bevette – állapítottuk meg Barbival, majd egymás felé fordulva elégedetten mosolyogtunk össze, aztán elköszöntünk egymástól, és amíg ő a földszinti bejárat felé indult, én mentem vissza a lépcsőn. Útközben észrevettem, hogy a még előtérben ácsorgó nézők kavalkádjában Mirkó és Benedek az egyik állóasztalnál beszélgetnek, miközben közvetlenül mellettük a második sorból általuk kinézett nagydarab férfi és a felesége feltűnően hallgatták, hogy miről van szó.

A jelenetet látva odamentem Benedekékhez, és a két fiú közé beállva gondterhelt sóhajjal ráztam meg a fejem.

– Nem sikerült – mondtam hangos elégedetlenséggel. – Senki nem cserélte el velem a második soros jegyét. Pedig erkély-helyet kínáltam. Felettébb gyanús...

– Á, nem hinném. Talán csak szeretnek ott ülni – gondolta át Benedek.

– Vagy tudnak róla – mondtam sokat sejtetően. – Ti el tudtátok cserélni?

– Nem, mi sem.

– Mindegy, azért kérdezzünk még, hátha – szoltam, mire Mirkó hátrafordult és véletlenszerűen megszólított egy éppen mögötte elhaladó nézőt.

– Elnézést, hová szól a jegyük? – kérdezte.

– Jobb erkély – kaptunk választ egy nőtől.

– Köszönöm – intett úgy, mint ami így már nem érdekes, majd tovább tettette a nézelődést, és végül megkocogtatta a

nagydarab férfi vállát, aki egészen addig hallgatózott. – Bocsánat, megkérdezhetem hová szól a jegyük? – érdeklődött, pedig pontosan tudtuk, hogy második sor.

– Ömm. Nem is tudom. Valahol. A földszinten... – hebegett összevissza.

– Esetleg a második sor? – reménykedett Mirkó.

– Hát köhmmm. Lehet – felelte.

– És nem ülnének szívesebben az erkélyen? – ajánlotta fel, mire a férfi riadtan rázta meg a fejét.

– Nem, a feleségemnek rossz a szeme – közölte, amire a felesége még hunyorgott is egy kicsit, hogy elhitesse velünk, miközben a férje megragadta a karját és elhúzta onnan. – Gyere, menjünk, kezdődik – siettek el, és egy pillanat alatt otthagytak minket.

Elfojtott vigyorral fordultunk a házaspár után, majd egy elégedett összenézést követően meglöktem Benedek karját, és az ajtó felé biccentettem, mire Mirkóval együtt odafordult. Vámosi és a 10B-sek akkor jöttek be a színházba.

– Tűnés – szólta Mirkó, amire egyetértően bólintottunk, és gyorsan felmentünk az emeletre, és elfoglaltuk a helyünket az erkély első sorában. Ezúttal úgy ültünk le, ahogy érkeztünk, Mirkó, aztán Benedek, végül én. A székem egy idősebb nő mellett volt, akinek mosolyogva köszöntem, és beültem mellé, majd a lenti történéseket figyeltem. A második sorban már csak két ülés volt szabadon, középső egymás melletti kettő, azon kívül jobbra és balra is mindenki fegyelmezetten ült, miközben a lenti széksorokban az előadás előtti izgás-mozgás volt tapasztalható, ahogyan ki-be járkáltak az emberek újra és újra felállítva mindenkit.

– Hol van Barbi? – kérdeztem a szabad helyét észrevéve, mire Benedek és Mirkó is kérdőn hajolt előre, és kissé fel is emelkedtek, hogy alaposabban szemügyre vegyék a nézőteret.

– Itt – szólt mögülünk hirtelen suttogva, és elnézést kérően benyomult az első sorba, ahol eloldalazva a nézők előtt odajött hozzánk, és leguggolt elénk.

– Mit csinálsz? – kérdezte Benedek.

– Visszacserélem a jegyem – mondta, és a száját elhúzva Mirkóhoz fordult.

– Mi? Nem – kerekedett el Mirkó szeme és határozottan megrázta a fejét.

– Légyszi – suttogta Barbi.

– Nem – ismételte meg Mirkó határozottan, majd győzött a kíváncsisága, és a szemét forgatva hozzátette: – Mi történt Chalamet-vel?

– Kiderült, hogy nem egyedül jött, hanem a barátnőjével, csak nem kaptak egymás mellé szóló jegyet – mesélte röhögve. – Ott ül mögöttünk a lány – tette a szája elé a kezét.

– Basszus – nevettem el magam.

– Tudom – bólogatott Barbi és könnyögőn Mirkóra nézett. – Légyszi Mirkó... – kérte.

– De miért én? – suttogta felháborodottan.

– Én még mindig fizettem – felelte Benedek.

– Én meg még mindig új vagyok – szóltam szórakozottan.

– Ó basszus – dűnnyögte Mirkó és tehetetlenül Barbira nézett. – Barbara... – ingatta a fejét bosszúsan.

– Elnézést, megkérdezhetem, hogy mi a probléma? – hajolt be hozzánk egy jegyszedő. – Miért vannak eggyel többen? –

számolt össze minket.

– Mert én... – felelte Mirkó és megadón sóhajtott egyet. – Mert én csak meg akartam nézni ezt a jó kis helyet. Amúgy lent ülök.

– Akkor lesz szíves lefáradni a helyére? – szólt rá a jegyszédő, amire Mirkó egy „hogyne” bólintással felállt, Barbi pedig hálásan a helyére csusszant, és egy köszönömöt tátogva nézett Mirkóra, akit éppen kikísért a jegyszédő.

– Hát igen. Nem minden superhős visel köpenyt – jegyezte meg Mirkó a saját tettét méltatva, és egy pillanatra megállt superhős pózban, ökölbe szorított kezét csípőre téve, egyenes háttal nézve előre, de a jegyszédő elrontva a pillanatot, unottan így szólt:

– Akkor hozza a köpenyét is és indulás – értette félre Mirkó megjegyzését.

– Nem, ez csak egy metafora... – kezdett magyarázkodni Mirkó, aztán inkább ráhagyta és legyintve lépett a jegyszédő elé, aki kikísérte az erkélyről.

A távozását követően még a nyakamat forgatva néztem utána, amikor Benedek megkocogtatta a lábam, amire azonnal előrefordultam, és követve a pillantását, az alattunk lévő nézőtérre néztem, ahol időközben megérkezett Vámosi és a 10B. Akik a papíralapú belépőjüket fogva szanaszét széledtek a sorok mellett, és tanácstalanul nézegették hol a jegyet, hol pedig a széksorok jelzését, a helyüket keresve. A tanárnő, aki a segítségére siető jegyszédőkkel együtt egyszerre harmincöt értetlen diákot kellett hogy leültessen, minden erejét és idegrendszerét összeszedve rohangált egyik tanulótól a másikig, de olyan volt az egész, mint valami

rajzfilmjelenet, mert épphogy mire leültetett egyet, egy másik sorban felállt egy másik, hogy akar valamit. Eközben azok, akiknek a színpadhoz közelebbi sorokba szolt a jegyük, kétoldalról közelítették meg a helyüket, és felállítva az ott ülőket, bemásztak a szabad székükhöz. Ez a tumultus inkább a nézőtér középső szakaszára volt jellemző, előrébb már csak két tanuló maradt, akik továbbra is a helyüket keresve tartottak előre. A nézőtér jobb oldali folyosóján Laura, a bal oldalin pedig Fanni. A két lány annyira kereste a helyét, hogy nem is figyelték, hogy már csupán két szabad hely van az egész teremben, annyira arra koncentráltak, hogy leüljenek. A második sor két széléhez érve mindketten elkezdtek felállítgatni a nézőket, akik meglehetősen hamar ültek vissza a helyükre, és úgy tűnt, meg sem akarnak mozdulni többé, miközben a két lány egy kisebb hullámot okozva ért be a helyére, előbb Laura, és nyugodtan leült, majd amikor éppen levette a kardigánját, megérkezett a másik irányból Fanni, és megtorpant a felállított nő előtt. Aki egészen pontosan a női mosdóban minket kihallgató stólás nő volt. Nem véletlenül. Ha működik a tervem, akkor pillanatokon belül leülteti a két lányt. Ha működik...

A jelenetet visszatartott lélegzettel figyeltük az erkélyről, Mirkó pedig, aki időközben leért a nem is szingli Chalamet mellé, a helyén ülve nyújtogatta a nyakát, hogy megnézzze, mi történik.

– Ül le – szolt a stólás nő Fannira, aki továbbra is a fejét rázva állt, és nem volt hajlandó helyet foglalni Laura mellett, aki viszont sértődötten ült a székén, egyik lábát a másikon keresztbe vetve, és felhúzott orral nézett egyenesen a

színpad előtti függönyre, tudomást sem véve a körülötte zajló eseményről.

– Nem. Oda biztos, hogy nem – fonta össze maga előtt a karját Fanni, és utálkozva meredt Laurára, aki továbbra is levegőnek nézte.

– Ülj már le – nógatta a nő.

– Tényleg, ülj le – szólt oda egy másik néző is a második sorból, de addigra már a hátsókban ülők is elkezdtek mondogatni Fanninak, hogy üljön le.

– Jaj istenem – pattant fel Vámosi a helyéről, amikor meglátta, hogy mi történik, és azonnal előresietett, majd elnézést kérően bemászott a harmadik sorba (amihez az ott ülők legnagyobb öröme mindenkit fel kellett állítania), és megállva Fanni mögött hevesen mutogatva kezdett suttogva magyarázni neki, ami az akusztika miatt nem sikerült annyira halkra, ahogy tervezte.

– Mit műveltek? Lejártatok egy telt házas nézőtér előtt! Azonnal ülj le, Fanni. Mi bajotok van?

– Én nem ülök mellé – szólt Fanni Laurára mutatva.

– Akkor így jártál, álljál – közölte Laura nagyképpően pillantva rá.

– Vagy álljál te – kontrázott Fanni.

– Vagy üljetek le mindketten – tanácsolta a mögöttük lévő sorból egy nő, aki Vámosi miatt kénytelen volt állni.

– Vagy húzzatok ki – reagálta egy férfi.

– Elnézést – fordult felé Vámosi mérgesen. – Majd én intézem, jó? – vette védelmébe a két tanítványát.

– Nem úgy néz ki – felelte a férfi mérgesen, amire többen egyetértően helyeseltek, miközben az előadás kezdsét jelző

hang szólalt meg a teremben. A két lány viszont nem engedett, egyszerűen nem voltak hajlandóak egymás mellé ülni, aminek következtében egy egész nézőtéri ember kezdett zúgolódni, és konkrétan egy színházi előadás forgott kockán. Nem csodálom, hogy egy osztálytársuk az anonim Insta-profilunkhoz fordult segítségért. A látottak alapján a két lány patáliája tényleg megbélyegezhette a 10B deákos mindennapjait.

– Basszus – nézte Barbi az odalent történő jelenetet elkerekedett szemmel, ahol Fanni még mindig állt, Vámosi pedig vadul gesztikulálva, kifeszített tenyérrel mutatott folyamatosan lefelé, így jelezve, hogy üljön már le. A közönség zúgolódni kezdett, amire már az ültetők is felfigyeltek, és több irányból indultak feléjük, hogy rendet tegyenek. Ekkor Vámosinak elborult az agya.

– Na jó, Fanni, azonnal ülj le – vesztette el a türelmét, és egy „MOST!” mozdulattal a székre mutatott, miközben szikrát szórt a szeme a dühtől. Valószínűleg az arc kifejezése volt, ami végül megtette a hatását, mert erre Fanni kelleetlenül ugyan, de levágta magát a székre, és a karját a hasa előtt összefonva mérgesen meredt előre, ugyanúgy, mint Laura. Vámosi ekkor még egy kis felfordulást okozva közelebb lépett hozzájuk, behajolt a két lány közé, és valamit sziszegett nekik, amit valószínűleg nem raktak zsebre. Egyikük sem reagált, csak némán tudomásul vették, Vámosi pedig még egyszer odahajolt és tetézte valamivel a mondandóját, majd felegyenesedve kisöpörte a haját az arcából, és megigazítva a felsőjét, elindult a székek között visszafelé, ahol a távozását követően egyenként

visszaülhetett mindenki a helyére. Éppen időben, mert a következő pillanatban elsötétedett a terem és elcsendesedett a nézőtér. Kezdődött a musical.

A két mozdulatlanul ülő, duzzogó lányt látva elégedetten bólintottam. Minden a terv szerint haladt, egymás mellé kerültek, és magukban mérgelődtek. Pont, ahogy számítottunk rá, úgyszólván nem volt tennivalónk, nézhettük a darabot. Hátradőltem a székemen, miközben észrevettem a szemközti oldalról, hogy két tizenhat körüli lány, akik valamelyikük szüleivel érkeztek, a színpad helyett folyamatosan felénk néznek, és a szájukat a kezükkel takarva sugdolóznak. Először kérdően felvontam a szemöldököm, majd magam mellé pillantva leesett, hogy mi a viselkedésük oka. A mellettem ülő Benedeket szúrták ki, és róla beszéltek ennyire diszkrétan, pont úgy, mint amikor két lány lát egy helyes srácot valahol. Benedek ezer százalék, hogy szintén észrevette, de teljesen ignorálta a dolgot, és kissé balra fordítva a fejét a színpadot nézte. Amikor érzékelte, hogy mellette ülve őt nézem, elkapta a tekintetét a színpadról, és kérdően pillantott a szemembe, mert azt hitte, mondani akarok neki valamit, mire csak megráztam a fejem, amolyan „semmi” stílusban, és visszafordultam én is a színpad felé, és a sötét erkélyen Benedek mellett ülve néztem végig a musical első részét.

A szünetben a nézőtér pillanatok alatt felbolydult hangyabollyá vált, mert a színházi látogatók egy része azonnal felpattant, és kifelé indult, megzavarva ezzel azokat, akik még a látottak hatása alatt, átszellemülve maradtak volna egy kicsit. Nem tehették, mert nekik kellett kiengedni az izgágákat, így aztán mindenki szedelődzködni kezdett, ki-be mászkáltak a nézők a sorok között, és vagy a kijárat felé igyekeztek, vagy megálltak a széksorok mellett és ott beszélgettek, eltorlaszolva az utat. Kivétel volt ez alól a második sor, ahol valamilyen rejtélyes okból kifolyólag senki nem mozdult, az összes széken mindenki a helyén maradt, és aki mégis felállt volna, arra egyszerre többen szóltak rá, és odahajolva mondtak valamit, amire a helyét elhagyni készülő néző egy „aahhhaaaa” bólogatással inkább visszaült a székére, és szintén ott maradt. Nagyon eltökéltnek tüntek, olyannyira, hogy a két gimnazista lányra is rászóltak, akik természetesen a szünet első pillanatában felpattantak, és a két ellentétes irányban akarták azonnal elhagyni a nézőteret. Mi, akik szintén a helyünkön maradtunk az erkélyen (hogy ne lássanak meg minket a deákosok odalent), feszült figyelemmel néztük a lenti történéseket, tudva, hogy minden most dől el. Fanni és Laura egyszerre akartak távozni a szünetre, de mindketten fennakadtak a sorokban ülőkön, akik nem mozdultak.

– Ssss. Üljetek vissza – szólt rájuk a nagydarab férfi és a felesége.

– Mi? – kérdezte Laura meglepetten. – Engedjen ki – kérte,

de a férfi közölte, hogy nem. Erre Laura újra megpróbálta, de ekkor már a férfi felesége is előrehajolt, és rápirított, hogy üljön vissza, vagy miatta nem nyerne. – Micsoda? – értetlenkedett Laura, és forgolódva nézett hátra a pillanatok alatt kiürült nézőtérre, tekintetével a tanárnő vagy az osztálytársai után kutatva, akiknek természetesen eszükbe sem jutott, hogy valaki nem tud kimenni a helyéről, így simán elhagyták a termet, nem vártak senkire. – Na jó – elégelte meg Laura a férfi viselkedését, és mérgesen megpróbált elmenni a széke előtt, mire a férfi még lejjebb csúszott, és a térdét az előtte lévő ülés támlájának nyomva elzárta előle az utat. – Ez nem igaz – háborodott fel Laura, és tehetetlenségében Fanni felé fordult, aki szintén megakadt a kijutásban.

– Nem enged ez a nő – közölte Fanni, és értetlenül megrázta a fejét.

– Engem meg... – felelte Laura maga mögé mutatva a házaspárra, akik folyamatosan rájuk szóltak, hogy üljenek le. Ekkor mindketten át akartak mászni a széktámlán, hogy így jussanak ki, de erre már egyszerre az egész második sor rájuk förmedt, hogy üljenek vissza, vagy elrontják a lehetőséget...

– Ezek hülyék – tátogta Fanni Laurának, aki egyetértően bólintott, miközben már annyian szóltak rájuk a sorból, hogy a két lány tehetetlenül visszahuppant a helyére, Fanni pedig a füléhez emelte a telefonját. – Tanárnő – szólt hangosan, és kétségbeesetten forgolódott a székén. – Nem tudunk kimenni. Nem engednek – panasolta Vámosinak. – Mi? Nem. Nem a színházból akarunk kimenni – rázta meg a fejét

Fanni és a szemét meresztgette Laurának, aki szintén vágott egy „ez is hülye” arckifejezést a tanárnő értetlenkedésére, amire Fanni egyetértően biccentett, és folytatta a magyarázkodást. – Hanem a sorból nem engednek ki – mondta telefonon a tanárnőnek. – Igen. Igen. Tényleg. Nem, komolyan, a sorból nem engednek ki. Nem tudom, valamit nyerni akarnak. Ha ülve maradunk, vagy mi. Ühüm.

– Mit mond? – hajolt oda hozzá Laura.

– Hát jó, de... Jó. Rendben – nyomta ki a hívást, és a fejét ingatva értetlenül nézett Laurára. – Azt mondta, hogy maradjunk mi is ülve, hátha nyerünk.

– Hát ezzel sokra megyünk – grimaszolt Laura, és a telefonját megragadva írt valakinek. Nem láttam, hogy mit, de arra tippeltem, hogy visszahívta a barátnőit. A válasz viszont elutasító lehetett, mert a következő pillanatban mérgesen a combjára csapta a telefont, és hangos sóhajtással fejezte ki az elégedetlenségét. Ahogyan Fanni is, aki egy „ez nem igaz” fejrázással reagált a saját telefonjára kapott üzenetére. Úgy tűnt, egyik lányhoz sem jönnek vissza a többiek, akik valószínűleg már mind a büfében voltak.

A két lány tehát terv szerint beragadt a helyére, ahonnan nem tudtak kijönni, ezért egymás mellett ülve nyomogatták unottan a telefonjukat, miközben mi, hogy ne látszódjunk, az erkélyen előrehajolva, a térdünkre könyökölve figyeltük a történéseket a korlát biztonságos takarásában. Mirkó, aki a szünet pillanatában, még a taps közben feltűnésmentesen kislisszolt a lenti nézőtérrel, és feljött hozzánk, beült a Barbi melletti ideiglenesen felszabadult székre, és az álla alatt összekulcsolt kézzel nézte velünk együtt a jelenetet.

– És most? – kérdezte.

– Semmi, jók vagyunk – felelte Barbi.

– Igen? – nézett le Mirkó a nézőtérre. – Biztos? Mert én úgy látom, hogy nem békülnek, hanem csak ülnek egymás mellett és telóznak – jegyezte meg.

– Á-á, nehogy azt hidd – rázta a fejét Barbi. – Már az félsiker, hogy képesek egymás mellett maradni...

– Igen – értettem egyet. – Az egymás iránti haragjukat jelenleg felülírja a „mindenki hülye” szituáció, ami összeköti őket – mondtam. – Már kicsit megtört a jég – néztem le a lányokra, akik egyelőre mindketten a telefonjukat nyomkodták. – Ha minden jól megy, és szerencsénk van, akkor mindjárt unatkozni kezdenek.

– Bizony. Hosszú még a szünet – bólogatott Barbi.

– Oké – hagyta ránk Mirkó, és tovább figyelte a második sorban ülő lányokat, akik szerencsére elég kiszámíthatók voltak, így alig egy perccel később, elsőként Laura engedte le a kezében tartott telefont, és sűrűn kezdett hátrafelé pillantgatni a kijárat felé. Ezt elég feltűnően tette ahhoz, hogy Fanni észrevegye, aki felnézett a telefonjából, és kérdezett tőle valamit, amire Laura hátramutatott. Mivel nem hallottuk, mit beszélnek, két lehetőség jöhetett számításba. Laura vagy mosdóba akar kimenni, vagy a büfébe. Összehúzott szemmel figyeltem, hogy Fanni mit reagál erre, de akármit is mondott neki Laura, Fanni tudomásul véve csak bólintott egyet, és visszaemelte a kezébe a telefonját, Laura pedig maga előtt összefont karral nézett előre.

– Mi történik? – suttogta Mirkó. Mindannyian hunyorogva

néztük a jelenetet, megpróbálva értelmezni a történéseket. Fanni, aki a telefont épphogy csak visszavette a kezébe, ismét leengedte, majd előrehajolva kivett a táskájából valamit, és odanyújtotta Laura felé. Egy csoki volt az.

Laura meglepetten nézett Fannira, és a gesztusai alapján visszakérdezhetett, hogy biztos-e, amire Fanni határozottan bólintott, és odaadta neki. Laura megköszönve elvette, és megbontotta a tetejét.

– Oké, ha visszakínálja, kibékültek – jegyeztem meg izgatottan, és az alsó ajkamat harapdálva néztem le a lányokra, ahol Laura már teljesen kibontotta a Milky Wayt, és a szájához emelte, miközben én folyamatosan mantráztam, hogy álljon meg, álljon meg, amikor is Laura, pont, mielőtt beleharapott volna, a mellette ülő, telefonját nyomkodó Fannira nézett, és egy kelletlen sóhajtást megeresztve meglökte a vállát a csokit fogó kezével.

– Ez az – szakadt ki belőlem, és Barbi is ösztönösen összecsapta a tenyerét, Benedek és Mirkó pedig helyeslően bólintva reagált a látottakra.

Fanni a telefonjából felnézve megilletődött arckifejezéssel nézett Laurára, aztán a felé nyújtott csokira, amitől elmosolyodott, és letört belőle egy darabot, majd megköszönve a szájához emelte, és beleharapott, miközben tovább telefonozott, Laura pedig előrenézve ette meg a maradék csokit.

– Naaa – szólt csalódottan Mirkó. – Most mi van? Miért nem beszélük meg?

– Már megbeszélték – felelte Barbi, amire mosolyogva helyeseltem.

– Ez volt az – erősítettem meg.

– Ööö. Okkké – felelte bizonytalanul. A nézőtér felé biccentettem.

– Figyeld.

A második sorban Fanni tovább telefonozott, Laura pedig a csokit ette, majd egyszer csak a színpad felé bökött, és mondott valamit, amire Fanni leengedte a telefont, és megnézte, mit mutat neki Laura, majd határozottan helyeselt, és válaszként ő is mutatott valamire.

– Óóóó – dőltünk hátra a székünkön Barbival egyszerre, és győzedelmesen feltettük a kezünket. Ez volt az a pont, ahol biztosan tudtuk, hogy kibékült a két lány.

– Szép volt – gratuláltunk egymásnak, és a szünet végéig figyeltük, ahogyan Fanni és Laura a székükön kicsit lejjebb csúszva, egymás felé döntött fejjel beszélgetnek, egy idő után pedig már nevettek is valamin, miközben egyre többen ültek vissza a helyükre, készen állva a második részre. Kivéve a második sort. Ők el sem mozdultak.

A második rész kezdésekor Mirkó lement a helyére, mi pedig az elsötétülő nézőtér feletti erkélyen ülve, immáron gondtalanul, dolgunkat elvégezve néztük végig a darabot, aminek végén felállva leraktam a székemre a táskámat, és a többi nézőhöz hasonlóan vastapssal fejeztem ki a tetszésemet.

– Úristen, ez mennyire jó volt – lelkesedett Barbi, én pedig egyetértően bólogattam, és a zúgó taps közepette a mellkasomra tettem a kezem, úgy mutattam, hogy mennyire tetszett, mialatt a színészek újra és újra meghajoltak a színpadon.

Miután nem jöttek már vissza, a termet pedig ismét előntötte a fény, a lenti nézőtér egy emberként kezdett szedelődzködni, és egymás után hagyták el a helyüket a látogatók. A mi erkélyünk is egy pillanat alatt kiürült, ahogyan a ruhatárjegyüket keresgélő nézők sietősen kifelé indultak. Nagyon hamar csak mi hárman maradtunk az erkélyen, mi azonban nem mentünk még, nehogy odalent találkozzunk a deákosokkal, úgyhogy ráérősen várakoztunk, és közben a lenti történéseket figyeltük. Pontosabban a második sort, ahol többen még mindig nem mozdultak, hanem kérdően néztek körbe, mintha csak várnának valamire. A két lány azok közé tartozott, akik végül oldalazó léptekkel kimásztak a sorból. Egy irányba, a jobb oldal felé. Először Laura ért ki, és megállva bevárta a kissé lemaradó, valakinek a térdébe beleütköző Fannit, és a kezét nyújtotta felé, hogy segítsen neki.

– Awww – csapta össze a tenyerét Barbi mosolyogva, és én is elismerően néztem a beavatkozásunk eredményét, mialatt a két lány beszélgetve indult ki a szinte kiürült nézőtérről.

– Oké, ez komolyan jólesett. Mármint. Hogy sikerült. És hogy láttam, ahogy megtörténik. Végig, az egész... – néztem Benedekre és Barbira, megpróbálva megfogalmazni az érzéseimet, akik a lelkesedésem láttán megértően mosolyogtak, úgy, mint akik pontosan tudják, miről beszélek. A sikerélmény szinte euforikus állapotba repített, és egyszerűen csak boldoggá tett, igazán boldoggá, miközben egy pillanatig sem éreztem késztetést arra, hogy felfedjem a közreműködésem, vagy hangot adjak annak, hogy hozzátettem a két tizedikes lány béküléséhez. Abszolút nem

érdekelt az öncélúság, teljesen hidegen hagyott, hogy nem tudják, és valószínűleg soha nem is fogják megtudni, hogy benne volt a kezem. Nem számít. Nem erről szól a titkos társaságunk. Hanem arról, amit ott, a színház erkélyén állva, az első sikeresen megoldott deákos ügy résztvevőjeként éreztem. A szimpla, egyszerű boldogságról, amit az okozott, hogy segíthettem valamit helyrehozni, ami korábban elromlott. Ennyi.

– Igen, ez ilyen – reagált Benedek a gondolataimra, amiket vele is megosztottam, miközben Barbi odalépve hozzánk felmutatta a telefonját.

– Mirkó az – szólt meglepetten, majd benyomta a kihangosítást. Mindannyian a lenti nézőtér felé pillantottunk, ahol alattunk Mirkó az üres széksorok között tartott kifelé.

– Nem akarlak sürgetni titeket, de... Tűnés innen – közölte, és a hívást megszakítva már el is tette a telefonját, majd felpillantva ránk maga mögé mutatott, mire mindhárman abba az irányba néztünk, és megláttuk, hogy a második sorban ottmaradt stólás nő és a nagydarab férfi a feleségével továbbra is a helyén ült, miközben egy hozzájuk odaérkező színházi dolgozónak magyaráztak.

– Nem értem, milyen nyeresmény? – kérdezte a színházás ember. – Semmi ilyenről nincs tudomásunk, honnan szedik ezt? Kérem mutassák meg az erről kapott tájékoztatót.

– Nem mi kaptuk – erősködött a férfi. – Mi is csak hallottunk róla. Most akkor nincs sorsolás?

– Milyen sorsolás? – pislogott a színházi dolgozó.

– Na. Mondtam. Ezért maradtunk a helyünkön? Tudtam,

hogy nem igaz – csapta meg a férfi karját a felesége bosszúsan.

– Ki informálta erről önöket? – értetlenkedett tovább a színházi alkalmazott.

– Hát én két diáklánytól hallottam... – szólt harsányan a felháborodott stólás nő.

– Oké, lépünk – indult Barbi a kijárat felé, mielőtt kiszúrnának minket az erkélyen. Benedekkel együtt egyetértően utána indultunk, és mindhárman lesiettünk a lépcsőn, a kijárat felé igyekezve. – Várjatok, mosdó – jutott Barbi eszébe, és a vécék irányába mutatva elszaladt, mi pedig Benedekkel megálltunk a lépcső alján. Pontosabban ő a lépcső előtt, én pedig az első fokon állva, így nagyjából egymagasak lettünk, és miközben egymással szemben állva beszélgettünk, a már szinte kiürült színházban utolsóként kifelé tartók között megpillantottam Vámosi tanárnőt, aki pechemre szintén kiszúrt, és meglepetten nézett rám.

– Ó baszki – kerekedett el a szemem és riadtan Benedekre néztem, aki háttal állva nem láthatta mi történt, csak az arckifejezésemből következtetett arra, hogy valami baj van.

– Roni! – intett megilletődve a tanárnő, és a ruhatárból frissen visszaszerzett őszi kabátját magára öltve felénk indult.

– Basszus, basszus, basszus – sziszegtem mosolyogva.

– Meglátott valaki? – kérdezte Benedek a szemembe fúrva a tekintetét.

– Aha. Vámosi – feleltem az összeszorított fogam között, majd elkapva róla a pillantásom vigyorogva néztem a tanárnőre.

– Azt hittem, rosszul látok – mondta Vámosi vidáman, amikor odaért hozzánk.

– Bárcsak – suttogtam, és erőltetetten mosolyogva megráztam a fejem. – De nemmm. Én vagyok.

– Hát látom – mondta. – Akkor végül *Az operaház fantomja* lett a befutó – állapította meg, és Benedekre nézett. – Remélem, tetszett – mondta neki egy „ajánlom is” nevetéssel.

– Abszolút – felelte Benedek, nem pontosan értve, hogy ez miért fontos a tanárnőnek. Én azonban tudtam, úgyhogy kínosan lesütve a szemem abban bíztam, hogy Vámosi nem folytatja. De folytatta.

– Na akkor jó – biccentett, és Benedekre nézett. – Nagyon aggódott Roni, hogy jó hónapfordulós ajándékot adjon neked – avatta be, teljesen egyértelműnek véve, hogy a tegnap említett barátom csakis Benedek lehet, amiért nem hibáztattam, elvégre ott voltam az általa javasolt előadáson egy fiúval. Csak a fiú nem tudott róla, hogy a barátom. Benedek kissé felvonta a szemöldökét, majd szerencsére azonnal kapcsolt, és felém pillantva elmosolyodott.

– A legjobbat kaptam – mondta a szemembe nézve, és felém nyúlva átölelte a derekam, a mozdulattal kissé magához is húzott, amire azonnal reagálva közelebb léptem hozzá a lépcsőfokon, és a nyaka köré fontam a karom.

– Na – mosolygott Vámosi. – Akkor ez rendben, örülök – mondta a kabátja gallérját megigazítva. – Roni, ha máskor kell színházjegyes segítség, keress bátran.

– Csak ne ebédszünetben – tettem hozzá, amire a tanárnő hangosan felnevetett.

– Nem bánám. Hát akkor, én megyek. – Majd

elgondolkodva nézett rám. – Honnan szereztél ilyen gyorsan jegyet a telt házasa előadásra?

– Ömmm – vakartam meg a homlokom. – Egy jegyárúsitó oldalon feliratkoztam, és vártam az értesítésre – ködösítettem, amire a tanárnő elismerően nézett rám, majd Benedekhez fordult.

– Becsüld meg ezt a lányt – tanácsolta.

– Úgy lesz – felelte, méginkább kicsit jobban magához húzva, amire azonnal kontráztam, és mosolyogva jobban átkulcsoltam a kezem a nyaka körül.

– Boldog hónapfordulót, gyerekek – köszönt el Vámosi egy „helyesek vagytok...” bólintással és elindult a kijárat felé.

– Köszönjük – intettem utána, és Benedek is elköszönt, majd továbbra is egymást átölelve néztük, arra várva, hogy a tanárnő besorolva az utolsókként kifelé tartó nézők közé, kimenjen az ajtón. Annyira arra koncentráltunk, hogy észre sem vettük az előttünk megálló Mirkót.

– Ööö. Meddig tartott kiérnem a földszinti nézőtérről? – kérdezte visszatartott röhögéssel, mire Benedek elengedte a derekam, én pedig leengedve a karom a nyaka mellől leléptem a lépcsőfokról.

– Csak félreértett valamit a tanár tegnapiól – jegyeztem meg, majd háláasa Benedekre pillantottam. – Kösz, hogy gyorsan kapcsoláltál, és bocs a közjátékért.

– Semmi gond – vontam meg a vállát hanyagul. – Amúgy jó hónapforduló volt. Bár inkább koncertes vagyok – közölte szórakozottan, miközben mind a hozzánk odaérkező Barbi felé fordultunk.

– Futás, mielőtt a második sor meglincsel minket – szölt,

majd kérdően nézett ránk. – Mehetünk?

– Csak ha ennek a kettőnek véget ért a hónapfordulója – jegyezte meg Mirkó szórakozottan felénk mutatva. Az ajtóhoz lépő Barbi értetlenül nézett ránk, mire a szememet forgatva megráztam a fejem.

– Jaj, semmi, tegnap amikor Vámosit fel kellett tartanom, kénytelen voltam improvizálni, és azt kértem, segítsen, hogy melyik darabot vegyem a barátomnak hónapfordulós ajándéknak – magyaráztam. – Most meg azt hitte, hogy... – gesztikuláltam egy „érted” mozdulattal fejezve be a végét.

– Aha, persze – felelte bólogatva, miközben kitérte maga előtt az ajtót. – De mondjuk Benedek inkább koncertes – tette hozzá vidáman, mire megtorpanva elnevettem magam, és hitetlenül széttárva a karom Mirkóra néztem.

– Ugyanezt mondta az előbb ő is...

– Tudom, mindig ezt csinálják – felelte tapasztalatból. – Majd megszokod.

A színházból kilépve a hűvös októberi estében összehúztam magam előtt a blézerem, és kicsit megborzongtam, Mirkó pedig közölte, hogy induljunk, ne ácsorogjunk a színház közelében előadás után, nehogy úgy járjunk, mint Thomas és Martha Wayne...

– Kik? – tátoztam Benedek felé.

– Batman szülei – felelte legyintve. – Egy színházi előadás után lőtték le őket – tette hozzá magyarázatképpen, én pedig egy „ahhhha” arckifejezéssel reagáltam a képregény referenciára, miközben gyalog indultunk el hazafelé.

A körút fényéből és forgatagából a mellékutcákra lesétálva a szokásos módon minden sokkal kihaltabb és sötétebb lett,

így kifejezetten örültem annak, hogy nem egyedül vagyok. A szűk járdán, bár magunk voltunk, nem foglaltuk el az egésztestet, hanem sorban haladtunk a magas házak és parkoló autók között. Elöl Benedek, aztán Barbi, nagyjából mellette én, végül pedig Mirkó, aki a telefonját tartotta maga előtt, és menet közben pörgette.

– És a lányok sztoriztak egy közöset is – jelentette be ünnepélyesen, amire mind hátrapillantottunk, Mirkó pedig felénk fordította a telefonját, hogy mi is lássuk. A kijelzőn megállított Insta-sztorin valóban ott volt Laura és Fanni, ahogyan a színház előtt az arcukat összeérintve szelfiznek, amire mind egy „éljen-éljen” reakcióval fordultunk vissza, és tovább gyalogoltunk.

A házukhoz érve elköszöntem a többiektől, beütöttem a kapukódot, beléptem, és rácsaptam az oldalt található kapcsolóra, amitől fény árasztotta el a hűvös lépcsőházat, végül a kapuüvegen át intve egy utolsót Barbiéknak felgyalogoltam az emeletre, és a kulcsot a zárba dugva halkán benyitottam. Felesleges volt óvatoskodnom, mert anyu még ébren volt, és az ajtónyitásra rögtön kiköszönt, ami után már nem fogtam vissza a zajkeltést, hanem óvatoskodás helyett úgy léptem be a lakásba, ahogy szoktam.

– Milyen volt a Fantom? – érdeklődött.

– Fantasztikus – válaszoltam, majd benézve hozzá egy „majd még mesélek, de reggel sulis” köszönéssel otthagytam, és a hálószobájából kilépve átléptem a nappali szőnyegén elkészült óriáspókokat.

Egy gyors tusolás után felvettem a pizsamámat, ami egy bő fazonú, sötétkék alapon fehér feliratú Belvárosi Deák

Gimnázium pólóból és egy kényelmes nadrágból állt, majd a mosdóhoz léptem, és a spa fejpántommal hátrafogtam a hajam, hogy alaposan lemossam az arcom. A habos tisztítókrémet leöblítve összeszorított szemmel, tapogatózva nyúltam a kistörülközőmért, majd nyomkodó mozdulattal felitattam az arcomról a vizet. A szobámba visszaérve becsuktam az ajtót, felemeltem a hazaérkezésemkor az ágyamra csak úgy ledobott blézeremet és a táskámat, és az akasztós szekrényemet kinyitva elraktam a színházi táskám, majd egy fogast kivéve ráhelyeztem a blézerem, hogy úgy tegyem vissza a helyére. A visszaakasztáskor az arcom előtt elhúzott ruhadarab egy pillanatra erős, ismeretlen illatot árasztott magából, amit megérezve megakadtam a mozdulatban, és visszahúztam a kezem, majd megszagoltam a gallérjánál. Ott a saját parfümömet éreztem rajta, úgyhogy a blézer különböző pontjait az orromhoz emelve kíváncsian szagolgattam, amikor is a jobb karrészénél újra megéreztem, és elgondolkodva emeltem az arcomhoz, beszívva a baromi finom, de határozottan nem női parfümre emlékeztető jellegzetes illatot, majd beugrott, hogy valószínűleg akkor került rá, amikor Benedek nyakát karoltam át a lépcsőn. A felismerésre egy „hát persze” bólintással reagáltam, és visszaakasztottam a ruhadarabot a szekrénybe, de mielőtt becsuktam volna az ajtaját, egy pillanatig hezitáltam, majd megfogtam a lógó ujját, és kihúzva még egyszer megszagoltam, aztán elengedve hagytam, hogy visszahulljon, és rácsuktam az ajtót. Az ágyamra felmászva észrevettem, hogy a telefonom éppen elsötétül. Odanyúltam, és felemeltem magam előtt, majd ásítva rápillantottan az előbb

érkezett szalagértésítésre, amit látva azonnal kiment minden álom a szememből. Mert a közös, titkos Insta-oldalunkra érkezett üzenet. Vagyis válasz. Előkerült Doni_Craft1012.

Másnap reggel a Deák melletti pékség hosszú, utcára kiérő sorába beállva folyamatosan a „tudok valamiben segíteni?” kérdésekre kapott válaszon gondolkodtam, amit a profilhoz segítségért forduló Doni írt este. A bizonytalan „Hát... Nem tudom. Talán” üzenete után a következőben bővebben is kifejtette a problémáját, ami így szólt: „Eddig nem... Eddig nem igazán sikerült beilleszkednem a Deákba, nem nagyon tudtam ismerősöket szerezni, vagy bárkivel jóban lenni, még az osztályomból sem.” Az üzenete aztán így folytatódott: „Nem nagyon tudom, mit kellene csinálnom, és kicsit félek, hogy ez így marad.”

A kilencedikes Doni problémáját az olvasás pillanatától kezdve akaratlanul is rögtön a szívemen viseltem, egyrészt, mert nagy igazság van abban, miszerint sok ember között lenni nem egyenlő azzal, hogy nem vagy egyedül. Sőt, a legnagyobb tömegben a legkönnyebb elveszni, aminek igencsak jó példája a Deák két monstrum épületébe járó ezerkétszáz tanuló kavalkádja. Másrészt pedig, amiért pluszban átéreztem Doni problémáját, az már a személyes tapasztalatom volt, mert pontosan tudtam, hogy ha valamilyen okból kifolyólag nem sikerül kilencedik elején a szociális alapozás, és nem alakulnak ki rögtön a barátságok, akkor később sokkal nehezebben fog menni ezeknek a bepótlása, egyszerűen azért, mert ha nem rajtolsz jól, akkor hátrányból indulsz, és csak lemaradva futsz a többiek után. Akárhogy számolgattam, október második felében, sőt, huszadikát elhagyva már inkább a vége felé közeledve

Doninak lassan elment az első két deákos hónapja, ezek szerint anélkül, hogy sikerült volna megtalálnia a helyét. Itt volt az ideje változtatni ezen. És, mivel onnantól kezdve, hogy tudtam róla, már rajtam is múlt, így elhatároztam, hogy mindent megteszek annak érdekében, hogy sikerüljön beilleszkednie és jól éreznie magát. Ezt pedig meg is írtam Doninak, aki természetesen nem tudta, hogy ki vagyok, viszont szemmel láthatóan örült a névtelen segítő ígéretének, mert szívecskés szemű emojival reagált rá. Hát, itt tartottam az ügyben.

– Jó reggelt – köszöntem a pultban álló eladóknak, amikor sorra kerültem. – Szeretnék kérni egy – kezdtem, majd az üvegen át ránézve a sütikre meggondoltam magam. – Nem, elnézést inkább négy darab mini cupcake-et – javítottam ki magam, tudva, hogy nem egyedül töltöm az ebédszünetet.

A csoportchatünk reggel már izzott, és lebeszéltük a megszokott helyen, megszokott időben történő találkozást, úgyhogy a többieknek is kértem a halloween tematikájú kínálat közül a „ghost cupcake”-ből, ami a csokis sütialapra nyomott habcsóktól volt szellem alakú, a szemei pedig kis csokigolyókból voltak kirakva. Jópofa volt, úgyhogy vettem belőle, majd a négy darab kissütit rejtő papírzacskóval kimentem a pékségből, és az utcára érve besoroltam az őszi reggelen a Deákba igyekvő tömegbe. A napsütéses, de csípős reggelen gyalogolva a sulis irányába előkerestem a diákomat, majd a kapun belépve felmutattam, és a fejhallgatómon át hallgatott zenén átszűrődő reggeli zsidongás közepette felindultam a lépcsőn, ahol minden emeleten ráérősen jobbra-balra néztem, tekintetemmel a kilencedikesek után

kutatva. Pontosabban a 9E után. Hogy hol lehet a termük. Merthogy fogalmam sem volt. Azt sem tudtam, kik járnak oda, a Deák méretéből és osztályainak számából adódóan sokszor még azokban sem biztosak a tanulók, akikkel évek óta egy suliba járnak, csak ilyen homályos, „ő nem a...?” tippelés szinten. Így aztán a két hónapja érkezett kilencedikesek értelemszerűen még annyira sem rémlettek, úgyhogy a termünkbe felérve beültem a helyemre, és a pad belső székén oldalt elhelyezkedve a falnak vetettem a hátamat, és a telefonomat magam elé emelve (így a mellettem ülő Niki nem láthatott rá, hogy mit csinálok), rámentem a Deák oldalára, és megnéztem, mit lehet tudni a 9E osztályról.

Nem sok derült ki, csak egy névsor, ami szerint harmincheten járnak az osztályba, köztük Héja Donát is. Ezen kívül még annyi volt feltüntetve, hogy egy Bartos Kincső nevű lány a DDK-suk, és a 2-es épületben van a termük. És egy odalinkelt Facebook-csoport, ami, mint minden deákos osztálynak, természetesen a 9E-nek is zárt volt, úgyhogy nem láttam rá a tartalmára, és a tagokra sem. Ennyi. Semmi több nem szerepelt a sulis oldalán a 9E-ről. Még osztályképük sem volt, tekintve, hogy az idei tanévben még nem volt fényképezés. Anélkül viszont nem tudtam belőni, hogy milyen az osztályközösség, hogy alakultak ki a klikkek, ki kivel van jóban, és melyik társaságba lehetne benyomni Donit. Donit, akiről egyébként szintén nem tudtam semmit, még azt sem, hogy néz ki, mert az Instája, amiről írt, zárt volt, profilképnek pedig saját kép helyett egy Minecraft fotó volt beállítva. Facebookon nem találtam,

TikTokon a nevére rákeresve pedig kiadott ugyan egy találatot, de nem volt feltöltött videója és egyébként sem tűnt aktív oldalnak, mert saját profilkép helyett a rendszer által automatikusan generált kép volt beállítva, mintha csak regisztrált volna, aztán ott is hagyta az egészet. Gondolom más profillal aktív. Azt viszont nem tudtam, mi lehet, úgyhogy elengedtem a TikTokot.

Még csengetésig volt időm, így beütöttem a DeákONline-t, és rákerestem a 9E-re. A kiadott találatok közül megnyitottam a gólyatábor beszámolóját, és a szöveget olvasás nélkül átugorva egyenesen a galériára mentem, hogy megnézegessem a képeket. Mivel mind a hét kilencedikes osztálynak egyszerre volt a gólyatábora, a fotók is vegyesen lettek feltöltve, a lapozgató galériában található képek melletti szövegek pedig nem írták, hogy éppen melyik osztály tanulóit látjuk, úgyhogy inkább bezártam és átmentem a következő keresési találatra. Ami az évnnyitó volt. Ez már ígéretesebbnek tűnt, úgyhogy megnyitottam, és a szöveget itt is átugorva rögtön a galériára kattintottam, ahol már végre oda voltak írva a képek mellé, hogy mit látunk. A osztály. A, A, A, még mindig A... B. B. B. B. B. A kijelzőn kopogtatva a mutatóujjammal a lehető leggyorsabban váltottam a képek között, majd amikor megérkezett az E osztály első fotója, megálltam a mozdulatban, és két ujjal széthúztam a képet, hogy jobban szemügyre vegyem a 9E-s gólyákat. Az évnnyitóra jellemző módon mindenki ünneplőben volt, ami nem könnyítette meg a helyzetem, mert az infós osztály harminchét diákjából a huszonnégy fiú mind ugyanúgy festett a sötét nadrágban és

fehér ingben. Ráadásul kezdő deákos lévén a tanévnyitó napon érthető módon valamennyien megszeppentnek és kicsit elveszettnek tűntek. Emiatt viszont huszonnégy Donit láttam a képeken, tekintettel arra, hogy bármelyikük lehetett az igazi.

Éppen a maradék képeket néztem át a 9E osztályról, amikor beugrott egy értesítés az Instáról, ami szerint új üzenet érkezett. Méghozzá a titkos profilunkra. Aztán egy kép. Majd még egy. És egy újabb.

– Mi a... – húztam össze a szemöldököm, és bár oldalvást ülve a széken senki nem láthatott rá a telefonomra, azért a biztonság kedvéért felpillantottam a készülékből, mielőtt megnyitottam volna az X Instát. A termünkben a szokásos első óra előtti hangulat és állapot uralkodott, akik már beértek, a helyükön ülve ettek, telefonoztak, vagy a padra hajtott fejjel aludtak. A mellettem ülő Niki a székén hátradőlve, félig fekvő pozícióba lecsúszva ült, és a kezében fogott telefonján pörgette a TikTokot, egy másodpercnyi időt adva minden videónak arra, hogy meggyőzze, különben már tovább is nyomott.

Az általános csendélet láttán meggyőződtem arról, hogy az égvilágon senki nem foglalkozik semmivel magán kívül, úgyhogy nyugodtan rányomtam az Instára, és megnyitottam az X profilra kapott üzenetet. Doni megnyitott válasza felett ott volt az új beérkező, amire kíváncsian rákattintottam és rögtön megjelent előttem az egyoldalú beszélgetésfolyam, ami a küldő egymás utáni négy üzenetéből áll. Egy szöveges, majd három kép. A szemöldökömet kérdőn felvonva a tekintetemet automatikusan az első érkezettre szegeztem,

majd miután elolvastam, unottan forgatva a szemem sóhajtván konstatáltam, hogy hurrá, nekem is megvolt az első találkozásom egy trollal. A megkeresés ugyanis így szólt:

„Igen. Nekünk kell segítség. Kicsit szorult helyzetbe kerültünk. Légyszi, valaki szabadítson ki minket. Help! HELLLLPPPP” – állt az első üzenetben, amit három fotó követett, amin négy 11C-s srác látható a tesiterem szertárjában, a medicin- és gumilabdákkal telepakolt hálóba belemászva, mindannyian olyan fejet vágva, mintha beszorultak volna és nem tudnának kijönni. Mind a négyüket ismertem látásból, vagyis inkább megjegyeztem őket arról, hogy híresen hülyék. Ahogyan ezt az elküldött képeik is bizonyították. Nagy valószínűséggel az történt, hogy éppen átöltöztek tesire, amikor felfedezték a matricát az öltözőben, és a felirat láttán – „Írj, ha bármiben segítség kell” – valamelyikük agyából kipattant az ötlet (gyanítom, hogy annak, amelyik a fotón két kézzel kapaszkodik a hálóba, és nyitott szájjal próbálja kiharapni), hogy poén lenne, ha ilyen képeket küldenének a segítséget felajánló matricán feltüntetett Insta-profilnak.

Hát ennyi, ezzel nem volt teendő, úgyhogy miután megnéztem a fásasztó képeket, visszaraktam olvasatlanba az üzenetet, hogy a többiek is észrevegyék, majd a csengetés hallatán elraktam a telefonom, és előszedtem a füzetem, miközben gondolatban visszatérve az eredeti problémához elhatároztam, hogy átmegyek szünetben a 2. épületbe, és megnézem magamnak azt a 9E osztályt. És főként Donit.

Igen, ez volt a tervem, de az első szünetben a teremben ragadtam, mert át lehetett nézni a múlt órán írt töri

témazárót, esetleges pluszpontok reményében. Mivel nekem hármas lett, maradtam, és összelapátoltam félpontokból annyit, amennyivel kiszenvedtem a négyes alát, amit végül át is írt a tanár. Emiatt viszont lemaradtam az első szünetről, de a másodikban már átmentem a 2-es épületbe, és megkerestem a 9E termét. Ami viszont töküres volt, a nyitott ajtón behajolva csak a padokat és székeket láttam, senki nem volt a teremben. Ahogy a következő szünetben sem. Nagyon úgy tűnt, hogy az osztály nincs ma a Deákban, de mivel nem akartam ezzel kapcsolatban kérdezősködni, nehogy feltűnő legyen, inkább vártam ebédszünetig, tudva, hogy Mirkó diákkörösként gond nélkül hozzáfér az ilyen jellegű adatokhoz és információkhoz.

– Aha, a teljes kilencedikes évfolyam „szedd magad” almaszüreten van ma a biológiatanárukkal – nézett a mindenféle szuperhőssel telematricázott laptopja képernyőjére.

– Ó tényleg – jutott eszembe a szezonális őszi program, mert anyu is mostanában viszi a saját osztályát. Egészen pontosan holnap. – Jó, és megnéznéd nekem a 9E közelgő programjait, hogy tudjak róla? – kérdeztem.

– Persze – felelte Mirkó és az ölében fogott laptopon pötyögött, miközben az üres, használaton kívüli könyvtár csendjét megtörte az egyre közelebbről hallatszódó cipőkopogás. Pár pillanattal később Barbi állt meg az utolsó két polcsor között.

– Sziasztok – köszönt. – Mi a helyzet? – sétált oda hozzánk, és megállva mellettem ő is a Mirkó ölében tartott laptopjára nézett.

– Nézzük a kilencedikesek programjait – feleltem.

– Aham – bólogatott, és félrepillantva észrevette az asztalra kirakott szellem cupcake-et.

– De jó, ez micsoda?

– Süti. Az egyik a tiéd – feleltem oda sem nézve.

– Tényleg? – lepődött meg.

– Aha, hoztam mindenkinek – közöltem természetes stílusban.

– De kedves vagy. Köszönöm – vett el egyet, és a rövid szoknyáját rutinos mozdulattal maga alá igazítva leült a székre, majd vidáman bontogatta le a szellemsüti oldalán lévő papírkát, mi pedig Mirkóval még mindig a laptopot néztük.

– Semmi nincs a közeljövőben – mondta végül. – A mai almaszedés volt az utolsó beírt osztályprogram az őszi szünetig.

– Óriási. Így igazán könnyű lesz Doninak társaságot keresni – állapítottam meg kelletlenül. – Azért az órarendet átdobod? Az jól jöhet – kértem, miközben Benedek is megjött, aki egy fehér hoodie-ban, kék farmerben és fekete-fehér sneakerben lépett be a két polcsor között, majd lazán körbeköszönt a társaságon és az egyik szabad szék felé lépett. Az érkezése okozta kisebb huzat megmozdította a polcokat takaró fóliát, ami így lágyan hullámozott a könyvek előtt. Ahogy elment előttem, azonnal megcsapott az illata, ugyanaz, ami a blézerem ujján is érezhető volt. Épphogy kiment reggelre az orromból, most újra belekúszott.

– Szia – köszöntünk vissza neki. Benedek lerakta a táskáját az asztalra, majd észrevette az egyedül árválkodó

szellemsütit, és összeráncolta a szemöldökét.

– Az utolsó a tiéd – szóltam, amire kérdőn felém pillantott, én pedig megerősítőn helyesletem.

– Kösz – fogta meg, és az asztalra felülve maga elé emelte, majd szórakozottan lebontotta az oldaláról a sütipapírt, és megkóstolta. A harapást követően pár pillanatig gondolkodott, majd bólogatva felém pillantott és egy „ez jó” arckifejezéssel illette, amire csak mosolyogva helyesletem egyet, aztán Mirkó felé fordultam, aki szólt, hogy fogadjam el a telefonomon, amit küld.

– Kösz, megvan – biccentettem, majd Benedekhez fordultam. – A 9E-s órarend.

– Ja, a kiskölyöké – értette meg azonnal.

– Igen – bólogattam. – Olvastátok, mit írt?

– Persze – felelték egyszerre.

– Gondoltam, mielőbb ráállok, hátha még időben vagyok, és menthető a helyzet. Nem egyszerű dolog kilencedikesként nem találni a helyed – jegyeztem meg, majd látva a többiek kérdő tekintetét, magyarázatképpen hozzátettem: – A szüleim akkor váltak, úgyhogy emiatt kicsit elcsesződött a deákos rajtom, mert nem voltam szociálisan túlságosan nyitott, amitől sok dologból kimaradtam és sok dologról lemaradtam. Utólag kellett behoznom a lemaradást, a második félévtől – meséltem, aztán, hogy ne sajnálkozzunk rajtam, gyorsan visszatereltem a témát. – Szóval tudom, milyen ez most Doninak – mondtam. – És remélhetőleg segíteni is tudok – fűztem hozzá.

– Van valami koncepciód? – érdeklődött Benedek.

– Hát... – tártam szét a kezem. – Első körben megpróbálom

távrolról megismerni valamennyire, egyáltalán, hogy hogy néz ki, aztán hogy mi érdekli, mit szeret, és ezek alapján hol lehetne a legnagyobb eséllyel társaságot találni neki – mondtam. – Esetleg barátokat – tettem hozzá reménykedve. – Ez a terv – avattam be őket.

– Oké – felelte Benedek. – Szólj, ha kellünk.

– Rendben. De kezdésnek egyelőre csak megyek kémkedni – közöltem, amire mindhárman helyeslően bólintottak, én pedig ösztönösen elfojtottam a mosolyom azon, hogy ez egy olyan kör, ahol egy ilyen mondat teljesen normálisnak számít, sőt. A legnagyobb egyetértést eredményezi.

A következő pillanatban mind a négyünk telefonja egyszerre jelzett értesítést a csendes könyvtárban. Ez a közös profilunkat jelentette, úgyhogy mindannyian egyszerre nyúltunk a készülékünkért. Benedek az asztalon ülve ráérősen felemelte a maga mellett kijelzővel lefordított telefont, Barbi a széktámlájára akasztott táskájához nyúlt, Mirkó a lábát kinyújtva kihálászta a farmerének zsebéből, én pedig felfordítottam magam felé a tenyerem, amiben addig fogtam a telefonom, és kérdőn néztem rá a kijelzőre. Az értesítés az Instagramról érkezett, az X profilunk kapott újabb üzenetet, amit megnyitva elkerekedett a szemem. Mert az új üzenet a reggeli labdatartóhálós képet küldő négy fiú egyikétől jött. Név szerint adicsorba profiltól, vagyis Csorba Ádámtól. Csakhogy a reggelivel ellentétben az újonnan érkezett üzenet teljesen más hangnemet ütött meg. Ebben már nyoma sem volt hülyülésnek, vagy trollkodásnak, sőt, egészen normálisnak tűnt. És legfőképpen olyannak, mint aki nem tud kihez fordulni valamivel kapcsolatban.

„Amúgy ez tényleg frankó? Tudsz segíteni?” – szólt az üzenete, amin elcsodálkozva vontam fel a szemöldököm. Hoppá.

– Oké, ez a reggeli hálós képet küldő fiúk egyike – jelentettem ki.

– Igen – helyeselt Mirkó is, aki hozzám hasonlóan a srácok évfolyamtársaként szintén tudta, kiről van szó.

– Aha, látom – nézte meg Benedek. – És ezúttal külön írt – tette hozzá, ellenőrizve, hogy a reggelihez képest különböző profilról jött az üzenet. Azt a társaság egy másik tagja küldte. Ezt pedig ő. A sajátjáról.

– Ez mit jelent? – kérdezte Barbi, mire mind elgondolkodtunk.

– Hát igazából két eset lehet – vetette fel Benedek. – Vagy kíváncsiak, hogy amúgy normális üzenetre válaszol-e nekik valaki a profilról, és bepróbálkoztak az egyikük nevében – vázolta fel az első verziót. – Vagy...

– Vagy reggel belement a haverjaival a hülyülésbe, és elkészítette velük a hálós képeket, de igazából nagyon is izgatja a matrica üzenete, és hogy valós-e, mert egyébként segítség kéne neki – fejeztem be.

– Igen – helyeselt Benedek. – Már csak azt kéne tudni, a kettőből melyik történt.

– És ezt hogy fogjuk kideríteni? – meresztgette a szemét Barbi.

– Attól függ. Roni, Mirkó, ti ismeritek őket? – kérdezte Benedek, felváltva nézve ránk.

– Én nem igazán. Párszor voltunk velük összevonva, de ennyi – ráztam meg a fejem. – Igazából annyit tudok róluk,

amennyit mindenki. Répa... – mondtam.

– Milyen répa? – kérdezte Barbi furán.

– Tavaly ők voltak bolondok napján a répajelmezések – szólt Mirkó.

– Jaj, oké, tudom – ugrott be Barbinak is. – Így már nekem is megvan. A négy életnagyságú répa – emlékezett.

– Igen, ők azok – erősítettem meg.

– Emlékszel? – szólt Barbi Benedeknek.

– Igen – biccentett ő is. Azért az minden deákosnak megmaradt, amikor tavaly április elsején négy répa rohanguált a suliban.

– Még DDK-s ügy is lett belőle – mesélte Mirkó. – Mert néhány tanár nehezményezte, hogy nem ültek le az órán, mert a jelmezekben csak állni tudtak, és emiatt kérték a szaktanárokat, hogy módosítsák a Deák házirendjét erre vonatkozóan. A Diákkör azonban ellenkezett, és az egyikük, khm-khm – mutatott magára. – Írt egy beadványt az igazgatóságnak, amiben hosszasan fejtegette, hogy mégis mikor legyenek bolondok a diákok, ha bolondok napján nem lehetnek? Természetesen bizonyos normákon belül, amibe a répajelmez még beletartozik, mert nem ártalmas, sértő vagy zavaró. Esetleg nem mindenkinek vicces, de ez ugye szubjektív. Az érvelésem elég meggyőzőnek bizonyult, mert a hatására elutasították a házirend-módosítás javaslatát... Nem akarok nagyozolni, de ezáltal nekem köszönhető, hogy az év egy napján továbbra is lehet óriásgyümölcsnek és zöldségnek öltözni a Deákban – büszkélkedett. – Csak gondoltam, tisztázom, mielőtt ezt is Bojtor Petinek tulajdonítják – grimaszolt.

– Hidd el, akármikor másnak lenne hálás egy nagy banán, szólni fogunk, hogy neked köszönje – ígérte meg Benedek, amire ösztönösen elfojtottam a nevetésem, miközben Mirkó elégedetten bólintott.

– Köszönöm.

– Megbeszéltük – zárta le Benedek, majd megragadva az alkalmat vissza is terelte a témát. – Szóval az üzenet...

– Ja igen – jutott eszébe Mirkónak is, hogy eredetileg miről van szó, óriásrúpákon és Bojtor Petin túl, majd lepillantott a kezében tartott telefonra, és újra elolvasta. – Fú nem tudom. Azért egymás után ez a két külön profilról kapott üzenet elég meredek. Reggel még hülyül, ebédszünetre már segítséget kér. Nem tudom, kicsit szívatás szagú a dolog – húzta el a száját.

– Érdekes, én pont az ellenkezőjét gondolom – szóltam elgondolkodva.

– Hogy? – néztek rám.

– Gondoljatok bele. Oké, hogy mi bizalmatlanul állunk hozzá, de nézzétek meg az ő üzenetét. Ő duplán annak tűnik ezzel az „Amúgy ez tényleg frankó? Tudsz segíteni?” kérdéssel. Teljesen bizonytalan, szkeptikus, de valahogy mégis reményteli. Szerintem ez egyértelműen arra utal, hogy...

– Tényleg segítség kell neki – fejezte be a gondolatom Benedek.

– Igen – néztem rá, mert akárhogy töprengtem, arra jutottam, hogy nagy valószínűség szerint a haverjaival a közös poénkodás közben már arra készült a srác, hogy külön is ír, hátha tényleg működik az oldal. – Amúgy pedig – tettem

hozzá. – Egyelőre csak neki van veszítenivalója, ő ír névvel, és a saját, valós profiljával. Ne feledjétek, hogy mi anonimok vagyunk, egy X a nevünk és egy smiley a profilképünk. Neki ez már ettől is rizikósabb.

– Ezt én is így látom – helyeselt Benedek.

– Oké, engem meggyőztetek, legyen – fogadta el Mirkó. – Válaszoljunk neki. Legalább annyira, hogy megnézzük, mit akar, aztán eldöntjük, mi legyen.

– Barbi? – kérdezte Benedek a hűgától.

– Felőlem is mehet a válasz – bólintott Barbi.

– Jó – oldotta fel a kijelzőjét Benedek. – Akarja valaki? – ajánlotta fel a válaszadást.

– Csináld csak – mondta Barbi, és Mirkó is lemondón feltette maga előtt a kezét, én pedig, mivel Doni ügyét vittem, értelemszerűen nem is voltam benne a kalapban.

Valamennyien a telefonunkon néztük Benedek elküldött választát, ami így szólt:

„Igen, frankó. Megpróbálok segíteni. Mi a gond?”

A válasz pár másodperc múlva olvasottá vált, ami alapján rajtunk kívül a Deákban valahol máshol ebédszünetet töltő Csorba Ádám is benne volt az üzenetben.

– Láttá – tátogta Barbi hangtalanul, mintha csak lett volna ott bárki is rajtunk kívül.

Néma csendben, valamennyien a saját telefonunkat magunk előtt tartva figyeltük a megnyitott üzenetet, ahol éppen egy teljes perce nem történt semmi, azóta, hogy Csorba Ádám elolvasta Benedek választát, úgyhogy feszült várakozással telt az idő, miközben a néma csendet egy hirtelen roppanó hang törte meg, amit további hangos

recsegés követett. A telefonom mögül kihajolva kérdőn néztem Mirkóra, aki izgalmában bekapott egy chipset, és azt fogyasztotta el hangos ropogtatással.

– Sajtos Lay'st? – kínálta körbe a zacskót, amire hozzám hasonlóan Barbi és Benedek is megrázta a fejét, majd mindannyian visszaneztünk a kijelzőnkbe, ahol az előző állapothoz képest változás történt. Ugyanis Csorba Ádi éppen írt.

A kiírást meglátva kissé szétnyitottam a számat, és szemkontaktust keresve felváltva néztem a többiekre, akik szintén felpillantottak a telefonjukból, majd a következő másodpercben egyszerre néztünk le a készülékeinkbe, mert mindannyian megkaptuk a választ.

„Hát haver, van egy csaj” – kezdte, amire automatikusan elmosolyodtam, és bár addig is majdhogynem biztos voltam abban, hogy a haverjaival közös trollkodás után külön írt üzenet azt jelenti, hogy Csorba Ádinak tényleg van problémája, a magyarázatának elejét meglátva már semmi kétségem nem volt afelől, hogy ezúttal nem szórakozik. Hanem szerelmes.

Az üzenete így folytatódott:

„Szóval van ez a csaj, akivel az utóbbi időben elég sokat üzengetünk, minden este, elég hosszasan. Néha én írok, néha ő, kiegyenlített a dolog, ezzel nincs gond, meg úgy minden nagyon adja, tetszik is rendesen, és tudom, hogy ő is bír, viszont nem tudom, hogy ez most mi. Haveri kapcsolat, vagy több is lehet? És a szívás, hogy nem tudom, hogy kérdezzem meg, mert lehet, hogy neki egyértelmű. Nekem meg marhára nem. Mondja, hogy jól érzi magát velem, meg

hogy mindig megnevettetem, és hogy mennyire bírja bennem, hogy nem komolykodom, meg hogy laza vagyok, emiatt meg főleg nem tudhatja, hogy görcsölök. De ha ez friendzone, abba nem akarok lenni vele, viszont beégni sem akarok, hogy többet gondoltam, miközben nincs köztünk semmi, csak beleképzeltem. Az idei és a jövő teljes tanév még túl sok arra, hogy szívják a véretem a haverjaim, amúgy is szétprankeljük egymást mindennel, egy ilyet, hogy benéztem egy csajjal való kapcsolatam, nem adhatok a kezükbe, mert kinyírnak vele. Úgyhogy ezt kihagynám, ha lehetne. Nem tudom, jó lenne, ha valaki megmondaná, van-e a csajnak más is a képben, mert azt sem tudom, hogy egyáltalán csak velem beszél-e... Meg az is jó lenne, ha tudnám, mit akar. Szerinted?”

Az üzenetet elolvasva összenéztünk Barbival, és egy elfojtott mosollyal nyugtáztuk, hogy ez azért aranyos, főleg, hogy egy olyan srácnak vannak ilyen dilemmái, aki kifelé teljesen mást mutat. Valaki, aki képes répajelmezben suliba menni, de nem meri megkérdezni egy lánytól, hogy merre tartanak, az mindenképpen cuki.

Közben Benedek visszaírt neki, úgyhogy mind lenéztünk az üzenetre.

„Oké, segíték kideríteni. Ki a lány?”

Ádi rögtön elolvasta, azonban nem válaszolt azonnal, hanem többször elkezdett írni, de egyiket sem küldte el, hanem mindig visszatörölte, és újra kezdte. A vacillálása szemmel látható volt, úgy tűnt, ő maga sem tudja, mitévő legyen, már csak egy lépés választotta el, hogy teljesen kiadja magát, amitől hirtelen megijedhetett és bizalmatlanná vált.

„Hallod, én leírom, de ha megszívatsz, és ellenem fordítod...”

Írta vissza, az üzenete alatt pedig azt jelezte az Insta, hogy újra ír, ami alapján folytatta volna a kétségbeesett kapkodást, de Benedek megelőzte, és leállította a félelmében fenyegetőző tizenegyediket.

„Nem szívatlak, és nem fordítom ellened. Nyugodtan leírhatod a nevet, semmi nem fog kikerülni ebből a beszélgetésből. De ehhez én is kérek valamit.”

A visszafordított fegyver azonnal összezavarta Ádit, aki máris reagált rá.

„Mit?”

Az üzenetet látva Benedek alig láthatóan elmosolyodott, és egy amolyan „megvan” stílusban helyeselt egyet, miközben válaszolt neki.

„Hogy te is tartsz titokban?”

„Meglesz” – érkezett a válasz azonnal, ami bizonyította, hogy elnyertük Csorba Ádám bizalmát, aki így, hogy neki is ígéretet kellett tennie, kiegyenlítettnek érezte a felállást, ami után habozás nélkül küldte el a kért nevet.

„Víg Dalma”

„Oké. Hamarosan jelentkezem” – zárta le Benedek a beszélgetést, és a telefonját az ölébe ejtve szólt körbenézve.

– Akkor nézzünk utána Víg Dalmának.

– Folyamatban – reagálta Barbi azonnal, aki hozzám és Mirkóhoz hasonlóan már bele is vetette magát a nyomozásba. Merthogy nem igazán tudtuk, kiről van szó.

– 11B-s – mondta Mirkó a laptopja képernyőjén kapkodva a tekintetét.

– Megvan az Instája. Az egyik barátnőm együtt jár egy 11B-szel, akinek az ismerősei között megtaláltam Dalmát – közöltem a telefonom kijelzőjén pörgetve Víg Dalma oldalát.

– Ööö. Táncol, a cipője és ruhája alapján valamiféle balettcsoporthoz. Ezen kívül sűrűn jár Starbucksba a barátnőjével, Taylor Swift rajongó, és nagyon jó a fülbevalója – néztem át a képeit.

– Az fontos? – ráncolta össze a szemöldökét Mirkó.

– Az ügy szempontjából nem, de rögtön kiszúrtam. Nézd, Barbi – fordítottam felé a telefonom.

– Ú, tényleg marha jó – helyeselt azonnal. – Volt egy hasonlóm, de elhagytam a felét – mesélte, amire Benedek és Mirkó tanácstalanul összenéztek, miközben mi Barbival megbeszéltük a dolgot, aztán a telefonomat visszafordítva magam felé folytattam a stalkerkedést Víg Dalma profilján.

– Mást nem igazán látok, háromszáz profilt követ, öt hétszáznégyen követik, a kommentjei jellemzően a barátnőitől érkeznek, a szokásos „szépség”, „gyönyörű” dicséretetek, és millió emoji, a leggyakoribb rózsaszín szív és balettcipő. Az utolsó tíz képének lájkolói között ott van Csorba Ádám, de vannak ott más fiúk is – néztem át gyorsan. – És... Az Insta ennyi.

– A TikToka ennél jóval specifikusabb – találta meg Barbi Víg Dalma oldalát. – Tánc, tánc és tánc – mondta. – Főleg próbákon készült videóik vannak feltöltve, jó nagyot mennek, húsz- és százezer közötti átlag megtekintéssel. Itt a követője is több, mint az Instán, harminchétezer. Barátnak vagy kapcsolatnak a TikTokon sincs nyoma, szóval ha beszél is mással, az maximum azon a szinten lehet, mint Csorba

Ádámmal.

– Oké – bólogatott Benedek, feljegyzetelve a telefonjába a fontosabb dolgokat, majd összehúzta a szemöldökét. – Roni, meg van jelölve az Instán a tánciskola helyszíne? – kérdezte.

– Nézem – mentem vissza az egyik tükör előtt kecsesen pózoló képhez, és rákattintva megnéztem a helyszínt. – Igen, az Andrásyn van – feleltem. – BJS. Belvárosi Jazzbalett Stúdió. Van oldala, átdobom a linket – nyomtam az airdropra.

– Köszí – fogadta el Benedek, ami után megjelent a telefonján az elküldött oldal. – Fent van rajta az órarend. Jó, ezzel nem lesz gond, utána nézek – állapította meg, és a betört mintájú háttérképén megnézve az időt felállt a székről. Vége lett a szünetnek.

A vállunk felett visszanezve Benedek és én is ellenőriztük, hogy semmit nem hagytunk-e magunk után, majd a ránk váró Barbihoz és Mirkóhoz léptünk, és együtt indultunk a lezárt könyvtár kijárata felé, a nagy méretű ablakok előtt elhaladva, aminek üvegére egy-egy hirtelen széllelés ráfújta a lehullt, megbarnult faleveleket.

Az ajtóhoz érve elsőként Mirkó távozott, mert neki még át kellett öltözni tesire, aztán én következtem, és intve egyet Barbinak és Benedeknek kiléptem a résnyire kinyitott ajtón, majd az üres folyosón végigsiettem a lezárt területet jelző felfüggesztett fóliáig, ami mögül kilépve feltűnés nélkül besorakoztam az udvar felé tartó diákok mögé.

Az 1-es épületbe visszaérve vettem egy üdítőt az automatában, majd a kis lengőajtón át benyúlva kivettem a palackot, miközben félrefordítottam a fejem és láttam, hogy

Barbi is visszaért az épületbe. Szembekerülve egymással úgy mentünk el a másik mellett, mint két idegen, majd ő lefordult a földszinti folyosón balra, én pedig elindultam felfelé a lépcsőn. A másodikon jártam, amikor megszólalt a csengő, úgyhogy sietősebbre vettem a negyedikig, ahol a tipikus becsengetés utáni állapot uralkodott, amikor a tanulók még a tanár érkezése előtt rohannak vissza a terem felé a folyosón, vagy dugják ki a fejüket az ajtón, hogy ellenőrizzék, jön-e már a pedagógus.

A folyosón sietősen haladva a lányvécéből éppen kimentem két tizedikes lány, akik majdnem belém ütköztek, majd vihogva kikerültek egy „bocs-bocs” megjegyzéssel. A lányok attól tartva, hogy elkésnek az órától, egymás kezét fogva futottak a termük felé, folyamatosan nevetve valamin. Egy pillanatra megállva hátranéztem Laura és Fanni után, és a két kibékült lányt látva, akik között szemmel láthatóan újra szent volt a béke, ösztönösen elmosolyodtam, majd mivel meghallottam a lépcsőn felfelé igyekvő tanár lépteit, visszafordultam, és a lezárt ügyművet a hátam mögött hagyva megindultam a termük felé, azzal a tudattal, hogy újabb két aktív esetünk van. Egy Benedeknél, egy pedig nálam.

Donit másnap láttam először. Vagyis másnap tudtam először, hogy ő az. A kilencedikesek csütörtöki almaszedése után pénteken már újra minden osztály jelen volt a Deákban, úgyhogy reggel azzal a tervvel indultam el, hogy megkeresem a segítségre szoruló kilencedikest és felmérém a terepet, hogy mit lehet kezdeni vele.

– Jó szórakozást – köszöntem el reggel anyutól, aki bár általános iskolásokat tanít, pedagógusként nagyjából mindig ugyanazok a külsős programlehetőségei, mint az összes többi iskolának, úgyhogy az almaszedős szezont ő is kihasználta, hogy kirándulni vigye az alsósait.

– Biztos, nem jössz? – kérdezte sokadszorra. – Igazolom a mai napod – ajánlotta fel, tudva, hogy mindig is szerettem az ilyen messzebbi helyszínen lévő, természetközeli kirándulásokat, tekintettel arra, hogy belvárosi gyerekként almát maximum csomagban, nem pedig fán látok.

– Nem, köszönöm, de kihagyom – fogtam meg két kézzel a nyakamban lévő fejhallgatót, és egy mosoly kíséretében feltettem a fejemre a fülest, majd előszedtem a zsebemből a telefont, hogy elindítsam rajta a zenét.

– Szóval nem lógod el a mai napot – fürkészett gyanúsan.

– Nem.

– Úgy sem, hogy igazolom.

– Mmm-mmm – ingattam a fejem.

– Van valami fontos dolgotatod ma? – kérdezte.

– Semmi.

– Akkor...

– Csak szeretnék ma suliba menni – feleltem egyszerűen.

– Ez a beszélgetés kezd aggasztó lenni – vágta rá automatikusan a természetellenes válaszomat hallva, amire elnevettem magam.

– Semmi, csak szívesebben élek az igazolt lógás lehetőségével olyankor, amikor mondjuk valamit meg akarok úszni. De a mai csak egy laza péntek – érveltem, miközben odahajolva anyuhoz adtam egy puszit búcsúzóul és a lakásból kilépve a lépcső felé indultam. Azt mégsem mondhattam, hogy ma muszáj bemennem a suliba beazonosítani a titkos társaságunkat felkereső, segítségre szoruló diákot, akinek én vállaltam az istápolását, és ígéretet tettem, hogy segíték megoldani a szociális problémáját. Ennél egyszerűbb volt egy másik alkalomra hivatkozva talonba tenni az igazolt hiányzásomat.

A reggeli kissé szeles, de napsütéses októberi időben összegomboltam magam előtt az egysoros őszi kabátomat, amihez kék farmert és egy testhezálló barna pulcsit húztam, aminek hosszú ujjrésze félig takarta a kézfejem. A középén elválasztott hajam két oldalról hátravezetve magas copfba fogtam, ami jó döntés volt, mert a hirtelen feltámadó szellőkések hatására a Deák melletti pékségben majdhogynem minden lány az összekócolódott haját rendezgette sorban állás közben.

A sütőtökös lattémat felkapva a pultról kiindultam a pékségből, és zenehallgatás közben megnéztem a telefonomon a lementett képet.

A 9E órarendje alapján Doniék első órája matek volt a saját termükben, ezért a Deákba beérve automatikusan

áthaladtam az 1-es épületen, és átmentem a 2-esbe. Az emeletre felérve besétáltam a folyosón, de nem álltam meg a 9E ajtaja előtt, hanem kicsit továbbmentem, majd a folyosón lévő hatalmas ablak párkányára felülve várakoztam, a lehető legközömbösebben reagálva az érkezőkre, épphogy csak felfelpillantva a telefonomból. Ez korábban hiába vált be, ezúttal nem volt annyira jó ötlet, mert a saját épületünk saját emeletén már megszokták, hogy gyakran láthatnak így, a 2-es épület második emeletén viszont újdonság voltam, soha nem láttak még ott korábban, ami miatt akaratlanul is vonzottam a tekinteteket. A nagy iskola jellemzője, hogy létezik egy úgynevezett folyosó-ismeretség. Amikor függetlenül attól, hogy nem vagytok beszélőviszonyban, sőt, talán még egy szót sem váltottatok egymással soha, tudjátok, hogy a folyosón látjátok egymást, sőt azt is, hogy pontosan hol. Nem sok zivet zavar, de ez egy létező jelenség. És ha van folyosó-ismeretség, akkor természetesen van ennek egy ellenkezője is. A folyosó-idegenség. Az, amikor idegent látsz a saját, megszokott környezetben, a saját folyosódon, valaki olyat, aki nem szokott ott lenni. És az rögtön feltűnik. Én pedig nem számolva ezzel, ebbe szaladtam bele a 2-es épület folyosóján, ahol hiába ültem fel az ablakpárkányra úgy, ahogy a saját helyemen szoktam, az 2-es épület második emeletén egyszerűen kitűntem, és idegenként vizslatott minden érkező. Hiába nyomkodtam a telefonom, vagy próbáltam természetesen viselkedni, mindenki kérdőn nézett, úgyhogy egy-két kínos mosoly és visszaköszönés után beláttam, hogy ez így nem fog menni, túl feltűnő vagyok, úgyhogy gyorsan leugrottam a párkányról, és elmentem

onnan, kikerülve a szemből érkező kilencedikes diákokat, akik időközben elkezdtek a termük felé szállingózni.

– A francba – sziszegtem a hajamba túrva, és kelleltenül beláttam, hogy mehet a kukába az ötletem, miszerint majd a folyosón ráérősen megvárom a 9E-seket, és egyesével megnézve magamnak őket megpróbálom kiszúrni közülük Donit. Sajnos a folyosó-idegenséggel nem számoltam, úgyhogy újra kellett terveznem.

A lépcsőhöz érve a lefelé vezető oldal helyett a felfelé vezetőhöz mentem, és néhányat fellépve rajta leültem az egyik lépcsőfokra, miközben a térdemre könyökölve gondolkodtam a megoldáson.

Oké. Hogy találsz meg valakit anélkül, hogy észrevenné? Ha nem tudod, hogy néz ki? Ha nem kérhetsz meg valakit, hogy mutassa meg? Ha nem üvöltöthet el a nevét hangosan, hogy megnézd, ki figyel rá oda? Ha nem üzenhetsz neki, hogy menjen oda valahova, ahol te nem jelensz meg, csak odacsalog, hogy megnézd magadnak? Hogy keresed meg, ha ezek a lehetőségek mind kizártak?

Márpedig kizártam őket, vagy, mert kockázatosnak tűnik (valaki biztos észrevenné, hogy ki üvöltött egy nevet teljesen indokolatlanul), vagy pedig bizalmatlanságot eredményezne, amit szintén nem rizikózhattam meg. Persze az lenne a legegyszerűbb. Csak ráírnék Instán, hogy legyen valamikor valahol. Sőt. Akár most is írhatnám neki, hogy jöjjön ki a teremből. Biztosan megtenné. És utána? Kijön, aztán? Megírom neki, hogy „bocs, téves volt”? Vagy, hogy „semmi, ne foglalkozz vele”? Nem, egy ilyennel eljátszanám a bizalmát, ami tekintve, hogy mennyire nyögvenyelősen

üzente meg, így is komoly kihívások elé állíthatta. Nem szúrhattam el. De akkor mégis hogy találjam meg? Csak nem mehetek be az osztályába felolvasni a névsort... A megoldáson töprengve két kézzel könyököltem a térdemen, majd az utolsó, egyébként szarkasztikus megjegyzésem megakadva jobban belegondoltam a dologba, és felvontam a szemöldököm. Mert ha én nem is, valaki igen.

A következő pillanatban megnéztem a karórámon, hogy mennyi idő van még becsengetésig, aztán előkaptam a telefonom, és sietősen beírtam a csoportchatbe.

Roni üzenete: Kéne egy kis segítség.

Az üzenetem alatt rögtön megjelent Benedek, Barbi és Mirkó ikonja is, ami alapján már látták is.

Barbi üzenete: Melyiküinktől?

Mirkó üzenete: A fejemet rá, hogy a DDK-stól.

Roni üzenete: A DDK-stól.

Benedek üzenete: :DD

Barbi üzenete: :D

Mirkó üzenete: Valahogy sejtettem. Mit néztek meg?

Roni üzenete: Ami azt illeti, személyes fellépésre lenne szükség. A 2-es épület második és harmadik emelet közötti lépcsőn vagyok.

Mirkó üzenete: Indultam.

Benedek üzenete: Minden oké, Roni?

Roni üzenete: Aha, csak befuccsolt egy ötletem, úgyhogy improvizálok.

Az üzenetet Benedek belájkolta, én pedig a telefonomat az ölembe ejtve végigvettem, hogy legyen. Mire Mirkó megérkezett, már kitaláltam.

A becsengetést hallva nyugodtan ültem tovább a lépcsőn, miközben a diákok sietve befordultak a nyitott ajtókon a saját termükbe, és a kiürült folyosót látva bólintottam egyet Mirkónak, aki tőlem pár méterre állt, és a laptopját a fél karjában fogva felnyitotta a tetejét, majd a jelzésemre ellépett a helyéről, és farmerben, Joker és Batman verekedését ábrázoló pólóban, és egy arra rávetett, kigomboltan hagyott hosszú ujjú ingben indult el a folyosón. A nyitott ajtók előtt elhaladva sűrűn nézett rám vissza, majd, amikor a 9E terme elé ért, egy „állj!” mozdulattal mutattam, hogy oda kell bemennie, amire tudomásul véve biccentett egyet, majd befordult az ajtón, és megköszörülve a torkát rászólt a kilencedikesekre.

– Sziasztok, egy kis figyelmet szeretnék kérni. Gyárfás Mirkó vagyok a DDK-tól. A megszaporodott késések miatt küldtek, hogy tartsak egy névsorolvasást, úgyhogy aki hallja a nevét, tegye fel a kezét. Kösz – hallatszott ki Mirkó hangja, amit követően neki is kezdett a laptopjáról olvasott névsornak. – Ambrus Kata. Bella Orsolya. Boróka Dávid – sorolta, amire egy-egy halk „jelen” vagy „itt vagyok” válasz érkezett. Közben én a lépcsőfokon ülve előrehajolva figyeltem a folyosó végét, hogy megjelenik-e a szaktanár, azt hallgatva, ahogyan Mirkó folyamatosan sorolja a neveket. – Gellér Panka. Gerendás Bálint. Gladán Levente...

A folyosó végén ekkor feltűnt a tanár, aki a 9E-hez indult, és a csendessé vált épületben kopogó léptekkel közelített felém. A cipőkopogásán túl csak Mirkó hangja hallatszódott visszhangozva a nyitott ajtón át, ahogyan a kilencedikesek termében olvasta a névsort. Már a G-nél tartott. Donát

vezetékneve H. Héja.

– Gyerünk – suttogtam.

– Goboly Benett – hallatszott Mirkó. Még mindig G. Basszus. A tanár meg egyre csak közeledett.

– Habai Kitti – olvasta Mirkó, mire a szememet forgatva reagáltam arra, hogy végre áttértünk a H betűre.

– Harkály Lotti.

– Ne, ne, gyerünk már – drukkoltam, és a lépcsőkorlát résein át néztem, ahogy a tanár elhalad előttem, és befordulva a folyosóra a terem felé tart.

– Hágner...

– Basszus – pattantam fel a lépcsőről izgalmamban. Másodperceim voltak, hogy jelezsek Mirkónak, mert már majdnem odaért a teremhez a tanár.

– Héja Donát – mondta ki végre, amire megmerevedtem, és a telefonomat a kezemben fogva vártam a választ. Semmi hang. – Héja Donát – ismételte meg, miközben én a kijelzőn az üzenet elküldéséhez közelítettem az ujjamat, és két milliméterrel felette megállítottam, egy utolsó esélyt adva. – HÉJA DONÁT – ismételte meg Mirkó hangosabban, amire felhangzott egy halk, erőtlen válasz.

– Jelen.

Én pedig abban a pillanatban rányomtam a küldésre, aminek hatására Mirkó a megbeszéltek szerint azonnal abbahagyta a felolvasását, és így szólt.

– Jó, ma H-ig ellenőriztem, a többit majd máskor – közölte az osztállyal.

– De én is H vagyok. Horváth – szólt egy hang.

– Ügyes vagy. Csak így tovább – válaszolta, és már ki is

fordult az ajtón, és fél kézzel lecsapta a karjában tartott laptopot, megkerülve az éppen belépő tanárnőt, akivel szinte egymást váltották az osztályteremben. A tanárnő az ajtóból visszalépve kérdően nézett Mirkó után, majd belépve hangos pedagógushangsúllyal kérdezte meg az osztályt, hogy mi történt.

– Egy DDK-s jött, hogy ellenőrizze, van-e késő A-tól H betűig – felelte egy diák, amire a tanárnő az ajtó becsukása közben értetlenkedve válaszolt.

– Hogy ezt a fontoskodó, öntörvényű Diákkört miért nem szüntetik már meg – dünnyögte, majd az ajtózárodást követően tompává vált a hangja, ahogyan a kilencedikesek termében elkezdte a tanóráját.

A lépcsőről lesétálva Mirkó elé mentem, aki odaérve hozzám megállt előttem.

– Rövid, hullámos hajú, sárga pulcsit visel – adta meg Donát ismertetőjegyeit.

– Köszí – bólintottam elégedett mosollyal, aztán az órára pillantottam. – Basszus – kerekedett el a szemem, amikor megláttam, hogy öt perce megy az első óra, én pedig még csak nem is jó épületben vagyok. – Basszus, rohannom kell – intettem Mirkónak, aki velem ellentétben egyáltalán nem izgatta magát, bár mondjuk ő szinte mindent kivédett a diákkörös tagságával.

Az 1-es épület negyedik emeletére felérve végigrohantam az üres folyosón, ahol minden csukott ajtón túlról kihallatszott az aktuális órát tartó tanár hangja, majd a termünkhöz érve szinte megkapaszkodtam a kilincsbe, úgy téptem fel az ajtót, és ziláltan beestem a matekra. A

teremben mindenki a helyén ült, a tanári asztalnál azonban nem volt senki, így megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt.

– Jaj de jó, nincs Kővári? – kérdeztem, amire a legtöbben a szemüket meresztgetve jelezték, hogy maradjak csendben, mire értetlenül néztem rájuk, majd a mozgást észelve odanéztem az asztalhoz, ami mögül feltápáskodott a tanár, és felmutatja a kezében tartott tollat, amit nagy valószínűség szerint addig keresett a földön.

– De igen, Veronika, van Kővári. És beírta a késésedet is. Ül le – közölte, amire kínosan összeszorítottam a szemem.

– Elnézést – dűnnyögtem a helyemre igyekezve, és beültem Niki mellé, aki a száját elhúzva fejezte ki sajnálatát, amit egy hálás pillantással viszonztam, és elővettem a táskámból a felszerelésemet.

Csengetéskor Kővári még feladta nagyjából a tankönyv felét hétvégére, úgyhogy eltelt egy-két perc a szünetből, mire mindent feljegyeztem, az utolsó sorokat már állva, félig menet közben, aztán a ferdén, elnyújtva leírt oldalszámot lefirkantva összecsuktam a füzetem, és kifelé indultam. A Deák 2-es épületébe átérve felmentem a lépcsőn, és a második emeletet elhagyva pár fokot még megtettem, és felültem a korábban már kipróbált helyre, ami két szempontból is ideális volt. Az egyik, hogy félreeső hely lévén (főleg a lépcső felfelé vezető oldala) egyáltalán nem volt feltűnő, a folyosón mászkálók nem figyeltek abba az irányba, a lépcsőn közlekedők pedig úgyis mindig annyira sietnek le- vagy fölfelé, hogy nincs idejük azon gondolkodni, ki és miért ülhet ott, az agyuk csak annyi információt közvetít a lábuknak, hogy ki kell kerülni. A másik, ami miatt

igazán ideális volt a megfigyelőhelyem, hogy bár engem nem nagyon vettek észre, én tökéletesen ráláttam onnan a második emeleti folyosóra, azon belül is az első négy terem ajtajára. Köztük a 9E osztályéra is. Amit a szünet alatt szokás szerint ütközésig kitártak, a tanulók pedig ki-be járkáltak rajta. A fejhallgatómból szóló zene hallgatása közben néztem a mozgolódást, külön kiélezve a figyelmem a Mirkó által leírt kinézetre, vagyis a sárga pulcsira. De Doni nem jött ki a teremből. A becsöngetésig maradtam, hátha esetleg későn érkeztem, és mondjuk lekéstem arról, hogy elment valahova, de nem, csengetés után sem láttam, ami azt igazolta, hogy egész szünetben a teremben volt. Hát, nem hazudtolta meg azt, amivel felkeresett minket, látszólag tényleg nem élt túlságosan társasági életet, ki sem mozdult a helyéről. Egy „ez kemény lesz” sóhajtást követően megragadtam a lépcsőkorlátot, és a mozdulattal felhúztam magam, majd sietősen órára indultam. Amiről megint elkéstem, mert bőven az angoltanár után érkeztem a terembe, de szerencsére nem írt be, mondjuk ehhez hasi görcsökre kellett panaszkodnom. Ami viszont óra végén is jó ürügy volt, mert kicsengetés előtt két perccel feltettem a kezem, és kikéredzkedtem a mosdóba.

– Roni, mindjárt kicsengetnek, nem bírnád ki? – kérdezte a tanárnő, amire bólintottam egyet, amolyan „de, persze, kibírom” mosollyal biztosítva róla, amit aztán megspékeltem egy „ughhh” nyögéssel, amihez összeszorítottam a szemem. A tanárnő természetesen észrevette, úgyhogy a tollal a kezében visszanézett rám, és mivel lehetetlen helyzetbe hoztam ezzel, inkább odaszólt, hogy menjek.

– Köszönöm – álltam fel a helyemről, és a padok közt görnyedten botorkáltam ki az ajtóig, amin kilépve kihúztam magam, és gyors léptekkel végigmentem a folyosón.

Így a kicsengetéskor már a 2-es épület második és harmadik emelete közötti lépcső egyik fokán ültem, és összehúzott szemmel figyeltem a folyosót, amin nagyjából egyszerre nyíltak ki az ajtók, és léptek ki rajtuk a szaktanárok, akiket a szünetre elsőként türelmetlenül távozó tanulók követtek. A felbolydult második emelet osztálytermeinek ajtajain özönlöttek ki a diákok, és pillanatok alatt nyüzsgő kavalkáddá változott a folyosó.

– Gyerünk, Doni, nem ülhetsz bent egész nap, mosdóba csak kell menned – suttogtam, és a termet elhagyó kilencedikeseket figyeltem, akik között egyszer csak feltűnt az ajtóban egy citromsárga pulcsi. – Na! – húztam ki magam, és kissé feljebb emelkedtem a lépcsőn, úgy figyeltem a jelenetet. A citromsárga pulóvert viselő tag azonban csak a teremajtó melletti kukához ment, és kidobott valamit, majd visszasétált onnan. Két másodpercre láttam, akkor is háttal. – Basszus – fújtam ki hosszasan a levegőt, és a fejemet rázva várakoztam tovább. Héja Donát azonban ismét a teremben maradt.

Az első két sikertelen szünet után a harmadikra azzal a megnyugtató tudattal mentem, hogy Donát ha akar, ha nem, mindenképpen ki fog jönni a teremből, mert az órarendjük szerint tesijük következett. Így aztán ismét kikéredzkedtem kicsengetés előtt az óráról, ami a tanárnak nem (tekintve, hogy az előzőhöz képest másik óráról volt szó), az osztálytársaimnak azonban annál inkább feltűnt, és kérdőn

néztek össze, amikor ismét idő előtt távoztam. Kicsengetéskor megint a 2. épületben voltam, de ahelyett, hogy leültem volna a lépcsőre, ezúttal csak megálltam, és rákönyököltem a ferde korlátra, úgy néztem le kíváncsian a folyosóra, amin csengetéskor kicsapódtak az ajtók, és kitódultak rajta a diákok. Többek között a teljes 9E osztály, akik hangos csordaként vonultak tesiórára, összefüggő tömeget alkotva. A korlátnak támaszkodva összehúzott szemöldökkel kerestem köztük a sárga pulcsis tagot, de amikor az ajtón kilépő két lány után elcsendesedett a terem, és már nem követte őket senki, értetlenül megráztam a fejem. Mert nem jött ki sárga pulcsit viselő diák a teremből. Ebben száz százalékgig biztos voltam, mivel végignéztem az egészet, úgyhogy értetlenül lépkedtem le a lépcsőfokokon, majd a nyitottan maradt teremajtóhoz lépve benéztem rajta. Nem volt bent senki. Az egyik széktámlán azonban ott hevert hanyagul a citromsárga pulóver.

– Óriási – néztem a székre dobott pulóverre, miközben realizáltam, hogy Donát egyszerűen levette és a teremben hagyta. És mivel kifejezetten arra koncentráltam, hogy majd az alapján azonosítom, nem is számoltam azzal az eshetőséggel, hogy leveszi, így simán elsétált előttem anélkül, hogy észrevettem volna.

Az 1-es épületbe visszaérve felbaktattam a lépcsőn, és a termünkben fáradtan ültem le a helyemre, majd kérdőn felemeltem a padomra lerakott gyógyszerlevelet, amiben volt egy utolsó szem görcsoldó. A mutató- és középső ujjam közé fogva a levelet körbenéztem a teremben, és megköszöntem, bárkitől is kaptam.

Az egymás utáni sikertelen kísérletek után ebédszünetben aztán végül összejött a nagy találkozás, bár nem pontosan úgy, ahogy terveztem. Mivel az osztálytársaim szemmel láthatóan aggódtak az egészségi állapotomért, nem kéredzkedtem ki ismét az óra utolsó perceiről, hanem megvártam a kicsengetést, és csak utána siettem át a 2-es épületbe. Amikor is már mindenkinek javában tartott a szünet, úgyhogy nem sok reményt fűztem semmihez, éppen ezért igazán meglepődtem azon, amikor az udvaron átérve az ajtóhoz nyúltam, amit bentről éppen kinyitották, és egy citromsárga pulcsis, hullámos hajú, alacsony kilencedikkel szembe találtam magam, aki rögtön elállt előlem, hogy beengedjen. Helló, Héja Donát – gondoltam magamban, miközben beléptem a nyitott ajtón és a félreálló fiúra néztem.

– Köszö – szóltam neki, amire csak félénken bólintott egyet, és az érkezők mellett kibújt oldalról, majd egy pillanat alatt kislisszolt az ajtón. Én pedig erre rögtön visszafordultam, és utánaeredtem.

Az 1-es épület felé tartott, de amikor odaért az ajtóhoz, hirtelen megtorpant, és a zsebeit kezdte tapogatni, amihez forgolódott is egy kicsit. Attól tartva, hogy megfordul és meglát maga mögött (holott az előbb engedett be az ellentétes irányból), gyorsan a cigisek felé léptem, hogy elvegyüljek köztük, a helyükön azonban nem állt senki.

– Mi...? – néztem furán, aztán megláttam, hogy az udvaron kívül áll egy tanár, és maga előtt összefont karral, szigorúan pásztázza a terepet, ami nyilván elriasztotta a cigiseket, akik így ki sem jöttek az udvarra.

Hozzájuk tehát nem vegyülhettem, viszont Donát továbbra is forgolódott, úgyhogy rögtönöznöm kellett, és beálltam a közelben álló négyfős fiútársasághoz, akik a beszélgetést félbeszakítva értetlenül néztek rám, mire zavartalanul rájuk mosolyogtam, és egy hanyag legyintéssel jeleztem, hogy ne is foglalkozzanak velem.

– Na mindegy, szóval... – folytatta az egyik srác, miután elkapta rólam a tekintetét, miközben én a nyakamat nyújtogatva figyeltem Donátot, aki végül nem fordult vissza, mert megtalálta a hátsó zsebében, amit keresett, és bement az 1-es épületbe.

– Sziasztok – búcsúztam el az újdonsült társaságomtól, akik, miután elléptem tőlük, egymástól kérdezgették, hogy ez ki volt.

Az 1-es épület ajtajához érve belestem az üvegen. A citromsárga pulcsit éppen láttam elfordulni a folyosón, úgyhogy feltéptem az ajtót, és bementem utána. Én azonban nem fordultam el arra, amerre őt láttam, mert nem lehettem biztos benne, hogy továbbment, vagy megállt esetleg, és nem szerettem volna ismételten belebotlani ilyen rövid időn belül, mert azt már könnyen megjegyezheti valaki, aki senkit nem ismer. Így aztán egyenesen a szemben lévő automatához mentem, és menet közben csak úgy elpillantottam abba az irányba, amerre Doni ment. Azonnal kiszúrtam a citromsárga felsőt, aminek viselője éppen beállt az egyik duplaszárnyú ajtó előtt tömörülő zajos társaság mögé. Az étkezőhöz várakozók voltak ott. Doni a menzára ment ebédelni.

Az automatánál folyamatosan a kifogyott feliratú gombot

nyomkodtam, hogy időt húzzak, amíg óvatlanul pillantgattam a menza felé. A sor gyorsan haladt, a hangoskodó társaság egy pillanat alatt benyomult az étkezőbe, ami után Doni következett volna, ha nem előzi be egy csapat, akik nem vették észre, hogy ott áll, és simán beálltak elé, amiért Doni nem szólt, hanem hagyta, így hátrébb sodródott. A szememet kínosan forgatva néztem, ahogy ott ácsorog, miközben további két lány is beállt elé, akik beszélgetés közben szintén nem vették észre. A kilencedikes fiú ezek után végre-valahára bejutott a terembe (de nem magának köszönhette, hanem mert éppen nem jött senki), ami után már én is odasétáltam az ajtóhoz, és miután vettem egy napijegyet, beléptem a tányér- és evőeszköz-csörömpöléstől hangos terembe, ami péntek lévén zsúfolásig megtelt.

Egy tálcát felvéve a tartóról beálltam a sor végére, és várakozás közben a fejhallgatómon át halkán szóló zenét hallgattam, időnként a nyakamat nyújtogatva, mintha azt ellenőrizném az előttem állók között, hogy miért halad ilyen lassan a sor, de egyébként csak azt néztem, hogy hol van Doni. Hét emberrel előttem állt, és a tálcáját lassan tologatta maga mellett a pulton, az előtte és mögötte is beszélgető társaságok között egyedül várakozva. Amikor a konyháshoz ért, átvette tőle a felé nyújtott tányért, amit két kézzel megfogva óvatosan a tálcájára tett, amit ezután szintén két kézzel emelt le a pultról, és bátortalan mozgással, nehogy leejtse, lassan indult el a csörömpölő evőeszközöktől és beszélgetésektől hangos helyiségben. A tekintetemmel követtem egy szabad asztalig, amire Doni lerakta a tálcáját,

majd mielőtt leült volna, talált valamit a székén (valószínűleg valami kajamaradékot), amit grimaszolva próbált lepöckölgetni róla. Eközben én végigpásztáztam a környező asztalokat, olyan szabad hely után kutatva, ahonnan jól rá tudok látni a kilencedikesre. A közelében észrevettem Csabát az emelt töriről, aki ahogy meglátta, hogy helyet keresek, rögtön felém intett, invitáló mozdulattal mutatva, hogy menjek oda, ha megvagyok, mert ő mindjárt végez, és akkor átadja a helyét. Szóltam neki, hogy oké, jövök, és várakozás közben Donit figyeltem messziről, azzal a szándékkal, hogy amennyire csak lehetséges, távolról megismerjem egy kicsit, hátha könnyebb lesz majd kitalálnom, hogy kikkel, és főként mi alapján lenne jó összebarátkoztatni. Ezen tűnődtem a citromsárga pulcsis fiút nézve, aki éppen felemelte a tálcájáról a zsömlét, hogy kettévágja, de ahogy a kést beleszúrta, kicsúszott a kezéből, és a zsömle beleesett a pont alatta lévő levesestányérjába.

– Ó ne – reagálta csalódottan és a kanálával megpróbálta kihalászni belőle, majd amikor ez sikerült, félrerakta az elázott zsömlét, és a pulóverét kezdte el törölgetni, amire a balesetkor kellőképpen kicsapódott a leves.

Az étkezőben tartózkodó társaságok folyamatos beszélgetéséből adódó hangzavar közepette Doni egy szalvétával törölgette a felsőjét, majd a tekintetemet elkapva róla előrefordultam, mert megindult a sor, úgyhogy a tálcámat magam mellett tolvá odaléptem a konyháshoz.

– Köszönöm szépen – vettem el a tányért, amin a rántott hús melletti, merőkanálról lecsapott krumplipüré olyan formát öltött, mint a Matterhorn.

– Tessék, Roni, foglaltam neked a helyet – állt fel Csaba abban a pillanatban, amikor a zsúfolt ebédlőben szlalomozva odaértem hozzá, és elvette az asztalról a tálcáját, hogy le tudjak pakolni.

– Köszí szépen – cseréltem vele helyet.

– Nincs mit. Találkozunk törin – köszönt el, és ellépett tőlem, én pedig lepakoltam magam elé, és köszöntem a szemben ülő, ebédelés közben a telefonján videóhíváson beszélő lánynak, majd leülés közben megakadt a szemem egy ismerős arcon, aki a mellettem lévő asztal szemközti székén ült, hozzám képest átlós irányban.

Benedek a villáját maga előtt tartva bekapta róla a falatot, és egy alig látható mosollyal (épphogy egy kis gödör keletkezett a szája mellett) nézett rám, amire a tekintetébe fúrta az enyémet, és kissé felvontam a szemöldököm, amolyan „hát te?” nézéssel, majd rögtön kapcsoltam, és elkapva róla a pillantásom megnéztem, kik ülnek hozzá hallótávolságon belül. Azonnal megtaláltam a mögötte lévő asztalnál neki háttal ülő Víg Dalmát, aki a barátnőivel ebédel.

Úgy tűnt, nem egyedül kémkedek az étkezőben.

A felismerést egy bólintással nyugtáztam, amire Benedek pedig, aki természetesen szintén kitalálta, hogy nyilván nem a csúcsminőségű ételek miatt vagyok a menzán, kíváncsian pillantott rám, mintegy visszakérdezőként. Válasznak elkaptam róla a tekintetem, és Doni felé néztem, amire Benedek követve a szemmozgásom, elfordult a székén, és a támlára könyökölve óvatosan odanézett a leveze fölé hajoló kilencedikes irányába.

Amikor Benedek visszanézett, egy helyeslő pillantással erősítettem meg, hogy ő az, amit egy apró bólintással vett tudomásul, majd folytatta a mögötte zajló beszélgetés hallgatását, miközben én a saját ügyemen dolgozva sűrűn Doni felé lestem, hogy ellenőrizsem, mit csinál ebéd közben. Merthogy akik magányosan ettek az étkezőben (nem Doni volt az egyetlen), jellemzően valamivel elfoglalták magukat az evés ideje alatt, lehetőleg látványosan. Telefonoztak, olvastak, házit vagy puskát írtak, videót néztek, beszéltek valakivel, vagy a fülesükben hallgattak zenét. Utóbbi kettő például elmondható volt a velem szemben ülő lányról és rólam, akivel így azon túl, hogy köszöntünk egymásnak, nem kommunikáltunk többet, mert mindketten határozottan csináltunk valamit. Ő a poharának támasztott telefonján beszélt videón ebédelés közben, én pedig a fejhallgatómból szóló zenét hallgattam. Kíváncsi voltam, hogy Doni mit csinál, ezért érdeklődve felé pillantottam, miközben a villámmal levágtam a tányéromon lévő krumplihegy csúcsát, és a számhoz emelve bekaptam a falatot. A következő pillanatban az addig közömbös arckifejezésemet felváltotta a meglepett grimasz, és fintorogva néztem körbe, a tekintetemmel szalvéta után kutatva, hogy kiköpjem. Benedek, aki ebédelés közben a tányérja melletti kinyitott füzetbe írta valamit a másik asztalnál, kíváncsian felém pillantott, majd a krumpli ízére adott reakciómat látva elfojtotta a röhögését, én pedig, tekintve, hogy nem találtam semmilyen szalvétát vagy zsebkendőt, a tálcámon lévő üdítőhöz nyúltam, és egy kapkodó mozdulattal letekertem a kupakját, majd gyorsan ráítottam a rémes falatra, hogy

mielőbb vigye le.

– Brrr – reagáltam megborzongva a rémes íztől, majd gondolkodás nélkül kicseréltem a tányért a tálcám távolabbi végébe rakott desszerttel, és a villámmal felszúrtam egy aranygaluska-darabot, amit alaposan belemártottam a tányéron folyó vaníliasodóba, és megkóstoltam. Sokkal jobb – állapítottam meg megkönnyebbülten, és egy „hol is tartottam?” fejrázással ismét elnéztem Doni felé, hogy megnézzem, amit az előbb is akartam. Hogy mit csinál ebéd közben.

A kilencedikes a telefonozók táborát erősítette, és a levese kanalizása közepette le sem vette a tányérja mellé lerakott telefonja kijelzőjéről a szemét. Már csak azt kellett kiderítenem, hogy mit néz. Abban biztos voltam, hogy nem filmet vagy sorozatot, mert a telefonja függőleges állapotban volt lerakva. Ez valami rövid videós platform lesz. TikTok, Shorts, Reels... Nem volt más választásom, meg kellett néznem, úgyhogy felállás közben kitoltam magam alól a széket, ami csikorgó hanggal tolódott hátra.

– Foglalnád a helyem? Jövök egy perc – kértem meg a szemben ülő lányt, aki elszakította a tekintetét a telefonjáról, és egy „persze” bólintással reagált, én pedig a füzetéből szintén felpillantó Benedek mellett ellépve Doni irányába indultam az asztalok között, majd a kilencedikes mögött elsétálva egyenesen az étkezőablakok felé mentem. A széke mögé érve kissé lelassítottam, és a válla felett lelestem a kijelzőjére, amin a TikTok volt megnyitva. Egy szőke kisrác magyarázott valamiről (számomra) némán.

És ennyit láttam, utána, hogy nehogy feltűnő legyek, már

tovább is mentem, és az ablakhoz lépve bukóra kinyitottam az egyiket, majd, mintha tényleg csak ezért álltam volna fel, már vissza is fordultam, és ugyanúgy, ahogy jöttem, Doni mögött mentem vissza, ismételten lelesve a telefonja kijelzőjére. Ugyanannak a srácnak a videóját nézte, csak éppen egy másikat, mert ezúttal kék póló volt rajta, ráadásul valami kis bábu vagy figura doboza volt nála, azt mutogatta nagy beleéléssel forgatva a keze között. És megint csak ennyit láttam, már el is haladtam Doni mögött, majd az asztalhoz visszaérve leültem a helyemre, amire a szemközti lány ellenőrzésképpen, hogy én vagyok-e az, felnézett a telefonjából, majd amikor látta, hogy igen, örömmel vette tudomásul, hogy nem kell tovább őriznie a helyem, így nyugodtan beszélhetett tovább.

A széket behúзва magam alatt ismét a kezembe vettem a villámot, és felszúrtam rá egy aranygaluskát, miközben eltűnődve gondolkodtam a Doni kijelzőjén látott videón. Nem ismertem a készítőt, szerintem még soha nem dobta fel nekem, és a némán tátogó felvételből azt sem tudtam kideríteni, hogy milyen típusú videókat készít, vagy hogy egyáltalán milyen nyelvű tartalomgyártó lehet. A tálcámon rezgő telefonomra kizökkenem a gondolkodásból, és odanyúltam érte, majd felfordítva leolvastam a szalagértékesítést, majd anélkül, hogy odanéztém volna a mellettem lévő asztal szemközti székén ülő Benedekre, elmosolyodva bólintottam az üzenetére. Merthogy tőle jött. Valószínűleg látta a töprengő arckifejezésem, és érdeklődés szinten rám írt, csak mint kém a kémnek ebéd közben.

Benedek üzenete: Rendben vagy, Roni?

Roni üzenete: Aha, csak próbálok beazonosítani valakit a TikTokról, hogy vajon milyen tartalmat gyárthat.

Benedek üzenete: Valami támpont?

Roni üzenete: Pff. Nem sok, szőke srác.

Benedek üzenete: Akkor leszűkítettük úgy kétszázmillió felhasználóra.

Roni üzenete: :D Volt valami kis játék vagy bábu nála. Dobozban.

Benedek üzenete: Oké, az nagyon nem az én asztalom. De Mirkó szerintem tudja, ő képből van az ilyenekkel.

Roni üzenete: Megpróbálok. Mirkó? Itt vagy?

A kérdésem alatt csak Benedek kis ikonja jelent meg, ami alapján ketten voltunk a beszélgetésben, úgyhogy amíg Mirkó belépésére vártunk, visszakérdeztem Benedektől. Szintén csak érdeklődés gyanánt, mint kém a kémtől, ebédszünetben. Mert végül is nem egyedül én figyeltem valakit. Benedek a mögötte ülő Víg Dalmát hallgatta, hogy kiderítse, mik a szándékai a minket felkereső sráccal.

Roni üzenete: Nálad van valami?

Az értesítésre Benedek újra felvette az időközben tányérja mellé lerakott telefonját, és a szalagot leolvastva alig láthatóan megrázta a fejét, miközben visszaírt.

Benedek üzenete: Egyelőre nem sok, próbálok kiszűrni a kizárólag ránk vonatkozó dolgot, a többit meg, ami nem ide tartozik elengedni a fülem mellett.

Roni üzenete: Persze, értem. És van szó olyanról, amit tudsz használni?

Benedek üzenete: Talán. Főleg egy fellépésről beszélgetnek.

Roni üzenete: Milyen fellépés?

A kérdésemre Benedek lepillantott a kinyitott füzetére.

Benedek üzenete: Jazzbalett-előadás 10.24-én este nyolckor a Belvárosiban, Dalma az egyik táncos fellépő.

A lejegyzetelt információra elismerően bólintottam, mert azért elég pro volt, ahogy ebédelés közben lazán leírta a háta mögött elhangzó fontosabb részleteket, majd elgondolkodva összehúztam a szemöldököm.

Roni üzenete: És valami Csorba Ádiról? Nem említette Dalma?

Benedek üzenete: Semmi, eddig nem került szóba.

Roni üzenete: Hmm. Az mondjuk nem jó.

Benedek üzenete: Nem, de az igen, hogy egyelőre másról sem beszélt.

Roni üzenete: Igaz. Talán csak tényleg a fellépése körül forog minden gondolata.

Benedek üzenete: Lehet. Meglátjuk.

Mirkó üzenete: Ki hívott geek-szakértőt?

Benedek üzenete: Roni.

Roni üzenete: Ó de jó, figyelj csak, Mirkó. Tudsz valamit ilyen kis figurákról?

Mirkó üzenete: Mindent tudok a kis figurákról. Meg a nagyokról is. És jobban belegondolva a közepes méretűek sem idegenek számomra.

Roni üzenete: Tök jó. Akkor lehet, tudsz segíteni. Láttam egy videóban valami bábut és ki kéne derítenem belőle, hogy milyen tartalomgyártóról van szó.

Mirkó üzenete: Ühümmm. A legjobb helyen kopogatsz. Azonnal kiderítjük. Mit tudunk a báburól?

Roni üzenete: Hát. Kicsi volt, olyan tizenöt centi...?

Mirkó üzenete: Igennn?

Roni üzenete: Dobozban volt.

Mirkó üzenete: Igennn?

Roni üzenete: Nem tudom mit ábrázolt, de elég nagy volt a feje. Ennyi, mást sajnós nem tudok.

Mirkó üzenete: Értemm. Nos, kedves Veronika, abban a szerencsés helyzetben vagy, hogy mivel egész életemben ilyeneket gyűjtöttem, kilencvenkilenc százalékos valószínűséggel mondom, hogy Funko Pop-ot láttál a videóban.

Roni üzenete: Nézem.

A keresőbe beírtam az említett kifejezést, mire a megjelent találatokat látva egy másodpercen belül bólintottam, és már vissza is váltottam a csoportchatre.

Roni üzenete: Ez az, ilyen volt, szuper vagy, köszi.

Mirkó üzenete: Nagyon szívesen. Mindig is reméltem, hogy egyszer kifizetődik, hogy amíg a kortársaim buliznak pénteken és szombaton, addig én különleges funkokat keresek az aukciós oldalakon, hogy újabb ritkasággal bővüljön a bontatlan kollekcióm. Most már elmondhatom, hogy megérte.

Roni üzenete: :D Simán.

Mirkó üzenete: Óriási. Amúgy ki a funkós? A kilencedikes kissrác? Doni?

Roni üzenete: Igen. Legalábbis a videó alapján, amit nézett.

Mirkó üzenete: Aha. Mondjuk azért azt tudnod kéne, hogy milyen figura volt. Abból még több kiderül.

Roni üzenete: Oké.

Benedek üzenete: Még vissza tudsz menni, ott van.

Roni üzenete: Igen, tudom. Csak nem akarom felidegelni az asztaltársamat, az előbb is megzavartam azzal, hogy vigyáznia kellett a helyemre.

Benedek üzenete: Hagyd akkor, megyek én.

Roni üzenete: Köszí.

Benedek egy határozott mozdulattal összecsuksa a füzetét, és rárakta a telefonját, hogy még véletlenül se lehessen csak úgy kinyitni, és belelesni, majd elindult Doni felé. Utánanévezve figyeltem, ahogyan a szürke kapucnis pulcsijában és kék farmerjében átmegy az asztalok közti szűk helyeken, ahol többen (nem meglepő módon főként a lányok) automatikusan behúzták maguk alatt a széket, hogy nagyobb helyet adjanak, és amikor Benedek megköszönte, megnyerő mosollyal, szempilla-rebegtetve válaszolták neki, hogy „szívesen”. A tekintetemet elkapva róla lenéztem a kezemben rezgő telefonra, ahol Mirkónak közben sikerült értelmeznie az előző pár üzenetváltásunkat Benedekkel.

Mirkó üzenete: Várjatok... Ti egy helyen vagytok?

Roni üzenete: Igen, összefutottunk a menzán. Mindkettőnknek itt akadt dolga...

Mirkó üzenete: Jaaaa. Értem. Kajáltok is?

Roni üzenete: Igen, anélkül fura lenne itt ülni.

Mirkó üzenete: Jogos. És mi a mai?

Roni üzenete: Ööö. Rántott hús krumplipürével és aranygaluska.

Mirkó üzenete: Jó?

Roni üzenete: Az első ehetetlen. De az aranygaluska egész

jó.

Mirkó üzenete: Tényleg?

Roni üzenete: Igen.

Mirkó üzenete: Sokan vannak?

A kérdésére felnéztem a telefonomból, és a pult felé lestem, majd követtem a sort a tekintetemmel, ami ekkor már az ajtón túlra nyúlt.

Roni üzenete: Kint áll a sor vége.

Mirkó üzenete: Ó. És halad?

Roni üzenete: Lassan.

Mirkó üzenete: Á, akkor hagyom, ha a főétel úgyis tré, csak a galuska miatt nem megyek. Majd megkérem anyámat, hogy csináljon valamikor.

Mirkó üzenetére nyomtam egy kedvelés reakciót, majd az időközben visszaülő Benedekre néztem, aki a füzetéről felvette a telefonját, és feloldva a kijelzőjét beírt a csoportbeszélgetésünkbe.

Benedek üzenete: Már nem tiktokozik.

Roni üzenete: Hanem?

Benedek üzenete: Passz, valamit olvasgat, szerintem véleményeket, vagy értékeléseket. Ilyesmi. De nem láttam, hogy milyen oldal.

Roni üzenete: Hmm. Okés. Azért köszi.

Benedek üzenete: Itt volt valami történés?

Roni üzenete: Nem, pedig figyeltem, kinyomtam a zenét addig, amíg nem voltál.

Az üzenetemre Benedek a telefonjából felnézve felém lesett, és köszönetképpen egy kedves bólintással reagált, amit egy „nem tesz semmit” vállvonással viszonztam.

Benedek üzenete: Twenty One Pilots?

Roni üzenete: Az. Pontosabban a *Trench* album.

Benedek üzenete: Jó választás.

A megjegyzésre egy mosolygós pillantással reagáltam, majd leraktam a telefonom a tálcára, és Doni felé lestem, miközben Benedek hátradőlt a székén, és a villájával a tányérján lévő maradékot kotorgatta, a mögötte ülő lányok halkabbra vett beszélgetését hallgatta.

A kilencedikes már befejezte az ebédet, de még nem állt fel, hanem telefonozott, bár többen vártak a helyére tálcával a kezükben. Az étkezõben ekkor ért tetõfokára a pénteki csúcs, az ajtón túlra ért a bejutásra várók sora, akik pedig nem tudtak leülni, az ebédjükkel a kezükben álltak oldalt, és szurikáta módjára kapták oda a fejüket minden mozgásra, hátha felszabaduló asztalt látnak meg. A pultnál állók vagy egyesével léptek el onnan, ilyenkor a mögöttük rostokoló sor egy lépéssel jutott előrébb, vagy bevárták egymást a társaságok, és egyszerre négyesével, ötösével hagyták el tálcáikkal az ételkiadót, aminek következtében meglódult a sor, és több lépést is haladtak a várakozók. Ilyenkor az ajtón túlról is beszabadulhattak az addig odakint várakozók. Amikor odanéztem, éppen négyen is egyszerre tudtak bejönni. Két osztálytársam érkezett, akik beszélgetés közben észrevettek, és integettek nekem, úgyhogy visszaintegettem nekik, majd az utánuk érkezőket meglátva automatikusan megállítottam a kezem a levegõben, és kissé lejjebb engedtem, befejezve a köszönést, nehogy felhívjam a figyelmüket. Nem magamra, hanem az éppen velem szemben felszabaduló helyre. Ugyanis az ajtón Maja és Szabi

léptek be a terembe. Benedek volt barátnője és a volt legjobb barátja. Ó, basszus.

A natúr sminket, természetes hatású szájfényt és a tökéletesre szárított állig érő haját a füle mögé simító Maja kíváncsian fürkészte a termet, szabad helyet keresve, miközben a szőkített hajú barátja mögötte állva átkarolta a derekát, és Maja felett előrenézve próbálta kideríteni, mi lesz az ebéd. Maja a hasa előtt összekulcsolódó kezét simogatva nézelődött az étkező asztalai között, és nem vette észre a terem távolabbi végében a kijáratnak, és ezáltal nekik is háttal ülő Benedeket, aki szintén nem tudott a páros érkezéséről. És ez így is maradhatott volna, csakhogy...

– Szia – köszönt el az asztalomnál addig szemben ülő lány, és egyik kezébe fogta a telefonját, amin még mindig beszélt, másikkal pedig a tálcáját felemelve ellépett onnan, amire a teremben lévő minden helyre váró odanézett. Éppen nem volt köztük szóló ebédelő, mindenki kettesével vagy csapatostul várakozott, ezért nem csaptak le a helyre. De észrevették. Ahogyan azt is, hogy lassan én is befejezem.

A villámmal komótosan szúrtam bele az utolsó galuskák egyikébe, lelassítva az ebédem befejezését, két okból is. Egyrészt, mert Doni még a helyén ült, én pedig csak utána terveztem távozni, hogy tovább tudjam követni. Másrészt pedig. Nem akartam kicseszni Benedekkel, hogy melléül a volt barátnője és volt legjobb haverja. Akik szintén észrevették, hogy lesz egy üres asztal, mert Maja Szabihoz fordulva átkarolta a fiút, aki vizonozta az ölelést, miközben kissé lehajtotta a fejét, hogy hallja, amit a lány mond neki. A következő pillanatban összehúzta a szemöldökét, és a

szájáról leolvashatóvá vált a „hol?” kérdés, majd a tekintetét az étkezőre emelve végignézett a termen. És megállapodott az asztalomon, amire biccentett, és a kezével kicsit megtolta a lányt egy „menj, siess” mozdulattal.

Eközben Doni végzett az ebédjével, és már csak az üres tányérja felett telefonozott. Amit azonnal kiszúrt egy négyfős társaság, akik odamentek hozzá és egy „Befejezted? Mert akkor leülnénk, kösz” megszólítással felállították, majd el is zavarták onnan. A kilencedikes srácnak útravalóul még a kezébe nyomták a tálcáját is, amivel elindult a koszos edényeket beadó ablak felé. Végzett, úgyhogy nekem is mennem kellett.

– Basszus – szúrtam fel sietősen a villámra egy utolsó falat galuskát, és megemelkedtem, ami azt jelentette, hogy két szabad hely is elérhetővé vált az asztalomnál.

Mivel ez pénteki menzakörökben kifejezetten értékesnek számít, rögtön meg is indultak felém, akik elsőként szúrták ki a lehetőséget. Köztük két barátnő, akik már a kezükben fogták a tálcájukat. És Maja, aki az „én leülök és foglalom a helyet” stratégiát szerette volna alkalmazni, amíg Szabi sorban áll. Fogalma sem volt, hogy a pályázott helye melletti asztalnál nem más ül háttal, mint a volt barátja. Én voltam az egyetlen, aki átlátta, mi készül. Így aztán villámgyorsan kellett felmérnem a helyzetet. Doni a tálcáját leadva éppen kiment az ajtón, követnem kellett volna. Benedek még teljesen nyugodtan ült a helyén, és Dalmáékat hallgatta. Szabi sorban állt a pultnál. Maja és két lány pedig az asztalomra pályázott. De mivel a két lány az étkező egy távolabbi pontjáról indult meg felém, szemmel láthatóan

Maja ért volna oda előbb. Ami alapján a következő lehetőségek álltak fenn Maja részéről: Vagy megérkezve a helyére meglátja Benedeket és le sem ül, hanem otthagyja. Vagy leül, és akkor jóformán srégen egymással szemben ülnek addig, amíg Szabi is oda nem ér, amivel, ha lehet fokozni, még kellemetlenebbé válna a szituáció. Benedek szemszögéből ugyanez a helyzet. Ha meglátja, hogy Maja ül le a helyemre, vagy feláll, és azonnal távozik, amivel azt sugallja, hogy még mindig nincs túl a dolgon. Vagy marad, akkor viszont attól függően, hogy Szabi mikor kerül sorra, kettesben üldögélhet a volt barátnőjével addig, amíg meg nem érkezik a volt legjobb haverja, aki miatt dobták, hogy aztán hármásban egyenek tovább. A legjobb az lett volna, ha Benedek és én is azonnal távozunk. Csakhogy amíg nekem volt miért elindulnom, mert Doni után kellett volna mennem, addig a Benedek mögötti asztalnál ülő Dalma nemhogy nem mozdult, hanem a jelek szerint valami nem publikus dolgról beszélgetett a barátnőjével, mert közelebb hajolva egymáshoz kifejezetten suttogásra vették. Ami alapján viszont Benedeknek maradnia kellett. Nekem pedig döntenem. Méghozzá azonnal.

Az ajtó irányába pillantva még egy másodpercre láttam, ahogyan a sárga pulcsis Doni kimegy az étkezőből, majd a felém induló Majára nézve egy hezitáló „francba” sziszegést hallattam, majd áthajoltam a másik asztalhoz, ahonnan felvettem egy szalvétát (nem hinném, hogy tiszta volt, de mindegy), és úgy csináltam, mintha csak azért álltam volna fel, aztán visszaültem a helyemre, és folytattam az aranygaluska-evést. Mivel már csak egy darabom volt,

félbevágtam a villámmal, hogy többnek tűnjön, majd azt a két darabot is megfelezttem, hogy húzhassam az időt. A jelenetet látva Maja, aki már úton volt felém, váratlanul megtorpant, és rádöbbenve, hogy nem megyek el, csalódottan csettintett egyet, majd elfordulva felmérte a terepet, tovább versenyezve a két lánnyal, akik a tálcájukat fogva vadásztak tovább helyre.

Benedek, aki szintén észrevette, hogy váratlanul visszaültem, összehúzott szemöldökkel nézett rám, majd elpillantott Doni asztalának, vagyis volt asztalának irányába, ahol már teljesen mások ebédeltek.

– Elment a kilencedikesed – jegyezte meg.

– Tudom, csak még nem fejeztem be – feleltem a szám elé téve a kezem, egyrészt azért, hogy ne beszéljek teli szájjal, másrészt, hogy egyáltalán ne lássák, hogy beszélek, mert Benedekkel ellentétben, aki háttal ült az egész étkezőnek, én szem előtt voltam. Benedek érdeklődve pillantott a tányéromon lévő miszlikbe vágott aranygaluska-darabokra, miközben én a tekintetemmel megkerestem Maját, akinek éppen sikerült leülnie egy távolabbi asztalhoz. Mehettem. – Most már igen – tettem hozzá határozottan, és sietősen felszurkáltam a villámra a galuskafalatokat, majd egyben bekaptam, és egy „látod?” mosolyt intéztem Benedek felé, aki a székén hátradőlve nézett rám, és kissé összehúzott szemmel figyelte a viselkedésemet. – Szia – köszöntem el, amire ő is visszaköszönt, miközben félrehajolt, hogy elférjek, én pedig mellette kioldalazva gyorsan a kijárat felé mentem, hátha még beérem Donit, de hiába. Az étkezőből kiérve már nem volt sehol, visszament a 2-es épületbe.

Az ebédszünet után már nem láttam a kilencedikes Donit, és azt hittem, hogy ez hétfőig így is marad, így igencsak meglepődtem, amikor este kiderült, hogy ez nem egészen így van. Éppen a konyhában ültem, és az étkezőasztalnál olvastam, időnként beleharapva a kezemben fogott almába, amikor értesítem jött. A kinyitott könyvet a felhúzott jobb lábamnak támasztottam, és odanyúlva felvettem az almákkal teli tál mellől a telefonom, miközben anyu, aki éppen a saját, konyhapultra lerakott készülékén beszélt kihangosítva, helyeselgetés közben a konyhaszekrény ajtajait nyitogatta, további üres tálak után kutatva, mert egybe nem fért el a hazahozott almamennyiség. Őszintén szólva abban sem voltam biztos, hogy valaha el tudjuk rakni ezt a rengeteg almát.

– Holnap? Egyelőre nincs semmi tervben... – felelte a kolléganőjének, és tanácstalanul csípőre tette a kezét, majd kérdően felém fordult. – Nem láttad a nagy tálat?

– Melyiket? – pillantottam rá a telefonommal a kezemben.

– A világoskék mintásat. Tudod. Az a nagyon régi.

– Az esküvői? – kérdeztem.

– Igen.

– Kidobtad a válásnál – segítettem ki.

– Ja tényleg – helyeselt, én pedig egy „ugye?” bólintással reagálva a kijelzőmre pillantottam, hogy megnézzem a szalagértesítést.

Barbi írt a csoportchatünkbe, úgyhogy feloldottam, és megnyitottam az üzenetét, ami kifejezetten nekem szólt.

Barbi üzenete: Roni, emlékszel, hogy a színház-as eset elterelésekor, hogy ne bukjunk le, bevállaltam, hogy részt veszek egy szemétszedős programon?

Roni üzenete: Aha, persze.

Barbi üzenete: Na, holnap lesz az esemény. Most kaptam meg róla a tájékoztatót, és átfutottam a jelenlétit, hogy megnézzem, kikkel leszek a szombati kényszerprogramomon. És ezt nézd, kit láttam meg a listán.

Az üzenetben megjelenő képre kattintva megnyitottam nagyobb méretben, és átnéztem az akció tervezett programját.

Szedd magad, Deákos!

Tarts velünk az önkéntes szemétszedésen, találkozzunk szombaton délután három órakor a Deák előtt, és tisztítsuk meg együtt a belvárost. A szemétszedéshez szükséges kellékeket és felszerelést a szervezők biztosítják, de ajánlott magatokkal hozni kézfertőtlenítő kendőt vagy gélt. A programban részt vevő tanár: Dombóvári Emese. A Deák Diákkör képviselőjében: Pálffy Dorka 12D.

Jelentkezők:

A felsorolt diákok listáját olvasva már éppen meg akartam kérdezni Barbit, hogy miért küldte el nekem, mit kell nézmem, amikor megakadt a szemem az egyik soron, ami után azonnal átkattintottam a chatre.

Roni üzenete: Oké, jövök, hogy lehet jelentkezni rá?

Barbi üzenete: Elvileg már sehogy, de az osztálytársam a szervező, ráírok, hogy mi van akkor, ha valaki lekérte a jelentkezést.

Roni üzenete: Rendben, köszi.

Mirkó üzenete: Hová megyünk?

Roni üzenete: Szia, Mirkó. Holnap lesz egy deákos program, ahol Doni is jelentkező, úgyhogy megpróbálunk benyomni engem is a névsorba.

Mirkó üzenete: Ahaaa. Értem. Segítsek?

Roni üzenete: Kösz, de Barbi már intézi.

Mirkó üzenete: Milyen program?

Roni üzenete: Kollektív szemétszedés.

Barbi üzenete: Itt vagyok, már vissza is írt Dorka, jöhet bárki, mert kevesebben jelentkeztek, mint várták, úgyhogy van bőven szemétszedő csipesz és zsák is. Jelentsen ez bármit.

Roni üzenete: :D Oké, köszi, akkor jövök, hogy kicsit jobban rálássak a kilencedikesemre. A leírás szerint többórás program, az alapján hátha kiderül róla valami.

Barbi üzenete: Eddig semmi?

Roni üzenete: Nem sok. Szünetekben ki sem jön a teremből, a menzán pedig egyedül ebédel, ami alapján introvertálnak is tűnhetne, de viszont annak némiképp ellentmond, hogy ugye segítséget kért, ráadásul az almaszedés után a szemétszedésen is részt vesz, vagyis igényli a társas programokat.

Mirkó üzenete: Vagy csak szeret szedegetni.

Roni üzenete: :D Lehet. Mindenesetre holnap találkozunk, Barbi.

Barbi üzenete: Szuper. Legalább nem leszek egyedül.

Mirkó üzenete: Te is mész, Barbi?

Barbi üzenete: Én? Én vagyok a fő-szemétszedő.

Roni üzenete: Ezt alátámasztom. :D Barbi volt közülünk az

első jelentkező.

Mirkó üzenete: Én hol voltam amikor ez történt?

Barbi üzenete: Színházjegyet machináltál.

Mirkó üzenete: Ja, értem. Jó, tudjátok mit? Kedvet kaptam hozzá, jövök én is.

Roni üzenete: Tuti? Mert ez semmi extra nem lesz, Barbi amúgy is menne, mert kényszerből feliratkozott, én meg csak szemmel tartom Donit, hátha kiderül róla valami hobbi vagy érdeklődési kör. De ez a holnapi ennyi, emiatt ne mondd le a szombati programod.

Mirkó üzenete: A micsodámat?

Roni üzenete: Hát ha esetleg... Tudod. Van más programod.

Mirkó üzenete: A holnapi napra az összes tervem annyi volt, amennyi mára, mínusz sulis. Szóval semmi.

Roni üzenete: Értem, oké, akkor, ha van kedved, gyere, persze.

Mirkó üzenete: Jövök. Segítek kipucolni az utcákat a szennytől és mocsoktól... Megtisztítjuk Gothamet!

Roni üzenete: Ööö. Barbi?

Barbi üzenete: Hagyd, Batman-dolog. Ilyenkor elvan magában.

Roni üzenete: Értem.

Barbi üzenete: Akkor legyen holnap háromkor a Deák előtt?

Roni üzenete: A kiírás szerint akkor már kezdődik, úgyhogy én kicsit előbb megyek, mert fel akarok tankolni kávéval.

Barbi üzenete: Ez jó ötlet. Azt viszont tudod, ugye, hogy

holnap szombat van, és csak délig van nyitva a Deák melletti pékség?

Roni üzenete: Basszus, tényleg! Jó, hogy mondd, akkor megyek előtte a Starbucksba.

Barbi üzenete: Én is. Az úgylis itt van mellettünk.

Roni üzenete: Igen?

Barbi üzenete: Aha. Egy utcára. Tudod mit? Gyere át és menjünk innen együtt kávéért, aztán majd a Deák előtt szétválunk.

Roni üzenete: Jó.

Barbi üzenete: Dobom a címet.

Roni üzenete: Megvan.

Barbi üzenete: Fél 3?

Roni üzenete: Az nekem tök jó.

Barbi üzenete: Akkor legyen fél 3 nálam.

Mirkó üzenete: Ne aggódjatok, nem érzem kirekesztettnek magam, amiért néma csendben végignézem, ahogy ezt lebeszélitek ketten. Tényleg nem gond.

Barbi üzenete: :DDD Bocs. Gyere te is fél 3-ra hozzánk.

Mirkó üzenete: Nem, csak hülyültem. Nem fogok odaérni 3 előtt a Deákhoz.

Barbi üzenete: Nem azt mondtad, hogy nincs programod?

Mirkó üzenete: Nem is az enyémről van szó. Anyám nem lesz itthon, és a kiszállítás azt írta 13:00 és 15:00 között hozza a rendelését. Meg kell várnom, hogy átvegyem.

Mirkó üzenetén némán elröhögtem magam, majd a telefonomból felnézve anyura pillantottam, aki felém fordult a kihangosított telefontal, és érdeklődve nézett rám.

– Roni, Gabiék kérdezik, hogy megyünk-e holnap a Várba.

Új kiállítás van a Nemzeti Galériában, és egész délutánra napsütéses szép időt mondanak, sétálhatunk is egyet. Mondtam, hogy megkérdezlek, mert nem tudom, hogy van-e kedved, vagy van-e már más programod.

– Igazából... – kezdtem, majd a kihangosított telefonra nézve beköszöntem. – Szia, Gabi.

– Szia, Roni – hangzott a válasz.

– Igazából én holnap deákos programra megyek, de nektek jó szórakozást – mondtam.

– Milyen deákos program? – tátogta anyu úgy, mint aki látványosan lemaradt valamiről.

– Szemétszedés – szoltam, amire anyu összehúzta a szemöldökét, és némán, hogy ne hallatszódjon, megkérdezte, hogy tényleg, vagy csak mondom, hogy kibújjak a felajánlott program alól.

– Tényleg – bólogattam. – Kollektív szemétszedés háromtól. Itt van – mutattam felé a telefonomat, amin megnyitottam a Barbitól kapott képet.

– Ahhha, látom – szolt anyu elgondolkodva. – Nem is mondtad.

– Csak nemrég derült ki – legyintettem, és felemeltem az összecukott könyvemet az asztról.

– Azért szólhatnának kicsit előbb is az ilyen kötelező hétfégi programokról – jegyezte meg nemtetszőn.

– Ez nem kötelező. Önként jelentkeztem – közöltem az almámba harapva.

– Önként jelentkezted.

– Ühüm.

– Feláldozva a szombat délutánodat – értelmezte a

hallottakat.

– Igen – ismételt meg. – Úgyhogy bocs, Gabi, majd legközelebb – szóltam a telefonba.

– Semmi gond, Roni.

Az almámat és a könyvemet fogva kiindultam a konyhából, miközben hallottam, hogy anyuék folytatják a beszélgetést:

– Te láttál már ilyet? – kérdezte anyu. – Igazoltan sem akar lógni az iskolából, szemétszedésre szánja a szombatját, színházba jár...

– Most dicsekszel, vagy panaszkodsz? – kérdezte Gabi.

– Igazad van – ismerte el anyu nevetve. – Csak hát szemétszedés szombaton – ismételte meglepetten.

– Nincs új társasága, vagy új fiú a láthatáron?

– Ami azt illeti... – gondolkodott el anyu.

– Na látod. Akkor ennyi. Sose legyen nagyobb baj annál, mint hogy valakik jó hatással vannak a gyerekekre – zárta le, majd rögtön témát is váltott. – Te mit csinálsz az almákból?

– Pitére gondoltam – felelte anyu, miközben elindultam a szobám felé.

Az ajtót becsukva magam mögött felmásztam az ágyra, és a laptopomat magamhoz húzva megnyitottam rajta a Netflixet, és elindítottam az ajánlott filmet, ami valami thriller volt. Úgy a negyvenedik percben aludtam el rajta és valamikor a vége főcím közben riadtam fel a fülemben üvöltő nagyzenekaros filmzenére. A szememet kábán megdörzsölve húztam le a fejhallgatómat a fülemről, és álmosan félredobtam, majd lecsuktam a laptopom fedelét és visszaaludtam.

Barbihoz a megbeszéltek szerint fél háromra érkeztem, és a kapucsengőhöz lépve megkerestem a Somfalvi nevet, majd benyomtam, és amíg zenélt, megnéztem magam a kapu üvegablakában. Mivel nem tudtam, pontosan mit kell felvenni szemétszedéshez, lazára vettem a dolgot, és egy bő fazonú, ejtett vállú pulóvert választottam, amihez egy kényelmes farmert húztam tornacipővel, a hajamat pedig felfogtam egy magas bunba. Mivel egész napra ragyogó őszi napsütést írtak, feltettem a fekete lencsés, kerek formájú napszemüvegemet, sminknek pedig összesen fényvédős alapozót és egy kis szájfényt tettem fel. Ékszerek közül kizárólag az órámat, más semmit, nehogy elhagyjam, vagy leszakadjon. A kapu tükörképében visszaigazítottam egy lelógó tincsemet, és betuszkoltam a szoros gumim alá, majd a berregő hangot meghallva benyomtam a nehéz ajtót, és beléptem a belvárosi házak jellegzetes, nyomott csöndjébe, ahol azonnal visszhangzanak a léptek, és minden csapódás a tízszeresének hat, történjen az bármelyik emeleten, vagy akár a földszinten. Az utánam becsukódó kapu hangos záródása után rögtön beállt a kísérteties csend, és elhaladtam a postaládák előtt, amiről beugrott Mirkó esete, így automatikusan felpillantottam a hatalmas belmagasságú lépcsőház szemközti falára, ahol azonnal kiszúrtam a kamerát, ami anno lebuktatta Benedek előtt. Azért elég feltűnő volt. A kamerától elfordulva elmosolyodtam, és továbbmentem, majd felgyalogoltam a lépcsőn a másodikra, ahol a Somfalvi névtáblás ajtóhoz lépve bekopogtam.

– Jövök – kiáltotta odabentről Barbi, majd sietősen közeledő lépések hallatszódtak, a következő pillanatban

pedig kitárta előttem az ajtót és félreállva beinvitált. – Gyere be, Roni, egy perc és megvagyok.

– Oké.

– Kérsz valamit inni? – kérdezett vissza a válla felett, miközben végigsietett a folyosón az egyik távolabbi szoba felé.

– Nem, köszi – kiáltottam utána.

– Akkor jövök, csak hozom a táskám – mondta.

Addig az előszobában ácsorogva várakoztam, és időtöltésképpen megnéztem a telefonomat, majd a nyíló ajtó hangjára felpillantottam a kijelzőmből, és kissé megilletődve néztem a konyhából kilépő Benedekre, aki egy tányért fogott a kezében, amin vagy négy melegszendvics gőzölgött.

– Szia – köszöntem neki, igyekezve figyelmen kívül hagyni, hogy Benedek nem viselt pólót, csak egy rövidnadrágot.

– Szia, Roni – sétált felém, és a mellettem lévő ajtót kinyitva bement rajta, a következő pillanatban pedig újra feltűnt, egy találmásra felkapott pólóval a kezében, amibe egy rutinos mozdulattal belebújt, hogy ne álljon velem szemben félmeztelenül. Nem mintha kifogásom lett volna ellene, de így mégiscsak kényelmesebb volt... Nekem legalábbis mindenképpen. Mert azért azt nem volt nehéz megállapítani, hogy Benedek pont úgy néz ki póló nélkül, ahogy azt az ember gondolná róla, mint kéziszőről. Az a tipikus sportoló alkat, amikor minden mozdulata elárulja, hogy mennyire kidolgozott az izomzata, viszont mindezt anélkül lehet látni, hogy különösebben feszítenie kéne, vagy erőlködni. Mindehhez csak hozzátett a magassága és a deltás válla, ami pólóban és pulcsiban nem is tűnik fel

annyira, mint anélkül. És ha már váll, nem tudtam nem észrevenni, hogy a jobb oldalon fekete tape szalag díszítette, ami több csíkban volt felragasztva, keresztben és hosszában is, a válltól indult, és leért a karján egészen a könyökéig.

– Mentek a szemétszedésre? – érdeklődött, miközben a kilincsbe megkapaszzkodva behajolt a szobájába, és felkapta a tányérról az egyik szendvicset, azzal érkezett vissza.

– Jó étvágyat – szóltam.

– Kösz. Kérsz?

– Nem – ingattam a fejem mosolyogva. – Aha, indulunk, háromkor kezdődik. Tegnap este derült ki, hogy Doni is jelentkezett, úgyhogy ott a helyem – mondtam. – Megyek és keresek neki barátokat – tettem hozzá, mire a melegszendvicsbe harapva bólintott egyet, és a szemembe nézett. – Te? – érdeklődtem.

– Meccsem lesz – törölte le a száját az alkarjával. – Azért nem tudok veletek menni.

– Ó, értem – feleltem, majd összehúztam a szemöldököm. – Tudsz így játszani?

– Hmm?

– A vállad – mutattam oda a levegőben a pólójára, ami így már elrejtette a ragasztót. – Be van tape-ezve – jegyeztem meg, amire Benedek elmosolyodott azon, hogy észrevettem, és hanyagul megrázta a fejét.

– Csak a szokásos – felelte, és áttéve a szendvicset a jobb kezébe a szabaddá vált ballal lefogta a kulcscsontját, és egy körkörös mozdulatot tett a jobb vállával, így mutatva, hogy semmi baja, amire helyeslően néztem rá, majd egyszerre fordultunk Barbi felé, aki megjelent a szobaaajtájában, és a

két kezében két különböző táskát tartott fel.

– Melyik illik a szemétszedéshez? – kérdezte.

– Praktikusság vagy divat szempontjából? – érdeklődtem.

– A második.

– Akkor az – mutattam a jobb kezében fogott darabra.

– Szerintem is – vette a vállára, és megnézte magát az előszobatükörben. Benedek bekapta az utolsó falat szendvicsét, és a tenyerét összedörzsölve nézett ránk.

– Sok sikert.

– Kösz – szóltam. – Neked pedig a meccshez.

– Kösz – mosolyodott el, és lenyomva az ajtókilincset bement a szobájába.

– Mehetünk? – nézett rám Barbi, mire elkaptam a tekintetem a csukott ajtóról, és az immáron elkészült Barbi felé fordultam, aki a szemétszedéshez egy leggingset, sportcipőt és rövid, testhezálló fekete vékony pulcsit vett fel egy rövid pufimellénnyel. A táskája vállpántját keresztben átrakta magán, és jobb oldalra téve kissé maga elé húzta, haját pedig szoros copfba kötötte. Hozzám hasonlóan nem viselt nagyon ékszereket vagy kiegészítőket, csak feltett egy napszemüveget, de így is nagyon stílusos és feltűnő volt.

A lépcsőházban legyalogolva kiértünk az utcára, és a közeli Starbucks felé indultunk, ahol szombat délután lévén főleg turistákkal álltunk sorban. Barbi a táblát nézve gondolkodott, hogy mit igyon, én pedig mellette állva a telefonomra pillantottam.

– Mirkó anyjának megjött a csomagja, úgyhogy ő is elindult a Deákhhoz – olvastam el az üzenetet, amire Barbi bólintott egyet.

– Te mit iszol? – érdeklődött.

– Ősz van, pumpkin spice-ot – vágtam rá gondolkodás nélkül.

– Igaz – ismerte el szórakozottan, és tovább nézegette a táblát, én pedig elgondolkodva álltam mellette, majd kíváncsian fordultam felé.

– Elfelejtettem Benedeket megkérdezni, hogy jutott-e tegnap valamire Dalmával kapcsolatban. Hallott végül valamit? Nem tudod?

– A menzán? – kérdezte.

– Igen!

– Mmm – kopogtatta meg Barbi az állát. – Nem, azt mondta, hogy nem derült ki semmi azután sem, hogy megvártad, amíg Maja máshová ül, és elmentél – szólt.

– Sziasztok, mit adhatok? – kérdezte a barista.

– Szia – lépett oda Barbi, miközben én leragadva a sorban pislogás nélkül meredtem rá, és hitetlen röhögésre nyitottam a számat.

– Ezt... – léptem oda hozzá. – Ezt Benedek mesélte?

– Aha – bólintott.

– Oké, és honnan tudta?

– Mármint?

– Hogy nem adtam át a helyem Majának – néztem rá döbbenően. – Háttal ült az egésznek.

– Nem tudom – tette fel a kezét védekezően Barbi. – De hatalmas paksi érte – tette hozzá.

– Szia, neked mit adhatok? – fordult hozzám a barista.

– Ööö – estem szét egy pillanatra, majd megerőltetve az agyamat rákoncentráltam a dologra, ami után sikerült

leadnom a rendelésem. Miután kifizettem, a pult végében a kávéjára várakozó Barbihoz sétáltam, és fürkészőn néztem rá.

– Pontosan mit mondott?

– Benedek?

– Aham.

– Hogy visszaültél addig, amíg Maja nem talált máshol helyet, ezért lekésted a kilencedikesed.

– Ennyi? – kérdeztem.

– Igen. Meg hogy... – kezdte, de félbehagyta, amikor a barista lerakott egy elkészült rendelést a pult végébe. – Nem az enyém – jegyezte meg Barbi.

– Meg hogy? – tereltem vissza a szót, mire Barbi felém pillantva elmosolyodott.

– Meg hogy ez rendes volt tőled – fejezte be, mire némán biccentettem egyet.

– Nem sokat tudok a dologról, csak gondoltam... kínos lenne. Viszont azt nem gondoltam, hogy Benedek tudja. Igazából nem tudom, honnan tudta – húztam össze a szemöldököm. – Végig háttal ült.

– Passz, nem voltam ott – csóválta a fejét Barbi. – Annyit tudok, amennyit mondtam.

– Barbi? – kiáltotta el magát az egyik barista az elkészült rendelésekkel.

– Ez már az enyém – jegyezte meg, és odalépett a pulthoz, majd az egyik kezébe fogta a zacskót, a másikba pedig az elviteles kávéspoharat. – Mindenesetre, mint a testvére, és mint Maja legfőbb gyűlölője, szeretném megköszönni, mert ez szerintem is marha rendes dolog volt tőled.

– Ez természetes – vontam meg a vállam.

– Gondolod?

– Hát... Ha látod megindulni a lavinát, alap, hogy elhúzod onnan azt, aki ott áll háttal, és nem tudja, mi közeledik.

– Nem mindenkinek alap – rázta meg a fejét. – De örülök, hogy te olyan ember vagy, akinek az.

– Roni! – kiáltotta a barista, mire odaindultam, majd a pultról felvéve a kávéspoharam és az összetekert papírzacskót, Barbival együtt kimentünk a Starbucksból.

– Nem beszélnek, nem? – érdeklődtem.

– Benedek és Maja? – kérdezett vissza megrökönyödve, miközben kibontotta a zacskóját és kivett belőle egy muffint.

– Igen.

– Ááá – ingatta a fejét. – Nem.

– Nem is volt kísérlet rá?

– Mmm – gondolkodott el a sütiébe harapva. – Nem. Ahogy elváltak, és ahogy Benedek lezárta a dolgot mindkettőjünkkel, ott nem hagyta nyitva az ajtót, még résnyire sem. Bevágta, mint a huzat. Szabi megértette, ott nem is volt kérdés, hogy két legjobb barát kapcsolata menthetetlen ilyen esetben, de szerintem a ribi még próbálkozott volna, ha nem is Benedek érzései miatt, hanem inkább, hogy jobb színben tűnjön fel, mert azért mondtak róla dolgokat – mesélte. – A legtöbbet én – tette hozzá büszkén.

– Nem túloztál, amikor azt állítottad, te vagy Maja legfőbb gyűlölője – állapítottam meg, miközben az utcán sétálva kikerültünk egy turistacsaládot, akik nem tudták eldönteni, hogy beüljenek-e egy helyre, és ott egyenek, vagy menjenek

tovább.

– Nem, tényleg én vagyok – bólintott határozottan Barbi. – Ha van, akinek soha nem bocsát meg az ember, akkor az az a személy, aki bántotta a testvérét. És ez komoly. Mondtam Benedeknek, hogy ha hülye lenne, és valaha egyszer visszafogadná Maját, mert újra megbízna benne, és esküdne arra, hogy Maja megváltozott, vagy hogy megbánta, én elfogadnám Benedek döntését és azt, hogy kibékül vele. Csak nekem ne kelljen. Soha. Mert nem lennék rá képes.

– Azt mondod, kibékülne vele? – kérdeztem meglepetten.

– Azt mondtam, ha hülye lenne, és kibékülne vele... – pontosított. – De nem az – tette hozzá, és felém pillantott. – Viszont ami köztük volt, és ahogy Benedek érzett iránta – fújtatott. – Amiatt soha nem fogom teljesen kizárni ennek a lehetőségét. És nem is mondanám neki, hogy ne. Csak annyit kértem, nekem ne kelljen soha többet még csak megjátszanom sem, hogy kedvelem Maját. Mert nem menne. Túl sokat láttam szomorúnak a bátyámat.

– Nagyon szerette? – érdeklődtem.

– Pffff – nézett rám Barbi a szemét forgatva, amolyan „az nem kifejezés” stílusban, amire megértőn helyeseltem.

– És még mindig? – kérdeztem a számhoz emelve a poharamat, és beleittam a lattémba. A beszélgetés hevében megfeledkeztem arról, hogy forró, úgyhogy sikerült emberesen leégetnem a számat és a nyelvem, ami után könnyekkel teli szemmel vártam Barbi választát, aki jól átgondolta, mielőtt megszólalt volna.

– Nem tudom – mondta ki végül. – Nem beszél róla – szólt.

– Még velem sem – tette hozzá úgy, hogy az már azért jelent

valamit, majd tanácstalanul megvonta a vállát. – Úgyhogy passz, ezzel kapcsolatban nekem is van egy kis homály – vallotta be. – De az tuti, hogy Benedek nem utálkozik, és nem mond rá rosszat, annak ellenére sem, ami történt...

– Tényleg?

– Tényleg. Egy rossz szót sem. Máshogy kezeli. Nem úgy, mint én... – vallotta be a nyakát behúзва. – De mondjuk szerintem érthető, fordított esetben, ha egy srác velem csinálná, amit Maja tett, nem gondolom, hogy Benedek túlságosan higgadt lenne.

– Az biztos – ismertem el nevetve.

– Amúgy hogy nézett ki? – kérdezte összehúzott szemöldökkel.

– Maja?

– Aha. Rég láttam, mostanában ritkán fújja elém a szemetet a szél.

– Ömmm – nevettem el magam zavartan. – Szerintem ahogy szokott. Olyan tipikus visszafogott, konzolidált.

– A legnagyobb catfish, akit valaha ismertem – jegyezte meg nemtetszőn, arra utalva a kifejezéssel, hogy Maja nagyon más, mint amit mutat magáról. – Szabival volt az étkezőben?

– Igen – feleltem kelletlenül. – De ha ez megnyugtat...

– Igen? – csillant fel Barbi szeme.

– Végül nagyon szar helyre ültek, az evőeszköz-tároló mellé – meséltem.

– Ahonnan mindenki kiveszi a kést és villát?

– Igen – bólogattam. – Garantált a migrén, annyira csörömpöl.

– Hálásan köszönöm, Roni, nem is tudod, mennyire feldobtál ezzel a hírrel – vigyorgott. – Már eleve azzal is, hogy nem engedted leülni a helyedre!

– Ami fogalmam sincs, hogy derült ki – tettem hozzá. – Most komolyan – néztem rá.

– Nem tudom, kérdezd az illetékest – rázta meg a fejét. – Én csak az elégedett kárörvendő szerepére jelentkeztem – közölte, majd megállt, mert időközben a sarokhoz értünk, ahol befordulva már ránk láttak volna a Deák előtt gyülekezők.

– És most?

– Üzenek Mirkónak, hogy itt vagyunk.

Pár pillanattal később Mirkó befordult a sarkon. Baseballsapkát, szürke pulóvert és kopott farmert viselt, ujjvégnél levágott kesztyűs kezében egy hosszú rudat fogott, ami egy csipeszben végződött.

– A szemétszedés arra – mutatott a Deák irányába. – A Fashion street pedig arra – mutatta meg Barbinak, utalva arra, hogy kicsit túlöltözte az eseményt, amire Barbi szórakozottan megvonta a vállát.

– A szombat délután, az szombat délután... – vigyorgott sejtelmesen, és egy „hát de nem?” pillantással fordult felém.

– Van benne valami – gondoltam át. – Voltál a Deáknál? – érdeklődtem Mirkótól.

– Aha.

– Mi van ott?

– Gyülekeznek a résztvevők.

– Doni?

– Már megérkezett.

- Mit csinál?
- Öt lépéssel mindenki mögött áll, teljesen külön.
- Óriási – fújttam.
- Van terved?
- Van – bólogattam, majd beavattam Barbit és Mirkót az ötletembe.

A Deákhoz külön-külön, egyesével mentünk oda, hogy véletlenül se kössenek minket össze. Először Mirkó, akit már korábban láttak a szemétszedő csoportban, így a rövid távozása talán fel sem tűnt. Utána Barbi következett. A sarokról néztem, ahogyan odasétál, és megállva a DDK-s osztálytársa előtt, napszemüvegben, a mellényének zsebébe dugott kézzel hallgatja az instrukciókat a nála úgy fél fejjel alacsonyabb szervezőtől, aztán körbefordulva megállapodik a tekintete a Deák előtti korlátnak támasztott botokon, amik közül taláломra elvett egyet.

– Excuse me – szólt egy hang mögülem, ami váratlanul ért, és eléggé meglepett, ezért kérdően fordultam sarkon, szembetalálva magamat egy családdal, akik tanácstalanul forgolódtak, miközben az apa megszólított. A belvárosban felnőni annyit jelent, hogy az eltévedt turisták eligazítása nemcsak hozzátartozik a mindennapokhoz, de már-már második hivatásunkká válik.

– Can I help you? – kérdeztem rutinosan, és megeresztettem egy barátságos mosolyt is, hogy az emlékeikben az maradjon meg, hogy kedves, segítőkész emberekkel találkoztak. Vagy legalábbis megpróbáltam javítani a statisztikát. A család a Parlamentet kereste,

úgyhogy a levegőt kifújva körbenéztem, és megnyugtatóan bólogatva közöltem, hogy ne aggódjanak, nincsenek annyira elveszve, aztán elmagyaráztam, hogy merre menjenek.

Miután elköszöntünk, én is elindultam az ellentétes irányba, és a sarokról kilépve a Deák felé indultam. Az érkezésemre, csakúgy, mint Barbi esetében, engem is többen vizslattak fürkészőn, miközben odaálltam a mappáját fogó Pálffy Dorka elé.

– Szia. Farkas Veronika – mondtam, majd amikor Dorka elkezdte böngészni a listát, hozzátettem. – Nem vagyok rajta.

– Te sem? – kérdezte meglepetten, ami alapján nem én voltam az egyetlen résztvevő, aki feliratkozás nélkül érkezett. Éppenséggel tudtam is, ki a másik. Mirkó a közelben ácsorgott, és a szemétszedő botjával próbálgatta kikötni a cipőfűzőjét.

– Későn hallottam a kezdeményezésről – tettem hozzá magyarázatképp.

– Semmi gond, Veronika... – nézett rám a végzős DDK-s lány.

– Csak Roni – kértem.

– Roni – biccentett mosolyogva. – Ott találsz botot – mutatott a sulis előtti korlátra. – Dombóvári tanárnőtől tudsz kérni zsákokat.

– Rendben.

– A ruhád... – nézett végig rajtam gondterhelten.

– Igen?

– Nem baj, ha koszos lesz, esetleg tönkremegy?

– Nem – feleltem és óvatosan körbepillantottam. A legtöbben rutinos szemétszedőknek bizonyultak, és már

eleve olyan holmiban érkeztek, ami nem volt túl jó állapotban. Kopott, szakadt melegítőnadrág, elnyútt pulóver, kifakult kabát, többen pedig a Belvárosi Deák feliratú tornapólójukat húzták rá egy hosszú ujjú pulóverre. Sokan hordtak Mirkóhoz hasonlóan levágott ujjvégű kesztyűt és baseballsapkát. Igaza volt Mirkónak, Barbi tényleg kicsit úgy tűnt, mintha büntetésből lenne a csapatban.

– Köszí – mosolyogtam rá a szervezőre, majd megfordulva körbeköszöntem a szemétszedőknek, és a korláthoz lépve felemeltem egy botot.

A végén lévő fogót megnyomva kipróbáltam, hogy működik-e, majd odamentem Dombóvári tanárnőhöz és kértem tőle egy zsákot.

– Parancsolj – adta oda kedvesen, mire félresétáltam, és a zsák összetapadt száját fújkáltam, hogy megpróbáljam szétnyitni, miközben Pálffy Dorka egy kis figyelmet kért, és felállt a korlát alsó fokára, hogy mindenki lássa.

– Sziasztok! Köszöntök minden deákost, és köszönöm, hogy ennyien eljöttetek a nagy őszi szemétszedésre. Eddig ez a rekordlétszámunk – jelentette be ünnepélyesen, amire valamiféle halk taps hangzott fel. Azért volt halk, mert összesen tizenhatan voltunk a tanáron és a szervezőn kívül. Az ezerkétszáz főt számláló Deákból. És ezzel még egy rekord is megdőlt. A szememet meresztgetve fújkáltam tovább a zsákot, aminek végre kinyílt a szája, úgyhogy ledobtam a kiürült poharamat a földre, külön leejtve a tetejét is, majd kipróbáltam a botom, hogy fel tudom-e szedni vele. Gond nélkül ment, így érintésmentesen belehelyeztem a szemetem a zsákomba, miközben a végzős

lány még mindig eligazította a résztvevőket.

– Szünetet bármikor lehet tartani, aki elfáradt, hagyja abba egy kicsit. A szemétszedés végén, pontosan hat órakerít itt találkozunk a Deák előtt, ahol, ezt most főleg azoknak mondom, akik még nem jártak szemétszedésen – nézett körbe, egyenként megállapodva a tekintetével az újakon, ami egy-két kilencedikest, Mirkót, Barbit és engem jelentett. A többiek rutinos résztvevőknek tündek. – Minden résztvevő kap egy oklevelet – jelentette ki ünnepélyesen, amire a szemétszedők körében lelkes duruzsolás tört fel, ahogy arról kezdtek diskurálni, ez kinek hányadik lapja lesz.

A szemétszedő botom végén lévő csipeszt mozgatva Donira pillantottam, aki az emléklap hírének hallatán szintén izgága lett, és a nyakát nyújtogatva figyelt a többiek mögöl, hogy mindent jól halljon.

Eközben Mirkó, aki a megbeszéltek szerint megvárta, hogy Dorka végezzen a beszéddel, elnézést kérve átfurakodott az önkéntesek között, és leszállítva a DDK-st a korlátról a fülébe súgott valamit. Figyeltem, ahogyan Dorka Mirkó szavait hallgatva mérlegeli a dolgot, majd egy határozott bólintást követően egyetértett vele, és visszalépett a korlát alsó fokára, hogy újra a tömeg felé magasodjon.

– Még egy kis figyelmet szeretnék kérni – állította meg a felszerelésükkel már elinduló deákosokat, akik visszafordultak felé. – Diákkörös társamnak – mutatott Mirkóra, aki erre körbeintett egyet, de alacsony alkata miatt, és mert nem állt fel Dorka mellé a korlátra, mindenki csak egy feltartott kezét látott belőle – az a nagyszerű meglátása támadt, hogy mivel több olyan önkéntesünk is van, akinek a

mai alkalom az első deákos szemétszedése, álljunk össze négyfős csapatokba, és így mozgolódjunk együtt, ezzel biztonságérzetet adva egymásnak, nem mellesleg, a hangulat is jobb lehet így, arról nem beszélve, hogy a másik eredményét látva akár ösztönző is lehet, hogy több szemetet kell szednünk – lelkesedett. – Úgyhogy köszönöm, Mirkó, a kiváló ötletet – pillantott le maga mellé. – Rendeződjünk négyfős szemétszedő csoportokba – kérte.

A szemétszedők nagy része már akkor elkezdte az összeállást, amikor a DDK-s szervező még beszélt, ráadásul a legtöbben ismerték egymást, így másodpercek alatt kialakultak a körök, én pedig idegesen rágva a szám szélét Doni felé lestem, bízva abban, hogy valakikhez oda tudott állni, tekintve, hogy ezt az egészet azért találtam ki, hogy három órát garantáltan, kötelező jelleggel mások társaságában töltsön. De hiába, ugyanis a kilencedikes fiú lemaradt, nem tudott senkihez csatlakozni, mert az instrukció elhangzásakor éppen szemeteszsákot kért Dombóvárítól, a többiek pedig annyira gyorsan elrendeződtek, hogy Doni hoppon maradt. Mire körbenézett, hogy kihez állhatna, már mindenki megvolt, ő pedig egyedül maradt a szemeteszsákjával a kezében.

– Basszus – szisszentem fel, és aggódva összenéztem Barbival, aki egy „francba” grimasszal reagált. A váratlan gyorsaságra Mirkó is széttárta a kezét, és a DDK-s Dorkához fordult. Aki viszont éppen ellenkezőleg viselkedett, és abszolút elégedett volt.

– Na, meg is vagyunk – tudta le ennyivel, egyáltalán nem is sejtve, hogy amit ő sikernek lát, az másnak éppen a kudarca.

– Szerintem nem mindenki talált csapatot – próbálkozott Mirkó és példaképpen Doni felé mutatott, amire Dorka a homlokához tette a mappáját, hogy takarja vele a délutáni napot, és összehúzott szemmel nézett a kilencedikes irányába.

– Látom.

– Esetleg lehetne egy ötfős csapat is, ha beállítod valakikhez azt a kilencedikes kissrácot... – tanácsolta Mirkó, megpróbálva rávezetni a szervezőt, hogy mindenáron rakja be Donit egy társaság mellé.

– Igen, az nem rossz ötlet – helyeselt neki Dorka. – Vagy várjunk csak – akadt meg, mire Mirkó egy „ne már” szemforgatással nézett rá, és türelmetlenül várta, hogy folytassa. – Üüüühüümhhh, mások sincsenek még csapatban – nézett körbe Dorka, és integetve kért még egy kis figyelmet. – Egy pillanat, maradjatok! Még egy négyes csoport nem állt össze. Te ott, Donát – mutatott Donira, aki ezt hallva szintén magára mutatott, mintha nem lenne biztos benne, hogy neki szóltak. – Igen, te – erősítette meg Dorka, és továbbfordult. – És Barbi – szólt Barbira, majd továbbsiklott a tekintete, és egyenesen rám nézve lepillantott a lapjába. – És Farkas Ver... – kezdte, aztán eszébe jutott, hogy ne így szólítson, úgyhogy elharapta a végét, és mosolyogva rám nézett. – Roni – mondta, mutatóujját egy „nem felejtettem el” mozdulattal rázva felém, majd maga mellé nézett, ahol megállapodott a tekintete az utolsó csapat nélküli emberen. – És Mirkó – mondta ki. – Így megvagyunk, ti vagytok az utolsó négyes – közölte ünnepélyesen.

– Na baszki – kerekedett el a szemem, és a szintén

ledöbbsent Barbira néztem, aki a fejét rázva ellenkezett. Ahogyan Mirkó is, aki azonnal megpróbálta átváriálni.

– Bocs, Dorka, ne haragudj tényleg, de én nem lehetek az egyik négyfős csapat tagja.

– Miért nem?

– Mert én... Mert én DDK-sként vagyok jelen – rögtönzött.

– Nem, úgy én vagyok itt – vágta rá Dorka, és összehúzott szemmel kezdte méregetni Mirkót, mintha csak hirtelen vetélytársat vagy ellenfelet látna benne. Két Deák diákkörös szervezője nem lehet egy eseménynek. – Én vagyok itt a DDK-s szervező! – förmedt rá ellentmondást nem tűrve.

– Okké – tette fel a kezét védekezőn Mirkó, és a levegőt hosszasan kifújva lépett oda hozzánk.

– Hát ez nem jött be.

– És most? – kérdezte Barbi tanácstalanul.

– Most beraktuk három órára az egyetlen olyan társasághoz Donit, akikhez nem szabadott volna – sziszegtem az összeszorított fogaimon át, miközben a kilencedikes bátortalanul lépkedett felénk.

– Nézd a jó oldalát, Roni – felelte Mirkó mosolygás közben.

– Mi az?

– Ennél közelebbi lehetőségem nem lesz arra, hogy megfigyeld.

– Értem, de ennyire közelről nem akartam... – válaszoltam az arcomra erőltetett mosollyal, majd az odaérkező Donira néztem.

– Helló – köszöntem.

– Szia – nézett rá Barbi.

– Üdv – intett neki Mirkó.

– Sziasztok – válaszolta félénken, és megszeppenve nézett körbe köztünk. – Doni vagyok – tette hozzá, mi pedig mindhárman úgy tettünk, mintha nem tudnánk, és sorban mi is bemutatkoztunk.

A körülöttünk lévő csapatok eközben elindultak, Dorka és a tanárnő pedig, akik a kiírás szerint a háromórás szemétszedés alatt végig a Deák kapuja előtt várakoznak majd, hogy bármi gond esetén megtalálhatók legyenek, egymáshoz lépve elkezdtek értékelni az eddigieket, amikor is feltűnt nekik, hogy négy fő még mindig nem indult el.

– Valami gond van? – szóltak oda hozzánk.

– Nem, már megyünk is – válaszolta Mirkó, és kínosan összenéztünk, majd egy néma „mindegy, most ez van” megállapítással vettük tudomásul a dolgok alakulását, ami nem egészen a terveink szerint történt. Ha Doni másik három önkénteshez kerül, akkor velük indul el szemetet szedni, és három óra elteltével akár egy teljesen új társaságba is tartozhatott volna. De nem másik háromhoz került. Hanem hozzánk. Éppen azokhoz, akikhez nem kellett volna. És ebből kellett valami értékelhetőt kihozni. Nulla helyett mínuszból rajtolva.

Mivel a tanárnő és a szemétszedést szervező Dorka még mindig kérdőn néztek minket, a szemétszedő csapatunknak el kellett indulnia a Deák elől. Elöl ment Barbi, őt követte a járdán kissé lemaradva a kilencedikes Doni, aki fejét lehajtva, jobbra-balra fordulva kereste a szemetet, mögötte pedig Mirkó lépkedett, akihez előrenyúlva hirtelen megragadtam a vállát, és visszahúztam magam mellé, hogy egymás mellé kerüljünk.

– Oké, újratervezés – suttogtam halkán.

– Igen?

– Nem így kellett volna, de ha már így alakult, akkor fordítsuk előnyünkre, hogy velünk van Doni.

– Hogyan?

– Úgy, hogy ne azt nézzük, hogy ez rosszul sült el. Hanem nézzük azt, hogy így sokkal könnyebben kideríthetünk róla bármit – néztem a jó pár méterrel előttünk sétáló Donira, aki a botját maga előtt tartva fürkészte a járdát, készen állva arra, hogy bármikor felvegyen vele egy eldobott szemetet. – Gondolj bele. Ahelyett, hogy távolról figyelve találgatnánk, itt van velünk.

– Mondjuk ez igaz – gondolta át Mirkó.

– Ugye? – kérdeztem, amire helyeslően bólintott, így mosolyogva megragadtam a vállát, és kissé előretoltam egy „menj” mozdulattal.

– Ja, hogy én legyek az? – kérdezte meglepetten.

– Jó lenne – bólogattam. – Olyan kell közülünk, aki ért azokhoz a bábu izékhez, amit Doni nézett a telefonján, és tud

róla kérdezni. Vagy legalább tudja, mi az. Mi Barbival nem annyira vagyunk képben.

– Igen, ide a geek kell – értett egyet Mirkó, mire egy elfojtott nevetéssel bólintottam, ő pedig előreindult, de ismét visszahúztam.

– Mi az?

– Ne feltűnően. Három teljes óránk van rá – emlékeztettem.

– Jó – biccentett, és előrement, majd a szemétszedő botjával Doni mellé lépett, és felé fordult.

– Találtál valamit? – érdeklődött.

– Én? – kérdezett vissza Doni félénken.

– Igen.

– Csak egy kupakot – mondta. – Naturaquás – tette hozzá, mintha ez a részlet bármennyire is lényeges lenne.

– Aham – reagálta Mirkó, és a csendes kilencedikest nézte, aki tovább fürkészte a házak oldalát, hátha megakad a szeme valami szeméten. Mirkó hátrapillantott rám, amire megerősítőn bólintottam egyet, jelezve, hogy folytassa nyugodtan, ő pedig vette a jelzést, és hozzátette. – Nem tudod, meddig tart?

– A szemétszedés?

– Igen.

– Hatig – felelte Doni olyan halkán, hogy mögöttük lépkedve alig hallottam.

– Hatig – ismételte meg Mirkó. – Az jó, akkor még ma este lesz időm átrendezni a polcomat – magyarázta Doninak, igazából minden előzmény nélkül. Nem véletlenül jellemezte Benedek Mirkót a „nagy dumás” jelzővel. Minden kétséget

kizáróan az. – El akartam kezdeni délelőtt, de féltem, hogy nem sikerül befejeznem indulásig. Annyi funkóm van, mire mindet leszedem... – folytatta Mirkó, a kulcsszó hallatán pedig kíváncsian néztem oldalról Doni reakcióját, aki egyelőre csak csendben hallgatta Mirkót, nagyjából ugyanúgy, mint addig. Az arca nem árult el extra érdeklődést, vagy lelkesedést. – Az a sok doboz, lassan belefulladások, de hát mit csináljak, gyűjtő vagyok. Ráadásul nagy dilemmám, hogy mi alapján rakjam vissza. Eddig sorszám szerint voltak, de lehet, hogy tematikusan kéne, kategóriák szerint, nem?

– Mit? – kérdezte Doni.

– A funkóimat – ismételte meg Mirkó. A következő pillanatban Doni, aki a botjával éppen felemelt egy eldobott, sáros, cafatjaira tépett papír zsebkendőt, kérdően Mirkóra nézett.

– Mi az a funkó?

A kérdésére Mirkó meglepetten felhúzta a szemöldökét, majd a fejét megrázva válaszolt.

– Funko... Tudod. Funko Pop figurák – mondta.

– Nem, sajnos – ismerte be Doni, amire Mirkó egy „ja, akkor semmi” legyintéssel reagált, és amíg Doni a talált szemetet megpróbálta érintés nélkül beledobni a zsákjába, Mirkó a szemét meresztgetve fordult hozzám hátra.

– Ilyenkor mi van? – tátogta.

– Nem tudom – vágtam rá értetlenül. – Azt nézte. Amit mondtál. A nagyfejű bábu volt a videóban – suttoztam teljesen elveszítve a fonalat. Mirkó erre tanácstalanul széttárta a karját, majd gyorsan visszafordult Doni felé, és

egy biztató mosollyal reagált arra, hogy sikerült bedobnia a zsákba, én pedig teljesen értetlenül néztem magam elé, megpróbálva visszapörgetni az emlékeimet.

Oké, ha nem tudja, mi az a bábu, amiről Mirkó beszél, akkor lehetséges, hogy nem is direkt azt nézte, hanem csak egy random videó volt, amit ebéd közben feldobott neki a TikTok, amiből akár többet is megnézett anélkül, hogy ennek lett volna bármi jelentősége. A franca.

Hiába tartózkodott egy méteren belül, kevesebbet tudtam Doniról, mint amennyit korábban gondoltam, hogy tudok. Az biztossá vált, hogy a Funko Pop vonal sztornó. Nem az érdeklődési köre. Ennyit arról, hogy majd Mirkó kifagatja. Kezddhettem előlről. Basszus.

Mivel annak nem volt értelme, hogy egymás után haladunk, mert akkor az elsők kívül senki nem tudott volna mit felszedni, némileg szellősebb alakzatot vettünk fel, és hogy ne zavarjuk egymás munkáját, Barbi és Mirkó átmentek az út másik oldalára, ahol egyikük a járdán, a másik pedig a parkoló autók úttest felőli oldalán sétálva pásztázta a földet. Doni és én pedig az eredeti oldalon maradtunk, és Mirkót és Barbit tükrözve velük párhuzamosan haladtunk előre, utcáról utcára.

– Tudsz segíteni? – kérdeztem, amikor észrevettem egy kapualjba szórt kisebb szemétkupacot, ami használt papírtálcákból és összegyűrt szalvétákból állt. Úgy tűnt, valakik a péntek éjjeli vagy esetleg szombat hajnali gyrosozás után képtelenek voltak elvinni a szemetet a közeli kukáig, ezért egyszerűen bedobták a kapualjba.

– Persze – sietett át Doni a parkoló kocsik túloldaláról, és odaérve hozzám egy „miben?” arckifejezéssel nézett rám, majd amikor felé tartottam a zsákom, szó nélkül átvette, és szélesre tárta a száját, hogy könnyebben bele tudjam dobni a szemetet.

A csipesszel két körben tudtam felszedni a mocskos cipőtalpnyomokkal tarkított, ételmaradékokkal és rászáradt szósszal díszített papírtálcákat, majd amikor kidobtam, megköszöntem a kilencedikesnek a segítséget, és visszavettem tőle a zsákomat, miközben megragadtam a lehetőséget arra, hogy kicsit én is beszélgessek vele. Mivel nem akartam direktben kérdezősködni, valami olyat akartam elszólni, amire esetleg magától ráharap, anélkül, hogy érezné benne a szándékosságot. Valamiféle ártatlan megjegyzés, ami közös témát szolgáltat. Mint a Funko Pop lett volna Mirkóval, de mivel az befuccsolt, máshonnan kellett ötletet merítenem. Ekkor eszembe jutott, hogy tudom az Instagram-felhasználónevét. Doni_Craft1012. Bingó, ebből két dolog is kiderül. Az egyik feltételezhetően a szülinapja, ami a jelek szerint csak pár nappal ezelőtt volt. Az jó beszélgető téma, megkérdezhetem, hogy töltötte, mit kapott. Sok mindent meg lehet így tudni. Oké, de hogy derül ki számomra, ha Doni nem tudja, hogy tudom? Merthogy én elvileg nem tudom az Instáját... A smiley profil az, aki tudja. Aki ugye nem én vagyok... De akkor hogy tereljem a témát a szülinapjára? Kérdezzek rá spontán, hogy mikor van? Az elég fura így első beszélgetésnek. Akkor mondjam meg, hogy mikor van az enyém? Nem jó, annak sincs előzménye, feltűnő lenne. Esetleg kérjem el a diákját megnézni? Nem, az

meg már egyenesen ijesztő. Egyik rosszabb ötletnek tűnt, mint a másik, úgyhogy elvettem a születésnapos megközelítést, és fejben rátértem Doni felhasználónevének másik árulkodó pontjára. A „craft” megnevezésre. Merthogy az Minecraft lesz. Amiről éppenséggel valamennyit tudok is, tekintve, hogy a tízéves unokaöcsém a nyáron két hétig nálunk volt, amíg a nagybátyámék elutaztak, ami alatt volt szerencsém végigkövetni nem csak azt, ahogy nulla huszonnégyben mincraftozott, de a videósokat is, akiket nézett. Úgyhogy pont tudtam improvizálni.

– Köszöni – szóltam Doninak, amikor elvettem tőle a szemeteszsákomat, és a botot tartó kezembe fogtam, a másikkal pedig kihalásztam a zsebemből a telefonom, és úgy tettem, mintha megnézném az értesítést. – Ó, új videó – jelentettem ki, majd az előttem ácsorgó Doni szemébe nézve hozzátettem. – A kedvenc Minecraft csatornám most töltött fel újat – tettem hozzá, kíváncsian fürkésztve az arcát, majd meglepetten konstatáltam, hogy a legcsekélyebb érdeklődést sem váltotta ki a téma említése. – Szoktam játszani – fűztem hozzá. És semmi. Mi a franc? – Sokan nem értik, mit szeretek benne ennyire, de hát... Ezt csak az tudja, aki játszik vele – magyaráztam tovább.

– Tudom – szólalt meg végre.

– Igen? – csillant fel bennem a remény, és érdeklődve néztem rá.

– Igen, mert régebben játszottam vele – mondta. – De már évek óta nem – tette hozzá halkán, amire igyekeztem a lehető legtermészetesebb mosollyal, megértően reagálni, majd amikor Doni megfordult és továbbment a szemétszedő

csipesszel, mérgesen felfelé fordítottam a tenyerem, amolyan „ezt nem hiszem el” stílusban. Kettőből kettő lyukra futott kísérlet. Nem az érdeklődése szerinti videót nézte TikTokon, és nem változtatta meg az Instagramon a regisztrációkor választott, mára már ezek szerint nem aktuális felhasználónevét. Nagyszerű. Továbbra sem tudtam semmit arról, hogy Doninak mi alapján keressünk társaságot, tekintve, hogy annak ellenére nem tudtam meg róla semmit, hogy a szemétszedés nagy részében pár méteren belül tartózkodott.

Ami közben, mivel bőven volt lehetőségem, igyekeztem külsőségek alapján felmérni, hátha kiszúrok rajta valamit. Nem tudtam, mit keresek, csak úgy általában véve valami árulkodó jelet, amiből kiderül róla valami. Mint Mirkón a fura képregényes pólói, vagy Benedek vállán a sportsérülést jelző tape-ek. Vagy mint nálam az állandó füles a nyakamban. Valami olyat, amivel az ember anélkül elárul magáról valamit, hogy kimondaná. Ami mindenkinek egyértelmű. Donin azonban nem volt ilyen, nem tűnt fel semmi extra. A pulcsija sima, minta nélküli volt, a cipője teljesen átlagos, a farmerja csak egyszerű kék, a táskája normális sötétkék hátizsák. Nem hallgatott zenét, nem volt nála vászontáska, vagy valami olyan, aminek felirata vagy mintája kifejező lehet. Már csak egyben bízhattam, úgyhogy összehúzott szemöldökkel néztem rá, amikor a füléhez emelte a telefonját és fogadta a hívást.

– Szia, anyu – suttogta halkán. – Nem, még nem. Itt a... – nézett fel az utcatáblára és áttette a másik fülére a telefont. – Sas utcában – szólt, én pedig, mivel pontosan erre vártam,

úgy tettem, mintha megállnék pihenni, és a szemétszedő botomra támaszkodva néztem Doni telefontokjára, hátha tematikus, és kiderül róla valami. Focicsapat, együttes, valami film. De nem, sima átlátszó tok volt, a hátuljába egy összehajtott papírpénzzel, ami mögött valamiféle jegy volt, kilógott a széle, de annyira nem, hogy lássam, mi az. Aztán Doni vissza is vette a másik kezébe, és elfordulva beszámolt az anyukájának arról, hogy miket talált eddig, én pedig sóhajtván megállapítottam magamban, hogy megint csak nem lettem okosabb, majd a botomat és zsákomat felemelve továbbmentem.

Egy idő után Barbi átkiáltott az út másik oldaláról.

– Félidő van. Ti nem vagytok éhesek?

– Kicsit – ismertem be, és Donira néztem. – Te?

– Lehet? – kérdezte bizonytalanul, miközben felállt egy kocsni mellől a guggolásból, miután sikerült kiszednie alóla a botjával egy eldobott kólásdobozt.

– Mármost...? Hogy érted, hogy lehet-e? – lepődtem meg.

– Szemétszedésen vagyunk – suttogta úgy, mintha valami nagyon fontos, megszakíthatatlan küldetésen vennénk részt.

– Önkéntesen, a szabadidőnkben. Semmi nem történik, ha eszünk közben – nyugtattam meg, majd átszóltam Barbinak.

– Oké, ehetünk valamit. Van ötleted?

– Az Október 6.-ban van egy brutál jó sült krumpolis.

– Igen? – kérdeztem, mire megerősítőn bólogatott. – Jó, menjünk – egyeztem bele, és a zebrához sétálva egymással szemben megálltunk, majd amikor zöldre váltott, Donival együtt átmentünk Barbihoz és Mirkóhoz, akik bevártak minket, így újra négyes csoportot alkotva indultunk tovább.

Szombat délután lévén az egymást érő éttermekben már sokan voltak, leginkább városnéző négy-öt fős családok vagy turistatársaságok, akik az egész napos gyaloglástól és nézelődéstől kitikkadva ültek a teraszokon, kihasználva az alkalmat, hogy végre nincsenek mozgásban. A szemétszedő csapatunk az éttermek és teraszok előtt elsétálva egyenesen a Barbi által javasolt krumplishoz ment, és megálltunk az ablaka előtt.

– Ezt láttam már a TikTokon – jegyezte meg Doni a kiírás láttán. Teljesen magától szólalt meg, kérdés és előzmény nélkül, amit hallva kíváncsian felé pillantottam. – Sokan kóstolták – fűzte hozzá.

– Következő – szólta ki a srác az ablakból, úgyhogy odaléptem, és kértem egy adag fűszeres krumplit szószokkal, majd a bankkártyámat elrakva átadtam a helyem Mirkónak, és kíváncsian néztem Donira. Merthogy ez érdekes is tud lenni.

– Követsz ilyeneket? – érdeklődtem. – Felkapott helyekről szóló tartalmakat? – pontosítottam, és rögtön arra gondoltam, hogy a Deákban van egy tizedikes társaság, akik minden újonnan nyílt helyről tudnak, és állandóan kajálni járnak, ismernek minden menő helyet, és mindenhol azelőtt jártak már, hogy virálissá vált. Tőlük hallottam tavaly egy bagelezőről, ami azóta ugyan már bezárt, de akkor nagyon felkapott volt. Nem melleleg azóta sem ettem olyan jót sehol. Szóval ők így ezeket nagyon tudják. Éppen azon gondolkodtam, hogyan tudnám „véletlenül” összeismertetni őket egymással, amikor...

– Nem, nem követek ilyesmit – szakította meg Doni a

válaszával a gondolatmenetem, amit így be sem kellett fejezmem. – Csak egy ideig tele volt ezzel a ForYou, onnan tudom – mondta, én pedig bezárhattam a képzeletbeli ötlettáram arra vonatkozóan, hogy miként hozom majd össze Donit a kajás társasággal. Így már nem kell.

– Szólunk, ha kész van – mondta a srác az ablakból.

– Köszí – felelte Barbi, aki utolsóként rendelte meg a krumpliját. – Van mosdótok? – kérdezte.

– Egyenesen hátul – segítette ki a fiú, Barbi pedig mosolyogva megköszönte, majd szólt, hogy bemegy kezét mosni.

– Jövök én is – indultam utána, mert bár a bottal érintésmentes volt a szemétszedésünk, mégiscsak enni készültünk. A vállam mögött hátralestem a Donival maradó Mirkóra, és némán tátogva kértem, hogy derítsen ki valamit. Mirkó hunyorogva olvasva a számról megértette, hogy mit szeretnék, és barátságosan Donihoz fordult, én pedig bementem Barbi után az ajtón.

A hosszúkás alakú, szűk étteremben végimentünk a pult és a kétszemélyes asztalok között, amiknek a közelgő halloween miatt mindegyikére egy-egy kerámiadíszet tettek, tököt, fekete macskát vagy kis boszorkányt, majd a helyiség végébe érve megvártuk egymást Barbival az ajtó előtt, mert a kis mosdóba nem fértünk be egyszerre ketten, így váltva mentünk be kezét mosni, és ha már tükröt láttunk, kicsit rendbe is szedtük magunkat. A kis krumplizó ajtaján visszaérve Mirkóhoz és Donihoz léptünk, akik a járda szélére félreállva beszélgettek, az egyik étterem teraszának végét jelző magas tujasor mellett, hogy ne zavarják a

gyalogosforgalmat.

– Itt vagyunk – mondtam.

– Merre van? – kérdezte Doni.

– Be az ajtón, és egyenesen végig. Szemben lesz.

Doni szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, hogy mit csináljon a hátizsákjával, bevigye magával, vagy rakja le a földre, amikor is Mirkó odanyúlva érte felajánlotta, hogy megfogja, amit Doni, akinek ez a lehetőség ezek szerint meg sem fordult a fejében, hálásan megköszönt, és ellépve tőlünk elindult az ajtó felé, majd amikor elhaladt a krumplis előtt, mindhárman utána szóltunk, hogy jöjjön vissza, mert továbbment.

– Ez? – mutatott be tanácstalanul, amire valamennyien helyeselve bólogattunk. Doni végül bement a jó ajtón, én pedig abban a pillanatban Mirkóhoz fordultam.

– Mondd, hogy megtudtál valamit – néztem rá könyörgőn.

– Igen, de nincsenek jó híreim.

– Miért? – kérdeztem.

– Nem szereti Batmant – közölte, mire értetlenül nézve rá többször kinyitottam a számat, a megfelelő szavakat keresve.

– Oké, és...? – nógattam, várva, hogy folytassa.

– Ennyi.

– Ennyi?

– Ennyi. Nem is értem – ingatta a fejét.

– Másról nem is beszéltetek? – meredtem rá értetlenül.

– Mi másról? – kérdezte.

– Igazad van, ezzel kimerítettél mindent – jegyeztem meg a szememet forgatva, majd átvettem az ablakból kiadott krumplimat, és a tölcsér formájú papírtasakot tartva

kezdttem panaszkodni a többieknek. – Mindjárt vége a közös programunknak, és nemhogy többet tudtam meg Doniról, de még arról is kiderült, hogy téves infó volt, amit eddig biztosra vettem – összegeztem a kudarcos elmúlt másfél órát. – Nagyjából mindent bevettem, amit feltűnésmentesen lehetett, de semmi eredménye.

– És ha direktben rákérdeznénk arra, hogy mi érdekl, vagy mi a hobbija? – kérdezte Barbi.

– Gondoltam rá én is, de az a baj ezzel – kezdtem –, hogy lebukunk vele. Mert ha egy spontánnak beállított beszélgetés közben úgy érzi valamelyikünkkel kapcsolatban, hogy nahát, ő is azt szereti, amit én, ami után, nem tudva, hogy szintén a mi közbenjárásunkkal, de még találkozik majd másokkal, akikkel szintén megegyezik az ízlése vagy az érdeklődési köre, akkor maximum arra gondol majd, hogy de jó, mennyi hasonló emberrel hozta össze a véletlen. Akik közül lesz, akivel csak egy program erejéig töltött együtt időt, de lesznek, akikkel többet – magyaráztam. – Ez így működőképes lenne. Visszavezethetetlen, véletlenszerű, teljesen randomnak tűnik. Viszont – tettem fel az ujjam. – Ha most megkérdezzük minden előzmény nélkül, hogy mit szeret, és az mondjuk a lovaglás, barlangászat, vagy nem tudom, graffiti – soroltam találomra. – És két nap múlva a titkos Insta-oldal visszaír neki, hogy talált valakit, akikhez csatlakozhat, és menjen barlangászni a nem tudom kikkel...

– Akkor rájön, hogy miénk az oldal – értette meg Barbi.

– Pontosan – feleltem. – Ezért lenne fontos, hogy Doni ne magától mondjon valamit, hanem halljon valamelyikünktől olyat, ami rá is jellemző, ami miatt eszébe sem jut összekötni

minket az oldallal, hiszen mi nem kérdeztünk tőle semmit, csak mondtunk magunkról valamit, ami éppenséggel rá is jellemző.

– Igen, ez így okos – helyeselt Barbi, miközben visszalépett az ablaktól, és a tölcsér alakú papírdobozát fogva kivett belőle egy krumplit, amire Mirkó összehúzott szemöldökkel nézett el mögötte a kiadóablak irányába.

– Te hogy kaptad már meg? Én előbb kértem.

– Nem tudom – vigyorgott Barbi egy krumplit rágcsálva.

– Jellemző – dünnyögte Mirkó, Barbi pedig szórakozottan megvonta a vállát, és érdeklődve felém nézett.

– És most mi legyen?

– Passz – fújtam ki a levegőt gondterhelten. – Egyelőre nincs több kártya a kezemben, amim volt, azzal bepróbálkoztam. Nem tudom, hogyan tudhatnék meg róla bármit feltűnés nélkül – jelentettem ki.

– Gondolkozom, de nem jut eszembe semmi okos – mondta Barbi.

– Én is töröm a fejem – közölte Mirkó, majd a kezében tartott táskát feljebb emelve értetlenül megrázta a fejét. – Mi van ebben? – forgatta a szemét, majd a szavait végiggondolva felém nézett, és kérdően felvonta a szemöldökét. Merthogy Doni táskáját fogta. – Itt a táskája.

– Igen – bólogattam, majd kérdően Mirkóra néztem. – És? Nem nézhetünk bele – jelentettem ki kategorikusan.

– Nem mondtam, hogy nézzünk bele – védekezett azonnal.
– Annyit mondtam, hogy itt van.

– Oké – hagytam rá.

– Amúgy pedig – tette hozzá, amire összehúzott

szemöldökkel fordultam felé. – Véletlenül belenézhetünk.

– Véletlenül nem lehet belenézni egy táskába.

– Dehogynem – mondta. – Például – emelte meg a mutatóját, ezzel jelezve, hogy most jön a lényeg. – Barbi megbotlik – pillantott Barbira, aki éppen egy krumplit vett a szájába, és a mozdulatban megakadva nézett Mirkóra, aki folytatta. – Barbi megbotlik, és esés közben reflexből felém kap, belekapaszkodik a kezemben fogott táskába, amit így magával ránt, de csak az elejét, így a cipzáros rész lehúzódik, és hopp, kinyílik, így véletlenül meglátjuk a tartalmát, ami között talán olyan is van, ami hasznos információ – vezette fel Mirkó.

– Most essek el? – kérdezte Barbi evés közben.

– Nem – mondtam szórakozottan, majd mindannyian a telefonunkhoz nyúltunk, mert egyszerre kaptunk értesítést. Benedek indított videóhívást a csoportchatben.

– Szia – emelte fel maga előtt a telefonját Barbi. – Várj egy kicsit, itt vagyunk mind – fordult meg úgy, hogy a háttérben mi is látszódjunk Mirkóval.

Benedek, aki a környezete alapján még otthon volt, kíváncsian figyelt minket a kamerán keresztül. – Hogy álltok? – érdeklődött.

– Csak egy elméleti kérdés – köhintette Mirkó. – Ha véletlenül belenézünk egy táskába...

– Hogy lehet véletlenül belenézni egy táskába? – szólt közbe.

– Mondjuk valaki megbotlik, esés közben belekapaszkodik, amitől kinyílik... Így.

– Eltervezetten?

– Igen.

– Akkor nem véletlen – zárta rövidre.

– Én is ezt mondtam – szoltam Mirkóra, aki mellém lépve a kamerán keresztül próbálta meggyőzni Benedeket. – Nálunk van a kilencedikes táskája – mondta. – Tulajdonképpen a kilencedikes is – tette hozzá, amire Benedek furán nézett ránk.

– Most barátokat szereztek neki, vagy túsul ejtettétek? – kérdezte, amire elnevetve magam megráztam a fejem, és átvettem Mirkó helyét, aki közben kilépett a képből, mert szólították az ablakból, hogy elkészült a krumplija.

– Hozzánk osztották be Donit szemétszedésre... – magyaráztam meg Benedeknek. – Úgyhogy végig együtt vagyunk.

– És így nem könnyebb? – érdeklődött.

– Azt hihetnéd – helyeseltem. – De nem – tettem hozzá. – Egyelőre nem nagyon jutunk egyről a kettőre vele – ismertem be.

– És mi van akkor – sétált vissza Mirkó a képbe, immáron a kezében tartott papírtölcsérrel, amiből kivett egy forró krumplit, és fűjkálás közben folytatta. – Ha elájulok, ájulás közben elejtem a táskát, ami így kinyílik...

– Cipzáras? – szakította félbe Benedek.

– Igen.

– Be van húzva?

– Ööö – ellenőrizte Mirkó a fél válláról lelógó hátizsákot, amit ideiglenesen vett fel, hogy tudjon enni közben. – Igen – nézte meg. – Be van húzva.

– Akkor nem nyílik ki, ne ájulj el – tanácsolta Benedek.

– Oké – vont a vállát Mirkó.

– Szóval így állunk – mondta Barbi, a kezében tartott telefont nézve. – Nálad mi újság? Mikor indulsz?

– Öt perc – mondta. – Csak Csorba Ádi írt közben, azt próbálom kibogozni.

– Mit írt? – érdeklődött Barbi, és én is kérdőn néztem a kamerába, miközben Mirkó is beállt mellém.

– Hogy ma Dalma is és ő is mentek volna egy házibuliba, nem együtt, de mindketten, így ott találkoztak volna. Csakhogy Dalma egy órája lemondta, mert állítólag elfelejtette, hogy megbeszélték pár lánnyal a tánccról, hogy a ma esti próba után beülnek együtt valahová. Ádám ezt az egészet nem hiszi el, és szerinte mással találkozik Dalma, úgyhogy elhatározta, hogy matrészegre issza magát a bulin, és bosszúból mindenkivel kavarni fog, akit csak lát – magyarázta, aztán hitetlenül elröhögve magát hozzátette. – De most komolyan, mit esztek mindannyian? – nézett ránk a kijelzőről, aminek kis ablakában mindhárman a papírtölcsért fogtuk a kezünkben, és egyesével kivéve a krumpliszeleteket összehangolt mozdulatokkal a szánkhoz emeltük, úgy hallgattuk Benedeket.

– Krumplit – feleltük egyszerre.

– Az Október 6.-ban? – találta ki.

– Ühüm – bólogatott Barbi, aki a kijelzőjéhez nyúlva megfordította a kamerát, hogy ne szelfi módban legyen, és megmutatta Benedeknek, hogy hol vagyunk, majd újra rányomva visszatette szelfi módba, amire ismét minket látott.

– Úgyhogy itt ez van. Most próbálom kisakkozni, hogy

odaérek-e meccs után a táncstúdióhoz, mielőtt Dalma és bárki, akivel programja van, lelépnének – mesélte, majd látva, hogy a kamerától elfordulva mindhárman ugyanarra nézünk, magától kitalálta, hogy mi történik. – Jön a kilencedikes?

– Igen – feleltük egyszerre.

– Oké – búcsúzott el.

– Várj – szóltam rá, mielőtt kinyomta volna. – Tudunk segíteni?

– Nem, kösz, szerintem megoldom. Intézzétek nyugodtan a kilencedikes ügyét – köszönt el, és kinyomta a hívást, mi pedig a hozzánk lépő Donira néztünk.

– Kész a krumplid – mutattam az ablak irányába, ahol a tartóba állítva árválkodott Doni adagja.

– És itt a táskád – adta vissza neki Mirkó, amire a kilencedikes megköszönve a hátára vette, és az ablakhoz lépett, ahol felnyúlva megragadta a papírtölcsért, miközben Mirkó, aki már befejezte az evést, összegyúrta a kezében a szemetet, és a kuka felé indult vele. A kilencedikes mögött elsétálva „véletlenül” megbotlott, és botlás közben a hátizsákjához nyúlt, hogy megkapaszkodjon benne. Barbi és én is visszatartott röhögéssel néztük a bukdácsolást imitáló Mirkót, aki még így is kis híján beleesett a teraszt elválasztó tujasorba, miközben Doni a rángatásra értetlenül fordult hátra a tölcsérrel a kezében, és csodálkozva nézte a történéseket. A táskája cipzárja egy milliméterrel sem húzódott lejjebb, teljesen érintetlen maradt.

– Bocs – sétált vissza mellé Mirkó, és barátságosan megveregette a vállát, aztán a hátizsákra pillantva

kelletlenül grimaszolt egyet, beismerve, hogy nem jött be a tökéletesnek hitt terve. Nem tudtuk meg, mi van Doni táskájában. Mármint akkor és ott. Egy óra múlva teljesen magától mutatta meg, kérni sem kellett.

A szemétszedés pontosan hatkor ért véget, amikor is a részt vevő önkéntesek a teleszedett zsákokkal visszaértek a Deák elé, ahol Dombóvári tanárnő mindenkit eligazított, hogy hová tegye le, Dorka pedig minden visszaérkezőnek kiosztotta az eseményre készült emléklapot. Az önkéntes deákosok, akik közül többen nem egy, nem kettő, hanem három és négy zsákkal is szedtek szemetet, koszosan, kifáradva, de mégis büszke örömmel az arcukon ültek fel a korlátra, vagy guggoltak le a Deák oldalában, hogy kifújják magukat, és igyanak egy kortyot, vagy egyenek egy falatot a nagy hajtás után. A visszaérkezésünkör mi is odaadtuk a zsákjainkat, amiket előtte be kellett csomóznunk, majd átvettük Dorkától az oklevelet, amit a lefűző mappájában tartott, és egyesével adott át nekünk, miután a kipontozott résznél alkoholos filccel kitöltötte a neveket.

– Köszönöm – vettem át a Farkas Roni önkéntes szemétszedéséért járó elismerésemet, és visszasétáltam Mirkóhoz és Barbihoz, akik csakúgy, mint minden csapat, félreállva beszélgettek. Kívülről úgy tűnt, hogy az élményekről és a szemétszedés történéseiről, így nem volt feltűnő, hogy én is odamentem hozzájuk, és csatlakoztam.

– Hogyan tovább? – érdeklődött Barbi.

– Hát, hétfőn szerintem újra belevetem magam Doni megismerésébe, addig kitalálom, hogyan lehetne ennél sikeresebben – húztam el a számat kelleetlenül és a kilencedikes felé néztem, aki éppen átadta a szemeteszákját, amit visszaadott neki a tanárnő, hogy kösse

össze a szájánál, így a kilencedikes lehajolva próbálta becsomózni.

– Oké – felelte Barbi. – Akkor, ha végeztünk... – nézte meg a telefonján az időt. – Megyek, mert ebből így is, úgy is stílusos késés lesz.

– Mi a program? – érdeklődtem.

– Házibuli. Éppenséggel pont az, amiről Benedek az előbb mesélt.

– A Balla András buli? – kérdeztem.

– Aha – helyeselt, majd látva rajtam, hogy képbem vagyok, feldobódva nézett rám. – Te is jössz?

– Hívtak, de őszintén szólva szerintem ezt most kihagyom.

– Én meg azért hagyom ki, mert nem hívtak – szólt közbe Mirkó, aki egy ideje csendben állt mellettünk, és felváltva nézett ránk. – Mégis honnan lehet tudni ezekről a bulikról? Kaptok meghívót, vagy ilyesmi?

– Csak úgy szólnak róla – felelte Barbi.

– Hogy?

– Nem tudom, mondják, hogy lesz és gyere.

– Tényleg?

– Igen – erősítettem meg én is.

– Ki?

– Engem most speciel éppen a házigazda – vont a vállát Barbi.

– Engem meg a padtársam – vontam meg a vállam.

– Ki az? – fordult felém Barbi érdeklődve.

– Kozma Niki.

– Ő a Balla legjobb haverjának a barátnője, ugye? –

kérdezte.

– Igen, a Móricz Balázssal jár – bólintottam. – Pár hete.

– Na jó, mégis kik ezek, akikről beszéltek? – meredt ránk Mirkó.

– Hát csak úgy... a többiek – mondtuk.

– Ahhha – bólogatott furán. – Valamiért úgy érzem, hogy nagyon más „többieket” ismertek, mint én. Bezzeg a DDK-sok soha nincsenek meghívva az ilyen bulikra.

– Ami azt illeti – gondolkodott Barbi hangosan, és ahogy kimondta, abban pillanatban el is harapta a mondat végét, de már késő volt, Mirkó észrevette.

– Ne mondd – nézett rá fájdalmas arckifejezéssel. – Ne mondd, hogy a szöveglopós Bojtor Peti meg van hívva.

– Bocs – grimaszolt Barbi. – Úgy hallottam – erősítette meg, majd látva, hogy Mirkó ettől mennyire rosszul érzi magát, hozzátette. – De nem azért, mert kedvelik. Hanem szerintem csak azért, mert DDK-elnök – próbálta nyugtatni, amivel mondjuk pont az ellenkező hatást érte el.

– Oh – kapott Mirkó a szívéhez teátrálisan. – Még ez is. Ha nem nyúlja le a szövegem, most én lennék az elnök, és engem hívná mindenféle bulira Balla, meg Kozma, meg Móricz. És ha én lennék az elnök, mondjuk még tudnám is, hogy kik ezek. Köcsög Bojtor Peti – pufogott. Mindketten sajnálkozva néztünk rá, amit Mirkó észrevett, és a méltóságát összeszedve hanyagul legyintett egyet. – Mindegy, úgysem lett volna jó a ma este – vont a vállát. – Szóval ha hívtak volna, sem mennék – közölte felszegett állal. – Ezt hintsd el légyszi, hogy tudjanak róla – kérte.

– Mindenképpen – ígérte meg Barbi kedves mosollyal az

arcán.

– Amúgy meg tényleg programom van – húzta ki magát.

– Tényleg?

– Aha. Komolyan. Moziba megyek nyolctól.

– Na, randi? – lelkesedett Barbi, de Mirkó unottan nézett maga elé.

– Ne rugdod a földön fekvőt, már így is félholt állapotban van – jegyezte meg, mire Barbi egy „bocsi” arckifejezéssel húzta be a nyakát. – Nem, nem randi. Két barátommal megyünk Imax-vetítésre – sóhajtotta Mirkó.

– Az is jóóó – próbálta menteni Barbi lassan elsétálva.

– Igen, és ha szerencsénk van, lány jegyszedő enged be minket, így lesz bármiféle interakciónk az este folyamán az ellenkező nemmel, miközben Bojtor Petinek meg sem kell erőltetnie magát, simán elég az ismerkedéshez annyi, hogy benyögi, ő írta a ballagási szöveget... – morgolódott Mirkó. – Amit én írtam. Én! – nézett az ég felé, és még a két karját is felnyújtotta a drámaibb hatás kedvéért.

– Tudjuk – lépkedett mellette Barbi, és támogatón hátba veregette.

– Ööö. Sziasztok – köszöntem utánuk, amire mindketten megtorpantak.

– Te nem erre jössz?

– Nem, arra – mutattam az ellentétes irányba.

– Jaaa. Okés, jó hétvégét – szóltak, majd beszélgetve továbbmentek, én pedig a besötétedett égbolt alatt odaköszöntem a Deák előtt ottmaradt társaságoknak, és elindultam hazafelé, amikor megpillantottam Donit, aki mindenkitől kicsit távolabb guggolt, és a földre lerakott

táskájába próbálta betuszkolni az emléklapját.

– Szia – köszöntem oda neki, mire felém pillantott, és bátortalanul odaintett nekem. – Megvagy? – kérdeztem felé sétálva, mert úgy tűnt, nem végzett annyival, hogy elrakta a lapot.

– Igen, csak a pulcsimat venném ki, de a táska alján van, és próbálok nem lerakni a földre... – magyarázta, amire a csípős októberi estén helyeslőn bólintottam. Tényleg lehűlt az idő.

– Várj, segítek. Add csak – ajánlottam fel, és segítőkészen kinyújtottam a kezem, amire Doni hálásan nézve rám elkezdte odaadni a táskája tartalmát. Mindent, ami benne volt.

Visszatartva az elégedett vigyormot, a tőlem telhető legközömbösebb arckifejezéssel néztem a karomban tartott dolgokat. Emléklap, kulacs, érintetlen szendvics, könyv, kis tasakban esőkabát, másik könyv, váltópóló, pénztárca, telefontöltő, még egy, kisebb alakú könyv, és végül a pulóver. Amíg Doni belebújt a plusz felsőbe, a fejemet kissé elbillentve megnéztem a könyvek gerincén a címeiket, majd egyenként visszaadtam a holmikat.

– Köszönöm szépen – húzta be a táskája cipzárját.

– Nincs mit – mondtam, majd még mielőtt esetleg tovább akart volna beszélgetni, sietősen elköszöntem tőle. Néhány lépés megtétele után elővettem a telefonom, és gyorsan felírtam a jegyzetbe mindhárom könyv címét, majd egy elégedett „megvagy!” bólintással indultam haza. Végre valami.

Hazaérve épphogy csak szoltam anyunak, hogy megjöttem, és már álltam is be a zuhany alá, hogy lemossam magamról a koszt és port, ami szemétszedés közben rám ragadt. Szemben állva a magasra rakott zuhanyfejjel, hosszasan engedtem az arcomra a vizet, két kézzel folyamatosan hátrasimítva a hajam a vízszög alatt, majd a kádból kiszállva a mosdó szélén rezgő telefonomhoz nyúltam, amit tusolás közben nem is hallottam. A csoportchatünk pörgött ezerrel, úgyhogy a törülközőmbe tekerve leültem a kád peremére, és megpróbáltam visszaolvasni, hogy miről maradtam le az elmúlt percekben. Benedek írt be, hogy késve kezdtek a meccset, és még csak most van félidő, ami miatt nagy valószínűség szerint nem fog odaérni a táncpróba végére, és így lecsúszik arról, hogy ellenőrizze, Dalma igazat mondott-e szerencsétlen Csorba Ádámnak, aki emiatt ugye padlón van. Végigolvastam a többiek válaszát, bár pontosan tudtam, hogy sem Barbi, sem pedig Mirkó nem ér rá. Utóbbi moziba megy, előbbi pedig pont arra a bulira, ahol Csorba Ádám készül lerészegedni szerelmi bánatában.

A beszélgetést végigolvastam megállapodtam Benedek utolsó üzenetén, ami egy „Roni?” kérdés volt, és szorosabbra húztam magamon a törülközőt, miközben beírtam a csoportchatünkbe.

Roni üzenete: Itt vagyok. Persze, megoldom, odamegyek.

Benedek üzenete: Biztos nem gond?

Roni üzenete: Tuti. Tudsz valamit, hogy elvileg hová készülnek?

Benedek üzenete: Ha igaz, amit Dalma Csorba Ádinak mondott, akkor a táncstúdióval szemben van valami teázó,

oda ülnek be.

Roni üzenete: Oké. Mindjárt elkészülök, és indulok.

Benedek üzenete: Kösz, Roni, sietek én is, és leváltalak, ahogy tudlak.

Az üzenetét belájkoltam, majd a kád széléről felállva a hajszárítóért nyúltam és sietősen szárítani kezdtem a hajam. Nem volt sok időm.

Amikor kész lettem, átszaladtam a fürdőszobából a szobámba, ahol egyenesen a szekrényemhez mentem, és kirántottam a polcon lévő legfelső farmerem, amihez egy hosszú ujjú pulóvert húztam, majd felkaptam rá a rövid fazonú bőrdzsekimet. A karóráim szíjának becsatolása közben körbefordultam a szobámban, majd megállapodott a tekintetem a székem támlájára akasztott táskámon, amihez odahajolva a pántjánál fogva felkaptam, és átmentem a nappaliba.

Anyu, aki a szőnyegen térdelt és egy fehér kartonból vágott ki ollóval kis szellem formákat, az érkezésemre felnézett, és tekintettel arra, hogy az utolsó információja az volt rólam, hogy egy „dög fáradt vagyok, mi lesz a vacsora?” kiáltással bementem a fürdőszobába, eléggé meglepődött az indulásra kész állapotom láttán.

– Ömmm – tolt fel a szemüvegét a hajára, és kérdően nézett rám. – Mész valahova?

– Igen, Benedek üzent, hogy... – kezdtem, majd kissé megakadtam, hogy mégis hogyan fejezzem be ezt a mondatot. Benedek üzent, hogy menjek el helyette megnézni valakiről, hogy igazat mondott-e, hogy megválaszolhassuk a titkos oldalunkat felkereső, kétségek közt őrlődő srácnak?

Nem, ez lehet, hogy nem jó válasz. Más kellett mondanom, ráadásul úgy, hogy lehetőség szerint ne hazudjak, ezért alaposan átgondoltam a dolgot. – Benedek üzent, hogy elmegyek-e egy teázóba – fogalmaztam meg végül, mert lényegében ez történt. Ha nagyon leegyszerűsítjük, és kiveszünk néhány elhanyagolható részletet.

– Óóó – lepődött meg anyu mosolyogva. – Benedek – ismételte meg, aztán fürkészőn felém pillantott. – A magas, nagyon helyes, színházos fiú? – pontosította, hogy biztosan ugyanarról beszélünk-e.

– Igen – erősítettem meg.

– Jó szórakozást – hagyta jóvá ennyi információ hallatán. – Mikor jössz?

– Nem tudom, egy-két óra.

– Rendben – intett. – Kísérjen haza megint – tette hozzá, amire egy sumákoló „ühümmel” reagáltam, majd megfordulva kisiettem a nappaliból. Merthogy egy szóval sem mondtam, hogy Benedekkel leszek. Azt mondtam, Benedek kérdezte, hogy elmennék-e egy helyre. Arról nem volt szó, hogy vele. Anyu viszont szemmel láthatóan nyugodt volt ettől a kis félreértéstől, úgyhogy ennyiben hagytam, és a nyakamba akasztott fejhallgatómat megfogva feltettem a fülemre, majd az ajtót becsapva magam mögött elindultam az Andrássyra.

Sétatávra voltam, úgyhogy hamar odaértem, és a táncstúdiót jelző magas, vaskos kapualjba beállva megnéztem a kaputelefonon sorakozó neveket. A második emeletre írta a Belvárosi Jazzbalett Stúdiót, amit megjegyeztem, majd a nehézkes kapu csattanó hangjára

hátrafordultam, és szóltam a kilépő férfinak, aki kedvesen megtartotta nekem, hogy elengedheti a kaput, mert nem megyek be, majd hátráltam néhány lépést a járdán, és felnéztem az épületre. A második emeleti hatalmas ablakokon kiáramlott a fény, az egyik üveg mögött pedig egy szoros kontyba fogott hajú, spagettipántos topot viselő lány jelent meg, aki felnyújtózva becsukta a bukóra nyitott ablakot. Táncosnak tűnt, úgyhogy megvolt a stúdió, az utca felé nézett az ablaka. És a jelek szerint nem késtem el, még tartott a próba.

Az utcán ácsorogva várakoztam pár percet, de amikor egy nagyobb fiútársaság sétált el előttem, és az egyikük beszólt valamit, amire a másik öt vihogva reagált, a barátjuk hátát megcsapkodva, inkább átmentem a túloldalra, és némi hezitálás után bementem a teázóba, amit Benedek említett. Ha minden igaz, és Dalma nem hazudott, akkor a lányok amúgy is odamennek a próba után.

– Jó estét, volt asztalfoglalás? – kérdezte meg a pincér, amikor beléptem.

– Jó estét. Nem – ráztam meg a fejem, tekintettel arra, hogy fél órával korábban még a hely létezéséről sem tudtam, nemhogy arról, hogy foglalnom kéne, amire a felszolgáló elindult az asztalok között, hogy egy még szabadon kiválasztható helyre kísérjen, valahová jó bentre, a helyiség közepe felé, amit látva megtorpantam, és utánaszóltam: – Bocsánat. Lehetne az ablaknál? – mutattam a hatalmas üvegportál előtti asztalok felé, ahonnan ki lehetett látni.

Szerencsém volt, mert a teázóban pont volt egy legalább négy kisasztalból álló, csak huszonegy-kettő körüli

turistasrácokból álló társaság, akik a szombat esti holtidőt töltötték el, amikor is még korai elkezdni bulizni, viszont már elindultak a szállásról, úgyhogy valahol lenniük kellett, amíg nem kezdődik el ténylegesen az este. Erre tökéletesen megfelelt a teázó, időtöltésnek pedig pont jó lett volna, ha valamivel elfoglalhatják magukat. Mondjuk egy, a közelükbe leültetett lány megismerésével. A pincér a kérésemre, miszerint máshová szeretnék ülni, bólintott, és irányt változtatva odakísért a fényfűzérrel kivilágított ablakhoz, a kávézóban lévő turistasrácok bánatára, akik ennek hülyülve hangot is adtak, amikor meglátták, hogy nem a belső asztalok közé kísér. A pincér lerakta elém az itallapot, én pedig leültem a kétszemélyes asztal bal oldali székére (direkt, mert így háttal voltam a kávézó nagy részének) és elfordítva a fejem kinéztem a hatalmas ablakon, ahol az úttesten dugóban álló autókön túl ráláttam a szemközti épületre, aminek második emeletére felpillantva láttam, hogy az ablak előtt kecsesen feltartott kézzel szökkennek el egymás után a táncosok. Még mindig tartott a próba. A pincér visszajött megkérdezni, hogy mit kérek, úgyhogy visszanyitottam az itallapot, és az első oldalon képpel illusztrált őszi ajánlatot kértem, ami az almás fahéjas tea volt, majd a telefonomat elővéve egyesével rákerestem a Doninál látott könyvekre.

Mindhárom más szerzőtől volt, ráadásul a műfajuk is nagyon eltérőnek bizonyult, úgyhogy elgondolkodva olvastam róluk, megpróbálva valami összefüggést találni, miközben a fejhallgatómból szóló *Trapdoort* hallgattam. A könyvek után olvasgatva sűrűn néztem át a szemközti ház

emeleti táncstúdiójára, hogy megnézzem, tart-e még a próba, majd az emeleti stúdióról minden alkalommal a lenti kapura vándorolt a tekintetem, ahol ellenőriztem, hogy várakozik-e valaki az utcán. Aki mondjuk jöhetett Dalma elé is, de egyelőre nem láttam senkit. Éppen sokadszorra néztem ki az ablakon, amikor megpillantottam Benedeket, aki nekem háttal megállt a járdán, nagyjából a teázó előtt, és hozzám hasonlóan a szemközti épületet nézte. Az üveghez hajolva hangos kopogtatással jeleztem neki, mire Benedek meglepetten hátrafordult, és amikor észrevette, hogy odabent ülök a teázóban, az invitáló mozdulatomra bólintott, és jobbra-balra nézve a bejáratot kereste, majd az ajtóhoz lépett, én pedig felállva áthajoltam az asztalon, és levettem a szemközti székről a bőrdzsekimet, amit azért akasztottam oda, hogy ne tűnjön úgy, mintha szabad lenne az a hely, és letoltam a nyakamra a fejhallgatómat. Benedek a teázóba beérkezve egyenesen hozzám lépett, és hiába állt meg, még szinte érezhető volt rajta, hogy mennyire rohant. Farmert és kapucnis hoodie-t viselt egy dzsekivel, vállán egy sporttáskát fogott, a haja pedig még valamennyire vizes volt a meccs utáni tusolástól. Szinte kis felhőként lengte körül a (mostanra már ismerőssé vált) illata, ami az érkezésével hozzám is elért és szokás szerint bele is ivódott az orromba.

– Siettem, ahogy tudtam – közölte, amire egy „azt látom” mosollyal reagáltam. – Régóta vagy itt? – érdeklődött, és az időközben mögöttem elhallgató fiútársaságra pillantott, akik Benedek érkezésével rögtön felhagytak azzal, hogy direkt hangosan beszélgessenek, és megjegyzéseket tegyenek, abban bízva, hogy felhívják magukra a figyelmet. Már nem

volt kiét.

– Nem vészes – feleltem egy legyintő mozdulattal, pontosan tudva, hogy Benedek mire célzott a kérdésével. Hogy zavartak-e. A válaszom hallatán egy helyeslő biccentéssel ült le velem szemben, és a miheztartás végett még egyszer elnézett mellettem a mögöttünk ülő társaság irányába, mielőtt visszanézve megállapodott rajtam a tekintete.

– Nem késted le, még tart a próba – mondtam, és az ablak felé fordultam. – Innen rálátni – mutattam fel a másodikra, mire Benedek is felnézett a szemközti ház emeletére, ahol éppen körben álltak a táncosok, és egy lehajló mozdulattal futottak össze középre, mint egy bezáródó virágszirom, majd felnyújtózva visszaléptek a helyükre, mintha csak kinyílna.

– Aha, látom – felelte Benedek, majd hátrahajolt a könyöklésből, mert a pincér lerakott elé egy itallapot, elem pedig a megrendelt almás-fahéjas teámat, ami egy átlátszó teáscsészében gőzölgött forrón. – Szóval ez tényleg egy teázó – állapította meg szórakozottan, és a kezébe vette az itallapot.

– Igen – erősítettem meg mosolyogva, és érdeklődve néztem rá. – Mi lett az eredmény?

– Mármint? – nézett fel Benedek a választékból.

– A kézimeccs – emlékeztettem.

– Ja – jutott eszébe. – Nyertünk.

– Gratulálok.

– Köszí – felelte, és egy apró gödör jelent meg a szája szélén, miközben visszanézett az itallapba.

– Sikerült választani? – lépett hozzánk a pincér. Benedek

tanácstalanul nézte a listát, egy „fogalmam sincs” arckifejezéssel. – Nincs itt... – lapozott egyet, amivel máris a végére ért. – Valami más – fejezte be halkán, majd kérdően nézett rám.

– Ez finom – mutattam a teáscsészémre.

– Akkor egy olyat – szólt a pincérnek, és visszaadta az itallapot is, majd hátradőlve a székén összefonta maga előtt a karját, úgy nézett rám.

– Bocs, hogy iderángattalak, ha tudom, hogy ideérek a vége előtt – biccentett a táncpróba irányába. – Akkor nem kérem, hogy gyere.

– Semmi gond, nem tudhattad – vontam meg a vállam.

– Tényleg kösz – nézett a szemembe. – És ha akarsz, mehetsz is, már itt vagyok, intézem – ajánlotta fel, hogy nem kell maradnom, amire a csészt a számhoz emelve megfújtam a teát, miközben mosolyogva megráztam a fejem.

– Most már kíváncsi vagyok, mi lesz – ismertem be. A megjegyzésre Benedek nevetve bólintott egyet, majd ismét felemelte a karját az asztról, mert a pincér meghozta a rendelését és lerakta elé. – Meg egyébként is, ugyanezt csinálnám otthon is – mutattam fel a telefonomon a megnyitott könyveket.

– Mi az? – húzta össze a szemöldökét, és felnézett a csészejéből, aminek oldaláról éppen leszedegette a díszítőelemként szolgáló szárított almakarikát, és kivette a teából kiálló fahéjrudat, amikre kissé furán nézett, mielőtt félrerakta a csészéhez kihozott kistányérra.

– Doni – szóltam, amire Benedek felocsúdott a teájának elemezgetéséből, és érdeklődve nézett rám. – Ezt a három

könyvet láttam a táskájában – mutattam felé a telefonom.

– Mirkó végül belenézett? – kérdezte.

– Nem, nem – nevettem fel. – De csak mert nem sikerült úgy esnie – ismertem be. – Ezt Doni magától mutatta meg. Nem szándékosan, de magától.

– Ja értem – mondta. – Megnézhetem?

– Tessék – adtam oda a telefonom, Benedek pedig átvette tőlem, és átfutotta a találatokat.

– Neked mond valamit? – nyújtotta vissza felém.

– Nem nagyon – ismertem be. – Próbáltam keresgélni, de egyelőre semmi összefüggést nem találtam, még stílusbelit sem. Az egyik régi, a másik kettő újabb. Egy fantasy, egy ifjúsági és egy klasszikus. Három totál randomnak tűnő, teljesen különböző könyv volt. Semmi közös bennük, azon kívül, hogy mindhárom kék borítójú – mutattam meg a képeket.

– Lehet, hogy pont az a közös. Direkt.

– Hogy érted? – néztem rá kérdően.

– Kihívásnak tűnik – mondta, amire a számat nyitva néztem rá, és átgondolva a hallottakat lassan bólintottam egyet.

– Oké, mondasz valamit – helyeseltem, és egy „várjunk csak” nézéssel meredtem rá, majd visszahúztam a kezem a telefonommal együtt, és magam felé visszafordítva sietősen beütöttem valamit. – Ez volt az oldal, amit láttál a telefonján az étkezőben? – mutattam felé, mire Benedek az asztalon könyökölve előrehajolt, és úgy meredt a kijelzőmre.

– Igen – felelte végül. – Ez mi?

– Egy népszerű könyves közösségi oldal – szóltam, és

beütöttem a keresőbe a Héja Donát nevet. Nem adott ki semmit, úgyhogy a szám szélét rágva töprengtem pár másodpercet, majd megpróbáltam az első felhasználónevet, amire tippeltem. Doni_Craft1012. – Óóó – mosolyodtam el elégedetten a találat láttán. Merthogy így kiadta Donit.

A profiljára kattintva gyorsan átfutottam, hogy mit lehet tudni róla. Kiderült, hogy rengeteget olvas. De tényleg, idén már kétszáznál is több könyvet jelölt be. Külön értékelve, kedvencelve, és rangsorolva mindent. Szemmel láthatóan nagyon aktív is volt az oldalon, a legutolsó belépése is csak húsz perce volt, amikor is bejelölte, hogy elkezdett olvasni egy új könyvet. Az egyiket azok közül, amit nála láttam. Az azelőtti aktivitása pedig tegnap történt. Amikor is csatlakozott egy legújabb kihíváshoz. A kék borítós könyvek olvasásához. – Bingó – mutattam meg Benedeknek a telefonomat, aki átfutotta a profilt és elismerőn biccentett.

– Megvan az érdeklődési köre – jelentette ki.

– Meg – értettem egyet. – Így érthető, hogy miért volt nála egyszerre három könyv és cipelte végig a szemétszedés alatt.

– Most vette? – tippelt.

– Nem, nem tűntek új könyvnek – ingattam a fejem, majd elmosolyodtam, mert eszembe jutott a telefontokjában lévő papírpénz mögötti jegy. Amit most már tudtam, hogy micsoda. – Könyvtárból vette ki – szoltam. – Könyvtárban volt a szemétszedés előtt – szoltam. – Ami... Ami pedig megmagyarázza, hogy miért nem találja a helyét a Deákban – állapítottam meg, és a felismeréstől hátradőltem a széken, úgy néztem a szemben ülő Benedekre. – Merthogy a felújítás miatt jelenleg nincs könyvtár a Deákban. Doni pedig nem

tud kivel beszélgetni, ha nem tudja, hol keresse őket – állapítottam meg. – Úgyhogy megvan. Megvan a megoldás. Kellenek neki könyves barátok – jutottam a végére, Benedek pedig egy elismerő mosollyal pillantott rám.

– Ügyes.

– Kösz – mosolyodtam el boldogan attól, hogy megvan a megoldás. – De a kék könyves kihívás tipp nélkül nem ment volna, az vezetett rá, szóval ez inkább együtt volt – tettem hozzá azonnal, amire Benedek egy „ez korrekt” arckifejezéssel nézett rám a pohara mögül, mire boldog vigyorral örömködtem, aztán összehúztam a szemöldököm. – Már csak azt kéne megtudnom, ki szeret olvasni a Deákban – tűnődtem el. – Vagy először azt, hogy ki tud – tettem hozzá, amire Benedek ivás közben beleröhögött a poharába. – Mármint, gondolj bele. Jóformán két hónapja senkinek nem tűnik fel, hogy nincs könyvtár. Mi is simán használhatjuk, nem számít – közöltem szórakozottan, mert tényleg ez volt az igazság.

– Igen. De valahol biztos megtartják azokat a programokat, amiket a könyvtárban tartanának, nem? – gondolkodott hangosan Benedek.

– Aha, lehet. Utánajárok – feleltem, majd felnéztem a szemközti épület második emeleti ablakára, ahol lekapcsolták a villanyt. – Végeztek – mutattam az üvegportál felé, amire Benedek is elfordította a fejét, és csakúgy, mint én, a tekintetét a második emeleti ablakról a lenti kapura szegezte. Ő is arra volt kíváncsi, várja-e valaki Dalmát.

Néhányan az épület előtti járdarészen ácsorogtak, biztosan a táncpróba végét várva, mert minden

kapunyitásra odafordultak, a kilépő lányok pedig egymásnak intve elköszöntek, és odaszaladtak a hozzájuk érkezőkhöz, akikkel rendszerint átkarolva indultak el valamelyik irányba.

Nagyon erősen koncentráltam, hogy ilyen távolságból kiszúrjam Dalmát a táncosok közül, majd amikor megpillantottam, jeleztem Benedeknek, aki szintén megismerte, és összehúzott szemöldökkel figyelte. Dalma, aki kilépett a kapun, először körbenézett, amitől egy pillanatra úgy tűnt, hogy valakit keres, valakit, aki esetleg elé jött, úgyhogy Benedek és én is befeszültünk kissé, úgy érezve, hogy ez akár sorsdöntő pillanat is lehet Csorba Ádám ügyében. Tudtuk, hogy ez az a pillanat, amikor kiderül valakiről, hogy őszinte, vagy hazug. Az asztalon egymással szemben könyökölve, enyhén előredőlve néztünk oldalra, az üvegen át figyelve a történéseket, arra várva, hogy kiderüljön, Dalma kihez lép oda a várakozók közül, majd mindkettőnk arcizma elernyed, amikor a lány végül hátrafordulva bevárta a barátnőit, akik a kapun kilépve sietősen odapattantak mellé, és miután teljes létszámúvá vált a társaságuk, együtt indultak el a zebra felé. Senki nem jött elé.

– Okkké – fújtam ki az addig szinte visszatartott levegőt, és kíváncsi mosollyal néztem Benedekre, aki helyeslően bólintott.

– Nem hazudott – állapította meg, és bár nem kommentálta, azt hiszem azt láttam rajta, hogy őszintén örül neki.

– Nem – szóltam elégedetten, és Benedekhez hasonlóan

engem is kifejezetten boldoggá tett, hogy így történt. Amiatt, hogy mindkettőnknek volt személyes tapasztalata abban, amikor az ellenkezője derül ki, talán még jobban átéreztük a dolgot, és lehet, hogy pont ezért, de még inkább akartuk, hogy ne legyen igaz. Mert nincs annál szarabb érzés, mint amikor jön a felismerés, hogy becsaptak. Mi pedig ezt nagyon is jól ismertük. És jó volt abba kapaszkodni, hogy vannak olyan esetek, amikor mégsem ez történik. Ezért drukkoltunk annyira a szívünk mélyén. Mert ez azt jelenti, hogy van remény, és nem mindenki olyan, mint amit mi tapasztaltunk.

– Jönnek – jegyeztem meg a nyíló ajtóra lesve, Benedek pedig, aki háttal ült a bejáratnak, a figyelmeztetésemre elfordította a fejét az ablak felé, és kinézett az utcára. Én ugyanígy tettem, sőt, a kezemmel még kicsit el is takartam az arcomat, miközben a lányok, akik egyébként ügyet sem vetettek a teázó vendégeire, zajongva elmentek mellettünk, betódulva a hátsó rész felé. Miután bementek, Benedek a fejét félredöntve elnézett mellettem, és még annyit ellenőrzött, hogy szabad asztalhoz ülnek-e le, vagy valakikhez.

– Na? – kérdeztem tőle, mert én nem láttam rájuk.

– Semmi, egyedül vannak – jelentette ki, és elővette a telefonját.

– Akkor ez ennyi – helyeseltem. – Szólsz Csorba Ádinak, hogy ne aggódjon?

– Aha – helyeselt írás közben. – Hátha még nem részegedett le és kezdett ki mindenkivel bosszúból, amivel mindent elszúr, miközben Dalma igazat mondott – vázolta

fel sóhajtva.

– Basszus. Tényleg, a buli – jutott eszembe. – Írj gyorsabban – sürgettem Benedeket, aki a megjegyzésemre mosolyogva felpillantott a telefonjáról, majd a kezét felém fordítva megmutatta, hogy már kész, elküldte, amire mosolyogva reagáltam, és megittam a kihűlt teám alját és leraktam magam elé az üres csészét.

– Kérsz még egyet?

– Hm? – néztem fel, majd amikor a kezemre mutatott, elmosolyodva megráztam a fejem.

– Nem, köszönöm. Szerintem megyek lassan. Te maradsz? – kérdeztem Benedeket, miközben felvettem a dzsekimet, és kihúztam mindkét csuklómnál az alá szorult pulóverem ujját.

– Nem, lépek én is – szólt, és a hangosan felnevető lányok felé pillantott. – Itt minden rendben – jegyezte meg, majd felállva a pulthoz indult, és rendezte a számlát.

Az ajtónál állva megvártam, és amikor Benedek odaért, kérdően néztem rá.

– Mennyi volt a tea?

– Semmi – felelte és kinyitotta az ajtót.

– Biztos? – kérdeztem, miközben kiléptem előtte az utcára és visszafordultam felé. Benedek csak egy megerősítő pillantással felelt a kérdésekre, mire elmosolyodtam. – Köszönöm – szóltam, nem erőlködve tovább, és elindultunk az Andrássyn.

A Bajcsyra kiérve a szombat esti hömpölygő tömegben Benedek elé léptem, ő pedig fél kezében a sporttáskáját fogta, a másikkal pedig előrenyúlt, és a vállam mellett

tartotta, hogy óvjon a szemből jövőktől, akik időnként akkor is kettesével-hármasával haladtak, ha így nem fértek el a járdán, és könnyen nekimehettek az embernek. Benedek kezére pillantva alig láthatóan elmosolyodtam. Amikor az Erzsébet tér környéki szombat esti tumultust magunk mögött hagytuk, ismét visszasoroltam Benedek mellé, és így sétáltunk a központi helyektől csupán egy-egy utcával arrébb, ami valamiért mégis kiesett a tömegeknek, ezért nyugodtan lehetett közlekedni.

– Válaszolt? – érdeklődtem, amikor Benedek mellettem sétálva elővette a telefonját.

– Igen – felelte. – Azt írja, hogy akkor most örömeben rúg be – mutatta meg az üzenetet, ahol Csorba Ádám visszaírt a titkos X profilunk üzenetére.

– Aha, látom. A lényeg akkor maradt – közöltem szórakozottan, tekintve, hogy ezek alapján Csorba Ádinak ma estére fix terve volt a berúgás, csak az oka volt kérdéses, hogy örömeben vagy bánatában teszi majd. – Mindegy, legalább időben szóltál neki, és így nem csinál hülyeséget – mondtam. – Mármint olyat, ami kihat a Dalmával való kapcsolatára – tettem hozzá gyorsan, mert hát mégiscsak egy olyan deákosról beszélünk, aki arról híres, hogy répjelmezben jött suliba.

– Igen – értett egyet Benedek. – De azért ráírtam Barbira, hogy mi a helyzet, és hogy figyeljen Csorbára. Úgyis ott van ő is.

– Te nem mész? – kérdeztem.

– A buliba?

– Aha.

– Ja nem – ingatta a fejét röhögve. – Hulla vagyok, még haza sem mentem a meccs óta... – emelte meg a táskáját, mintegy szemléltetésként. – Meg amúgy is – tette hozzá befejezetlenül.

– Pontosan – értettem egyet, amire Benedek elmosolyodott, miközben megérkezve a házunk elé mindketten megálltunk.

– Ezek szerint te sem méz – jegyezte meg.

– Dehogy – ráztam meg a fejem. – Ha még lenne is kedvem, Bálint biztos, hogy ott van, mert a házigazda az egyik legjobb haverja, úgyhogy mindenképp kihagyom – közöltem. – Nem mintha még érdekelne! Nem azért – tettem hozzá gyorsan, és valamiért fontosnak tartottam, hogy ezt hangosan kimondva is tisztázzam. Benedek érdeklődve hallgatott, mire a szememet forgatva hozzátettem. – Hanem tudod... A Deákban még csak-csak elmegyek mellette, de egy házibulin, ahol nem lehet kikerülni, és részegen próbálná elmagyarázni, hogy miért én értettem félre a dolgokat, és miért nem úgy van, ahogy gondolom... Á, nagyon kellemetlen lenne. Én pedig nem szeretem a kellemetlen szituációkat, ha lehet, inkább kivédem őket valahogy – vontam meg a vállam.

– Igen?

– Ühüm.

– Nem is tűnt fel – jegyezte meg Benedek, amire összehúzott szemöldökkel néztem rá, majd látva, hogy a szája szélén megjelenik egy apró mosolygödör, nevetve megráztam a fejem.

– Oké, ebbe csúnyán beleszaladtam – ismertem el,

pontosan tudva, hogy az étkezős esetre gondol, amikor nem adtam át Majának a helyem. Benedek erre röhögve a vállára vette a táskáját, miközben én a kaputelefonhoz lépve beütöttem a kódot, és a kapu berregve kinyílt. – Amúgy honnan tudad, hogy miért maradtam ott? – pillantottam felé, és egyelőre nem toltam be a kaput, hanem csak megpihentetem a kezem a kilincsen. – Háttal ültél, nem láthattad őt – tettem hozzá, Benedek pedig a vállán lógó táskájának pántját megrántva elfojtott mosollyal nézett rám.

– Nem tudod? – kérdezte.

– Nem.

– Tényleg?

– Tényleg – ismertem be. – Elmondod?

– Nem – felelte egyszerűen. A válasza annyira meglepett, hogy önkéntelenül is elnevettem magam, majd amikor láttam rajta, hogy komolyan gondolja, nevetés közben hitetlenül megráztam a fejem.

– Most komolyan nem? – kérdeztem.

– Komolyan.

– Miért nem?

– Mert rájössz te magadtól is – szólt.

– De... – akadtam meg, majd Benedekre nézve bólintottam egyet. – Jó – feleltem egy „legyek, állok elébe” mosollyal, amire Benedek úgy nézett rám, mint aki pont erre a válaszra számított.

– Vízont... Mindentől függetlenül. Rendes volt tőled – tette hozzá, mondhatni köszönetképpen, amire csak egy legyintéssel reagáltam, amit látva Benedek szórakozottan biccentett. – Nem érdekel, amit mondok, mert azon

gondolkozol, hogy honnan tudtam, ugye?

– Háttal ültél – kattogtam folyamatosan, amire felröhögött, és intve egyet megfordult, miközben én összehúzott szemmel néztem utána, majd elmosolyodva megráztam a fejem, és a kaputelefonhoz lépve ismét beütöttem a kódot. A berregő hangra ezúttal már benyomtam a vaskos kaput, és felgyalogoltam a lépcsőn, majd a lakásba belépve bezártam magam mögött az ajtót és beköszöntem anyunak, akit ugyanúgy a nappaliban találtam, azzal a különbséggel, hogy amikor elmentem, két szellemkarton volt a szőnyegre állítva, mostanra pedig egy ötvenfős hadsereg lett belőle.

– Megjöttem – köszöntem.

– Milyen volt? – érdeklődött.

– Jó – mosolyogtam, ennyivel elmesélve az estét. Anyu nem erőltette a faggatózást, tiszteletben tartotta, hogy ennyire vagyok közlékeny, és csak egy „örülök” megjegyzéssel nyugtázta.

– Mennyi kell belőle? – guggoltam le, és felemeltem az egyik kis szellemet.

– Háromszáz – felelte a tőle telhető leglelkesebben.

– Ó. Az nem kevés. Holnap segíték a többivel – ajánlottam fel, és visszaállítottam a szőnyegre, majd feltápáskodtam, és elköszönve a szobámba mentem.

A deákos alvópólóban bemásztam az ágyba, és a laptopomat felnyitva elindítottam egy filmet, amire hiába próbáltam koncentrálni, az agyam folyamatosan máshol járt, végül felemeltem a párnám mellől a telefonomat.

Roni üzenete: Valaki mondta? Onnan tudtad?

Az üzenetem szinte rögtön átváltott olvasottá, és láttam,

hogy a másik fél ír.

Benedek üzenete: Nem.

– A francba – sziszegtem, és biztos voltam benne, hogy Benedek most nagyon jól szórakozik. Ahogyan abban is biztos voltam, hogy hétfőn a menzán kezdek.

– Segíthetek? – kérdezte egy hang mögülem, mire a visszhangzó, üres étkezőben megfordulva néztem az egyik konyhásra, aki értetlenül nézett rám, hogy mit keresek első óra előtt a menzán.

– Köszönöm, én csak... – kezdtem, de megakadtam, mert pontosan tudtam, hogy ebédidő előtt nem mehettem volna be. – Elhagytam pénteken a kulcsom, azt keresem, talán itt ejtettem le – füllentettem az egyik asztal felé mutatva.

– Ha nincs meg, menj a titkárságra, hátha megtalálták a takarítók felmosáskor – tanácsolta a konyhás. Köszönettel néztem rá, majd amikor visszament a hátsó ajtón, az üres asztalok közt odamentem, ahol Benedek ült pénteken, és először összehúzott szemmel fürkésztem a helyet, majd kihúztam a székét, és ráülve eljátszottam a gondolattal, hogy én vagyok ő, és valahogy meg kell látnom, ami mögöttem történik.

– Hmmm – tűnődtem el, és hátrafordultam, szemügyre véve azt a pontot, ahol Maja állt, majd kérdően visszafordultam. – Lehetetlen – jegyeztem meg, és ellenőriztem a szemközti ablakot, de a napsütéses időben, ahogyan az a maihoz hasonlóan a pénteki is volt, nem volt tükörképe a helyiségnek, simán ki lehetett látni a belső udvarra, és a szemközti épületre is.

A telefonomat előszedve csináltam pár képet „Benedek szemszögéből”, többek között arról is, ahol én ültem pénteken, majd felállva hátráltam pár lépést, és további felvételeket készítettem, kielemezés céljából.

– Megvan? – szólt rám újra a konyhás, aki időközben ismét kijött, és csípőre tett kézzel nézte, hogy mit csinálok, majd látva, hogy éppen guggolva kamerázom a termet, összehúzta a szemöldökét.

– Nincs sajnós – tápászkodtam fel. – Anyukám is segített keresni videóhívásban, hátha több szem többet lát – füllentettem, ezzel magyarázva, hogy mit művelek. Ezt hallva a konyhás komor arca megenyhült, és már nem vizslatott gyanúsan. – Megyek, megkérdzem a titkárságon – köszöntem el, és kisiettem a menzáról, aminek csöndje után szinte fülsiketítő ricsaj fogadott a földszinten, ahol hét ötven lévén a deákosok nagy része egyszerre tódult be a portán, és egymást túlkiabálva beszéltek a hétvégéről.

Ami a jelek szerint eseménydús lehetett, mert mire felértem a termünkig, a fejhallgatómon át is legalább öt szóbeszédet hallottam arról, hogy ki kivel mit, hol. Leginkább egy bizonyos pár szakításán ment a téma, mire a negyedekre értem, több forrásból is megtudtam, hogy Nagy Lili és Kövecses Dávid szétmentek, bár ezzel az információval nem nagyon tudtam mit kezdeni, tekintve, hogy nem ismertem őket. Talán a fiú 12A-s, de nem biztos. A Deák hétfői pletykagyára teljes üzemmódban működött, mindenki hallott valamit, amire először a száját tátva vigyorgott hitetlenül, aztán továbbadta vagy öt embernek, függetlenül attól, hogy az tudja-e, miről van szó, vagy sem.

A termünkbe belépve köszöntem az osztálytársaimnak, majd kihúztam a székem Niki mellől, aki erre felemelte a padra hajtott fejét.

– De sajnálom, hogy nem jöttél szombaton – mondta

szomorúan pislogva.

– Mi volt? – érdeklődtem, miközben levettem a dzsekim és magam mögé akasztottam a támlára, majd felemeltem a padomra lerakott elviteles kávéspoharat, és kérdően néztem Nikire.

– Kövecses és...

– Hallottam, hogy szakítottak – mondtam, amire Niki be sem fejezte, hanem témát váltva elmondta, ki mitől csapta szét magát a bulin, ki mit viselt, ki kivel kavart a fürdőszobában.

– Klassz – reagáltam le ennyivel.

– Most hétvégén viszont gyere. Az egyik 12D-s születésnapját ünnepeljük – invitált.

– Kiét? – kérdeztem, mert éppenséggel ismerek két 12D-st. Akiknek ráadásul egyszerre van a születésnapjuk. De nem róluk beszélt Niki.

– Szaszko Norman – mondta. Őt nem ismertem, de mondjuk ez nem adott okot arra, hogy lemondjam, ezért egy „nekem mindegy” stílusban vállalt vontam.

– Aha. Jó, oké – feleltem, majd eszembe jutott, hogy a héten október 23-i hosszú hétvége van, úgyhogy megráztam a fejem. – Várj, nem jó. Nem leszek itthon – szoltam, amire Niki sajnálkozott.

– De kár.

– Nem baj, hidd el, olyan lesz, mintha ott lettem volna – feleltem mosolyogva, amolyan „ez a Deák, részletesek a beszámolók” szemforgatással, majd a kezemben fogott telefonomat magam felé fordítottam, mert rezgett egyet. A szalagértésítésre pillantva rögtön megnyitottam a

csoportüzenetünket, ahol Benedek írt, hogy találkozunk ebédszünetben a szokásos helyen. Az üzenete alatt három ikon is jelezte, hogy mindenki látta.

Harmadikként érkeztem a titkos megbeszélésünkre, mert a tanár nem hagyta abba csengetéskor a diktálást, pedig már a fél osztály állva írta le az utolsó mondatokat, mire végre befejezte, és elengedett minket ebédszünetre. A 2-es épületbe átérve megálltam a fóliával letakart folyosó előtt, majd, mivel pont jött lefelé a lépcsőn két srác, gyorsan lehajtottam a fejem, és úgy csináltam, mintha a kezemben fogott telefonomon néznék valamit. Megvártam, hogy elmenjenek, aztán villámgyorsan beugrottam a takaróponyva mögé, és a lezárt könyvtárba siettem, ahol Benedek és Mirkó már ott voltak.

– Sziasztok – köszöntem, mire mindketten felnéztek. Mirkó fekete alapon sárga logós Batman pólóban, és egy arra rávett cipzáras pulcsiban ült a széken, ölében a laptopjával, amin éppen csinált valamit, Benedek pedig szokása szerint az asztal tetején ült, és a két kezét maga mellett tenyérrel lefelé lerakva támaszkodott. Fehér kenguruzsebes hoodie-ban volt, kék farmerben, és októberi időhöz képest pofátlanul koszmertes, hófehér sneakerben, aminek fűzője nem volt bekötve, hanem csak úgy oldalra lógott. A köszönésemre mindketten visszaköszöntek, mire a telefonommal egyenesen Benedekhez mentem, és megállva mellette megemeltem előttünk a készülékeket, amire érdeklődve nézett rá, miközben én feloldva a kijelzőt megnyitottam a galériában azt a képet, amit meg akartam

mutatni neki.

– Na – kezdtem, amikor megjelent az üres menza képe, és két ujjamat széthúzva ránagyítottam a pénteki helyére, Benedek pedig, akinek beletelt pár pillanatba, amíg leesett neki, hogy mit lát, elröhögve magát a tenyerébe temette az arcát, amolyan „ezt nem mondod komolyan” stílusban. – Itt ültél – folytattam anélkül, hogy kiestem volna a szerepemből, és tovább elemeztem a látottakat. – Ő itt állt – mutattam meg.

– Ühüm – bólogatott Benedek, elvéve az arca elől a kezét, és a lehető legkomolyabban nézte meg a felvételt.

– Én itt ültem.

– Ott – helyeselt.

– Akkor mégis hogy...? Hogy láttad, ami itt van? – bökdöstem a kijelzőn Maja korábbi helyét, amire Benedek csodálkozva pillantott felém.

– Ja nem tudod?

– Nem.

– Azt hittem azt mutatod meg, ahogy rájöttél – mondta és tettetett csalódottsággal ingatta a fejét.

– Nem, én... – szabadkoztam, majd megakadtam, és összehúztam a szemem. – Kiderítem, rajta vagyok – közöltem határozottan.

– Oké – szólt szórakozottan.

– Miről van szó? Új ügy? – kérdezte Mirkó.

– Nem, nem – vetette oda Benedek.

– Akkor mit csináltok?

– Ez egy... – köhintettem. – Nem hivatalos ügy – fogalmaztam meg.

– Az eddigiek azok voltak? – csodálkozott Mirkó.

– Nem – ismertem be nevetve. – Na jó. Figyelj – mutattam meg neki. – Ha valaki itt ül háttal – mutattam meg a telefonomon a menza képén Benedek korábbi helyét. – Valaki pedig itt áll – böktem a pontra, ahol Maja volt. – Akkor ő – mutattam a székre. – Hogy látja, mi történik itt? – kérdeztem, visszamutatva Maja helyére, és amíg Mirkó elgondolkodva nézte a képet, én Benedekre pillantottam, aki szórakozott mosollyal figyelt minket.

– Benedekről van szó? – kérdezte Mirkó.

– Igen.

– Akkor nézd meg, hogy van-e kamera – szólt saját tapasztalatból, amit hallva Benedek egy megjátszott mozdulattal rámutatott, mintha csak jó ötlet lenne, miközben én a szememet forgatva szóltam Mirkónak.

– Kamera a Deák menzáján? Csoda, ha tálca van elég.

– Igaz – értett egyet, majd egy „bocs, akkor nem tudom” fejrázással jelezte, hogy fogalma sincs a megoldásról. Azért megköszöntem a próbálkozást, majd a képet nagyítgatva lehupphantam az egyik szabad székre, és a mutatóujjammal kopogtatva az állam folyamatosan a megoldáson gondolkodtam, amit látva Benedek feldobódva mosolygott.

– Itt vagyok – lépett be a két polc között Barbi sietősen, és az egyik szabad székhez ment, ahol leülés közben maga alá simította a rövid, sötétkék kockás szoknyáját, miközben kivett a táskájából egy üdítőt, amit szisszentve felbontott. – Megvagyok, kezdhetünk – mondta, majd a szájához emelve nagy kortyokban beleivott.

– Oké – szólt Benedek. – Mindkét folyamatban lévő megkereséssel történt haladás a hétvégén. – Roni – adta át a

szót, amire mosolyogva bólintottam.

– Igen – kezdtem. – Végül is sikerült kideríteni Doniról valami egészen fontos információt, méghozzá, hogy brutálisan nagy könyvfaló, de tényleg, nagyon – meséltem a többieknek. – Mivel ugyebár a könyvtár zárva – mutattam körbe, jelezve, hogy éppen most is ott ülünk. – És azt sem lehet tudni, hogy mikor lesz kész – tettem hozzá, arra utalva, hogy a lezárt terület nem úgy néz ki, mint ahová visszajönnek a levonult munkások, hanem inkább úgy, mint amiről megfélekedtek. – Érthető, hogy Doni nem találja a helyét, tekintve, hogy jelenleg nincs nyitva az érdeklődési körének megfelelő részleg az épületben, ahol rendszeresen találkozna olyanokkal, akikkel lenne közös témája, és akikkel előbb-utóbb akár meg is tudna ismerkedni. Úgyhogy máshol kell Doninak könyves ismerősöket szerezni – magyaráztam. – Ennek próbáltam utánajárni, de valahogy a deákosok nem annyira aktívak a témával kapcsolatban, kábé az sem tűnik fel senkinek, hogy szeptember óta nincs könyvtár, de lehet sokan akkor sem tudtak róla, amikor még volt – sóhajtottam. – A DeákONline-on annyit találtam, hogy működött Könyvklub, elvileg még tavaly is, de nem írnak róla, hogy most mi van vele, a könyvtár zárva tartása alatt. Nem tudom, Mirkó, esetleg rá tudunk nézni a DDK-s felületen, hogy van-e terem állandó időpontra lefoglalva ilyen programra?

– Máris – mondta és a billentyűzetén pötyögve kezdte átnézni a táblázatot. – Német korrepetálás. Angol korrepetálás. Olasz nyelvi előkészítő. DeákPodcast. Filmklub. Drámacsoport – sorolta.

– Van nálunk drámacsoport? – lepődtem meg, így cirka

három év után.

– A csoportról nem tudok, de dráma az mindig van – közölte Barbi. – Hallottátok, hogy Kövecsesék szakítottak? – pletykálkodott.

– Igen – feleltem. – De melyik is... – gondolkodtam, továbbra is megpróbálva beazonosítani, hogy pontosan kiről van szó.

Barbinak több sem kellett, azonnal elővette a telefonját, és mellém húzva a székét megnyitotta az instát.

– Tudod. Az a nagyon helyes srác a 12A-ból – mutatta meg a profilját.

– Aha, rá gondoltam – néztem meg a képét. – De nem tudom. Szerinted is annyira helyes? – tűnődtem el.

– Miért, szerinted nem? – kerekedett el a szeme, és újra a fotóra nézett. – Konkrétan öltre fognak menni érte a deákos lányok – közölte.

– Tényleg? Oké, akkor csak nekem nem az esetem – vontam meg a vállam.

– Komolyan? – nevetett meglepetten.

– Igen – erősítettem meg, és ismét a posztolt képeire pillantottam. – Látom, hogy mit mondasz, meg mit mond mindenki, de... Nem. Nekem inkább a barna típus jön be – tettem hozzá, utalva arra, hogy a képeken szereplő srác haja világos, sőt inkább szőkésnek mondható.

Barbi egy sejtelmes „oké” mosollyal reagált, és visszavette a telefonját, amin tovább nézegette az Instát, miközben Mirkó türelmesen várakozott a lappal a kezében.

– Ja megvagy? – kérdeztem.

– Persze.

– Miért nem szóltál?

– Gondoltam, megvárom, hogy megbeszéljétek, mennyire néz ki jól ez a bizonyos Kövecses...

– Ennyire – mutatta felé Barbi a telefonját.

– Végzős?

– Aha.

– Jó, menjen innen minél előbb, meg ne bukjon – közölte Mirkó a képet nézve, amire mind elneveltük magunkat. – Na szóval. Roni.

– Igen?

– Semmilyen Könyvklub, vagy arra utaló teremfoglalás nincs a rendszerben – mondta.

– Oh – húztam el a számat kínosan, mert nem erre számítottam.

– De ez nem jelenti azt, hogy nincs is, az időszakos, tehát nem állandó teremkérelmeknek nincs leírása, vagy konkrét elnevezése, általában rövidítésekkel, vagy valami gyors utalással jelölik, mert ilyenkor nem az a lényeg, hanem hogy látszódjon a foglaltság.

– Ja értem. És ezeket meg tudjuk nézni?

– Ááá – ingatta a fejét folyamatosan a laptopja képernyőjét nézve, amin hosszan görgetett lefelé. – Lehetetlen. Egy halom tájékoztató jellegű foglalás van, most vannak a szalagavató táncpróbák, mindig máshol, nem is lehet átlátni. Itt vannak a felvételi konzultációk, a nyílt délutánok, a fogadóórák és szülőik, közben a könyvtáron kívül a 2-es épület többi el nem készült termeiben tartandó programokat is állandóan ide-oda pakolják. Passz, hogy melyik mit jelent. Ha köztük is van a Könyvklub, ebből nem derül ki –

fordította felém a laptopját, hogy megmutassa a kaotikus táblázatot.

– Látom – grimaszoltam a képernyőt nézve. – Mindegy. Megkeresem máshogy. Azért köszi.

– Bocs, ez ilyen – szabadkozott Mirkó, amire egy laza „ugyan” mozdulattal intettem, hogy ne érezze rosszul magát attól, hogy nem tudott segíteni, majd megtalálom magamtól.

– Akkor velem egyelőre ennyi van – néztem Benedekre, és visszaadtam neki a szót.

– Oké – bólintott. – Ami a Csorba Ádám és Dalma dolgot illeti. Kiderült, hogy Dalma tényleg azokkal volt, akikkel mondta, nem hazudott.

– És Ádi sem kezdett ki senkivel a bulin, ezt megerősíthetem. Vagyis addig, amíg volt rálátásom, olyan éjjel fél háromig – tette hozzá Barbi, aki a hétvégi házibuli résztvevőjeként testközelből láthatta a történéseket.

– Fél háromig tartott? – érdeklődött Mirkó.

– Nem – válaszolta Barbi. – Csak akkor találta ki Csorba a három agyhalott haverjával, hogy ételfutárok lesznek, és csináltak néhány szendvicset, amit elmentek gyalog kiszállítani az osztálytársaiknak, akik erről egyébként semmit nem tudtak.

– És aztán? – kérdezte Mirkó.

– Nem tudom, már nem jöttek vissza – vont a vállát Barbi. – Vagy hazamentek, vagy híre ment a deákosok körében, és hívták őket más címre is – tette hozzá, amire Mirkó egy „annyi kérdésem lenne” arckifejezéssel nézett rá, majd végül csak legyintett egyet, és visszafordult Benedekhez, aki folytatta.

– Szóval most ott tartunk, hogy bár kiderült, hogy Dalma nem hazudik, és nincs harmadik személy a sztoriban, a lány valamiért továbbra sem lép. Csorba legutóbbi üzenete alapján ugyanúgy napi szinten, és ugyanúgy nagyon sokat beszélnek, és minden jó lenne, de valamiért még sincs előrehaladás a történetben, továbbra sem tudja, mi ez köztük. Valakinek valami ötlet? – kérdezte körbefordulva.

– Engem ne kérdezz, én mindig azon az oldalon vagyok egy kapcsolatban, aki nem érti, mi a gond – védte ki magát Mirkó a kezét feltartva, mire Benedek egy fura „oké” reakcióval fordult felénk.

– Barbi, Roni? – kérdezte. – Ez mi Dalma részéről? Friendzone?

– Esélyes – ismertem be kelletlenül. – Ha nincs más a képen, de mégsem jönnek össze, és ez csak Dalmán múlik, aki a viselkedése alapján közel tartja, de nem úgy, hogy ezt egyértelműen kapcsolatnak mondhassák... Akkor ez lehet az – gondolkodtam, majd gyorsan hozzátettem. – De még nem biztos ennyiből. Olyan ötven százalék, hogy ez van.

– És a másik ötven? – nézett rám Benedek kíváncsian.

– A másik ötven, ha... – pillantottam Barbira. – Ha Dalma nem tudja, hogy mit érez, mert nem kell ezzel foglalkoznia.

– Amíg ki nem ugrasztja valaki – értette meg azonnal, hogy mire gondolok.

– Így van. Szerinted? – vontam meg a vállam egy „próba szerencse” stílusban.

– Bejöhet – értett egyet.

– Ugye?

– Aha – biccentett. – Csináljuk?

– Csináljuk – erősítettem meg.

– Oké, te tudod, miről van szó? – kérdezte Mirkó Barbitól.

– Mert én elveszítettem a fonalat a második ötven százaléknál. Az elsőnél még értettem, a másodiknál már csak pislogtam.

– Egyszerű – fordult hozzá Barbi. – Dalmának ez így kényelmes, ő egy szép lány, Csorba Ádi egy hírhedt hülye, úgyhogy ráér a dolog, az idők végezetéig eltarthat, mire rájön, hogy szereti-e a fiút, és ha igen, mennyire, mert semmi nem zavarja meg ezt az idillt.

– Kivéve, ha bejön valaki a képbe, ráadásul a nem várt oldalon – találta ki Benedek.

– Bizony – feleltük egyszerre.

– Mi? – rázta meg a fejét Mirkó. – Ki jön be, hol? Segítsetek, elvesztem.

– Hát fordítsd meg – segítettem. – Rögtön kiderül, mit érez Dalma valójában, ha megtörténik az, amire egyáltalán nem számít, vagyis, hogy vetélytársa akad, mert esetleg Ádi tetszik valakinek – mondtam.

– Jaaaa – esett le Mirkónak. – Ez okos – ismerte el, majd elgondolkodott a dolgon, és tanácstalanul nézett rám. – De honnan szerzünk valakit, akinek tetszik Csorba Ádi? Mármint értitek. Az az ember élő répa volt, a hétvégén meg részegen beállt Deák-futárnak, pedig ez nem is egy igazi dolog. Nem véletlenül nem fájt emiatt Dalma feje, és nem állt fenn ez a verzió, hogy esetleg ő lesz féltékeny. Értitek. Már az is teljességgel érthetetlen, hogy Dalma miért érdeklődik iránta, nem fogunk találni még egy olyan lányt, akinek tetszik Csorba Ádi.

– Szerencsére nem is olyan kell – mondtam.

– Hm? – vesztette el ismét a fonalat.

– Hanem csak valaki, aki úgy csinál – magyaráztam, majd Barbira néztem, aki egyetértően biccentett, mire Mirkó, aki végre rájött arra, hogy miről beszélünk, a száját eltátva csukta le a laptopja fedelét.

– Ja, hogy eljátssza valamelyikötök?

– Igen – feleltük egyszerre.

– Ááá – bólogatott elismerően. – De... Várjatok, nem jó. Ebből nem lesz lebukás? Csorba írt az Instánkra, ha valaki kikezd vele, ami miatt esetleg összejön vele Dalma, akkor tudni fogja, hogy kié a titkos profil – mondta, amire Benedek is kérdőn fordult felénk, kíváncsian várva a válaszunkat.

Barbi rájuk nézve szórakozottan elmosolyodott és megvonta a vállát.

– Ne aggódjatok, nem kell egy fiú közelébe menni ahhoz, hogy kitörjön érte a cirkusz két lány között. Ezt általában megoldjuk nélkületek – közölte, mire Benedek és Mirkó egyszerre néztek rám, mintha csak megerősítést várnának Barbi szavaira.

– Igaz – helyeseltem, majd kérdőn néztem Barbira. – Melyikünk lesz? Te vagy én?

– Leszek én – ajánlotta fel, miután alaposan átgondolta a dolgot.

– Oké. Segítek kidolgozni.

Mivel közeledett a szünet vége, mindannyian felálltunk, és a kijárat felé mentünk. Mirkó elsőként hagyta el a könyvtárat, majd őt követte Barbi, és amíg ő végigsietett a folyosón, mi ott maradtunk Benedekkel a behajtott

könyvtárajtó takarásában. Amíg ő azt nézte, hogy Barbi kiért-e, én folyamatosan a Könyvklubon gondolkodtam, majd egy „bocs” mozdulattal átvettem tőle a kilincset, és az ajtót megragadva kinyitottam, és kilestem rajta, hogy megnézzem, nincs-e kívülről rárakva valami tájékoztató. Nem volt, úgyhogy visszacsuktam résnyire, és elgondolkodva körbefordultam.

– Mi az? – kérdezte Benedek.

– A Könyvklub... – feleltem. – Ha valahol, akkor itt kéne, hogy legyen valami tájékoztató arról, hogy hová költözött a felújítás idejére – töprengtem, és a letakart polcok között megállapodott a tekintetem a könyvtári pulton, ahol az átlátszó fólia alatt feltűnt, hogy van egy rakás szóróanyag, úgyhogy figyelmen kívül hagyva a csengő hangját, ahelyett, hogy elindultam volna órára, visszaléptem az ajtótól, és odamentem a pulthoz. Benedek, akit szintén nem hatott meg az órakezdés jelzése, hezitálás nélkül követett, és velem együtt a pulthoz jött, ahol szó nélkül megfogta a fólia másik végét, amit így együtt felhajtottunk, és megnéztük a festők által leszedett tájékoztatókat, amiket hanyagul bedobtak a takaró alá.

– Szeptember negyedikén és ötödikén az elhúzódó felújítás miatt elmaradnak a Deák Könyvtári Napok – olvastam el a már nem aktuális tájékoztatót. – Szeptember tizedikén a meghirdetett beszélgetés Völner György költővel ELMARAD. Következő időpont szervezés alatt – néztem meg a következő, letépett celluxdarabokkal tarkított koszos, cipőtalpnyomokkal megtaposott lapot.

– Kedves Könyvklubtagok – emelt fel Benedek egy papírt,

mire kíváncsian felé fordultam. – Könyvtárunk felújítása alatt Könyvklubunk kéthetente kedden a 2-es épület földszint 4-es termébe költözik – olvasta fel, majd felém fordította, hogy én is meg tudjam nézni.

– Akkor még mindig tartanak – szóltam ünnepélyesen. – Oké, ez nagyon jó hír – bólogattam elégedetten, majd összehúztam a szemöldököm. – Mikor volt az első?

– Itt írja – mutatta meg, mire elővettem a telefonom, és a dátum alapján megnéztem, hogy a kéthetente kedd mikorra esik.

– Holnap van a következő – számoltam ki. – Jó, akkor... Szerintem dobjuk mély vízbe. Este írok Doninak, hogy menjen holnap sulis után a 2-es épület földszint 4.-be.

– Oké – értett egyet Benedek. – Ha minden igaz, és a helyén lesz, akkor hamar megtalálja majd a közös hangot.

– Én is ebben bízom – helyeselt. – Ó, viszont lehet, hogy ebben kéne egy kis segítség – gondolkodtam hangosan. – Doni Mirkót, Barbit és engem is ismer már a szemétszedésről, így nem lehetünk a közelben, nehogy kiszúrjon minket, és gyanakodjon. Viszont jó lenne valaki, aki csekkolja, hogy bement-e a Könyvklubba, vagy esetleg, ha szükséges, rásegít, hogy bemenjen.

– Persze, megnézem – mondta Benedek.

– Rendben, kösz – mosolyogtam rá, miközben visszatakartuk a pultot, majd az ajtóhoz léptünk.

– Mehetsz – lesett ki a folyosóra, a biztonság kedvéért ellenőrizve, hogy nincs-e ott senki.

– Kösz – szóltam és oldalazva kiléptem az ajtó mögül, majd elindultam az üres folyosón a kijárat felé. A közepe felé

járhattam, amikor megtorpantam, és visszafordulva összehúzott szemöldökkel néztem Benedekre, aki a félig nyitott ajtóban állva a hátát a keretnek támasztotta, úgy telefonozott, majd hallva, hogy abbamaradtak a léptek, felnézett a kijelzőből, és csodálkozva pillantott rám.

– Mi az, Roni? – suttogta.

– Ami a másik dolgot illeti – váltottam témát. – Kérdés. Azután vetted észre őt, miután én már kimentem az étkezőből, és csak fejben összeraktad, hogy VALÓSZÍNŰLEG ez történhetett, vagy közben is tudtad, hogy miért ültem vissza? – kérdeztem rá ismét a majás-étkezős incidensre. Benedek rögtön tudta, hogy miről beszélek, úgyhogy rázkódó vállal elnevette magát, majd a fejét ingatva válaszolt.

– Nem. Közben is tudtam, hogy miért ülsz vissza.

– Francba – sziszegtem bosszúsan, mert így még mindig nem jöttem rá, Benedek pedig a reakciómra még jobban nevetni kezdett, miközben visszanézett a telefonjába. Egy eltökélt „mindegy, úgyis kiderítem” mozdulattal fordultam meg, és sietősen a fóliához mentem, ami mögül kibújva rohantam is a következő órára. Ami természetesen már elkezdődött.

– Elnézést – estem be a terembe, bőven a tanár érkezése után, és a helyemre ülve előszedtem a cuccomat.

– Hol tartunk? – suttogtam Nikinek.

– Feleletet – válaszolta halkán, direkt lehajtott fejjel nézve a füzetébe, mintha nagyon el lenne foglalva, hátha így nem veszi észre a tanár.

– Kit? – kérdeztem, de mielőtt Niki válaszolt volna, a tanár felém nézett.

– Roni.

– Elnézést – mondtam automatikusan, mert azt hittem, hogy azért szól, mert beszélgettem.

– Úgy értem, állj fel, kérlek – szólt, amire kapcsoltam, hogy ezek szerint felelek, és lassan felálltam a székemről, emelkedés közben még átfutva a füzetem utolsó lapját.

Végül összehoztam egy biosz négyes felelést, amivel abszolút elégedett voltam, úgyhogy visszaültem a helyemre, majd hátrafordultam a székem támláján lógó táskámhoz, hogy kivegyem belőle a tankönyvemet is, amikor láttam, hogy a telefon kijelzője éppen elhalványult. Úgy tettem, mintha még nem találnék valamit, és motozás közben magam felé fordítottam a táskám mélyén lévő telefont, majd egy gyors mozdulattal fel akartam oldani a kijelzőt. Mivel ebben a pózban nem sikerült felismernie az arcomat (nem csodálom, fejjel lefelé bámultam bele a táskámba), beütöttem a jelszót, majd villámgyorsan megnyitottam a csoportchatet.

Barbi üzenete: Roni, a következő szünetben az elsón. Szólj, ha Dalma bement a végébe.

Roni üzenete: Oké.

– Veronika, megköszönném, ha nem a hátadhoz beszélnék – szólt rám a biosztanár, amire csak bocsánatkérően visszafordultam, és felmutattam a tankönyvemet, mintha azt kerestem volna addig.

Csengetéskor szinte elsőként pattantam fel, és a teremből kilépve végigsiettem a folyosón, majd lementem az elsőig, ahol telefonozást színlelve vártam Barbit, aki egy

barátnőjével érkezett le a lépcsőn, és direkt úgy alakította, hogy a lépcsőfordulóban mondott neki valami olyan fontosságút, ami miatt meg kellett állniuk menet közben, hogy kitárgyalják.

A mögöttük lévők ciccegvé kerülték ki őket, hogy tovább siessenek a földszintre, Barbi pedig a barátnőjének magyarázott, szemmel láthatóan valami egészen megdöbbenőt, mert a lány szájtátva hallgatta, folyamatosan azt ismételve, hogy „nem mondd!” Eközben én a 11B-sek terme felé lestem, ahol a nyitott ajtón kilépett Dalma, és az egyik osztálytársával indult a mosdó felé. Azonnal üzentem Barbinak, aki erre elő sem vette a telefonját, hogy megnézze, már a jelzésre rögtön tudta, hogy miért üzentem, ezért megvárta, hogy befejezze a barátnője az egyébként elég hosszú mondatot, és megkérdezte, hogy elkíséri-e.

– Persze – felelte a lány, és együtt indultak el, majd amikor elhaladtak előttem, én is ellöktem magam a faltól, aminek addig nekidőltem, és utánuk mentem.

Az első emeleti mosdóba belépve kikerültem a szemből éppen kiérkezőket, és elhaladva a csapok előtt bementem a fürkékhez, amik közül mindegyik foglalt volt, az utolsó szabadba éppen Barbi ment be, akinek a barátnője nekidőlt a becsukott ajtónak, ezzel a mindenki számára egyértelmű jelzéssel tudatva, hogy vannak bent. Mellette Dalma osztálytársa ugyanígy tett, majd amikor Dalma végzett odabent, helyet cseréltek, úgyhogy az osztálytársa bement, Dalma pedig a becsukódó ajtónak vetette a hátát, és egy „bocs” pillantást küldött felém, amiért még nem én jöhöttem, hanem egymást váltották.

– Semmi gond – legyintettem, amire Dalma egy kedves mosollyal biccentett, és folytatta a beszélgetést, immáron a fürkén kívülről.

– Hát figyelj, átküldöm a videót, nézd meg te is. Nekem igaznak tűnik, bár a forgásoknál lehet, hogy van vágás – magyarázta Dalma a barátnőjének, átkiabálva a jellegzetes mosdóhangokat, fürkékben telefonon beszélőket és öblítéshangot.

Várakozás közben az ajtókeretnek döntöttem a vállam, és hátrapillantva válaszoltam a mögém beállóknak, hogy mind foglalt, majd visszafordultam a fürkék felé, ahol meghallottam Barbi hangját odabentről.

– Gondolkodtam, hogy elhívok valakit szombatra – mondta minden előzmény nélkül.

– Tényleg? Kit? – kérdezte a barátnője az ajtónak dőlve.

– Hát... Na jó, ne röhögj ki, de tudod, ki jutott eszembe?

– Ki?

– Csorba Ádám jár most valakivel? – kérdezte hangosan odabentről, mire automatikusan Dalmára néztem, aki a nevet meghallva félbehagyta a mondatot, és látszólag teljesen összezavarodottan fülelt, mintha csak nem lenne biztos benne, hogy jól értette.

– Ki? – kérdezte közben Barbi barátnője is, aki Dalma mellett állva, ugyanúgy őrizte az ajtót. Dalma a válaszra várva megfeszülten fülelt, miközben az ő ajtaja mögötti fürkében az osztálytársa várta, hogy befejezze a félbehagyott mondatot.

– Hogy? – kiáltotta ki.

– Sssh – szólt rá Dalma, és minden idegszálával arra

koncentrált, hogy hallja a megismétlődő választ, amihez még a fejét is félrebillentette egy kicsit.

– Csorba Ádám – mondta ki Barbi újra odabentről, az előzőnél is hangosabban, amire Dalma, aki ezúttal már biztosra vehette, hogy elsőre is jól hallotta, megilletődve vonta fel a szemöldökét.

– Az a tizenegyedikes? – lepődött meg eközben Barbi barátnője, és a hátával támasztva a fülkeajtót, összehúzott szemöldökkel meredt maga elé.

– Igen – hangzott Barbi válasza.

– Nem ő annak a társaságnak a tagja, akik tavaly bolondok napján...?

– Répának öltöztek. De. Ádi az egyikük – erősítette meg Barbi. – Irtó vicces srác, nagyon bírom a humorát. Most is, amit leművelt hétvégén a bulin – kiabálta, én pedig Dalmára néztem, aki idegesen kezdte rágni a szája szélét, és valahogy mintha egyre sápatagabbá vált volna.

– Dalma, itt vagy még? – kérdezte az osztálytársa odabentről.

– Igen, itt – dűnnyögte, és sunyi pillantással nézett a mellette álló lányra, hogy felmérje, vagy legalább beazonosítsa, hogy ki lehet, akit a fülkén belül őriz.

– Szóval nem tudod, jár most valakivel? – kérdezte Barbi újra. – Mert ha nem, akkor elhívnám – folytatta.

– Fúúú, nem tudom – válaszolta a barátnője. – Sosem néztem még rá ilyen szemmel. Nekem ő csak az egyik répa – vallotta be.

– Pedig hidd el, több annál – felelte Barbi, amire Dalma felháborodottan tátotta el a száját, majd a végéöblítés

hangjára idegesen dobbantott egyet, amiért nem hallotta a folytatást.

Egyszerre két ajtó is nyílt, az egyik a leghátsó fülkéé, ahonnan kilépett egy lány, és nyitva is hagyta nekem, hogy mehessek, amire kedvesen megköszöntem, majd visszafordultam a mögöttem állóhoz.

– Menj nyugodtan, én még várom egy osztálytársamat – szoltam, mire köszönetképpen biccentett, és bement az utolsó fülkébe, én pedig a másik nyíló ajtóra pillantottam, ahonnan Dalma barátnője lépett ki és kérdően nézett rá.

– Nem fejezted be a mondatot – szolt értetlenül.

– Tudom, mert... – köszörülte meg a torkát Dalma, és miközben a csapok felé indultak, hátra-hátrapillantott a válla felett. – Te láttad, ki ment be a mellettünk lévőbe? – kérdezte halkán, amikor elmentek előttem.

– Mmm – gondolkodott az osztálytársa. – Az a végzős lány... Akinek van az a nagyon helyes ikertestvére. Tudod – magyarázta, mire Dalma megtorpant, és elkerekedett szemmel nézett rá.

– Somfalvi? Somfalvi Barbi van a másik fülkében???

– Ühüm, ő – helyeselt a barátnője, Dalma pedig elképedt arccal botorkált tovább, kissé bizonytalanul lépkedve, mintha lesokkolódott volna.

Az öblítéshangot követően Barbi ököllel rácsapott odabentről az ajtóra, mire a barátnője félreállt, ő pedig a rövid szoknyáját igazgatva kilépett a fülkéből, és szintén megtartotta az ajtót az utána érkezőnek. Aki én voltam, így odalépve helyet cseréltem vele.

– Ez jó volt – suttogtam, amire Barbi egy elégedett, hosszú

pislogással reagált, majd átadta az ajtót és továbbment a barátnőjével, aki már valaki másról beszélt, hogy szerinte milyen jól néz ki.

Nekünk pedig ezzel a megrendezett jelenettel sikerült bedobnunk egy követ Dalma csendes, nyugodt állóvizébe. Na jó, ha egy Barbi kinézetű lány szemet vet valakire, akkor ott nem kőről, hanem inkább fél tégláról van szó. Már csak az volt a kérdés, mit vált ki ez Dalmából.

Estig azonban semmi nem történt, vagy ha történt is, mi nem tudtunk róla. Az ágyamon törökülésben vacsoráztam, a hepehupás takarómon lévő tányérról felemelve a melegszendvicsemet, ami így már nem fogta fel tovább a cikkelyekre vágott paradicsomgerezdeket, ezért egyszerre kezdtek csúszni a dőlés irányába. Odanyúlva gyorsan megigazítottam a tányér alatt a takarót, hogy egyenletesebb legyen a felület, így a helyükön maradtak a paradicsomok, amik közül egyet bekaptam, majd a sonkás-sajtos melegszendvicsbe harapva folytattam az esti multitaskingemet, ami annyit jelentett, hogy egyszerre szólt a laptopomból a zene, tanultam az előttem heverő könyvből angolra, írtam a mellettem lévő füzetbe a matekházit, és olvastam az osztálycsoportban a „ki mit hoz csütörtökön táská helyett?” kérdésre adott válaszokat, merthogy felkerült a DeákONline-ra, hogy a hosszú hétvége előtti utolsó tanítási napon, csütörtökön újra táská nélküli nap lesz a Deákban, amire mindenkitől kreatív megoldásokat várnak. A többiek a legutóbbi ilyen alkalomról töltöttek fel képeket, inspiráció gyanánt, úgyhogy csak úgy záporoztak a feltöltések

bevásárlókosárban lévő tancuccokról, vagy éppen távirányítós kiskocsira ráerősített könyvekről. Nem nagyon szoltam hozzá a beszélgetéshez, mert őszintén szólva egyelőre lövésem sem volt, hogy mit viszek táska helyett, tekintettel arra, hogy előbb két sokkal égetőbb problémát kellett megoldanom. Az egyik Doni volt, akinek írtam Instán a titkos profilról, hogy én a helyében holnap utolsó óra után elmennék a 2-es épület földszint négyes termébe, ott keresném a megoldást a problémámra. Nem sokkal később válaszolt, azt kérdezte, hogy miért menjen oda, mi lesz ott? Mivel nem akartam, hogy rástresszeljen, vagy előre szorongjon, esetleg fel akarjon készülni rá, nem mondtam meg neki, hanem csak annyit válaszoltam, hogy bízson bennem, és menjen. Miután elküldtem, kicsit megijedtem, hogy ez esetleg irreális elvárás egy anonim profiltól, és visszakérdez, hogy miért bízna bennem, de Doni csak visszaküldött egy okét, és szerencsére nem kérdezősködött, hanem annyiban hagyta a dolgot. Épphogy csak letudtam az egyik függőben lévő ügy irányítását, a csoportüzenetünk is izzani kezdett.

Merthogy érkezett egy új üzenet a profilunkra. Egy sima „Szia. Ide lehet írni?” kérdés jött. A küldőről semmi nem derült ki, üres oldal volt, profilkép és feltöltött képek nélkül. A neve sem árult el róla semmit, a „valamivalami99” bármit takarhatott, még azt sem lehetett ennyiből tudni, hogy fiú, vagy lány.

Miután mindannyian megnéztük a profilt, ami alapján semennyire nem lettünk okosabbak, visszatértünk a csoportchatbe, hogy megbeszéljük, kié legyen.

Mirkó üzenete: Ki válaszoljon neki?

Roni üzenete: Én nem zártam még le Donit.

Benedek üzenete: Én rajta vagyok a Csorba Ádi ügyön.

Barbi üzenete: Én is azon dolgozom.

Mirkó üzenete: Akkor ezt viszem én.

Benedek üzenete: Oké. Azért vele óvatosan.

Mirkó üzenete: Mármint?

Benedek üzenete: Friss profil, az infója szerint ma hozták létre. Valaki nem akarja rögtön kiadni magát.

Roni üzenete: Igen, ez erősen tapogatózásnak tűnik.

Mirkó üzenete: Aha, értem. Jó. Figyelek.

Roni üzenete: Barbi, nálad mi a helyzet? Van hatása a mosdóban történeteknek?

Barbi üzenete: Semmi egyelőre.

Roni üzenete: Tényleg? Ez meglep, mert sikerült Dalmát eléggé lehozni az életről, alig tudott magáról a döbbenettől.

Barbi üzenete: Lehet, de egyelőre nincs eredménye, legalábbis Csorba nem jelezte üzenetben, hogy lenne változás, úgyhogy tovább bosszantom Dalmát, hátha kiakasztom.

Roni üzenete: Hogyan?

Barbi üzenete: Belájkoltam Csorba legutóbbi képét, meg írtam kommentet is.

Roni üzenete: Az nem feltűnő?

Barbi üzenete: Nem, az egész társaságnál ezt csináltam, és teljesen ártalmatlan, mert csak a szombati bulival kapcsolatos poént írtam oda, de arra jó lesz, hogy Dalma kiakadjon.

Roni üzenete: Ügyes.

Barbi üzenete: Köszí. Mondanám, hogy először csinálom, de nem. :D

Roni üzenete: :D És ezután?

Barbi üzenete: Reggel még egy kicsit ráteszek a dologra. Arra gondoltam, hogy jó lenne, ha Dalma együtt látna minket Csorbával, úgyhogy még azt megpróbálom, hogy észrevétlenül beépülök közéjük reggel, aztán kiderül. Ha erre sem lép, akkor egyértelmű.

Roni üzenete: Igen, akkor nem szereti, csak tartaléknak kellett. De azért az alapján, amit a mosdóban láttam rajta, én nagy esélyt adok annak, hogy folyamatban van a felismerés.

Barbi üzenete: Meglátjuk.

Roni üzenete: Jövök segíteni reggel.

Barbi üzenete: Tényleg? Köszí. Akkor fél nyolc a pékségnél?

Roni üzenete: Megbeszéltük.

Mirkó üzenete: Na, közben én visszaírtam valamivalami99-nek, kíváncsi vagyok, válaszol-e, vagy csak próbára tette az oldalt, hogy valódi-e.

Benedek üzenete: Kiderül.

Roni üzenete: Benedek, neked akkor jó a holnap utolsó óra után?

Benedek üzenete: Aha, megoldom.

Barbi üzenete: Mi van akkor?

Roni üzenete: Donit küldöm a Könyvklubba, és valakinek ellenőriznie kellene, hogy be is megy-e az ajtón. Benedeket nem ismeri, gondoltam jó lenne, ha ott lenne addig, és közvetítene.

Mirkó üzenete: Megvan a Könyvklub?

Roni üzenete: Elvileg kéthetente kedden a 2-es épület földszint 4-es terem. Legalábbis ezt találtam. Nagyon remélem, hogy valós, mert szegény Donit úgy küldtem oda, hogy ott a válasz a problémájára. Ha erre egy üres termet talál, akkor rúgjatok ki, légyszi.

Benedek üzenete: :D

Mirkó üzenete: Valós, most néztem meg. Kéthetente kedden a földszint 4-es a KK jelzéssel van befoglalva.

Roni üzenete: Azaz. KK, Könyvklub. Köszí, most megnyugodtam.

Mirkó üzenete: Akkor Benedek megy és csekkolja?

Roni üzenete: Igen.

Benedek üzenete: Igen.

Mirkó üzenete: És mi? Addig megvárjuk a BatCave-ben?

Roni üzenete: A hol?

Mirkó üzenete: BatCave. Denevérbarlang.

Roni üzenete: Nyelvis vagyok, tudom mit jelent. :D Azt nem tudom, hogy mi az, és hol van.

Benedek üzenete: A könyvtárt hívja így.

Roni üzenete: Megkérdezzem, miért?

Benedek üzenete: Ne.

Barbi üzenete: Ne.

Mirkó üzenete: Ha már így rákérdeztél, honnan jött a rejtekhelyünk neve. Ehhez ismerned kell Batman...

Barbi üzenete: Jóéjt.

Benedek üzenete: Sziasztok.

Roni üzenete: Neee. Ne menjetek.

Mirkó üzenete: Itt ez a videó, amin jól látszódik, hogy...
Megnyitottad?

Roni üzenete: Még nem.

Mirkó üzenete: Akkor megvárom.

Roni üzenete: Többiek? Benedek? Barbi? Elmentetek?

Hahó.

Mirkó üzenete: Na megvan?

Roni üzenete: Meg.

Reggel az októberi napsütésben sétáltam a Deák felé a fejhallgatómból szóló zenét hallgatva, majd bementem a pékségbe, és az őszi barna bakancsom orrát nézve várakoztam, amire rálógott az alul bő fazonú kék farmerem. Amikor sorra kerültem, kivettem mindkét kezem a vékony kabátom zsebéből, és átvettem a pult feletti rendelésem. Az elviteles poharammal kilépve a pékségből a Deák előtti korláthoz álltam, és nekidőltem, miközben egyik lábamat keresztbe vettem a másik előtt, és félrepillantottam a sarok irányába. A Deák felé igyekvők mögött már kirajzolódtak a kettesével, hármásával, vagy akár még többen egy társaságot alkotók, akik minden reggel időben a sulikörnyékén vannak, de soha nem mennek be hét ötvenöt előtt az épületbe, hanem addig kint beszélgetnek, amíg csak lehet. Ilyen társaság Csorba Ádiéké is, akik általában hangosan röhögve, egymást lökdösve sztorizgatnak reggelente, nyolc-tíz főt számláló csapatban, akik mindig zavaró módon állják el a járdát, az őket idegesen kikerülőket legnagyobb bosszúságára.

Mint mindig, ma is így csoportosultak fél nyolctól kezdve, azzal a különbséggel, hogy egy új taggal bővültek. Barbi ugyanis odalépve hozzájuk mosolyogva körbeköszönt a társaságon, és már be is furakodott közéjük (trükkösen Ádi mellett megszakítva a kört, így oda tudott állni), majd ártatlanul kérdezett valamit, amire egyszerre többen is feleltek neki. A válaszok után Barbi bólogatva megköszönte, de nem ment el, hanem, mivel sikerült feltűnés nélkül, észrevétlenül csatlakoznia, ottmaradt, és érdeklődve figyelte

a beszélgetést, bele-beleszólva, vagy a társaság tagjaival egyszerre felnevetve, miközben én a korlátnak támaszkodva figyeltem, hogy kik érkeznek a Deákhoz. Ahogy telt az idő, és közeledtünk a háromnegyed nyolc felé, a sulis környékét valósággal ellepték a diákok, akiknek nagy többsége a zebrán gyalogolt át az úttesten, de sokan a dugóban rostokoló autók között szlalomozva jöttek át a túloldadról, rákiabálva az ismerőseikre vagy barátaikra.

– Mi van, gyökér??? – ordított mellettem egy végzős srác, olyan hangosan, hogy túlüvöltötte a fülemből szóló *Stressed Out*ot, amire a haverja röhögve visszakiabált a kapuból, hogy „mi lenne, csíragyerek?“, majd megállt, és bevárta. Így mentek be együtt a Deák kapuján, a gyökér meg a csíra, én pedig a szememet forgatva emeltem a számhoz az elviteles poharam, és miközben beleittam, a Deák környékén kialakuló reggeli kavalkádot figyeltem.

A következő pillanatban megakadt a szemem Dalmán, aki négy barátnőjével együtt, csoportosan tartott a sulis felé, és gyanútlanul beszélgetett, majd a lámpaváltásra mindannyian megálltak a zebránál. A telefonomat előkapva rácsörögtem Barbira, de csak jelzésként, amit megérezve a rövid derekú kabátjának a zsebéhez nyúlt, és amikor biztossá vált számára, hogy rezeg a készülék, nevetve Ádihoz fordult, és mondott neki valamit, amire mindenki helyeslően reagált, köztük a mellette álló Ádi is. Ez volt az a pillanat, amit Dalma kiszúrta, és a zebra túloldalán állva felháborodottan tátotta el a száját, majd amikor zöldre váltott a lámpa, összeráncolt szemöldökkel, gyanakvón gyalogolt Ádiék társasága felé. Elhaladva mellettük

odaköszönt, amire a srác kedvesen visszaköszönt neki, és elnézést kérően utat tört a körben álló társaság két tagja között, majd átverekedve magát köztük Dalma után sietett, aki ezt látva lelassított, és bevárta. Együtt indultak tovább a Deák kapuja felé, miközben Dalma rosszállón pillantgatott visszafelé a háta mögött, a társaságban maradó Barbit méregetve, aki széles vigyorral beszélgetett tovább valakivel. Dalma a fejét visszafordítva pufogott magában, és a hozzá folyamatosan beszélő Ádira nézett, akiről időközben majdnem megfeledkezett. Mivel felém közelítettek, levettem a hangerőt a zenémről, és lehajtott fejjel piszkáltam a kávéspoharam tetejét, látszólag nem figyelve semmire, miközben azt hallgattam, amiről beszélnek.

– Nem jó, próbám lesz délután. Már minden a vasárnapi fellépésről szól – válaszolta neki Dalma.

– Oké, csak kérdeztem, hátha – reagált Ádi, majd a kiabálásra hátrafordult, és feltett kézzel integetett az egyik haverjának, aki akkor ért oda az otthagytott társaságukhoz. – Mi? Nem, most nem. Gyere az első szünetben! – üvöltötte neki Ádám mutogatva, majd visszapillantott Dalmára. – Mindegy, akkor majd máskor – tette hozzá.

– Persze – dünnyögte Dalma, majd még egyszer hátralesett a válla felett a társaságban álló Barbira, aki éppen szintén utánuk nézett, így találkozott a tekintetük.

Gyerünk, gondoltam. Gyerünk, ne hagyd magad. Most már biztosan tudod, hogy mit érzel. Gyerünk, Dalma, mire vársz? Na.

Szinte lélegzet-visszafojtva néztem az előttem elhaladó Ádámra és Dalmára, arra várva, hogy lépjen már valamit a

lány, mire Dalma elszakította a tekintetét Barbiról, és visszafordulva lenézett maga mellé, majd rákulcsolta a kezét Ádám ujjaira.

A jelenetet látva elkerekedett a szemem, és alig bírtam visszatartani az elégedett vigyoromat, miközben lehajtottam a fejem, és a kávéspoharam tetejére meredtem, nehogy meglássák, hogy őket nézem. Nálam csak egyvalaki volt jobban megilletődve a történteken, méghozzá Csorba Ádi, aki lepillantva meglepetten vette tudomásul, hogy Dalma fogja a kezét, majd a rámosolygó lányra nézve kissé zavartan, de viszonzta a mosolyt, aztán maga elé mutatva előreengedte, hogy előtte menjen be a kapun. Miután a lány besorolt az araszolgató sorba, Csorba Ádi egy értetlen, de elismerő bólintással reagált a történtekre, és a szabad kezével megpaskolta a saját vállát, mintegy elégedettsége jeléül, majd amikor Dalma hátrapillantott felé, gyorsan úgy tett, mintha éppen lesöpört volna valamit a pulcsijáról, és a lány után indult, újra megfogva a kezét. Ekkor már ő kezdeményezett.

A telefonomat a fülemhez emelve hívtam Barbit, aki a rezgést megérezve elővette a kabátja zsebéből a készüléket, és a kijelzőn rányomva a fogadásra, kifordult a társaságból.

– Na, sikerült valamit elérnem? – érdeklődött izgatottan.

– Mi az, hogy – szóltam elismerően.

– Tényleg? Kibújt a szög a zsákból? – kérdezte.

– Hát. Ez a szög a felbukkanásodra nem kibújt, hanem kiszakította és világgá rohant ijedtében – közöltem. – És Ádit is vitte magával – tettem hozzá, amit hallva Barbi a telefonját a füléhez tartva fordult felém, és széles mosolyra húzta a száját.

– Nem mondom.

– De-de – válaszoltam a sikerélménytől teljesen feldobódva, majd azért hozzátettem: – Persze biztos, ami biztos, várjuk meg, hogy Csorba Ádi is megerősítse, de abból, amit láttam, azt mondanám, hogy ez hamarosan megtörténik.

És igazam volt, Csorba Ádám boldogságtól kicsattanó üzenete a harmadik óra után ott landolt a titkos Insta-profilunk bejövői között, ami mindannyiunkat külön-külön, a Deák két épületének különböző pontjain talált meg, mégis mind a négyünkre egyaránt vonatkozott. Én a termünkben ülve a fejhallgatómmal a fülemen néztem egy videót a telefonomon, és a csomagolt szendvicsemet ettem, amikor megjött az értesítés, amit látva azonnal félbehagytam a klipet, és átkattintottam az X profilra, ahol megnyitottam Csorba Ádi üzenetét, ami egészen pontosan így szólt:

Ember! Én nem tudom, hogy csináltad, de isten vagy. Dalma totál barátnőként kezdett viselkedni, meg minden. Még a fellépésére is elhívott. Igaz, ki kell hagynom emiatt a szombati házibulit, de leszárom, végre kiderült, hogy állunk. Nem tudom elmondani, hogy mennyire hálás vagyok. Teljesen elképesztő az egész. Itt szenvedek már mióta, és akkor bumm, érted, valami bekattant nála. Akármilyen is volt az, örök hála. Haver, viszont annyit még segíts már légyszí, ha már így titkosba összehoztad nekem a dolgokat, hogy mit vigyek egy ilyen előadásra, ha a csajom a táncos? Mert a csajom az egyik táncos!!! A csajom. Érted. Hát baszki ezt sem mondhattam még Dalmára. Az agyam eldobom.

Az üzenetet elolvasva szórakozottan néztem meg a választ, amit, tekintve, hogy eddig is Benedek folytatta vele a levelezést, ezúttal is ő írt meg. Rövid volt, és egyértelmű, egy egyszerű „Vigyél virágot (igazit!)” tanáccsal látta el. Az, hogy Benedek zárójelben hozzátette Csorbának, hogy ne művirágot vigyen, hangos nevetésre késztetett, majd az ezt követő válasza siklott a tekintetem, amitől rögtön elkomolyodtam, és büszke bólintással olvastam el. Mert Ádi ezt írta utoljára:

Igazi virág, vágom, kösz. És a segítséget is. Amit meg kértél, hogy tartsam titokban... Vedd úgy, hogy kezet adtam rá. Köztünk marad, nem mondom el senkinek.

Erre már csak egy kedvelés reakciót kapott a profilunktól, amiből tudtam, hogy vége. Az ügy ezzel lezártnak volt tekinthető. Kettőből egyet kipipálhattunk. Azonban ezzel még közel sem ért véget a nap. Mert ott volt Doni és a délutáni Könyvklub.

Utolsó óra után mind a négyen a könyvtárban találkoztunk, ahol egyrészt személyesen is gratuláltunk egymásnak Ádi és Dalma sikeres összehozásához, külön kiemelve Barbi bravúros közbenjárását, akivel erre mind ünnepélyesen összepacsiztunk, majd rátértünk az előttünk álló Doni-féle dologra.

– Szóval – néztem Benedekre, aki az asztalon ült, és a szájához emelt egy dobozos üdítőt, amögül nézett rám. – Ha minden jól megy, akkor annyi lesz az egész, hogy oda kéne menned, és megvárnod, amíg Doni megkeresi a földszint négyest, ahová elméletileg be is megy. Vagyis remélhetőleg.

Ezután, ha ez megtörtént, utána már megvagyok egyedül is, valahol megvárom a Könyvklub végét, és kilesem, hogy milyen hangulatban távozik Doni, egyedül vagy másokkal – magyaráztam. – De az már téged nem érint, szóval csak most, úgy negyed órát-húsz percet kellene maradnod.

– Rendben – felelte, és leugrott az asztalról. – Menjek is?

– Aha, szerintem lassan igen. Elvileg még van tíz perc a kezdésig, de lehet, hogy Doni korábban odamegy felmérni a terepet. Jobb, ha ott vagy.

– Oké – vette elő a telefonját. – Üzenetben, hívásban vagy videón kéred a közvetítést?

– Videón – vágtam rá egyértelműen, amire Benedek egy „akkor mindjárt” mozdulattal mutatta fel a készüléket a kezében, mire köszönetképpen elmosolyodtam.

Benedek a fóliával letakart polcok közül kilépve elindult a kijárat felé, én pedig hosszasan néztem utána, miközben az átlátszó nejlon zizegett a huzattól, amit a távozása okozott, majd visszafordultam Mirkó és Barbi felé, akik mindketten kihasználták a várakozást. Barbi kis cetlikre gyártott másnapi puskát, és miniatúr számokat írt ki a matekkönyvéből, Mirkó pedig az ölében felnyitott laptopján gépelt valamit. A képernyőre nézve úgy láttam, hogy az október 23-i beszédet.

Hát, ilyen, amikor az ember az önkéntes segítő- és megoldócsapat tagjaként átlagos gimnazista is egyben. Az egyik szabad székre leülve hosszasan kifújtam a levegőt, majd a rezgő telefonomat magam felé fordítva ránéztem a kijelzőre, és fogadtam Benedek videóhívását, aki, mivel ugyanabban az épületben volt, már át is ért a földszint 4-es

teremhez. A telefont maga előtt tartva átváltotta a kameraképet szelfi módból, így én az üres folyosót láttam, miközben ő továbbra is engem.

– Már nyitva az ajtó – suttogta, megmutatva a 4-es termet, amihez odalépett, és a telefonját fogva benézett rajta, így én is láthattam, hogy egyelőre üres.

– Még nincsenek bent – állapítottam meg.

– Nincsenek – felelte halkán, majd visszalépve az ajtóból elfordult a folyosón a közeledő hangok irányába. – De már jönnek szerintem.

– És most mit fogsz csinálni? Hogy ne legyen feltűnő? – kérdeztem, mert nyilván fura, ha Benedek a folyosón állva kamerázik.

– Megoldom. Csak... – szólt vidám hangon. – Mostantól ne figyelj rám, mert végig beszélni fogok, mintha élőznék. Vagyis úgy csinállok – fordította vissza maga felé a videóhívás képét, amitől átváltott kijelzőmön a folyosó, és Benedek jelent meg mosolyogva. – Úgyhogy ezzel terelek, mert így senki nem fog idejönni hozzám, viszont te végignézheted a könyvklubosok érkezését, és Donit is – mondta.

– Ó, oké, ez marha jó ötlet – ismertem el. – De... Nem kell segítenem? Mármint, hogy folyamatosan legyen miről beszélned?

– Nem, te csak nézd a folyosót, már van két kérdezője a kamuélőmnnek – mondta, mire összehúztam a szemöldököm, és vigyorogva néztem Barbira és Mirkóra.

– Ti? – tippeltem meg.

– Igen – felelte Barbi puskaírás közben, és szemléltetésképpen megemelte a telefonját, ahogyan Mirkó

is elfordult a gépelésből, és az asztalra lerakott készülékére mutatott, amit készenlétben tartott.

– Jönnek. Kezdhethük – mondta Benedek, és visszafordította a kameraképet, hogy a folyosót lássam, ahol megjelent az első két könyvklubos, akik beszélgetve lépkedtek felénk. Eközben Barbi elküldte az első terelő üzenetet Benedeknek, ami értesítésként megjelent a telefonján, így láthatta videóhívás közben.

– Sportolok-e, ha igen, mióta? – olvasta fel. – Igen, kézilabdázom, most már lassan... Tizenkét éve – hangzott Benedek válasza, miközben a kameraképével a folyosót vette, ahol a két könyvklubos odaért a teremhez, és mielőtt a nyitott ajtón befordultak volna, odanéztek Benedekre. Mivel látták, hogy a telefonját maga előtt tartva beszél, rögtön kapcsoltak, és köszönésképpen csak intettek egyet felé, hang nélkül, hogy ne zavarják. A folyosó végében közben feltűnt egy újabb tag, egy tizedikes körüli lány, aki a mellkasához szorított könyvvel érkezett meg. Eközben Benedek megválaszolta a sportos kérdést, és rátért a következőre, amit Mirkó küldött. Amit nem csak abból lehetett tudni, hogy felváltva írták Barbival, hanem amúgy is.

– A következő... Kivel harcolnál szívesebben? Pingvin vagy Kétarc? – olvasta fel Benedek furán, amire Barbi és én is kérdőn fordultunk Mirkóhoz, aki a telefonjából felnézve egy ártatlan „mi az?” nézéssel meredt ránk. – Khmm – köszörülte meg a torkát Benedek, és a kamera kicsit mozogni kezdett, amiből gyanítottam, hogy átrakta egyik kezéből a másikba a telefont, majd kínosan röhögve folytatta. – Ez egy nagyon jó és abszolút ideillő kérdés, amire nem esik

nehezemre válaszolni, mert pont ezen gondolkodtam – ironizált, mire Barbi a lábát felemelve meglökte Mirkó székét, aki egy „jól van már” szemforgatással reagált. – Azt hiszem, ha nagyon muszáj lenne választanom – mondta tovább Benedek. – Akkor – köhintette.

– Na – meredt maga elé Mirkó, aki úgy tűnt, tényleg várja a választ.

– Legyen az első – hagyta ennyiben Benedek.

– Pingvin? – tűnődött el Mirkó elgondolkodva.

– A következő kérdés – lépett túl rajta Benedek. – Hála a jó égnek mástól jött – mondta. – Szia – köszönt vissza az időközben a teremajtóhoz odaérkező lánynak, aki meglátva Benedeket halkán ráköszönt. Úgy tűnt, a Deák könyvklubosai kifejezetten illedelmesek, mert eddig mindenki valamilyen módon köszönt a random módon a folyosó végében „élőző” Benedeknek. Ez Doni beilleszkedésének a szempontjából nem elhanyagolható információ, úgyhogy kifejezetten megörültem neki. Közben a folyosón egy tanár jelent meg, aki egy diákkal beszélgetve igyekezett a 4-es terem felé.

– Tizennyolc éves vagyok – felelte meg időközben Benedek Barbi kamukérdését, és át is tért a következőre. – Valaki azt akarja... – kezdte, majd az üzenetet megnézve megakadt, mire automatikusan összehúztam a szemöldököm, és Mirkóra néztem. – Valaki azt akarja tudni – folytatta Benedek. – Hogy melyik a kedvenc járművem. A Batmobil vagy a Batwing? Oké, szeretném kérni a batmanes nézőmet, hogy váltsunk témát – kérte Benedek, amire Mirkó unottan bólintott egyet, és a telefonjába nézve írt egy újabb üzenetet.

– Jó, de legalább erre válaszoljak – olvasta fel Benedek. – Oké, legyen a mobil.

– Igen – örült meg Mirkó a hírre, amire Barbival együtt értetlenül néztünk rá.

– Csak mert megoszlanak a vélemények – suttogta.

– Jó, nézzük tovább, mik a Batman-mentes kérdések – ismételte meg a kérését Benedek, én pedig a kijelzőn át néztem a folyosót, ahol a tanár és a vele lépést tartó diák mögött megláttam, ahogyan Doni elmegy a folyosó előtt. Csak egy pillanatra tűnt fel, de ennyiből is biztos voltam benne, hogy ő volt. Viszont csak elhaladt arra, nem fordult be a folyosóra.

– Benedek – súgtam. – El kéne menned a folyosó végéig és kinézni Doni után.

A kérésemre Benedek rögtön elindult, és folyamatosan beszélve (ezúttal éppen arról, hogy mik a kedvenc filmjei és sorozatai) elsétált a folyosó végéig, ahol kinézett jobbra-balra. Nem volt ott Doni.

– Francba – suttogtam.

– Sziasztok – köszönt vissza közben Benedek egy fiúnak és egy lánynak, akik óvatosan kikerülték, nehogy véletlenül meglökjék a kezét élőzés közben, majd továbbsiettek a terem felé.

– Maradjak itt? – kérdezte tőlem halkán, újra körbemutatva a telefontal.

– Aha – feleltem, feszülten figyelve a kijelzőn lévő képet, ami így a tanítás végeztével üres volt és kihalt. Benedek körbefordította nekem mindkét irányba, hogy lássam, amit ő. Vagyis a semmit. Doni nem volt sehol.

– A következő, nem batmanes kérdés – szólt közben Benedek, amire kérdőn Mirkóra pillantottam, aki egy „tényleg nem az” helyesléssel erősítette meg, hogy eleget tett a kérésnek, és mást írt, mire Benedek a kérdést meglátva szórakozott hangon olvasta fel.

– Mi a véleményem Bojtor Petiről – szólt, amit hallva ösztönösen elröhögtem magam. Mirkó átváltott a másik kedvenc témájára. – Semmi, egy gyökér – felelte meg Benedek ennyivel, amire Mirkó egy diadalittas bólintással reagált.

Benedek a telefonját maga előtt tartva kísértelt a folyosóról, és elhaladt a lépcső előtt, aminek egyik alsó fokán Doni ült, felhúzott térdei előtt összekulcsolt kézzel, miközben a kaput kitarva újabb két lány érkezett meg, akiknek az egyébként normál hangnemben történő beszélgetése egyenesen kiabálásnak hatott a délutáni néma csendben. A két lány befordult a folyosón a termék irányába, Benedek pedig tovább beszélt.

– A Twenty One Pilots nagy kedvencem – magyarázta, Barbi zenéről feltett kamukérdésére válaszolva. – Jó szar időszakomból húzott ki a zenéjük – tette hozzá, és félrefordulva megmutatta a lépcsőn ülő kilencedikest.

– Helló – köszönt rá Benedek.

– Szia – válaszolta Doni félénken.

A kijelzőn át is láttam rajta, hogy mennyire szorong, és bizonytalan a dolgában, úgyhogy elég nagy esély volt arra, hogy nem fog magától bemenni a terembe. Azért nem írtam meg neki előre, hogy ne agyalja túl a dolgot, és ne pánikoljon be attól, hogy egy esetlegesen összeszokott csoportba érkezik

meg idegenként. Ami jó ötlet volt, de csak eddig, mert így viszont a bizonytalan és ismeretlen bénította meg, és tartotta vissza attól, hogy csatlakozzon. Fenébe. Azonnal kellett cselekednem.

– A következő kérdés – hallottam Benedeket, miközben gondolkodás nélkül, sietősen megírtam neki az üzenetet, amit azonnal el is küldtem, hogy lássa. – Valaki azt kérdezi... Aha, hogy mi ez a járkálás? Vannak még órák? – olvasta fel az üzenetemet, amit rögtön megértett, úgyhogy rá is vágta a választ. – Ja nem, már vége a tanításnak, nem órára jönnek. Azt hiszem a Könyvklub van ma a földszint négyesben, de nem tudom – felelte hanyagul, és direkt megfordult az ellentétes irányba, hogy a mozdulat közben láthassam a lépcsőn ülő Donit, aki az információ hallatán megemelte a térdére támasztott állát.

Benedek Mirkó és Barbi üzeneteire válaszolgatva sétált tovább, és visszament a folyosón a négyes terem irányába, majd a nyitott ajtó előtt elhaladva megmutatta menet közben a termet, amire így ráláttam pár másodpercig. A körberakott székeken már hatan-heten ültek, egy-egy könyvvel a kezükben, és a kezdést várták, miközben a tanár a faliórára pillantva bólintott egyet, majd felállt, és az ajtóhoz lépett, hogy becsukja.

– Ide jössz? – kérdezte a kilincsen megtámaszkodva, és kérdőn várta a választ Benedektől, aki maga előtt tartva a telefonját a tanár tudta nélkül mutatta a kamerán, így a kijelzőmön olyan volt, mintha tőlem kérdezné.

– Nem, én csak élőzők – emelte meg Benedek a telefonját, amire a tanár egy „felőlem” mozdulattal becsukta előtte az

ajtót, majd hallatszódott, hogy a jelenlévőktől megkérdezi, hogy mindenkinek sikerült-e befejeznie a könyvet.

– Oké és most? – kérdezte Barbi, aki időközben Mirkóval együtt odaállt mögém, és elgondolkodva nézték a kijelzőmön lévő üres folyosót.

– Most nem tudom – feleltem, és kínosan rágtam a szám szélét, kissé leblokkolva a befuccsolt tervemtől. – Ennek elvileg működnie kellett volna. Minden passzolt... – panaszkodtam, amikor is Benedek félbeszakított.

– Várj – mondta, és kicsit elfordította a telefont, hogy egyenesen szemből mutassa a folyosó végét. – Halljátok?

– Mit? – kérdezte Mirkó, és mindannyian néma csendben füleltünk, enyhén félredöntött fejjel, miközben le sem vettük a szemünket a kijelzőről.

A néma, üres folyosón nem látszódott semmi, azonban valahonnan messziről telefonon keresztül is meghallottuk, amit Benedek élőben tapasztalt a helyszínen. Csatt. Szünet. Csatt. Csatt. Csatt. Csatt. Csattcsattcsattcsattcsatt.

A következő pillanatban Doni tűnt fel futva a folyosó végén, és megkapaszkodva az átjáró korlátjában lefékezett, majd a visszhangzó téglalapú tornacipőjének csattogó hangja kíséretében rohant Benedek felé. A látványra megkönnyebbülten elmosolyodtam, és a vállam mögött hátrapillantottam Mirkóra és Barbira, akik hozzám hasonlóan elégedetten vigyorogtak a jelenetre, miközben Doni a fejét jobbra-balra kapkodva futott a folyosón.

– Négyes terem – szólta Benedek a csukott ajtók közül arra

mutatva, amelyik mögött a könyvklubosok csoportosultak. A segítségre Doni köszönetképpen bólintott egyet Benedeknek, és az ajtóhoz érve megállt, majd az öklét felemelve bekopogott, és a választ várva a kilincsre tette a kezét.

– Szabad – kiáltott ki a tanár, amire Doni a kilincset fogva megtorpant, és lehunyta a szemét.

– Gyerünk, menj be – suttoztam, és lélegzet-visszafojtva vártam, hogy benyisson.

– Szabad – hangzott fel újra a tanár hangja odabentről, Doni azonban továbbra is az ajtó előtt rostokolt, és megpróbálta összeszedni a bátorságát, hogy bemenjen.

– Gyerünk, Doni, ott a helyed, menj, menj – kérleltem, és éreztem, hogy mögöttem Mirkó és Barbi, a helyszínen pedig Benedek is azon drukkol, hogy a kilencedikes kinyissa az ajtót.

Ami majdnem megtörtént, mert Doni összeszedve minden lélekjelenlétét, határozottan bólintott egyet, és lenyomta a kilincset, így csak egyetlen lépésre volt attól, hogy benyisson. Csakhogy azt az egyetlen lépést nem ő tette meg, mert időközben az odabentről szóló tanár megalékelte, hogy nem nyitott be a kopogó, hanem valamiféle pranknek vette, ezért indulatosan tárta ki az ajtót, arra apellálva, hogy utána szól a szórakozónak. Nem számított arra, hogy közvetlenül a terem előtt áll valaki, így a következő pillanatban idegesen rányitotta Donira az ajtót, akinek pont láttuk, ahogyan az ütéstől hátracsuklik a feje, aminek következtében automatikusan az orrához kapott.

– Ó, baszki – hallottam Benedek hangját a telefon mögül, és mi is mindhárman egy „uhhh” hang kíséretében tettük a

szánk elé a kezünket, és elkerekedett szemmel bámultuk a kijelzőt, amin Doni éppen szédelegve tántorodott hátra. A tanár, aki időközben rájött, hogy lecsapott egy diákot az ajtóval, értetlenül nézett rá.

– Mondtam, hogy szabad – közölte Donival, aki a fejét hátrahajtva fogta az orrnyergét.

– Tudom – látta be a hibáját. – Ez a Könyvklub? – pislogott Doni lefelé, hogy az újonnan felvett fejtartásával rálásson az ajtóra.

– Ez – felelte a tanár. – Ide jöttél?

– Igen – erősítette meg Doni. – És kérhetek egy zsepit? – kérdezte, folyamatosan azt ellenőrizve az ujjain, hogy vérzik-e az orra.

– Persze. Tagok, valaki adjon egy zsebkendőt... – invitálta be a vállát megpaskolva, majd megállt és érdeklődve nézett rá.

– Doni – mutatkozott be.

– Doninak – szólt körbe.

Az ajtócsukódást követően még kihallatszódott, ahogyan a tanár bevezeti Donit a csoportba, majd Benedek átváltotta a kameraképet szelfi módra, és szórakozottan nézett bele.

– Bement – jelentette ki ünnepélyesen.

– Be – bólintottam. – De mégis hogy – nevettem el magam hitetlenül, amire Benedek is elképedve röhögött fel, miközben Barbi és Mirkó összeszedték a cuccukat, és miután elpakoltak a táskájukba, megálltak előttem.

– Sziasztok – köszöntem el.

– Te maradsz itt, Roni? – érdeklődtek.

– Igen. Elvileg egyórás a Könyvklub, úgyhogy majd egész előtt kimegyek – pillantottam a karórámra. – Addig elvagyok.

– Maradjunk veled? – ajánlotta fel Barbi.

– Nem, menjetek nyugodtan.

– Tuti?

– Persze – erősítettem meg. – Ez már csak dupla ellenőrzés. Biztos, ami biztos alapon.

– Oké – felelték, és mivel mindkettejüknek volt félbehagyott dolga (Barbinak a puskagyártás, Mirkónak pedig a beszédírás), nem erősködtek, hanem két perc különbséggel elhagyták a könyvtárat.

A távozásuktól kialakult huzattól zizegő fóliák között visszaültem a székemre, és a kinyújtott lábaimat egymáson bokánál keresztbe téve várahoztam, amikor is meghallottam a közeledő lépteket. Összehúzott szemöldökkel, a széktámla felső élének támasztott tarkóval, kissé hátrahajtott fejjel figyeltem az így fejjel lefelé elém táruló képet, amibe Benedek sétált be. Az érkezésére felemeltem a fejem, és kérdően mosolyogva néztem rá, majd elvettem a felém nyújtott, automatából vásárolt egyik csomag draszt.

– Köszö – mondtam, amire csak egy „nincsmi” pillantással válaszolt, majd felült az asztal közepére, ahol kibontotta a kezében tartott másik zacskót, és a tartalmából beleszórt a fél tenyerébe, majd a szájához emelve egyetlen mozdulattal eltünttetett.

– Hogyhogy maradtál? – érdeklődtem.

– Most már kíváncsi vagyok a végére – felelte lazán, és nagyjából ugyanazt mondta, amit én feleltem a teázóban, amikor ott maradtam vele.

A válaszára csak egy elfojtott mosollyal reagáltam, és én is kibontottam a drázsémat.

– Jól sikerült a kamu-élőzésed. Ahhoz képest, hogy megjátszott volt, nagyon érdekeseket mondtál – ismertem el.

– Figyeltél rá? – lepődött meg.

– Igen, persze. Főleg, amiket Barbi tett fel. Mirkó kérdései értékelhetetlenek voltak – tettem hozzá gyorsan, amire Benedek nevetve egyetértett, és újabb adag drázsét szórt a tenyerébe. – De Barbié olyan volt, mint amit bármelyik valódi élőben kérdeznek. Teljesen hihető volt az egész.

– Ja, ő jó ezekben – felelte. – Mondjuk amennyit néz – tette hozzá szórakozottan, mire elmosolyodtam. Benedek a telefonjával a kezében elnézést kérően leugrott az asztalról, és a füléhez emelve beleszólt: – Szia. Aha. Jó. Nekem jó. Rendben. Oké. Holnap. Nem fogom. Jó. Jó. Jjjjó – mondta kissé lerázósan, majd viaszátált az asztalhoz, és felült rá.

– Minden oké? – érdeklődtem.

– Persze – felelte. – Csak a keringőpartnerem kicsit túlbuzgó – túrt a hajába fáradtan.

– Tényleg, a szalagavató – jutott eszembe. – Az mindjárt itt van, nem? Mikor is, november vége?

– Igen. Pont egy hónap múlva – szórt ki a csomagból a maradék drázsét, és a tenyerében elkezdte szétválogatni szín szerint.

– És hogy állsz hozzá? – néztem rá fürkészőn.

– Menni fog – vont a vállát.

– És ha nem a táncot kérdezem? – szóltam, amire Benedek felpillantott a tenyeréből, és egy kínos nevetéssel biccentett, azt sugallva, hogy ha így kérdezem, akkor már más a

helyzet.

– Az kicsit keményebb – ismerte el, és lazán a szájába dobálta a drázsékat, mire grimaszolva néztem rá, megpróbálva elképzelni, hogy milyen érzés lehet, hogy a lány, akivel együtt járt, és a legjobb barátja, akiben feltétel nélkül megbízott, nem elég, hogy összejöttek a háta mögött, és azóta is egy párt alkotnak, de végül együtt keringőznek azon a rendezvényen, ahol eredetileg egészen biztos, hogy Benedekkel táncolt volna, és akinek ettől függetlenül részt kell vennie az eseményen, mert évfolyamtársakként közös a szalagavatójuk. Nem, nem igazán tudtam elképzelni, hogy mit érezhet.

– Ki a partnered? – érdeklődtem.

– Az egyik osztálytársam – válaszolta. – Nincs vele gond, csak mostanra már bepörgött.

– Az előfordul – mosolyodtam el.

– Igen, de egyébként jó fej. Meg jól ismerem a barátját, az egyik csapattársam. Ő is tanul keringőzni, mert ő fogja lekérni tőlem, szóval jó hangulatban telnek a próbák.

– És a közösek? A többi osztállyal?

– Azon még nem voltam – nevette el magát a fejét rázva.

– Nem is leszel?

– Nem, szerintem elég lesz majd egyszer, élőben – felelte. – Barbi elmondja, amit tudnom kell, az elég. Ő ott van az összesen.

– Gondolom élvezi.

– Nagyon.

– És a táncot is – tettem hozzá, amire Benedek rám emelte a tekintetét, és kíváncsian nézve rám elnevette magát. – A

szemétszedés előtt beszélgettünk egy kicsit, és kifejtette az álláspontját... – fogalmaztam óvatosan.

– Elmondta a „ha ki is békülnénk, ő soha nem bocsát meg neki” fogalmát – találta ki azonnal.

– Igen, pontosan – helyeseltem vigyorogva.

– Ez van. Ő haragtartó típus, én nyugodtabban reagálok. Valószínűleg én kaptam az összes B-vitamint anyánk terhessége alatt. Barbi addig nem tudom mit csinált, biztos rugdosódott – gondolkodott, az ikersztorit hallva pedig hangosan felnevettem.

– Lehet – értettem egyet szórakozottan, majd a számat látva néztem Benedekre. – Tudom már! – jelentettem ki határozottan.

– Mit?

– Megvan. Hátrafordultál, amikor nem vettem észre.

– Hm? – rázta meg a fejét értetlenül.

– Az étkezőben. Onnan tudtad, hogy miért ülök vissza, amikor nem adtam át a helyem – emlékeztettem az esetre. – Úgy történhetett, hogy...

– Igen? – húzta össze a szemöldökét.

– Hogy egyszerűen hátranéztél, megláttad, hogy helyet keres, visszafordultál, én éppen leültem, és... Igen. Így volt.

– Így? – kérdezte a röhögését palástolva.

– Miért? Nem?

– Nem – felelte.

– Ne már – nevettem el magam. – Tényleg nem?

– Nem – erősítette meg. – Nem fordultam hátra.

– Nem fordultál hátra.

– A-a – ingatta a fejét.

– De láttad.

– Maját? Igen. Láttam – mondta, én pedig a válaszára összehúztam a szemöldököm. – Mi az? – kérdezte.

– Semmi, csak... Szerintem még nem hallottam a szádból a nevét – feleltem elgondolkodva.

– Tényleg?

– Igen. Azt hittem, direkt kerülöd, hogy kimondd.

– Nem, dehogy – felelte lazán. – Nem kerülöm a nevét – erősítette meg. – Őt magát igen – tette hozzá. – De nyilván az más téma. A nevével nincs bajom.

– Akkor ezt rosszul gondoltam – hagytam ennyiben a dolgot akkor is, ha nem értettem egyet. – Szóval – köhintettem, és visszatereltem a témát. – Nem fordultál hátra az étkezőben.

– Nem.

– De akkor honnan tudtad, mi folyik mögötted? – meredtem rá grimaszolva.

– Erre a kérdésre válaszoljak?

– Nem. Neem – vágtam rá azonnal, kizárva annak a lehetőségét, hogy elmondja a megfejtést. – Ki fogom találni – erősködtem.

– Oké.

– Szerintem – pillantottam az órára –, lassan mehetünk, le ne késsük a Könyvklub végét – jegyeztem meg, és észre sem vettem, hogy mennyire gyorsan elbeszélgettük az időt.

Benedek leugrott az asztalról, és a pulcsijának zsebébe tett kézzel várt rám, amíg én felvettem a táskámat, majd együtt indultunk ki a könyvtárból.

– És igen. Jól gondoltad – szólalt meg hirtelen.

– Mi? – fordultam felé kérdően, mire sóhajtva megrázta a fejét.

– Lehet, hogy tényleg kerültem a nevét – vallotta be, amire csendben összeszorítottam a számat, és megjegyzés nélkül bólintottam. Tudtam, hogy nem tévedek, de az, hogy Benedek beismerte, és ezt képes volt belátni, sokkal nagyobb hatást gyakorolt rám, mint az, hogy valamit jól tudtam. – Úgyhogy ja. Igazad volt – mondta ki, és a szemembe nézve elismerően elmosolyodott, amit viszonztam.

A takarófóliát oldalra húzva kibújtam mögüle, és a lépcsőn bevártam Benedeket, aki utánam úgy fél perccel szintén kilépett a lezárt terület mögül.

– Pszt. Itt – jeleztem, amire felnézett a lépcsőn, és elindult felém.

Fellépkedtünk addig a fokig, ahonnan még le lehetett látni a földszinti kijárat irányába, és egymás mellé leülve várakoztunk, amikor is pár perc múlva meghallottuk az ajtó nyitódását, ami így már nem fogta fel a beszélgetésből adódó hangzavart, hanem megtörte a tipikus délutáni iskolai csendet.

– Jönnék – szóltam halkán, és a combomra könyököltem, úgy néztem le a kijárat irányába, a mellettem ülő Benedek pedig az alkarjával támaszkodott a térdén, és várta az érkezőket.

Akik közül elsőként a tanár jelent meg, aki hangos csattanással lökte ki maga előtt az ajtót, és lépett ki az őszi délutánba. Utána egy nagyobb csoport érkezett, akik egymás szavába vágva hevesen diskuráltak valami műről,

kettéosztva a társaságot a „túlértékelt” és „nem túlértékelt” vélemények szerint.

– Ne egyedül gyere, ne egyedül – suttogtam reménykedve, azon drukkolva, hogy Doni ne magában kullogjon ki utolsóként a Könyvklubból, majd további két fiú távozásával már szinte feladtam a reményt, amikor is meghallottam a lépteiket. De nem egy személyét.

Az izgalomtól a számat kissé kinyitva, lélegzet-visszafojtva vártam, hogy megérkezzenek a 4-es termet utolsóként elhagyók, majd megláttam, ahogyan nekünk háttal három csoporttag lép beszélgetve a kapuhoz. Két lány és egy fiú. A fiú Doni volt.

– Két hét múlva is kedden? – érdeklődött a lányoktól.

– Igen, de addig is beveszünk a Könyvklub-csoportba, szoktunk beszélni ott is – ajánlotta fel az egyikük.

A látottakra elképesztő megkönnyebbülés fogott el, és fülig érő szájjal, büszkén fordultam a mellettem ülő Benedekhez, aki elismerően nézett rám, miközben én a tekintetét állva elégedetten bólintottam egyet, és egy „sikerült” fújtatással dőltem hanyatt, háttal nekitámaszkodva a kényelmetlen lépcsőfokoknak, és a két tenyeremet az arcomra szorítottam. Amikor elvettem onnan, és kinyitottam a szemem, a mellettem ülő Benedek mosolyogva figyelt, majd a fél kezét felém nyújtotta, hogy felsegítsen, amit megfogtam, és felhúztam magam. Megvoltunk.

Mire hazaértem, Doni írt egy üzenetet az *X* oldalra, amiben megköszönte a segítséget, mert nem is tudott róla, hogy van a Deáknak Könyvklubja. Visszaírtam, hogy nagyon szívesen,

majd megkértem, hogy erről ne beszéljen senkinek. A szavát adta, én pedig biztos voltam benne, hogy betartja. És ezzel lezárhattam Doni esetét. Nem volt vele további teendő.

A két, egy napon megoldott ügy felett így jelenleg csak egy függőben lévő üzenet volt a titkos profilon. A valamivalami99 nevű felhasználó azonban még mindig nem reagált Mirkó válaszára, úgyhogy egyelőre nem derült ki, hogy mi miatt kereste fel a profilt, vagy egyáltalán miről lenne szó.

Két nap múlva aztán válaszolt.

– Belefért mindened? – kérdezte anyu csütörtök reggel, amikor a nagy méretű kerámiatököt a mellkasomhoz fogva kiléptem a szobámból.

– A földrajzatlaszom nem, de az nem baj, nem fog kelleni ma – vontam meg a vállam, és megemeltem a tök tetejét, anyu pedig felém lépett, és belelesett, hogy megnézze, miként rendeztem el az eredetileg mécsesstartóként funkcionáló tökdísz, ami egyébként az ő ötlete volt a Deák őszi táska mentes napjára, mondván bőven lehet bele pakolni, plusz október vége lévén, a halloweenhez közeledve aktuális a tematikája. Hát igen, nagy előny, hogy anyu már csak a munkájából adódóan is kreatív, mert így egy percre sem kell ilyeneken gondolkoznom, mindig van valami jó ötlete. – De a többi cuccom simán elfér benne, úgyhogy közli – hajoltam oda hozzá egy puszira, majd amíg felvettem a cipőmet, átadtam neki. Kiegyenesedve megnéztem magam az előszobatükörben, és megigazítottam a bunba felkötött hajamból véletlennek tűnő, de egyébként direkt kihagyott tincseket, amitől így kicsit rendezetlenebb hatást keltett, majd felvettem a vékony, testhezálló pulóveremre a rövid fazonú fekete farmerdzsekimet, és a nyakam köré tekertem egy vékony őszi sálat. A fülbevalómat a helyére forgattam, majd visszavettem anyutól a tököt, aminek még sietősen megigazította a tetejét, hogy pontosan illeszkedjen, aztán elköszöntem tőle, és elindultam a Deákba.

A suli környékét teljesen ellepték a táska nélküli diákok, akik furcsábbnál furcsább megoldásokat találtak ki a táska

pótlására, úgy igyekeztek az épület felé, vagy álltak csapatostul a környéken. Könnyen ki lehetett szűrni, hogy ki a deákos a zebrán átkelők közül. Amelyik járókelő egy tésztaszűrőt fogott a kezében táská gyanánt. Vagy aki a maga mellett guruló távirányítós kiskocsira rögzítette a könyveit. Esetleg, aki egy felmosóvödröt lógatott a kezében. A járdán csoportokban gyülekező tanulók mellett elhaladva óriási röhögések harsantak, amint meglátták egy-egy osztálytársukat, vagy ismerősüket kisállatszállító dobozban hozott tancuccokkal, vagy éppen egy talicskát tolva maga előtt.

A kerámiatökömmel a kezemben léptem be a pékségbe, és beálltam két srác mögé, akik közül az egyik egy sütőedényt fogott, a másik pedig egy nagy méretű háztartási szemetest húzott maga mellett, ahová többen ki akarták dobni a szemetüket, amire a srác közölte, hogy nem lehet, mert szelektív. A beszólását óriási nevetés kísérte, miközben a pékségben dolgozó egyik alkalmazott mindenképpen ki akarta küldeni, mondván nem lehet egy nagy kukával sorban állni, kint kell hagynia.

– Jó reggelt – toltam le a fejemről a fejhallgatót, és kissé hátradőlve megnéztem a kínálatot az üvegen át, majd kértem egy rácsos fahéjas-almás sütit, miközben érkezett egy üzenetem. Pont fizetés előtt voltam, amikor a telefonom rezgett, úgyhogy a kabátzsebemből kihúzva rálestem a kijelzőre, amin láttam a szalagértésteítést, miszerint az X profilra érkezett válasz valamivalami99-től. – Bocsánat, még hármat szeretnék kérni ebből – adtam vissza a zacskót a pult tetején, hogy a többieknek is vigyek belőle, mert biztos

voltam benne, hogy találkozunk az ebédszünetben.

Az eladó elvette tőlem a tasakot, és elment, hogy hozzászedjen még három sütit, én pedig elnézést kérően hátrapillantottam a mögöttem állóra, hogy ne haragudjon a variálás miatt, de szerencsémre fel sem tűnt neki, mert a telefonjába merült, miközben a másik kezében egy madárkalitkát lógatott, amiben a könyveit és tancuccait tartotta. Egy „mindegy” fejingatással fordultam vissza, és átvettem az időközben visszaérkező eladótól a zacskót, amivel megfordultam, és kifelé menet bedobtam a kerámatököm levehető tetején át. A telefonom rezgett egy újabbat, amire ismét kiemeltem a kabátzsebemből, és az ajtóhoz sétálva rálestem a kijelzőre, amin láttam, hogy újabb értesítés jött az Instára. Valamivalami99 megint írt.

Mivel egyik kezemben a telefonomat, a másikban pedig a mellkasomhoz szorított kerámatököket fogtam, ki akartam slisszolni az előttem lévővel együtt, hogy ne kelljen kinyitnom. Azonban elszámoltam magam, mert lassabb voltam, így láttam, hogy nem fogok kiférni a csukódó ajtón, úgyhogy a telefont tartó kezemmel odanyúltam, és ügyeskedve beakasztottam a középső ujjamat az ajtónyitó fogantyújába és egy húzó mozdulattal tártam ki magam előtt, miközben odakintről belépett valaki, oda sem figyelve arra, hogy érkeznek-e szemből, annyira belemerült a kezében fogott telefonjába. Maja volt az, aki világosbézs combközépig érő kabátot, és fekete feszülős farmert viselt, középen elválasztott, barna, állig érő hajába pedig egyetlen, természetesnek ható hullámot sütött, ami így megtörte az egyenességét. A hóna alatt egy Barbie autót fogott, aminek

kabrió típusa miatt nem volt teteje, így könnyedén bele tudta pakolni a füzeteit és a könyveit.

– Jaj bocs – szólta, amikor fellépve a bejáratnál lévő lépcsőfokon felnézett a telefonjából, és észrevette, hogy pofátlanul befurakodott előttem. Egy „semmi gond” fejrázással reagáltam, mutatva, hogy most már jöjjön akkor, mire Maja bocsánatkérően rám mosolygott, és sietősen belépett a pékségbe. – Köszönet – mondta szabadkozó arckifejezéssel.

– Nincs mit – válaszoltam úgy, mint akinek ez tényleg nem okozott problémát, Maja pedig gyorsan, hogy ne tartson fel tovább, ellépett előlem, és beállt a sor végére, ahol ismét lehajtott fejjel nézett a telefonjába. A másik karjában a rózsaszín Barbie autót tartotta, amire mindenki derülten reagált, és oda-odamutattak rá.

– Jössz? – szólított meg valaki. A hang irányába kaptam a fejem, és kinéztem az ajtón, ahol ketten is arra vártak, hogy kimenjek, hogy ők be tudjanak jönni a pékségbe.

– Igen – feleltem, és a kerámiatökön egy jobb fogást találva erősebben szorítottam magamhoz, úgy léptem ki előttük a pékségből, miközben érzékeltem, hogy a telefonom ismét rezeg egyet.

– Mi a... – emeltem ki megint a zsebemből, és láttam, hogy két értesítem is jött.

Az egyik az X Instáról, ahol valamivalami99 megint üzent egyet. Úgy tűnt, éppen elmeséli a történetét. A másik értesítés pedig már Benedektől érkezett, aki a csoportchatünkbe írt. Ahogy sejtettem, megbeszélés lesz ebédszünetben a szokásos helyen. Az üzenete alatt rögtön

megjelent három kis ikon, jelezve, hogy mind elolvastuk. A chatet bezárva átváltottam az Instára, hogy elolvassam valamivalami99 beérkezőit, amikor Bogi és a két Kíra hirtelen mellém léptek.

– Szia, Roni – köszöntek.

– De jó ez a tök – jegyezte meg Bogi, amire mosolyogva bólintottam, és visszacsúsztattam a zsebembe a telefont. Úgy tűnt, együtt megyünk be a Deákba.

Bogi egy serpenyőt tartott maga előtt, abban heverték a könyvei és füzetei, a két Kíra közül pedig az egyikük egy felnyitható elejű kenyértartót cipelt, a másik pedig egy pizzásdobozt fogott a kezében, az rejtette a tancuccait.

A kapu előtt kicsit vesztegeltünk, mert a portán nehezen fért be egy srác a bevásárlókocsijával, többen kellettek hozzá, hogy elől segítsenek neki megemelni, ami után már megindult a sor. A diákomat felmutatva megvártam Bogiékat, majd együtt indultunk a lépcső felé, kikerülve a jégtáskát, terráriumot, vagy éppen nagy méretű (valószínűleg kibelezett és tömőanyagtól megszabadított) plüssmackót cipelő deákosokat. A negyedikre felérve a többiek lekanyarodtak a mosdóba, én pedig továbbmentem a termünk felé, ahol ki kellett kerülnöm a mellettünk lévő ajtó előtt beszélgető végzősöket, akik közül volt, akinél egy mikró volt, egy másik mellett pedig egy ruhaszárító állt, kinyitva rálógatott füzetekkel és könyvekkel. Bálint, aki egy ételfutárdobozzal a hátán ácsorgott és röhögve beszélgetett a barátaival, az érkezésemre elfordult tőlük, és nagyon úgy nézett ki, hogy meg fog szólítani, legalábbis szándékában állt, de csak a fejemet megrázva jeleztem neki, hogy felejtse

el, és bementem a termünkbe. A padomhoz lépve beültem a helyemre, és leraktam magam elé a kerámiatököt, majd elővettem a telefonom, és megnyitottam az Instát. Az X-re kapott üzenet három részből állt, és olvasatlannak volt jelölve, bár biztos voltam benne, hogy a többiek már mind megnézték.

„Nem tudom...”

Ez volt az első üzenet.

„Van egy olyan érzésem, hogy megcsalnak”

Ez volt a második.

„Tudsz segíteni?”

Ez volt a harmadik.

Az üzenetre ösztönösen vágtam egy együttérző grimaszt, és fújtatva visszaraktam olvasatlanba, arra az esetre, ha esetleg Barbi, Benedek vagy Mirkó közül valaki mégsem látta volna, majd a telefonomból felnéztem a hirtelen ütődés hangjára, és összehúzott szemöldökkel figyeltem két osztálytársamat, Martint és Lantos Bencét, akik egy nagy kenut hoztak magukkal, abba tették a tancuccaikat, és éppen azzal próbáltak befordulni az ajtón, kisebb-nagyobb sikerrel. Az érkezésük nem kis meglepetést okozott, és mindenki röhögve tapsolta meg, amikor végre megoldották a bejutást. A csengő hallatán elraktam a telefonomat a zsebembe, és miközben Niki egy játék babakocsit tolva a padunk mellé lehuppan a székére, a szám szélét rágva gondolkodtam a kapott üzeneten. Alig vártam az ebédszünetet, hogy beszéljünk a többiekkel.

A könyvtárba másodikként érkeztem, és a kerámiatökömet

fogva köszöntem Benedeknek, aki az asztalon ült, maga mellett egy asztalfiókkal.

– Okos – jegyeztem meg elismerően, mert tényleg az volt, lényegében csak kihúzta otthon az íróasztalának fiókját, és elhozta magával a benne lévő cuccokkal együtt.

– A tiéd meg eredeti – dicsért vissza, amire mosolyogva megráztam a fejem.

– Nem az én érdemem. Anyu éli ki a kreativitását az ilyen feladatokban – mondtam. – De amúgy tényleg nem láttam másnál – gondoltam át.

– Nem, én sem – felelte, majd kérdően nézett a felé kínált papírzacskóra.

– Egy a tiéd – tartottam még közelebb hozzá, hogy jobban érzékeltessem a szándékom, amire belenyúlt, és kivett egyet a rácsos sütikből.

– Köszí – szólt, és beleharapva elnézett a vállam felett, ahol Barbi jelent meg egy designer papírtáskával a kezében, aminek stílusos selyemszalagfüle volt, és kétoldali felirat jelezte a márkát. A fekete harisnyájában, barna-zöld-kék kockás rövid szoknyájában, magas szárú csizmájában és garbós pulóverében a szatyrot fogva pont úgy nézett ki, mint aki éppen vásárol, csak eltévedt egy kicsit.

– Szia, Roni – köszönt rám. Visszaköszöntem, és felé kínáltam a sütit, amiből vett egyet, és a székére leülve a szájához emelte, majd visszaneézett a két polcsor közé, ahol utolsóként Mirkó bukkant fel. Nem meglepő módon egy Batman maszkot tartott a kezében, amit fejfelé fogott, így bele tudott pakolni egy-két összetekert füzetet és könyvet.

– Tessék, süti – adtam oda neki az utolsó darabot, amit megköszönve elvett, és miután leült az egyik szabad székre, megpróbálta lerakni a fejfelé lévő maszkot, de a fülei miatt nem sikerült, mert mindenképpen el akart dőlni, így Mirkó végül az ölében hagyta.

– Egész nap ez van – sóhajtott, majd körbenézett a mi megoldásainkon. – Tényleg... Fiók – ismerte el Benedek ötletét, aki egy „ugye?” vállvonással reagált, és összedörzsölte a tenyerét, hogy lesöpörje róla a sütemény morzsáit.

– Kezdhethük? – kérdezte.

– Aham – bólintottam.

– Igen, mert vissza kell mennem még a szünet vége előtt a DDK-terembe, a következő óra elején olvasom be az ünnepi beszédet, amit írtam – mondta Mirkó.

– Az most lesz? – kérdeztem meglepetten.

– Igen, az óra első tíz perce – mondta.

– Hála a jó égnek, akkor nem írhatunk magyarból – könnyebbültem meg, majd látva Mirkó összeráncolódo szemöldökét, hozzátettem. – És persze kíváncsi vagyok a beszédre is – tettem hozzá a nyakamat behúzva, amire Benedek visszatartott röhögéssel figyelt, majd elfordult Barbi felé, aki még mindig telefonozott.

– Uhh, már mindenki visszajelzett Szaszi születésnapjára – jegyezte meg a kijelzőt nézve.

– Igen? – kérdeztem.

– Aha – pörgette a listát.

– Te méész? – érdeklődtem.

– Nem, elutazunk a hosszú hétvégére. Ilyen családi

program – mondta. – Te ott leszel? – pillantott rám érdeklődve. – Mert akkor beszámolót kérek.

– Nem, nem – ráztam meg a fejem. – Én sem leszek itthon – feleltem.

– Ja értem.

– Én itthon leszek, de a kutya nem hívott – szólalt Mirkó. – Ki az a Szaszi?

– Szaszko Norman – felelte Barbi. – Az osztálytársunk – mondta. – Az ő születésnapja lesz szombaton, és az mindig ereszd-el-a-hajam buli – mesélte, és tovább böngészte a visszajelzéseket. – Ó, és a frissen szingli Kövecses is megy. Na, ez durva lesz. Kíváncsi vagyok ki mászik rá elsőnek. Az biztos, hogy bőven akad majd jelentkező – jegyezte meg gúnyos mosolyra húzva a száját. – Na mindegy, elraktam, figyelek – fordította kijelzővel lefelé a telefonját.

– Jó, akkor... – váltott témát Benedek, és felemelte az állát a kapucnis pulcsija nyakrészéből, ami mögé addig bújtatta, majd a hajába túrva sóhajtott egyet. – Mirkónak visszaírt a valamivalami99 profil. Mindenki látta?

– Igen – feleltük.

– Oké. Szóval van egy lehetséges megcsalásos ügy – mondta, amire ösztönösen feleltem a hüvelykujjam, jelezve, hogy örvendek a hírnek, amit látva Benedek halkán elnevette magát, és helyeslően bólintott egyet, szintén átérezve a dolgot. – Igen. Mirkó, azóta válaszoltál?

– Nem, nem – ingatta a fejét. – Nem tudtam, hogy én viszem-e tovább, vagy kéri valamelyikőtök – kapkodta a tekintetét Benedek és köztem, felajánlva, hogy átadja, ha egyikünk szeretné, tekintettel arra, hogy mindkettőnknek

személyes tapasztalata, ezáltal pedig rendkívüli szenzitivitása van a témával kapcsolatban.

– Ömmm. Kösz, de szerintem nem, csináld csak – ráztam meg a fejem, amikor végiggondoltam.

– Én sem kérem, köszi, mehet tovább, ahogy elkezdted – dobta vissza Benedek is a labdát Mirkónak, aki erre még egyszer megkérdezte, hogy biztosak vagyunk-e benne.

– Igen – bólintottam határozottan, és Benedekre pillantottam, aki szintén helyeselt.

– Igen. Válaszolj neki nyugodtan.

– Okés – biccentett Mirkó. – Ezen kívül nem jött más. Nincs új üzenet – állapította meg.

– Nincs – ismételtük meg egyszerre.

– Nem kéne még matricáznunk pár helyre? – gondolkodott hangosan.

– Az lehet nem ártana – értett egyet Barbi.

– Majd az őszi szünet után – tanácsolta Benedek.

– Az mikor is van? – számolgatott Barbi.

– A jövő hét végén kezdődik – mondta Mirkó.

– Addig meg még lehet, hogy beesik valami – vontam meg a vállam úgy, mint aki szerint ez simán elképzelhető.

– Lehet – felelte Benedek, majd körbenézett a társaságon.

– Akkor szerintem megvagyunk.

– Jó hosszú hétvégét – szoltam, miközben szedelődzködni kezdtünk. – Merre utaztok? – érdeklődtem Barbiéktól.

– Városlátogatásra – vigyorgott izgatottan. – Velencébe.

– De jó – mosolyogtam. – A szüleitekkel?

– Ühüm – bólogatott.

– Ah, de jó lesz nektek.

– És te? – érdeklődött Benedek. – Mondtad, hogy nem leszel.

– Igen... Anyu iskolájában őszi kirándulás lesz, és ő az egyik kísérőtanár, én pedig elmegyek vele – mondtam. – Ilyen plusz főnek, csak besegíteni, meg figyelni a gyerekekre – mondtam. – Egyébként is szoktam velük menni, mert mindig tök jó helyekre mennek, de most főleg nem akartam kihagyni, mert ha ki is hagynám, anyu mindenképp megy, az őszi szünetben pedig az apámnál leszek, és akkor így egymás utáni két hétvégén sem látnánk egymást anyuval, amit nem akarok – vázoltam fel.

– Ja értem – felelte. – Hol lesz a kirándulás?

– Szilvásvárads. Erdőjárás, barlang, kisvonatozás. Őszi program gyerekeknek – mondtam. – Ráadásul tudják, hogy megyek, úgyhogy bezsongtak.

– Bírnak, mi? – mosolyodott el.

– Hát... Alsósok. Tudod. Nekik egy középiskolás nagy dolog. Képesek összeveszni azon, hogy ki ül mellém, ki gyalogoljon mellettem, meg ilyenkor két napig kiabálnak, hogy Roni, nézd, nem, ezt nézd, Roni, Roni, Roni... – forgattam a szemem nevetve, amire Benedek mosolyogva biccentett, miközben Mirkó hátrapillantott.

– Nekem anyám szokott így kiabálni a szupermarketben, ha mutatni akar valamit – közölte, mi pedig elneveltük magunkat.

– Te mit fogsz csinálni? – kérdezte Barbi.

– A hosszú hétvégén? – kérdezett vissza Mirkó.

– Aha.

– A szokásos. Őrzöm a rendet, hogy el ne harapóddzon a

korruptió és bűnözés az utcákon. A városnak szüksége van egy Sötét lovagra, aki...

– Mirkó... – zökkenette ki Benedek.

– Ja – tért magához. – Videójátékozni fogok – zárta rövidre, amire Barbival szórakozott bólintással reagáltunk, miközben a könyvtár ajtajához lépve Benedek lenyomta a kilincset és résnyire nyitva a szokásos módon kilesett rajta. Mi még Mirkóval voltunk elfoglalva, amikor Benedek azonnal visszazárta, és felénk nézve megrázta a fejét.

– Vissza, jön az igazgató – suttogetta.

– Mi? – kerekedett el a szemünk, de addigra már meghallottuk az ajtón túlról a léptekeket és a beszélgetést.

– Ó, a francba – szólta Barbi. – És most?

– Ha itt találnak minket, rájönnek, hogy zárni kéne a könyvtárat, és akkor kereshetünk új helyet – közölte Benedek. Mindannyian egyetértettünk abban, hogy ezt egyikünk sem akarja, így egyöntetűen arra jutottunk, hogy inkább meghúzzuk magunkat, és futólépésben visszarohtantunk a legutolsó két polcshoz, ahová az utolsó pillanatban fordultunk be, mielőtt kinyílt a könyvtár ajtaja.

Lélegzet-visszafojtva néztünk össze a néma csendben, ahol csupán a futásunk okozta huzattól lebegő fóliák zizegése hallatszott, és a két személy beszélgetése, akik időközben beléptek a könyvtárba. Erre automatikusan a háttal lévő polchoz álltunk, ahol egymás mellé sorakoztunk, legbelül Benedek, majd én, Barbi, és a folyosóhoz legközelebb Mirkó.

– És itt van még ez is, az iskolai könyvtár, ami lezárt állapotban van a tanévkezdés óta – szólta az igazgató, akinek

jellegzetes mély, öblös hangját mindannyian felismertük a beszédeiből.

– Itt sem kezdték meg a festést? – kérdezte egy másik férfihang.

– Nem, csak előkészítették, és a levonuláskor így hagyták. A jó hír, hogy önöknek már nem kellene ezzel vesződni – nevetgélt az igazgató kínos zavarral a hangjában.

– Amennyiben meg tudunk egyezni – tette hozzá a másik hang.

– Természetesen – hangzott az igazgató válasza.

– Egy kivitelező – tátozta Mirkó előrehajolva, így ránk látott.

– Aha – bólintottunk mindannyian, és mivel a lépteiket közeledni hallottuk, nagyon úgy tűnt, hogy elindultak a polcsorok mentén. Hátra, felénk.

– Baszki – engedtem le magam mellé a kezem, biztonságot kereső mozdulattal tapogatva magam mögött a polcot, aminek következtében nekiütközött a kezem a mellettem álló Benedek kezének, aki hozzám hasonlóan nekivetette a hátát a fóliával takart polcnak, és abban reménykedett, hogy az igazgató, és a hallottak alapján az új kivitelező nem jönnek el leghátra.

Benedek az érintésemre félrepillantott rám. Felé fordítottam a fejem, és a tekintetét állva a szemébe néztem. – Bocs – tátozta, és félrehúztam a kezem, amire csak alig láthatóan megrázta a fejét, azt sugallva, hogy semmi gond, majd felpillantva tovább hallgatózott, amire én is ugyanígy tettem, és az egyre jobban közeledő léptek hallatán a lebukástól tartva húztam össze a szemem.

– Mit mondunk, mit csinálunk itt? – kérdezte Barbi némán, és előrehajolva tanácstalanul nézett ránk.

– Olvasunk? – dobta be Mirkó az ötletét.

– A diákok elől lezárt könyvtárban, ahol legalább öt tábla és kiírás jelzi, hogy tilos bejönni a felújítás ideje alatt? – tátoztam feszült arccal.

– Majd azt mondjuk, hogy nem vettük észre – improvizált, mire mind körbenéztünk a fóliákkal letakart polcok között. – Vagy hogy ránk zárták a festők az ajtót, és végre már, hogy valaki kienged minket – ötletelt suttogva, amire elfojtottuk a nevetésünket, majd a megint közelebből hallatszódó léptek hangjára még jobban nekilapultunk a polcnak, mintha csak láthatatlanná tenne minket abban az esetben, ha valaki megáll mellettünk.

– Ezek a polcok mozdíthatók? – szólt a kivitelező hangja valahonnan mögülünk, talán egy vagy két polccal odébből.

– Igen, mindegyik elem mozdítható – felelte az igazgató, majd úgy hallottuk, mintha a kivitelező a válasz valóságtartalmát firtatva megpróbálná megmozdítani az egyik polcot, mintegy ellenőrizve, hogy az igazgató jól tudja-e. A jellegzetes bútorhúzogató hangból kiindulva egy sorral voltak mögöttünk, amire ismét előrehajoltunk, és tanácstalanul néztünk össze, felkészülve arra az eshetőségre, hogy mindjárt megjelennek mellettünk, ami után nyilván mondanunk kell valami elfogadható, vagy legalábbis hihető indokot az ott-tartózkodásunkra, amikor is szinte lassítva láttam, hogy Mirkó kezéből kicsúszik az addig az oldalához szorított, füzetekkel és könyvekkel teli fejfelé tartott Batman maszk.

– Mirkó, vigyázz – tátogtam némán, de már késő volt, hiába kapott oda, csak a levegőt markolta. Barbi reflexből szintén odanyúlt, de ő sem érte el, mi pedig Benedekkel elég távol voltunk ahhoz, hogy bármit is tegyünk, így csak tehetetlenül néztük, ahogy Batman feje hangos puffanással földet ér, és ide-oda gurul billegve, miközben a benne lévő könyvek és füzetek az eséskor kicsúsztak és szanaszét elterültek körülöttünk. Benedek egy „ezt nem hiszem el” arckifejezéssel hunyta le a szemét, Barbi a szája elé kapta a kezét, én pedig a nyakamat behúзва, fájdalmas grimasszal reagáltam a történetekre, miközben Mirkó megmerevedett abban a pózban, ahogyan el akarta kapni a maszkot, és egy „szerintetek hallották?” nézéssel pislogott felénk. Persze, hogy hallották.

Az igazgató és a kivitelező a zajra azonnal félbeszakította a beszélgetést, amitől még jobban hatalmába kerített minket a „na jó, ez biztos, hogy ennyi volt” érzés, és megrettenve néztünk össze.

– Ez mi volt? – kérdezte a kivitelező, amire elkerekedett szemmel meredtünk magunk elé, már csak arra várva, hogy megjelenjenek mellettünk.

– A huzat biztos leverte egy könyvet – válaszolta az igazgató. – Ha itt megnézte, amit látni akart, akkor visszamehetnénk a folyosóra, van ott egy tanári mosdó, amit szeretnék megmutatni – tette hozzá, és a halkuló léptei alapján elindult a kijárat felé.

– Rendben – hangzott a válasz a kivitelezőtől, amire elképedve tátottuk el a szánkat, és hallottuk, ahogyan ő is távolodik, majd amikor hirtelen abbamaradt a dobogása,

kínosan feltettem a mutatóujjam, egy „várjuk ki a végét” mozdulattal. – Ne rakjam vissza, ami leesett? – kérdezte a kivitelező, és a hallottak alapján váratlanul irányt válthatott, mert megint közeledtek a léptei.

– Ne, ne, ne – suttogtam lehunyt szemmel, és újra leengedtem magam mellé a karom, amitől ismét hozzáértem Benedek kezéhez. Az izgalomtól és adrenalinától halkán elnevettem magam, majd a fejemet rázva néztem rá.

– Megint bocsné – suttogtam.

– Megint semmi gond – mosolyodott el, amire a szemébe nézve én is elmosolyodtam, majd elfordultam Barbi irányába, aki szintén a folyosó felé nézett, arra várva, hogy megálljon mellettünk a kivitelező, és megkérdezze az igazgatót, tud-e arról, hogy négy diák tapad a polcnak. Talán mondhatnánk, hogy az előző kivitelező ragasztott oda minket. A lelki szemeim előtt már új helyszínt kerestem a megbeszéléseinknek, merthogy biztos voltam abban, hogy ezután kétszer kulcsra zárják a könyvtárat, amikor is az igazgató így felelt a leesett „könyv” után induló kivitelezőnek.

– Hagyja csak. Szeptember óta használaton kívül porosodik az egész kóceráj, nem ettől lesz baja. Haladjunk kérem, megmutatnám a többi szóban forgó részt is, mert van még bőven – kiáltotta messzebből az igazgató, amire a kivitelező megint megfordult, és távolodó léptekkel indult a kijárat felé, ezúttal már irányváltoztatás nélkül. És kimentek.

Az ajtócsapódást hallva egyszerre fújtuk ki megkönnyebbülten a levegőt, és elképedve néztünk össze.

– Úristen – szakadt ki Barbiból a hitetlen nevetés.

– Basszus – fogtam a fejem én is.

– Oké, ez nem sokon múlt – sétált el Benedek a polc előtt, és kinézett a könyvtárra.

– Na jó, tűnés innen, mielőtt visszajönnek – fújtatott Mirkó a szemét meresztgetve, majd lehajolt és gyorsan összenyalábolta a maszkból kiesett könyveit és füzeteket.

Mindannyian az ajtóhoz siettünk, ahol Benedek ismét résnyire nyitotta, hogy kilessen rajta.

– Nem jó – csukta vissza abban a pillanatban.

– Mi az? – kérdeztem.

– Kint beszélgetnek a lezárt folyosón – mondta. – Maradnunk kell.

– Ne már – meredt rá Mirkó. – Nekem ki kell mennem innen.

– Nyugi – szólt rá Barbi. – Az óra első tíz perce az ünnepi beszéd – legyintett, mire Mirkó pislogás nélkül meredt rá, azt várva, hogy leessen Barbinak. – Ó, azt te írtad – jutott eszébe.

– Igen – helyeselt egyértelműen. – És ha nem megyek beolvasni, akkor... – akadt meg, és tehetetlenül széttárta a karját.

– Jaj ne – húztam fel az orrom, magamtól is kitalálva, hogy mi a mondat vége.

– Akkor Bojtor Peti fogja – közölte mérgelődve.

– Nála van? – kérdeztem.

– Az ilyen szövegeket muszáj átküldeni a többi DDK-snak ellenőrzésre és jóváhagyásra, szóval igen. Ja. Nála – mondta.

– Nyugi, odaérsz – szólt Benedek és ismét kilesett az ajtón.

– Na? – kérdezte Mirkó reménykedve.

– Mindjárt elmennek – válaszolta meg diplomatikusan azt,

hogy még mindig ott állnak.

– Ó, baszki – dőlt neki Mirkó a falnak, és megnézte az óráját, amire én is ellenőriztem az időt a sajátomon. Három perc volt csengetésig. – Nincs nálatok egy korong, amit kicsúsztatunk, és pár pillanattal később aktiválódik, altatógőzzel kiiktatva az igazgatót és a kivitelezőt? – kérdezte Mirkó.

– Én kölcsönadtam – vágta rá Benedek.

– Én a táskámban tartom, ami ma otthon van – kontráztam.

– Én elhasználtam a múlt héten, amikor kiütöttem a töritanárt – szállt be a hülyülésbe Barbi is.

– Pech – reagálta Mirkó a lehető legkomolyabban, miközben Benedek ismét kilesett az ajtón.

– Na, alakul.

– Mi az? – kérdezte Mirkó.

– Mindjárt bemennek a... – leskelődött a résen. – A tanári vécébe – tudósította a látottakat.

– Akkor rohanok – indult meg Mirkó.

– Várj, várj – ragadta meg a vállát Benedek és visszahúzta. – Hangos leszél futva. Visszhangzani fog az egész néma folyosó, és kijönnek megnézni, hogy ki rohangál a lezárt részlegen – mondta. – Annyi időd meg nincs, hogy lassan menj, hangtalanul, mert addigra végeznek – felelte.

– Aha ez igaz – értett egyet. – De akkor is mennem kell – jelentette ki és lehajolva hirtelen lekapta a cipőjét, és a Batman maszkkal együtt a mellkasához szorította. – Anyádat Bojtor Peti, nem lopsz megint beszédet – szólt bosszúsan, Benedek pedig még egyszer utoljára kilesett, hogy

ellenőrizze az igazgatót és a kivitelezőt, majd egy határozott mozdulattal kitárta az ajtót, zöld jelzést adva Mirkónak, aki zokniban kezdett el sietni a kijárat felé. A léptei tompák voltak és szinte hangtalanok, ráadásul a felújítandó tanári mosdóból kihallatszódott a tervezett munkáról szóló diskurzus, így Mirkó észrevétlenül szaladt végig a folyosón, csak akkor lassítva a léptein, amikor a tanári mosdó nyitott ajtaja előtt iszkolt el. Amikor a kritikus ponton túljutott, diadalittasan fordult vissza, és felmutatta felénk a hüvelykujját, amitől majdnem kiesett az öléhez szorított cucca, épphogy csak el tudta kapni. A jelenetre mindhárman behúztuk a nyakunkat, és vadul legyezgetve magunk előtt mutogattuk, hogy menjen már, majd amikor Mirkó kiért a fólia mögül, megkönnyebbülten néztünk össze. Ez húzós volt.

Pár pillanattal később megszólalt a csengő, amire az igazgató és a kivitelező kilépett a tanári mosdóból, és beszélgetve visszamentek a kijáratig, ami után számunkra is szabaddá vált az út. Elsőként Barbi ment ki a könyvtárból, majd Benedek felajánlotta, hogy következhetek én, úgyhogy megköszönve biccentettem, és kilestem az ajtón. Barbi még csak a folyosó felénél járt, így visszacsuktam.

– Mindjárt – mondtam, amire Benedek csak egy ráérős vállrántással reagált, így jelezve, hogy ne izgassam magam ezen. Pár pillanatig csendben álltunk egymással szemben, és azt vártuk, hogy Barbi kiérjen a lezárt részlegről.

– Akkor őszi szünetben sem leszel itthon? – kérdezte meg Benedek halkán.

– Hm? – néztem rá kérdően, majd beugrott, hogy arra

kérdez rá, amit az előbb említettem neki, hogy most hétvégén anyuval és az osztályával kirándulok, mert a jövő heti őszi szünetben apuval leszek, így meg sem vártam, hogy pontosítson, rögtön folytattam. – Nem, a felosztás szerint a rövidebb szüneteket általában apuval töltöm – magyaráztam. – Így egyeztek meg a válásnál.

– Értem – bólogatott elgondolkodva. – Az kemény lehet – nézett a szemembe őszintén.

– Hát – gondoltam át. – Már megszoktam, de az elején volt vele gondom. Bár az elején az egész válással volt – meséltem, amire Benedek érdeklődve figyelt, mire sóhajtva folytattam. – Azt hiszem, talán azért, mert úgy gondoltam, a legnagyobb kicseszés velem, hogy pont kilencedik elején történik, amikor amúgy is új iskola, új élet, új közeg. Emellé nem nagyon hiányzott még egy új családi felállás is, és a tudat, hogy apám egy „kösz mindent, de nekem ennyi volt, én leléptem” gondolattal sarkon fordult, és elhagyott minket. Úgyhogy rendesen megviselt, és beletelt egy kis időbe, mire feldolgoztam és elfogadtam, hogy ezentúl így lesz. Mondjuk azt a mai napig tartom, hogy rám nézve elég rossz volt az időzítés, de nyilván belátom, hogy egy válásra nincs nagyon megfelelő pillanat. Ha valaki menni akar, az menjen. Csak tudod... Egy ideig porzik utána az út, mielőtt újra nyugodttá és csendessé válik – mondtam a fejemet ingatva. – Oké, igazából nem tudom miért terhellek ezzel – kaptam észbe, amire Benedek összeráncolta a szemöldökét.

– Nem terhelsz – szólt. – Egy kicsit sem – erősítette meg, amire elmosolyodtam. – Jóban vagytok?

– Apuval?

– Aha.

– Hát. Mondjuk úgy, hogy már rendben vagyunk. Olyan sosem lesz már a kapcsolatunk, mint a válás előtt volt, de már legalább nem olyan, mint közvetlenül a válás után.

– Az milyen volt?

– Twenty One Pilots mércével az első album. *Friend, Please, Addict With a Pen, Isle of Flightless Birds* – soroltam.

– Uhh – értette meg azonnal, amire elégedett mosollyal biccentettem.

– Igen – erősítettem meg. – Szóval ahhoz képest már oké, csak tudod. Ő lett az idegen az életemben, aki már egyszerűen nem részese a dolgoknak. És ez valahol mindig nagyon szomorú lesz.

– Értem – mondta. – Az az album azért lehoz az életről – jegyezte meg nevetve.

– Tapasztalat? – tippeltem meg, amire csak egy „szerinted?” szemforgatással reagált, mire elfojtott nevetéssel bólintottam, miközben résnyire nyitottam az ajtót, és kilestem. Barbi már elment, szabad volt a folyosó.

– Mehetek – jelentettem be. – Jó városlátogatást – köszöntem el.

– Kösz. Neked pedig jó kirándulást – mondta, és a kilincset megfogva kitárta előttem az ajtót, így a tökök magamhoz szorítva kiléptem előtte, és elindultam a folyosón a kijárat felé.

– Amúgy – szóltam vissza –, nehogy azt hidd. Nincs elfelejtve – mondtam, amire Benedek, aki rögtön tudta, hogy a menzás esetre gondolkodok, szórakozottan feltette a kezét egy „nem sűrgetlek” mozdulattal. – Közel járok a megoldáshoz –

erősködtem.

– Oké – felelte nevetve, és az ajtókeretnek dőlve elővette a telefonját, én pedig megfordultam, és a kijárat felé indulva akaratlanul is grimaszoltam egyet. Fogalmam sem volt, hogy csinálta. Már le is rajzoltam az egyik füzetem hátsó lapjaira a menzán kialakult szituációt, de még mindig nem jöttem rá, hogy Benedek vajon honnan tudta, hogy jóval a háta mögött Maja helyet keresett, azért ültem vissza.

Mivel már becsengettek, sietősen átvágtam a kiürült udvaron, és átmentem az 1-es épületbe, majd a lépcsőn kettésével szedve a fokokat felrohantam a negyedikig, ahol a folyosó végén lévő termünk felé igyekeztem.

A csukott ajtók előtt elhaladva hallottam, ahogyan minden osztályból kiszűrődik a DDK-s ünnepi beszéd, amit Mirkó olvasott fel élőben a Deák Diákkör szerkesztőségében. A termünkhöz érve bekopogtam, majd az ajtón benyitva elnézést kértem a magyartanártól, aki egy gyors mozdulattal a helyemre terelt, ahová a lehető legészrevétlenebbül, lábujjhegyen lépkedtem oda, igyekezve nem zavarni a többieket a műsor hallgatása közben, akik mondjuk szokás szerint azt csinálták, amit bármilyen kötelezően leadott program alatt szoktak. Vagy bágyadtan néztek maguk elé, vagy firkálgattak valamit, esetleg a padra lehajtott fejjel szenvedtek, de akadtak, akik olyanokkal töltötték az időt, hogy a tolluk kupakját az alsó ajkukra csíptették, vagy kis gombolyagokat gyúrtak papírdarabkákból és azt pöckölgették egy adott irányba, megpróbálva eltalálni vele valamit. A magyartanár eközben a tanári asztal mellett állt, és az osztálynak félig hátrafordulva hallgatta a hangszóróból

szóló adást.

– Sokról maradtam le? – ültem be Niki mellé, aki egy hajkefével a kezében fordult felém.

– Nem – suttogta. – Egy DDK-s gyerek beszél '56-ról – mondta, miközben függönyként előrefésülte az arca elé a haját, és a mutató- és középső ujjá közé vette a vastag tincset.

– Milyen a beszéd? – érdeklődtem halkan.

– Mmm – gondolta át. – A Bojtor Peti ballagásija jobb volt – felelte, amire unott grimasszal reagáltam.

– Azt nem ő írta – szóltam.

– Hm? – fordult felém, amire egy lemondó „semmi” fejrázással reagáltam. – Szerinted legyen frufрум? – kérdezte, az ujjjaival liftezve a homloka előtt, hogy kiválassza az ideális méretet, én pedig a székemen hátradőlve fontam össze magam előtt a kezem, és a hangfalból szóló Mirkó beszédére figyeltem, aminek éppen vége lett.

– Köszönöm a figyelmet! – mondta az élő adásban, amire felhangzott némi halk tapsféle a teremből. – Gyárfás Mirkó voltam a DDK-tól – tette hozzá, majd visszaadta a szót az elnöknek. Bojtor Peti megszólalása nagyobb tapsot váltott ki az osztályban, mert az ő agyonnézett ballagási beszéde miatt sokkal jobban ismerték a hangját, meg persze kedvelték is a kultikussá vált búcsúztató miatt. A jelenetre kínosan pillantottam körbe a terembe, ahol emiatt az osztálytársaim, mint egy régi jó havert, úgy fogadták Bojtor Peti megszólalását, aki leváltotta Mirkót, és elnökként még megköszönte a tanároknak, hogy odaadtak tíz percet az órájukból, majd intézett néhány szót a tanulókhöz is, amiben elmondta, hogy visszahallgatható lesz a beszéd a

DeákONline-on és a sulis YouTube-csatornáján is, ahol egyébként szép számmal vannak videók, és akad olyan is, aminek egészen kiugró a nézettsége. Ezt nem bírta kihagyni.

Az elcsendesedett hangszóró azt jelentette, hogy vége az adásnak, mehetett tovább a tanítás.

Az utolsó óráról kicsöngetve visszapakoltam a kerámiatökömbe, majd a folyosóra kilépve végigsétáltam a szatyrok, dobozok és bevásárlókosarakat cipelő diákok között, akikkel együtt mentünk le a lépcsőn, minden emelet fordulójában újabb és újabb tömegekkel kiegészülve, akik közül egytől egyig mindenki a hétvégét tervezte. A társaságok és baráti körök szerint klikkekbe rendeződő, hangosan beszélgető és vidáman nevetgélő deákosok hömpölygő kavalkádjában hallgattam a fejhallgatóból szóló zenén túl is áthallatszódó kiabálásokat és beszólásokat, majd a kapun kilépve az októberi napsütésben elhaladtam a sulis előtt csoportokban ácsorgók előtt, és elindultam haza.

Négy nap múlva volt legközelebb tanítás. Amikor is a hosszú hétvége bulijai, programjai, kavarásai, kibékülései, összeveszései vagy éppen összejövésai után bőven volt min csámcsogni a Deákban.

Valaki pedig csinált valami hülyeséget. Valamit, amiről egyelőre még nem tudott más. Csak mi négyen. Merthogy kaptunk az X Instára egy üzenetet. Nem is akármilyet.

A hosszú hétvége után az októberre addig jellemző enyhe, ragyogó napsütéses időt hétfő reggel mintha átváltották volna egy kapcsolóval a nyálkás, hideg esőzésre, ami rideggé és komorrá tette a belváros utcáit. Minden fekete-sötétszürke-világosszürke színre váltott, ami éles kontrasztot alkotott az elmúlt napokban Szilvásváradon látottakkal, amikor is anyut kísérve az iskolai kiránduláson alig tudtam betelni az őszi erdő ezer színével, ami mindig változott, attól függően, hogyan érte a napsütés. A narancs, bordó és barna lombkoronájú erdőről készült képeim és videóim utolsó adagja, amit tegnap dél körül töltöttem fel hazaindulás előtt, még fent voltak sztoriban az Instámon, miközben hétfő reggel a város feletti vastag, szürke felhőtakaró alatt a hideg esőcseppektől verdesve tettem fel a dzsekim kapucniját, és indultam el a vizes járdán a Deák felé.

A hétvégén egyébként rám nem annyira jellemző módon folyamatosan töltöttem fel tartalmakat az Instámra, ahol a történeteimnek nem csak az ismerőseim voltak a nézői, mert a körülbelül négyszáz megtekintőt átfutva észrevettem köztük Benedeket is, akivel bár nem követtük egymást, mind a ketten végignéztük egymás hétvégi sztorijait. Ő az én erdei kirándulásomat, én pedig az ő velencei utazását. Amiről inkább videókat töltött fel, mint képeket, és ezeken sem magát mutatta, hanem főként séta közben készült felvételeket arról, ahol van, és amit lát. Olyat, amin ő is rajta volt, csak egy sztorit töltött fel, és az is inkább spontánnak tűnt, oldalról videózva állt egy hídon, amire alkarjával

rátámaszkodott, úgy nézte a vizet, fehér pólóban, cipzáras kapucnis pulcsiban és napszemüvegben. Jó, mondjuk ez pont olyan felvétel volt, aminek a visszakattintási, „nézzük meg még egyszer” aránya minimum a háromszorosa lehetett. Bevallom, egyszer én is visszamentem rá, mert elég rövid volt, és túl gyorsan átdobott a következő sztorira, úgyhogy visszaléptettem, és újraneéztem, megállítva egy pillanatra, mielőtt ismét átugrott a következő felvételre, ami már a repülő ablakából készült, ami alapján tegnap kora reggel indultak haza. A reptér honlapja alapján a hajnali öt negyvenes géppel, ha egész pontos akarok lenni.

Benedekkel ellentétben Barbi, akinek szintén megnézegettem az utazós tartalmait, sokkal több olyan képet és videót töltött fel, amin szerepelt, vagy éppen szerepeltek, mert magán kívül Benedekről is sokat mutatott, főleg sztoriban, ahogy gyaloglás közben, vagy éppen egy étterem teraszán ülve beszélt hozzá, majd a válaszkor állandóan a bátyja felé irányította a telefont, így az Instát nézők is hallhatták és láthatták, hogy mit mond. Szórakoztatóak voltak, úgyhogy akaratlanul is végigmosolyogtam az egészet, majd megnéztem Barbi lapozgatós „Vence dump” posztját is, ami az útjukról randomszerűen kiválasztott képekből állt. Barbi a Rialto hídon, a Szent Márk téren a galambokkal, majd családi szelfi négyükről egy gondolában. A következő kép egy tányér tésztáról készült felülnézet, majd Barbi, ahogy egy álarcboltban nézelődik, a következőn pedig az arca elé is tesz egyet. Utána Barbi és Benedek egy pizzázóban egymás mellett ülve, valamin nevetnek, majd a Dózse-palota, egy kézben fogott fagy, végül pedig a

repülőgéplablakból készült fotó a szárnyról.

Ugyanúgy, mint nálam, ahol az utolsó feltöltött sztori az induláskor készült, a vonatállomáson.

Ami még ott volt a 24 órán át elérhető Insta-történetemben, miközben a valós időben már az esős, szürke reggelen igyekeztem a sulifelé, ahol a Deák környékét ellepték a kapucnis, esernyővel érkező diákok, a társaságokban vagy csapatokban ácsorgók pedig a magas bérházak oldalába húzódtak az eső elől, ahová az eresz alá nem esett be. Minden ilyen csoportban volt egy-két személy, akik nem fértek oda, így ők nem zavartatva magukat kiálltak a járdára, és úgy beszélgettek a többiekkel behúzott nyakkal ázva az esőben. A sarkon ácsorgó cigisek mellett elhaladva bementem a pékségbe, és levettem a fejemről a vízhatlan dzsekim kapucniját, majd letoltam a nyakamra a fejhallgatómat, miközben az üvegen át megnéztem a kínálatot. A hűvös, hirtelen esős őszi időben a pékségben felkapcsolt lámpák és fahéjas süteményillat igazi október végi hangulatot eredményezett, a folyamatosan nyitódó ajtón túlról pedig behallatszott a monoton esőzés és vizes úttesten haladó autók zaja. Már majdnem én következtem a sorban, amikor a farmerem zsebében tartott telefon rezgett egyet. Aztán még egyet. Nézelődés közben kihúztam a zsebemből, és csak úgy kíváncsian rápillantottam a kijelzőre, majd meglátva a szalagértesítést felvontam a szemöldököm, és kérdően húztam el oldalra.

– Tessék – szólt rám a pultos.

– Egy pillanat – néztem fel a telefonomból, majd zavartan visszafordultam a mögöttem állóhoz. – Menj csak, én még

nem választottam – cseréltem vele helyet, és addig, amíg magam elé engedtem, elolvastam az üzeneteket.

Ami az X Instára jött. És az eddigiekhez képest sokkal kétségbeesettebbnek tűnt.

„Valaki van ezen a profilon???”

Ezt kérdezte, én pedig, mivel úgy tűnt, első vagyok, elfogadtam az engedélykérést, amikor is rögtön jött egy újabb üzenet tőle:

„Valaki! Segíts légyszi!!!”

Még alig olvastam el, de máris újra írt.

„Látom, hogy megnézted. Kérlek! Válaszolj!!! Nagyon fontos!”

– Ó basszus – léptem ki azonnal az üzenetből, és átkattintottam a csoportchatünkbe, hogy beírjak, de Benedek pont megelőzött.

Benedek üzenete: Láttam. Megyek a könyvtárba.

Roni üzenete: Én is indulok.

Barbi üzenete: Úton vagyok.

Mirkó üzenete: 2 perc.

– Tessék – szólított meg újra az eladó, mire felnéztem a telefonomból, és megráztam a fejem.

– Nem, köszönöm, de... Meggondoltam magam – mondtam, és megfordultam, majd kisiettem a pékségből, megelőzve az éppen befelé tartókat, akik az ajtót fogva értetlenül néztek utánam, amiért ekkora bunkó voltam. – Bocsi – szóltam vissza a vállam felett, bízva abban, hogy ezzel valamelyest kompenzálók, és a táskámat magam elé húzva kinyitottam, majd a lassan haladó kerületében közben megkerestem benne a diákomat, amit a bejárathoz

érve felmutattam a portán. Esőben valamiért sosincs sor a Deák kapuja előtt, érdekes módon ilyenkor mindenki be tud jutni várakozás nélkül.

Átsiettem a földszinten, és a lépcső mellett elhaladva egyenesen a 2-es épülethez átvezető ajtóhoz mentem, ahol kis híján összeütköztem a másik irányból érkező Mirkóval, aki szintén ugyanoda igyekezett, ahová én.

Az ajtót kitarva mentünk ki, és egymástól némileg lemaradva vágtunk át az udvaron, ahol a szakadó eső miatt éppen nem volt kint senki.

A 2-es épület ajtaja pont előttünk csukódott be, és láttuk, ahogyan Barbi siet a lezárt részleg felé. A fóliához lépve Mirkó és én is óvatosan körbenéztünk, majd, mivel SOS-helyzet volt, ezúttal egyszerre bújtunk be mögé, és rohantunk végig a folyosón a könyvtár ajtajáig, amihez odaérve gyorsan bementünk rajta.

A hátsó polcnál befordultunk, és az előttünk érkező Barbival találtuk szemben magunkat, aki tanácstalanul nézett ránk, nem tudva, hogy mi van. Benedek rögtön utánunk jött meg, mire hátrafordultunk felé, miközben mindannyiunk telefonja rezgett az értesítésektől, ahogyan az Insta-profilra folyamatosan jött az újabb és újabb üzenet.

„Légyszi”

„Most hová tűntél?”

„Kérlek, fontos lenne”

„Itt vagy? Segítség!”

„S E G Í T S É G !”

„Látom, hogy olvasol. Válaszolj!!!”

– Oké – fújta ki magát Benedek, aki a sietségtől még csak

akkor húzta le a fejéről a fekete pulcsija kapucniját, és megborzolta az ennek ellenére kissé vizessé vált haját. – Megnézte valaki, ki az? – kérdezte az üzenet küldőjére utalva, amire mindannyian nemet intettünk, mert nem volt rá időnk, majd a saját telefonunkba merülve egyszerre mentünk rá a profilra, amiről azonnal kiderült, hogy egy valódi, létező személy oldala, névvel, profilképpel, kitöltött bióval, feltöltött fotókkal, követőkkel és követettekkel. Hermann Adél.

– Én szerintem ismerem – mondta Barbi. – Mondom is... – húzta össze a szemét gondolkodva. – 12G.

– Igen – bólogattam, azonnal felismerve, hogy Bálint osztálytársa. – Látásból én is tudom, ki ő, mert szeptember óta ők vannak a mellettünk lévő teremben, úgyhogy szoktam látni szünetekben, de ennyi, csak jövünk-megyünk egymás mellett – mondtam.

Mirkó nem tudta, kiről van szó, Benedek pedig csak évfolyamtársaként hivatkozott rá, ennél többet nem tudott róla mondani, úgyhogy Barbi volt a legközelebb ahhoz, hogy ismeri az üzenet küldőjét, mert volt közös barátjuk, és egyszer-kétszer buliztak is együtt valami szórakozóhelyen, ahol véletlenül futottak össze, és kereszteződtek valaki által a különböző deákos társaságok.

Adél eközben folyamatosan üzent, továbbra is kétségbeesetten követelve, hogy valaki válaszoljon neki.

– Jó, szerintem kérdezzük meg, hogy mi történt – szólta Benedek a telefonját felmutatva, amire mind egyetértően bólintottunk, és a saját készülékeinken megnyitott oldalon néztük Benedek választát.

„Itt vagyok. Mi a baj?” – kérdezte meg.

Az elküldött üzenet azonnal olvasottá vált, úgyhogy kíváncsian vártuk a választ. Már mint üzenetben. A következő pillanatban azonban mind a négyünk telefonja bejövő hanghívást jelzett.

– Baszki – zárta be azonnal Mirkó rémulten, és mi is megilletődve néztük az Insta-hívást. Merthogy úgy tűnt, Adél irkálás helyett leegyszerűsítene a dolgot, és beszélni akart. Szóban. Ezért felhívta az X profilt.

Benedek azonnal kinyomta, amire Adél rögtön újra próbálkozott. Benedek megint elutasította. A lány megint hívta.

„Nincs hívás, ird le” – üzent meg neki Benedek.

Az üzenet elolvasását követően Adél rögtön gépelni kezdett, majd megérkezett a válasza.

„Nem olyan a dolog, amit le szeretnék írni...”

– Ó basszus – húztam össze a szemöldököm. – Rosszat sejtek.

– Én is – pillantott felém Barbi, és összenézve mindketten kínosan grimaszoltunk egyet.

– Mi az? – kapkodta a fejét köztünk Mirkó.

– Ez valami... – rágtam az alsó ajkam. – Ez valami nem jó dolog. Vegyük fel, hadd mondja el – szoltam rossz előérzettel.

– Egyetértek, de... Hogy beszélünk vele? – kérdezte Barbi.

– Hát... – ingattam a fejem tanácstalanul. – A te hangodat lehet, hogy felismeri, végzősként Benedekkel is bármikor lehet közös témája, ami visszamenőleg is lebuktathatja, én a mellette lévő teremben vagyok, úgyhogy elég, ha hallja a folyosón, hogy valakivel beszélgetek, és rögtön rájön, hogy

megegyezik a hang, Mirkó pedig – fordultam felé utolsóként. – Mirkó beszédét pedig úgy ezerkétszáz deákos hallotta múlt csütörtökön a hangszórókon át – mondtam ki végül. – Úgyhogy sajnós egyikünk hangja sem vállalható – állapítottam meg. – Mást kell kitalálnunk.

– Igazad van, Roni, a hangomat tényleg felismerhetik a beszéd miatt – bólogatott Mirkó. – Azonban – tette fel a mutatóujját, mintha csak most következne a lényeg. – Szerencse, hogy van egy senki által nem ismert, saját fejlesztésű mély tónusú Batman-hangom, amit gyerekkorom óta tökéletesítgetek, és...

– Hagyd, megvan a megoldás – szakította félbe Benedek.

– Ne. Várj – motyogta Mirkó, majd tehetetlenül nézte, ahogyan Benedek, aki elkérte a telefonomat, a sajátjával együtt lerakja az asztalra, egymás mellé helyezve a két készüléket, majd az egyiket megnyitotta az Instát, és visszahívta Adélt, a másikkal pedig ráment a Google-asszisztensre, hogy felolvastassa vele. – Jellemző – dűnnyögte Mirkó a fejét ingatva. – Egyszer lenne alkalmam élesben kipróbálni a mély hangom, és elpofázom az időt. Mikor lesz ilyen lehetőségem legközelebb? – kérdezte a fejét csóválva, amire csak megértőn megveregettem a vállát, majd elnéztem Benedek felé, mert az előtte lévő telefonok egyikén Adél fogadta a hívást.

– Igen? – szólt bele szipogva, amit meghallva azonnal elcsendesedtünk, és feszülten figyeltük, hogy erre mit lép Benedek, aki a Google-asszisztens hangját használta válasznak, és a telefonjába begépelte szöveget lejátszatta vele.

– Mi történt? – kérdezte a jól ismert női géphang.

Az ötletre elismerően néztem Benedekre, és Barbi is némán bólogatva fejezte ki a tetszését, Mirkó pedig az állát megvakarva megállapította, hogy „jó, végül ez sem rossz megoldás”.

Adél, aki hallhatóan sírt, szipogott párat, mi pedig az asztal köré állva néztünk a telefonra négy irányból, türelmesen várva, hogy belekezdjen.

– A hétvégén volt egy buli, ahol lehet többet ittam a kelleténél, és csináltam egy kis hülyeséget – vallotta be halk, megszeppent hangon.

– Ó, a másnapos szégyenérzet – tátozta Barbi megértően, majd észrevette, hogy mind kérdően nézünk rá, főként a bátyja, amire a fejét ingatva némán hozzátette. – Olvastam róla – közölte, amire Benedek összehúzott szemmel fürkészte, Barbi pedig egy „hoppá” szájhúzással pillantott felém, amit viszonztam, majd mindketten visszaneztünk a két telefonra, amik közül Benedek rányomott a sajátjára, így folytatódott a beszélgetés.

– Milyen hülyeséget csináltál? – kérdezte meg a Googlehanggal.

– Jaj istenem – sírta el magát újra Adél, amitől idegesen kezdtünk fészkelődni, Benedek pedig megrázta a fejét.

– Nyugodtan mondd el, megpróbálok segíteni – nyugtatta a darabos géphanggal kimondatva a szavait.

– Oké – szipogta Adél, mi pedig a telefont szuggerálva vártuk a beszámolót. – Oké, szóval volt a hétvégén egy nagy szülinapi buli – kezdte. Ezt hallva Barbi felénk nézve némán hozzátette, hogy ez biztos „Szaszíé”, amire mind bólogattunk. – És – folytatta Adél. – Volt ott egy srác, aki

nemrég szakított a barátnőjével.

– Kövecses – suttogta Barbi bólogatva, ismét kiegészítve a hallottakat.

– A Kövecses Dávid – mondta ki Adél is pár másodperccel utána.

– Mondtam – tátogetta Barbi egy „nekem nem kell bemutatni a dolgokat” helyesléssel.

– És – sírta el magát újra Adél. – Aaaaaaajjjj – hangzott fel a kétségbeesett jajgatása.

– És mi történt? – kérdezte meg Benedek újra a géphanggal, és valamennyien feszülten figyeltük a készüléket, ahol Adél pár pillanatig kivárt, és sírt egy kicsit, mielőtt folytatta volna.

– És nem tudom, egymás mellé kerültünk egy idő után, ő is sokat ivott, én is nagyon, aztán... – akadt meg újra. – Jaj istenem – zokogott.

– Csere – mondtam Benedeknek némán, és felváltva magunkra mutattam, hogy azonnal cseréljünk helyet, amire bólintva átadta a helyét, és odaálltam a két telefon elé, majd sietősen írtam a jegyzetbe.

– Olyan történt, amit megbántál? – kérdezte helyettem a darabos hang.

– Igen – sírt.

– Baszki – motyogta némán Barbi, és elkerekedett szemmel nézett a telefonra.

– Mi volt az? – kérdeztem meg a géphanggal, és éreztem, ahogy megy fel az adrenalinom, miközben a válaszra várva még pislogni is elfelejtettem, annyira szuggeráltam a készüléket, ahol a hanghívás lassú másodpercei pörögtek. De

Adél nem válaszolt, csak sírt, úgyhogy Barbira pillantottam, aki megrettenve nézett rám, és bólintott egyet, arra biztatva, hogy kérdezzem meg azt, amire egyetértően pislogtam egy határozottat, majd lenéztem a telefonba, és beírtam a kérdést. – A srác csinált valamit? – olvastattam fel a géppel, és mind a négyen feszülten vártuk a választ.

– Nem – mondta ki Adél határozottan, amire mind a négyen egyszerre könnyebbültünk meg, és néztünk össze. – Ő nem is volt ott – tette hozzá. A megjegyzése váratlanul ért minket, úgyhogy értetlenül tártuk szét a karunkat, majd Benedek telefonjához nyúlva mindannyiunk nevében begépeltem a következő kérdést.

– Ezt hogy érted?

– Hát – szípofta – Jaj.

– Semmi baj – mondtam ki a mesterséges hanggal, gondolva, a legrosszabbat már kizártuk. Jöhetett a második legrosszabb.

– Hát. Egyik helyről átmentünk egy másikba, de útközben fáztam, úgyhogy Kövecses Dávid odaadta a kabátját, aztán átértünk a másik helyre, ahol a buli folytatódott, tovább ittunk, és... Valakinél volt egy polaroid gép – mondta ki.

– Neeeee! – tátotta el a száját Barbi a fejéhez kapva, és én is kínosan lesütöttem a szemem. Ó a francba.

– Ami valahogy hozzám került, és... – bögte el magát újra.

– De tényleg nagyon részeg voltam – szabadkozott.

– Semmi gond, mondd tovább, hogy mi történt – kértem a mesterséges hanggal.

– Hát bementem a lánymosdóba a polaroiddal.

– Ne, ne, ne – rázta a fejét Barbi, és én is egy „basszus”

sziszegéssel reagáltam.

– És csináltam pár képet – folytatta Adél. – Magamról – tette hozzá. – Akkora hülye vagyok, és úgy báhánohom – zokogta el a végét, mi pedig mind a négyen a fejünket fogva meredtünk a telefonra.

– Jöhetek? – kérdezte némán Barbi, amire biccentettem, és félre is álltam, ő pedig a helyemre lépve Benedek telefonja fölé hajolt, és beütötte a kérdését.

– Milyen képek voltak? – kérdeztette meg a hanggal.

– Hát olyan... Fülkében készült képek.

– Úgy értem mennyire vállalhatatlan? – pontosított Barbi.

– Nagyon – válaszolta bögve, amire Barbi fájdalmas arckifejezéssel ütötte be a következő kérdését.

– Ruhában?

A válaszra várva telefújtam az arcom levegővel, és elkerekedett szemmel néztem a telefonra, aminek kijelzőjén lassan pörögtek a hanghívás másodpercei.

– Igen, úgy – válaszolta Adél, amire egy „hála a jó égnek” fújtatással engedtem ki a benntartott levegőt, és a többiekkel összenézve mind megkönnyebbülve helyeseltünk, Barbi pedig egy „én ezt akartam kizárni” kézfeltartással visszaadta a helyét Benedeknek, aki odaállt a telefon elé, és a szemöldökét ráncolva hallgatta Adélt, aki így folytatta. – Ruhában, de... De annyira részegen, és olyan pózokban... És olyanokat mutatok rajta, hogy... Szóval nagyon gáz, és úgy bánom, és nem tudok aludni, sírok tegnap óta, és...

Benedek a tenyerén támaszkodva az asztalon megértőn bólogatott, majd érzékelve, hogy mondani akarok neki valamit, felém pillantott, amire a mutató- és középső

ujjammal a szememre mutattam, mire bólintott, és beütötte a telefonjába a kérdést.

– Láta valaki a képeket? – kérdezte a géphang. Mind feszülten figyeltünk.

– Szerintem... – tűnődött el Adél. – Senki – mondta. Erre mind elégedetten helyeseltünk, Benedek pedig ismét beütötte a szöveget a jegyzetbe.

– Nagyszerű. Akkor semmi gond, nem is kell, hogy tudjanak róla. Azt mondod polaroid? – kérdezte meg a hanggal, itt-ott gépiesen tagolva a hosszú mondatot.

– Igen – válaszolta Adél.

– Készítettél róla képet vagy videót a telefonoddal?

– Igen – felelte. – Úgy ugrott be az egész, hogy tegnap visszanezegettem a képeimet, és akkor láttam meg a lefotózott polaroidokat. Mondom úristen, tényleg.

– Kérdezd meg, hogy elküldte-e valakinek – tanácsoltam némán, amit Benedek rögtön meg is kérdeztetett az asszisztenssel.

– Megnézted, hogy elküldted-e valakinek?

– Aha, de nem, senkinek nem küldtem el, és nem töltöttem fel sehova. Csak magamnak csináltam egy képet felülnézetből a lehajtott vécéfedélre kirakosgatott polaroidokról. Abból láttam, hogy jézusom, mit műveltem – sírta el magát újra.

– Nyugi, nincs baj. Egyszerűen töröld ki a telefonodból a fotót – tanácsolta Benedek a hanggal, amire helyeslően bólintottam, majd egy öngyújtókattintó mozdulatot mutattam neki a kezemmel, amit azonnal megértett, és már gépelte is. – A polaroidokat pedig semmisítsd meg – szólt a

géphanggal, én pedig rámosolyogtam Benedekre, jelezve, hogy pont így gondoltam, amikor is Adél ismét zokogásban tört ki a telefonban.

– Hát ez az – bögte keservesen.

– Mi? – kérdeztük egyszerre a géphang mögé bújva.

– Nincs nálam – mondta, mire elkerekedett a szemünk, és értetlenül néztünk először össze, majd mindannyian Mirkó felé, aki a nagy izgalmak közepette kivett egy zacskó chipset a táskájából, és félresétált tőlünk a polc végéig, ahol zörögve kibontotta.

– Pszt – szoltunk rá a szemünket meresztgetve.

– Bocs – tátogta, és óvatosan belenyúlt a zacskóba, hogy kihalásson egy darabot, miközben mi visszafordultunk, és a homlokunkat fogva néztünk le a telefonokhoz, ahol végül Benedek beírt a sajátjába.

– Hogy érted? Elhagytad a fotókat? – kérdezte meg a hanggal. Az asztalra tenyerelve idegesen vártam a választ, baljósan nézve a készüléken pörgő másodperceket, azon tűnődve, hogy mekkora a gáz, ha Adél elhagyott egy csokor vállalhatatlan, részegen készült képet magáról, amit jóformán bárki megtalálhatott, és simán lehet, hogy egy virálissá vált videóban fog visszaköszönni a TikTokon.

– Basszus – suttogtam, majd a mellém lépő Mirkóra néztem, aki szintén lélegzet-visszafojtva várta a választ, és mindig akkor ropogtatott egyet a szájába vett chipsen, amikor valaki éppen beszélt.

– Nem hagytam el – mondta ki Adél, a jó hír hallatán pedig elégedetten pillantottunk össze. – Pontosan tudom, hol vannak a képek – tette hozzá, ismét elbőgve magát, amitől

rosszat sejtve grimaszoltam, és a fejemet ingatva néztem a telefonra, ahol közben Benedek megkérdezte a hanggal azt, amit egyszerre tudni is akartunk, és tartottunk is tőle.

– Hol vannak a képek?

– Nagyon részeg voltam, azért tűnhetett jó ötletnek – sírt Adél, mire feszülten néztünk magunk elé, azt várva, hogy kiderüljön, mennyire rossz a helyzet. – De a képeket meglepetésnek szántam... Úgyhogy beraktam a rajtam lévő kabátzsebbe. Kövecses Dávid kabátjának a zsebébe – mondta ki.

– Basssszus – kapta Barbi a szája elé a kezét, és én is elkerekedett szemmel tátottam el a számat, Mirkó pedig a hírre bedobott két chipset, és idegesen rágta, miközben Benedek két kézzel az asztalon támaszkodva tehetetlenül lehajtotta a fejét, majd felnézett, és egy sóhaj kíséretében bólintott egyet, a telefonjához nyúlt, és beírt a jegyzetbe.

– Semmi gond. Egyszerűen csak kérd vissza tőle.

– Azt nem lehet – fújta ki az orrát Adél, majd megismételte, hátha nem hallatszott, amit mondott. – Nem lehet.

Erre értetlenül széttártam a karom, Benedek pedig a szemöldökét összehúzáva rázta meg a fejét és leírta a kérdést.

– Miért nem?

– Mert szerintem még nem találta meg – mondta ki Adél, amire ismét a szemünket meresztve néztünk össze. – Mármint, ő is rendesen kiütődött, gondolom egész tegnap aludt, és... A belső zsebébe rejtettem el, még nem... Még nem vette észre szerintem – mondta. – Majd most fogja – sírta el magát ismét.

– Akkor kérje el tőle most – tátogta Barbi, Benedek pedig beírta, de erre Adél hevesen reagált.

– Nem. Nem, mert akkor mindenképpen látni fogja, és én nem akarom – zokogta úgy, hogy a végét alig lehetett érteni.

– Oké, jó, nyugi – tátogta Barbi védekezően felemelve maga előtt a kezét, Adél pedig sírós hangon folytatta.

– Nem akarom, hogy lássa, nem akarom, hogy bárki tudjon róla, a barátaimnak sem mertem szólni, senkinek, egyedül vagyok ezzel az egész szarral és annyira gyűlölöm magam! – bömbölte, amitől nekem is könnybe lábadt a szemem, annyira megszántam. Barbi, aki szintén együttérzőn sajnálkozott, és látszott rajta, hogy megszakad a szíve a lányért, kérdően nézett körbe, mire Benedek beírta a választ és felmondatta a hanggal.

– Nyugi, visszaszerzem a képeket.

– Tényleg? – hangzott fel Adél reményteli hangja.

– Igen. Azt mondd, Kövecses Dávid dzsekijének a zsebében van? – kérdezte darabosan a mesterséges hang, a nevet furcsán ejtve a gépiesség miatt.

– A belső zsebében – pontosított Adél.

– Jó. Megkapod őket, ne aggódj. És ne sírj. Rendben lesz minden – játszotta le Benedek a beütött sorait.

– Úristen, jó, köszönöm – zokogta.

– Hol vagy most? – kérdezte meg.

– A második emeleti lányvécé utolsó fülkéjében – mondta, amit hallva akaratlanul is egy halvány mosoly jelent meg az arcomon. Mert, ha lehet ilyet mondani, a lehető legjobb helyet választotta az elvonulásra. Így ugyanis az agyonfirkált és szétmatricázott belső ajtón megakadt a tekintete a

miénken, és szerencsére ránk írt.

– Itt ülök már egy órája – mesélte. – Nem merek kimenni. Nem is akarok. Nem akarok semmit. Csak hogy ne történjen meg a tegnapelőtt – sírta el magát újra.

– Visszacsináljuk – mondta Benedek a géphanggal, majd látva, hogy kérem, átadta nekem a terepet, és a következőt már én mondtam a virtuális asszisztenssel. – Most szedd össze magad, és nyugodj meg, mert van segítséged, nem vagy egyedül.

– Köszönöm – szipogta Adél.

– Jelentkezem, ha megvannak a képek – ütöttem be.

– Jó. De várj. Ugye nem meséled el senkinek??? – kérdezte, és tisztán kihallatszódott a hangjából a rémület.

– Nemcsak hogy nem mesélem el, de meg sem nézem a képeidet – ígértem meg, amire Adél sírva elnevette magát.

– Köszönöm!

– Hamarosan jelentkezem – ütöttem be, majd amikor a géphang beolvasta a soromat, megszakítottam a hívást.

Ami után néhány pillanatig némán meredtünk a kijelzőre, majd az asztal körül állva egy elképedt „ú basszus” összenézéssel konstatáltuk az elmúlt pár perc történéseit. A deákos hétvégék amúgy is híresek. A hosszú hétvégék pedig egyenesen hírhedtek. Többek között az ilyen esetek miatt.

– Oké – ocsúdott fel elsőként Benedek. – A feladat adott. Vissza kell szerezni Kövecses kabátjából a képeket, mielőtt megtalálja – jelentette ki, amit hallva egy apró, hálás mosoly jelent meg az arcomon, amiért semmi, de semmi extra megjegyzése nem volt a hallottakra. Egyikünknek sem volt. Mert nem ez volt a dolgunk. Úgyhogy kifejezetten örültem,

hogy átugrottuk azt a részt, hogy ki mit gondol a hallottakról, vagy hogy Adél mit csinált. Nem ez volt a lényeg. Hiba történt, amit még helyre lehetett hozni, a mi megkeresésünk pedig erre szólt, nem pedig arra, hogy ítélezzünk, vagy bíráljunk egy szituációt. Mert nyilván az lenne az ideális, ha a világon soha, senki nem hozna rossz döntést, de ez sajnos nem így működik, az ember csak úgy belefut. Mert nem figyel, mert éppen nem érdeklí, mert nem számol a következményekkel, vagy csak akkor és ott nem tűnik rossz ötletnek. A legjobb persze, ha nem történik ilyen, de ha már igen, akkor nagyon fontos az empátia, főként, mert hiába hökkenünk meg azon, hogy valakivel mi történt, és vágjuk rá nagyon könnyen, hogy „hát én ilyet soha nem csinálnék”, nem árt tisztában lenni azzal, hogy mindenkivel előfordul legalább egy olyan eset, amikor ezt rá is mondhatnák. Csak ez jellemzően úgy van, hogy a más hibáját könnyű nem elkövetni, a sajátunkat meg nehéz kikerülni.

A mi szerepünk Adél esetében pedig nem arra irányult, hogy hibáztassuk, amiért elkövetett valamit. Hanem meg kellett előzünk, hogy ez kiderüljön. Éppen ezért gondolkodtunk az asztal körül állva a történetek helyett a megoldáson, miközben az idő szorított minket, és minden másodperccel egy kicsit közelebb kerültünk ahhoz, hogy Kövecses Dávid benyúljon a belső zsebébe, és észrevegye a képeket.

– Ötlet? – kérdezte Mirkó, aki izgalmában két pofára falta a chipset, alkarig belenyúlva a kezében fogott zacskó aljáig, hogy kiszedje belőle a törött maradékot. – Hogy férünk hozzá egy dzseki belső zsebéhez, ha rajta van a gyereken? –

kérdezte csámcsogva.

– Sehogy. Akkor kell hozzáférnünk, amikor nincs rajta – feleltem egyszerűen, amire Benedek egyetértően biccentett.

– Vagyis? – húzta össze a szemöldökét Mirkó.

– Meg kell várnunk, hogy levegye, és akkor tudjuk megszerezni.

– Hol a termük? – kérdeztem.

– A 2-es épületben. Azt nem tudom, hogy melyik emelet – mondta Barbi.

– Harmadik – nézte meg Mirkó közben a DDK-s oldalon.

– Akkor... Menjünk – javasoltam, mert szorított minket az idő.

– Most hiába. Kövecsesék társasága majdnem becsengetéskor jön csak be a Deákba, addig kint vannak a sulis előtt reggelente – magyarázta Barbi telefonozás közben, majd felénk fordította a kijelzőt, hogy megnézzük valakinek a sztoriját, akit követ. Az esős felvétel négy perce lett megosztva, a fotón a szelfiző lány mögött néhány kapucnis, kissé elázott deákos csoportja ácsorog a sulis előtt. Feliratnak a „hétfő” szerepelt, zenének a kiírás szerint egy *Perfect Day* nevű lassú, szomorú dallamú szám lett beállítva, ironikusan érzékeltetve, hogy mennyire nyomasztó az esős reggel. A szelfiző lány mögötti társaságban ott állt Kövecses Dávid egy bordó-fekete orkándzsekiben, a fejére húzott kapucniban, a két oldalsó zsebébe dugott kézzel.

– Most komolyan – meredt rá Mirkó Barbi kijelzőjére, és lenyelte a falatot, mielőtt folytatta. – Kint áll a gyerek a sulis előtt, dumál a haverjaival, várja a becsengetést, miközben fogalma sincs arról, hogy egy halom részegen készült

polaroid van a belső zsebében?

– Úgy tűnik – felelte Benedek. – És jó lenne, hogy ez így is maradjon – tette hozzá. – Szóval becsengetésig kint vannak? – pillantott Barbira.

– Aha, mindig.

– Jó. Utána bejön, bemegy a terembe, gondolom leveszi a dzsekit – játszotta le fejben.

– De addigra már kezdődik az óra, szóval ott nyerünk 45 percet, amikor elvileg semmi nem történik, felakasztja a szék háttámlájára, és csak lóg – gondolkodtam hangosan.

– Igen – értett egyet. – Utána jön a szünet. Barbi, te tudod, mit szoktak csinálni? – fordult felé.

– Mmm – gondolkodott. – Az övéké büfés társaság. Állandóan ott lógnak a 2-es földszintjén – mondta.

– Az jó. A dzsekije gondolom addig a teremben marad – töprengett Benedek.

– Valószínű – értett egyet Barbi.

– Nem jó. Az osztályok fele a teremben marad szünetekben, esős napokon, mint a mai, talán még a háromnegyede is – kezdtem. – Hogy megyünk be, és veszünk ki valamit észrevétlenül az egyik osztálytársuk kabátjából? – néztem körbe felváltva.

– Ez jó kérdés – tűnődött el Barbi.

– Küldjük ki őket valami miatt – vontam meg a vállát Benedek.

– Az nem rossz ötlet – értettem egyet. – Hogyan?

– Ne mondjátok, hogy DDK-ürüggyel, ne mondjátok, hogy DDK-ürüggyel – fohászzkodott Mirkó.

– Talán valami DDK-s ürüggyel – szólt Benedek, amire

Barbi és én is elneveztük magunkat.

– Francba – sziszegte Mirkó. – Jó, megoldom. Melyik osztály ez? Hová jár Kövecses Dávid?

– 12A – mondta Barbi, amire Mirkó ösztönösen megrázta a fejét.

– Akkor ezt buktuk.

– Miért?

– Mert a 12A-sok DDK-tagja László Petra, a DDK-elnökhelyettes, mindenről tud, semmivel nem tudok kiküldeni egy teremnyi embert a szünetre anélkül, hogy ne derülne ki, hogy kamu – mondta.

– Pffff – fújttam gondterhelten, és kíváncsian néztem Benedekre. – Akkor?

– Akkor... – állta a tekintetem, és látszott rajta, hogy ő is folyamatosan gondolkodik.

– És ha elkérnéd tőle? – kérdezte Barbi.

– Mármint? – fordult felé Benedek.

– Nem tudom, mondjuk azt mondod, hogy tetszik a dzseki, és venni akarsz egy ilyet, de előtte megnéznéd magadon, hogy áll – agyalt.

– Á – rázta a fejét Benedek. – Nem nagyon ismerjük egymást, úgyhogy ez kicsit életszerűtlen. Nemcsak furán venné ki magát, de simán mondhatja, hogy bocss, de nem – gondolkodott. – Mármint. Érted.

– Igaz, ez jogos – helyeselt Barbi.

– Próbáljam én? Én sokszor kerülök életszerűtlen helyzetbe, nem zavar – közölte Mirkó, amire elneveztük magunkat.

– Majd inkább én – szólt Barbi, és széttárta a karját. –

Elvégre Adélnak is odaadta, ebből történt az egész baj. Eljátszom, hogy fázom, és egyszerűen elkérem tőle – dobta be, amire Benedek és Mirkó egy bólintással okézta le, én azonban grimaszolva megráztam a fejem.

– Figyeljetek, nem lesz jó ez az elkérős dolog.

– De szerintem odaadja – szólta Barbi.

– Nem azzal van a bajom, abban biztos vagyok, hogy megszerzed – legyintettem úgy, mint akinek kétsége sincs afelől, hogy Barbi el tudja kérni egy srác kabátját. – Csak tartok tőle, hogy pont ezzel hívjuk fel a figyelmét arra, amit lehet magától meg sem nézne.

– Hogy érted? – kérdezte elgondolkodva.

– A beidegződés – mondtam egyszerűen. – Mit csinálsz reflexből, mielőtt leveszed a dzsekidet, hogy odaadd valakinek?

– Megtapogatom a zsebeit és kiveszed belőle, ami kell – vágta rá egyértelműen Benedek, és helyeslően biccentett. – Igaza van Roninak, ezzel konkrétan a kezébe adjuk.

– Basszus, aha. Jó, értem – bólogatott Barbi.

– Jó, akkor nem tudjuk kölcsönkérni, felpróbálni, nem tudunk bemenni a terembe... – sorolta Mirkó. – Mégis mit csináljunk? Üssük le, vegyük el tőle, és amíg eszméletlen, dobjuk be a fiúöltözőbe, hogy felébredve azt se tudja, mi történt? – kérdezte, mi pedig Benedekkel hirtelen összenéztünk, és egyszerre nyitottuk a szánkat.

– Mirkó, zseni vagy – mondtam ki.

– Mi? Miért? – kérdezte a fejét kapkodva köztünk, és látta, hogy Benedek is egyetértően helyesel. – Jézusom, ezt fogjuk csinálni? Mert én csak vicceltem – közölte riadtan.

– Dehogyan fogjuk ezt csinálni – röhögte el magát Benedek. – De kimondtad a lényegét.

– A leütést? – tippelt Mirkó furán.

– Az öltözőt – javítottam ki szórakozottan. – Az öltözőben könnyedén megszerezhetjük a képeket.

– Jaaaaa – esett le Mirkónak.

– Ez tényleg jó. Tesi alatt az öltözőben maradnak a cuccok – értett egyet Barbi.

– Mirkó, meg tudod nézni, mikor van tesijük a 12A-soknak? – fordult hozzá Benedek.

– Máris – nézte meg a telefonján. – Ma a harmadik órájuk.

– Uh. Hát az kicsit soká van – gondoltam át, majd a mind a négyünk telefonjára érkező értesítést hallva összehúztam a szemöldököm.

– Lehet már így is elkéstünk – jegyezte meg Benedek, miközben én automatikusan visszaadtam neki a telefonomat, mert szüksége volt rá. Adél ugyanis ismét hívta az X profilunkat.

– Mi történt? – olvasta fel a géphang Benedek kérdését, és mind a négyen ideges türelmetlenséggel vártuk a választ, attól tartva, hogy idő előtt, ráadásul sikertelenül zárul ez az ügyünk.

– Az előbb üzent Kövecses Dávid... – hangzott Adél hangja kétségbeesetten, amire valamennyien csalódottan sötéttük le a szemünket, és egy „erről ennyit” grimasszal vettük tudomásul, hogy itt a vége.

– Megtalálta a képeket? – nyomott rá Benedek felolvasásra, és a választ várva két karral támaszkodott rá az asztalra, úgy nézett le a telefonra.

– Nem – szólt Adél.

A feleletére elkerekedett a szemem, és a többiek is hitetlenül ocsúdtak fel a vélt kudarcból.

– Nem? Nem azért írt? – kérdezte meg Benedek a hanggal.

– Nem – ismételte Adél. – Ó istenem, ez egyre rosszabb.

– Mi történt? – tátoztam, Benedek pedig azonnal beütötte a jegyzetbe.

– Azt írta... Várj, felolvasom, mert hosszú – szólt Adél, majd néhány másodperc múlva folytatta. – Itt van. Na, azt írta, hogy: Szia Adél, a szombat este miatt írok neked, mert úgy érzem, az a korrekt, ha tisztázzuk. Ha jól emlékszem (mert azért nem keveset ittam LOL) sokat hülyültünk, meg jól elvöltünk egymás társaságában, de én ennél többet nem gondolok a dologba. Tudom, hogy nem is volt semmi, csak akkor is az a fair, ha szólok, hogy nekem nincs is ilyesmi tervem senkivel, mert ki akarok békülni a volt barátnőmmel, azt akarom helyrehozni. Remélem, ez így oké neked, és ettől még nem bánod, hogy együtt lógtunk szombaton. Majd még dumálunk. Cső. Dávid – fejezte be Adél, amire kínosan behúztam a nyakam, és tehetetlenül fújtam ki a levegőt. – Ez így még annál is rémesebb, mint eddig volt – fakadt ki Adél. – Tök normális, amit írt, meg ezzel így semmi bajom nem lenne, mert tényleg nem volt semmi, csak hülyültünk egymással, és ezt ennyivel le is lehetne zárni, csak éppen ROHADTUL TELE A KABÁTZSEBE A VÁLLALHATATLAN FOTÓIMMAL!!! – üvöltötte. – Jézusom. Ha Dávid megtalálja, így még kínosabb. És... És ha kibékül Lilivel, és elmondja neki, akkor Lili, aki újra barátnő szerepbe kerül, dühében biztos, hogy szétkürtöli a Deákban, hogy a világ ribanca

vagyok, és mindenki tudni fog a polaroidokról, és... Ááááá – akadt ki teljesen, a kiabálására pedig kérdően összenéztünk.

– Add, majd én – mutatta Barbi Benedeknek, és helyet cseréltek, majd határozottan írni kezdett. – Figyelj ide! – kezdte a mesterséges hang, a felkiáltójelt érzékelve pedig kissé fenyegetővé is vált, de Barbi ügyet sem vetett rá, csak folytatta a gépelést. – Nincs még veszve semmi, a képeket megpróbálom visszaszerezni, ebben nincs változás. A te állapotod viszont érezhetően romlik, mindenkinek fel fog tűnni, hogy szétestél, és kérdezgetni fognak.

– Igen, az biztos – értett egyet Adél.

– Mondd, hogy rosszul érzed magad, menj haza és aludj egyet. Mire felkelsz, ez az egész csak egy rossz álmoknak fog tűnni.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Jó – szipogta Adél. – Lehet, hogy igazad van. Komolyan vissza tudod szerezni?

– Tizenegyre nálam lesz – erősítette meg a géphang. – Menj haza.

– Rendben – mondta Adél, és megszakította a hívást.

Közvetlenül utána, hogy Adél lerakta, megszólalt a csengő, amire mind összenéztünk.

– Oké – szólt Benedek. – Harmadik óra előtt találkozunk a tesiterem előtti folyosón.

– És addig? – kérdeztem a számat elhúzva.

– Addig drukkoljunk, hogy ne találja meg – mondta úgy, mint akinek nincs jobb ötlete.

Ahogy kicsengettek a második óráról, összecsuktam az angolfüzetem, és a mellettem ülő Nikihez fordultam, aki az újdonsült frufruja alól nézett rám.

– Ha késnék töriről – szoltam felállás közben. – Valahogy jeleznéd diszkréten a tanárnak, hogy ne írjon be, mert... – akadtam meg egy pillanatra, hogy megfelelő ürügyet találjak –, mert DDK-s dologról van szó? – találtam ki végül, tudva, hogy erre rendszerint elengedik a beírást. Ami jól jönne, mert amióta a többiekkel X-ezek, kezdtek megszaporodni a késéseim, aminek véget kellett vetnem. És mivel előre borítékolható volt, hogy megint nem érek vissza az órakezdesre, tekintve, hogy eleve csak becsengetés után tudunk bejutni az öltözőbe a polaroidokért, előre ki kellett vágnom magam. Ezért szoltam Nikinek, aki értetlenül nézett rám.

– DDK? Azt miért nem Krisztián intézi? – mutatott hanyagul maga mögé a terem hátsó felébe, egy afféle „valahol ott szokott lenni az illetékes” mozdulattal utalva arra, hogy nálunk Krisztián a diákkörös.

– Mert – kezdtem, és Nikihez hajolva halkabbra vettem. – Lehet, hogy leváltják – füllentettem, mert nem jutott jobb eszembe. – Csak pszt. Nem tud róla – tettem hozzá.

– Neee. Komoly? Kirúgják Krisztiánt a Diákkörből? – lepődött meg.

– Szó van róla – suttogtam a lehető legmeggyőzőbben.

– Mondjuk nem csodálom – helyeselt, amit nem tudom, hogy mire értett, de mindegy. – És akkor te most ilyen

meghallgatásra méysz? – suttogta.

– Ühüm. Titkosra.

– Puccs készül ellene?

– Nem mondhatok többet. Ennyit sem szabadott volna – titokzatoskodtam, Niki pedig a szemét összehúzva bólogatott.

– Értem – mondta. – Fedezlek törin.

– Kösz – mosolyogtam rá, majd kimentem a teremből.

A fejhallgatómmal a fülemen sétáltam végig a folyosón, és zenehallgatás közben kicsomagoltam a szendvicsemet, amit ráérősen kezdtem enni, miközben legyalogoltam a lépcsőn a földszintig, ahol elfordultam a tesiterem felé vezető folyosóra.

Benedek és Barbi is ott voltak már, külön-külön, két egymástól távolabbi ponton. Előbbi a falnak dőlve telefonozott, Barbi pedig egy barátnőjével beszélgetett a lányvécé előtt. Mirkót még nem láttam sehol. Az érkezésemre Benedek felpillantott a telefonjából, én pedig odasétálva megálltam a folyosó szemközti oldalánál, és felhúzza magam felültem a magas ablakba, talpammal a radiátoron. A földszinti folyosón nagy volt a jövés-menés, aminek zsvajja átszűrődött a fülesem, így felhangosítottam a zenét, és a *Chlorine*-t dobolva a combomon figyeltem az előttem jobbra-balra elhaladókat. Voltak, akik a tesiórájuk után még az öltözőkből jöttek kifelé, mások már a tesire igyekezve siettek átöltözni. Mint például Kövecses Dávid, aki a haverjaival tűnt fel a folyosó végében, és jókedvűen röhögve magyaráztak egymásnak, valamennyien a cuccukat fogva. Dávid egy bő fazonú pulcsit és szintén bő, loose fit farmert viselt. A két vállon hordott

hátizsákja mögé pedig vízszintesen behajtotta a dzsekijét, amit a táskájának két pántja tartott meg alul. Az előttem elhaladó srác a barátaival beszélgetve tartott az öltöző felé, és láttam, hogy a barátnőjével beszélgető Barbi és a telefonjából felnéző Benedek is kiszúrta a kabátot. Ami ártalmatlanul hevert Dávid háta és táskája közé begyűrve, belső zsebében a hétvége megsemmisítésre váró emlékeivel. A társaság mögött Mirkó érkezett meg, aki hozzánk hasonlóan kiszúrta a dzsekit, és mintha csak az után ment volna, követte a csapatot az öltöző ajtajáig, amin a végzős fiúk bementek, Mirkó pedig pár lépéssel továbbment, és kicsit arrébb állt meg. Mind a négyen a helyünkön voltunk, Kövecses Dávid pedig az öltözőben. Kezdődhetett a buli.

A becsengetés hangja átszűrődött a zenémen, mire levettem a hangot, miközben a zsúfolt folyosó egy pillanat alatt kiürült előttem, ahogyan a jelzést meghallva minden deákos bement azon az ajtón, ami előtt a szünet alatt téblábolt. Akinek pedig nem ott volt dolga, mint ahogy például Barbi barátnőjének, sietős léptekkel indult el abba az irányba, amerre a saját terme volt.

– Nem jössz? – kérdezte a lány Barbit türelmetlenül.

– Mindjárt, csak – mutatott Barbi a mosdó ajtajára. – Még bemegyek pisilni – tátogta.

– Ja oké, én megyek, mert Rózsa egy perc késésért is beír – hadonászott a kezével, jelezve, hogy nem tudja megvárni Barbit.

– Persze, később beszélünk – köszönt el tőle Barbi, és hogy hiteles legyen, valóban bement az ajtón, a barátnője pedig először sietős léptekkel indult meg, a végén pedig már

futólépésre váltott, úgy fordult el jobbra.

A kiürült folyosó teljesen elcsendesedett, csak a nyitott teremajtókon kiszűrődő általános beszélgetés hallatszódott, amit mindig a tanár érkezése szakít meg, valamint a tesziöltözők irányából hangzott fel időnként egy-egy hangos röhögés, ami a zárt ajtókon túlról is betöltötte a teret. Barbi a lánymosdóban volt, Mirkó tőlünk úgy tizenöt lépésre, az öltözőajtókon túl várakozott, mi pedig Benedekkel a folyosó közepén, egymással szemben, én az ablakban ülve, ő pedig a falnak vetett háttal.

A távolban felhangzó koppanó lépésekre mindketten odafordultunk, és megpillantottunk a folyosó végében egy tanárt, aki az egyik nyitott teremajtó felé igyekezett.

– Nincs nektek órátok? – kiáltott oda felénk, amikor észrevette, hogy ott állunk.

– Nincs – szólt Benedek a lehető leglazábban. Erre a tanárnő, akit igazából annyira nem érdekelt, hogy miért vagyunk ott, inkább csak berögzült neki a felkérdezés, Benedek válaszát elfogadva bólintott egyet, és bement az első ajtón. A jelenetre elismerő mosollyal néztem Benedekre, aki ezt észrevette, így hozzátette: – Ez mindig bejön – szólt, mire érdeklődve felvontam a szemöldököm. – Csak annyi, hogy ne magyarázd túl a dolgokat, mert az feltűnést kelt. Tudod. Nincs? Nincs, mert... helyett inkább Nincs? Nincs – mondta.

– Á, értem – bólogattam szórakozottan. – Megjegyzem, köszö – mosolyogtam rá, majd a belső ablakpárkányon ülve kissé előrehajolva elnéztem az öltözők felé. – Nem jönnek még?

– Kétkijáratos az öltöző, a tornaterem felé is mehetnek –

jegyezte meg Benedek.

– Nem, erre fognak.

– Miből gondolod?

– Elállt az eső – mutattam az ablakon túlra. – Kiviszik őket iskolakörre – mondtam.

– Ja, aha, lehet – értett egyet, és tovább várakoztunk. A mosdó irányából a megnyíló csap hangja hallatszódott ki, az osztályteremből pedig a tanárnő éles hangja, ahogyan nekikezdett az órának. Az öltözőajtók még mindig csukva voltak, egyik sem nyílt még ki.

– Milyen volt a kirándulás? – érdeklődött Benedek, mire elkaptam a tekintem az öltözők felől, és vidáman felé pillantottam.

– Jó. Nagyon jó – feleltem. – És a városlátogatás? – érdeklődtem.

– Jó – felelte.

– Láttam a sztorikat, amiket kiraktál – szóltam, bár tudtam, hogy tudja.

– Igen, én is megnéztem, amiket posztoltál – felelte, bár tudta, hogy tudom. A megjegyzésére mosolyogva bólintottam egyet.

– Jó korán indultatok vissza – beszélgettem tovább.

– Jaja, hajnalban jött a gép, vagyis jött volna, de...

– Késve indult negyven perccel – vágtam rá automatikusan, véletlenül elárulva magam, hogy megnéztem a gépük visszaindulását. Az elszólásomra Benedek szórakozottan nézett rám, mire állva a tekintetét megpróbáltam a tőlem telhető legtermészetesebben viselkedni, mire biccentett egyet.

– Ja, negyven perccel később indultunk – erősítette meg. – De még mindig nem késett annyit, mint a vonatod. Mennyi volt? Egy óra? – tette hozzá, elárulva, hogy ő pedig az én érkezésemet nézte meg, amit hallva automatikusan elnevettem magam.

– Igen. Egy óra – szoltam helyeslőn, miközben kivágódott az öltöző ajtaja, amire mindketten odakaptuk a fejünket.

A kitárult ajtón (ami így eltakarta a mögötte álló Mirkót) kitódultak a nagyrészt kék alapon fehér feliratú deákos pólót, és valamilyen melegítőalsót viselő fiúk, akik hármásával, négyesével vagy ötösével alkottak társaságot, úgy csörtettek el előttünk beszélgetve. Az utolsó becsapta maga mögött az ajtót, amitől újra láthatóvá vált Mirkó, aki erre nem számított, így zavartan ellépett onnan, és megfordulva elsétált a másik irányba.

Eközben az előttünk elhaladó fiú tesizők valamilyen érthetetlen okból kifolyólag menet közben ugrottak egyet feltartott tenyérrel, hogy megnézzék, milyen magasságot sikerül elérniük a levegőben. Ezt az egyikük elkezdte, amit utána majdnem mindenki megpróbált, így mentek el a folyosón. A sort a tesitanár zárta, aki ismerte Benedeket, úgyhogy amikor meglátta, odaköszönt neki.

– Nincs órád, Somfalvi? – kérdezte tőle.

– Nincs – válaszolta Benedek. Erre a tesitanár is csak egy közömbös arckifejezéssel reagált, majd az osztálya után ment. Benedek egy „látod?” pillantást vetett rám, amire elismerően mosolyogtam egyet.

A távolodó tesizők dobogó hangjára Barbi, aki addig a mosdóban várakozott, kidugta a fejét, hogy megnézzé, mit

történik.

– Jöhetsz – szóltam, miközben leugrottam az ablakból.

Barbi odaérve csatlakozott Benedekhez és hozzám, így hárman indultunk el az öltözők felé, ahová időközben visszasétált Mirkó is, és megálltunk a becsukott ajtó előtt.

– Mi a terv? – kérdeztem.

– Mirkó és én bemegyünk. Ő a másik ajtónál őrködik, amíg én megszerzem a polaroidokat. Ti itt maradtok figyelni – nézett Benedek felváltva Barbira és rám.

– Jó – feleltük mindketten, Benedek pedig Mirkóhoz fordult egy „mehetünk” pillantással, amire Mirkó már indult volna, de végül megtorpant.

– Várjatok – szólt Mirkó.

– Mi az? – kérdezte Benedek.

– Ez rendben van?

– Mármint?

– Morálisan – kérdezte Mirkó. – Hogy belenyúlunk valaki cuccába?

– Nem te akartál néhány napja belenézni Doni táskájába? – kérdezte Barbi értetlenül.

– De, de az más volt. Nem ugyanaz belelesni, vagy lenyúlni valamit – szólt. – Mert most végül is lenyúlunk valamit, nem? – kérdezte, amire Benedek tanácstalanul széttárta a kezét, és Barbi is kérdőn nézett maga elé.

– Technikailag nem – szóltam. – Mert... – gondolkodtam el. – Mert nem az övé, és nem is tud róla, hogy nála van, ergo nem is hiányozhat neki. Szóval inkább azt mondanám, hogy vissza kell valakinek szereznünk a tulajdonát, ami sajnálatos módon jelenleg valaki másnál van.

– Ejjjjj – grimaszolt Mirkó, és felemelve a kezét jobbra-balra billegtette a levegőben, így jelezve, hogy ez azért még kicsit sántít. Megértettem az aggályait, kicsit képmutató lett volna tőle, ha pont azt teszi, ami ellen kitalálta ezt az egész szolgáltatást.

– Jó, akkor nézzük a másik oldalról – javasoltam. – Bár nem tud róla, de Kövecses Dávidnak tulajdonképpen szívességet teszünk azzal, ha visszaszerezzük tőle a képeket, mert gondolj bele, hogy mi történik, ha ártatlanul a zsebébe nyúl, és akkor találja meg, amikor nincs egyedül, ott vannak a haverjai, vagy a volt barátnője, akivel éppen ki akar békülni, és előkerül a zsebéből egy halom „khm” típusú kép egy másik lányról. Sose mossa le magáról, hogy nem tudott róla, pedig szerencsétlennek tényleg fogalma sincs. Ezzel neki is segítünk, és megelőzünk valami olyat, amiről nem is gondolná, hogy megtörténhet, tekintve, hogy halvány lila gőze sincs arról, mi van nála.

– Teljesen jogos – mondta Benedek. – Én nem akarnék az lenni, akinek nem hiszik el, hogy nem tudott róla. Ez neki is szétcseszhet mindent. Persze megközelítőleg sem annyira, mint Adélnak, de azért na... Az övé is szarul tud alakulni ettől.

– Ahhha – helyeselt Mirkó. – Oké. Meggyőztetek, tényleg mindenkinek jobb, ha közbelépünk. Mehetünk – bólogatott, amire Benedek egyetértően megveregette a vállát, majd a kilincsre tette a kezét, és visszanézett ránk. – Figyeljetek, és dörömböljetek be, ha jön valaki.

– Rendben – válaszoltuk Barbival, Benedek pedig lenyomta a kilincset, és az ajtót kinyitva bement. Vagyis

ment volna, de egy pillanattal később visszalépett.

– Bocs – szólt be, és visszacsukta az ajtót.

– Mi az? – érdeklődtem.

– Vannak bent – közölte feszült arccal.

– Mi? – kérdezte Barbi. – Kik?

– A felmentettek – sütöttem le a szemem, amikor eszembe jutott, hogy ezzel nem számoltunk. Azok, akik nem tornáznak, bent maradhatnak az öltözőben. – Basszus.

– Jaja – ütötte bele az öklét maga előtt a másik kezének kinyújtott tenyerébe Benedek, és idegesen megrázta a fejét. – Ezt elfelejtettem.

– Ezt mindannyian – helyesbítettem, hogy ne saját hibának könyvelje el. – Hányan vannak?

– Ketten – mondta, mire gondolkodva néztem magam elé, azon tűnődve, hogy mégis milyen ürüggyel tudjuk kihívni őket onnan, majd felvont szemöldökkel néztem Mirkóra, aki ezt látva megadón bólintott.

– Kidumáljam őket onnan? – kérdezte.

– Jó lenne – feleltük egyszerre.

Mirkó erre egy „máris” mozdulattal rögtön helyet cserélt Benedekkel, mi pedig mindhárman beálltunk az ajtón túlra, hogy kinyitva majd eltakarjon minket, miközben Mirkó lenyomta a kilincset, és benyitott.

– Sziasztok – dugta be a fejét. – Ketten? – kérdezte.

– Aha – jött a hang odabentről.

– Szuper. Gyárfás Mirkó vagyok a DDK-tól, és kaptam egy olyan feladatot, hogy kérjem ki valamiről a diákok véleményét a következő szünetig, de mivel mindenki órán van, jobb híján csak a tesifelmentetteket tudom

megkérdezni, velem tudnátok jönni? Nem sok, tíz perc az egész.

– Menjünk ki? – kérdezte az egyikük.

– Igen, légy szíves. Nem itt van, kicsit arrébb. Fontos lenne, mert ezen áll, vagy bukik a jelöltségem egy magasabb pozícióra, van egy olyan gyanúm, hogy direkt szívatásból adták ki ezt feladatnak, pont azért, mert lehetetlen teljesíteni, de hát tudjátok milyen ez a Bojtor Peti. Egy szarházi – magyarázta, az improvizációján pedig majdnem hangosan felröhögtünk, úgy kellett visszafognunk a nyitott ajtó mögött. – Szóval nem gond? Tudtok jönni? Nagy segítség lenne – győzködte őket Mirkó.

– Persze – felelte mindkét hang odabentről, mire Mirkó kitárta az ajtót, teljesen eltakarva vele minket, és tovább köszöngette a segítséget.

– Örök hála, tényleg nem... Ó, az egyikőtök gipszben van – állapította meg. – Eltört a lábad? Ahha. Én meg most felállítotlak és kihívtalak. Nagyszerű – motyogta Mirkó. – Nem kell sietni, ráérsz. Segítsek a... mankóval? – nézett felénk kínosan meresztgetve a szemét, mire egy „basszus” szájhúzással reagáltunk. – Karold át nyugodtan az én vállamat is – ajánlotta fel Mirkó a gipszelt srácnak, aki egyik karját az osztálytársa, a másikat pedig Mirkó nyaka köré fonta, úgy ugrált ki fél lábon a folyosóra, gipszelt lábát a levegőben tartva.

– Hova megyünk? – kérdezte.

– Hát, én több, mint valószínű, hogy a pokolba – mormolta Mirkó.

– Mi?

– A lépcsőig – javította ki magát.

– Oké – ugrált el szegény gipszelt srác, Mirkó pedig vele együtt tartva a lépést, támogatón segítette, miközben hátrapillantott a válla felett. – Menjetek! – tátozta némán, így jelezve, hogy szabad a pálya.

– Maradok őrködni – ajánlotta fel Barbi önként, mire Benedekkel együtt kiléptünk a nyitva hagyott ajtó mögül, és észrevétlenül besurrantunk az öltözőbe, miközben egy pillanatig láttam, ahogy a sérült fiú az őt két oldalról támogató osztálytársával és Mirkóval távolodik a folyosón.

Az öltözőbe lépve megcsapta az orromat a jellegzetes gumilabda- és linóleumszag, ami valamiért sosem szellőzik ki igazán, hanem csak vegyül a dezodorral keveredett izzadságszaggal. A rumlis padok és szanaszét hagyott cuccok között átlépve egyenesen az öltöző másik kijáratához mentem, és megragadtam a kilincset, azzal a céllal, hogy ellentartsak, ha a másik oldalról ki akarnák nyitni. Eközben Benedek a padokon széthagyott pólók, farmerek, és táskák között forgolódva végignézett az akasztókon, amin a hanyagul feldobált kabátok és kapucnis pulcsik lógtak, de volt olyan is, amire egy cipőt dobtak rá.

– Ott – mutattam a jobb oldali pad felé, ahol egy pulcsi alól kilógott a bordó-fekete orkándzseki egyik ujjja.

Benedek a mutatott irány felé fordult, és megakadt a tekintete Kövecses Dávid dzsekijén, amihez odalépett, és egy gyors mozdulattal félretolta a fölé akasztott pulcsit. Ott volt, közvetlenül előtte, egyetlen mozdulatra attól, hogy belenyúljon a zsebébe. A jelenetet nézve benyálaztam az izgalomtól kiszáradt ajkaim, és lélegzet-visszafojtva vártam,

hogy megszerezze a képeket, miközben annyira erősen szorítottam felfelé a kilincset, hogy szinte elfehéredtek az ujjaim. Az öltöző másik, nyitott ajtajában álló Barbi idegesen pillantgatott be felénk.

– Megvan? – suttogta a folyosóról.

– Mindjárt – válaszolta Benedek, és a kapucniján felakasztott kabáthoz nyúlva enyhén kifordította, hogy hozzáférjen a belső zsebéhez, és benyúlt a lehúzott cipzáron, amikor is...

A következő pillanatban megmozdult a kezem alatt a kilincs, amire riadtan kaptam oda a fejem.

– Baszki – rémültem meg. – Benedek – szóltam neki, amikor megpróbálták lenyomni a kilincset a túloldalról, így a másik kezemmel is alányúltam, úgy igyekeztem megakadályozni.

Benedek észrevéve, hogy mi történik nálam, azonnal ellépett a kabáttól, és odaugrott mellém, ahol átvette tőlem a kilincset, és olyan erősen tartott ellent, hogy a másik oldalon két erőteljes próbálkozás után feladták.

– Tanárnő. Zárva van – ordította az ajtó túloldalán egy lány.

– Mi?

– Zárva van. Hol a kulcs? – üvöltötte.

– Hogy lenne zárva?

– Mondom, tanárnő.

– Mit csinálsz, Dorina? Az a fiúké – kiabálta a tesitanárnő.

– Jaaaa – röhögte el magát az ajtó másik oldalán a Dorina nevű lány. – Végül is csak négy éve járok ide! – üvöltötte szórakozottan, majd elengedte a kilincset, ami után

hallottuk, ahogy dobogó léptekkel elfut.

Közvetlenül Benedek mellett állva felé fordítottam a fejem, és elkerekedett szemmel jeleztem neki, hogy ez húzós volt, amire némán bólintott egyet, majd levette a kezét a kilincsről, amitől elengedtek az addig megfeszült karizmai, és egy „keressük meg a képeket és húzzunk innen” sóhajjal reagálta le a történeteket, amivel nem tudtam vitatkozni, csak egyetértően helyeseltem, és visszavettem tőle a kilincset, hogy tovább fogjam, miközben ő odament a padhoz, és megragadta Kövecses Dávid kabátját. A fekete-bordó dzseki elején lévő cipzáros részt két oldalra félretolta, hogy hozzáférjen a belső zsebéhez, majd elsőként a szemből bal oldalihoz nyúlt, és... Abban nem volt benne semmi, úgyhogy gyors mozdulattal átnyúlt a jobb oldalihoz, és matatni kezdett benne. Barbival feszült türelmetlenséggel figyeltük az öltöző két ajtajában állva, arra várva, hogy kivegye belőle a képeket. De ott sem volt.

– Megvan? – suttogtam Benedeknek, aki értetlenül megrázva a fejét még egyszer megnézte egymás után mindkét zsebet, majd visszafordulva így szólt.

– Nem. Nincs benne – mondta, amire megrémülve néztem a szemébe, majd csalódottan lesütöttem a szemem. Elkéstünk, már megtalálta a képeket.

– Mi az? – kérdezte Barbi a másik ajtóban őrködve, és felváltva pillantott ránk, majd látva, hogy mindketten csalódottan rázzuk a fejünket, tehetetlenül leengedte a karját.

– Ne már.

– De – erősítettük meg kelleetlenül, és egy kiábrándult

mozdulattal elengedtem a kilincset, Benedek pedig visszarendezte a dzsekit a kapucnis pulcsi alá, nagyjából úgy, ahogy volt, és kimentünk az öltözőből.

Pár perccel később a folyosó végén feltűnt Mirkó a két elcsalt felmentettel, akik közül a gipszelt srácot két oldalról átkarolva támogatták, úgy ugrált vissza az öltöző felé.

– Még egyszer köszi. Akkor megmondom, hogy a megkérdezett két főből mindketten azt válaszolták, hogy ideális méretűek a lépcsőfokok a Deákban, és nem változtatnának rajta – búcsúzott el tőlük Mirkó, aki a jelek szerint az elterelés ideje alatt a lépcsőfokok méretét nézegette velük, majd amikor a két srác továbbment, Mirkó még utánuk intett egyet, és megvárta, hogy becsukódjon mögöttük az öltözőajtó, aztán izgatottan felénk fordult.

– Na? Megvan? – nézett ránk türelmetlenül.

Én a folyosó egyik belső ablakpárkányán ültem, Benedek mellettem a radiátoron, Barbi pedig a szemközti falnak dőlt, úgy nézett a köztünk álló Mirkóra, aki már a hangulatunkból is magától kitalálta, hogy nem sikerült.

– Nincs meg?

– Nincs – válaszolta Benedek. – Nem volt a dzseki zsebében.

– Ó, baszki – meresztette a szemét Mirkó. És ezzel valamennyien egyetértettünk.

Mivel már majdnem tíz perc eltelt a becsengetéstől, abban maradtunk, hogy a következő szünetben mondjuk el Adélnak, és mindannyian elsiettünk órára.

A Deák 1-es épületébe visszaérve elsőként Mirkó vált le, és indult meg a terme felé, majd a lépcsőn felgyalogolva Barbi és Benedek is lefordultak a másodikon, én pedig kettesével szedve a fokokat felsiettem a negyedikig, és az üres folyosón gyors léptekkel mentem a termünk felé, aminek csukott ajtaja előtt megállva kihallatszódott a töritanár hangja. A kilincset lenyomva határozottan benyitottam, amire az egész osztály és a tanár is felém fordult.

– Elnézést a késésért, csak... – kezdtem.

– Tudom – szakított félbe a tanár, ami alapján Niki jelezte neki, hogy ne írjon be. – Mondjuk nem neked kellett volna előre szólnod a késésről? – kérdezte bosszúsan.

– Nem, mert... – szóltam arra készülve, hogy kimagyarázzam magam, de ekkor eszembe jutott Benedek tanácsa, úgyhogy csak megráztam a fejem. – Nem – zártam le ennyivel, amolyan próba szerencse stílusban, ötven százalék esélyt adva annak, hogy bejön Benedek trükkje, ötvenet pedig annak a verzióknak, hogy mégiscsak leüvölti a fejem. A töritanár összeráncolt szemöldökkel nézett rám, én pedig állva a tekintetét kérdőn váraкоztam a padok között, úgy, mint aki biztos abban, hogy ez egy egyértelmű helyzet, sőt, olyan fejet vágtam, hogy ezt a tanárnak is tudnia kéne. Amit persze nem tudott, de rosszul vette volna ki magát, ha rákérdez, ezért végül egy „jó, ülj a helyedre” legyintést intézett felém, majd visszaneézett a tanári asztalon lévő tankönyvbe, és folytatta az órát.

A mosolyomat elrejtve bólíntottam, majd a helyemre mentem, ahol a székemre leülve emlékeztettem magam, hogy majd ne felejtsem el megköszönni Benedeknek a tippet.

A többieket utánozva én is kinyitottam a törökönyvem, és úgy csináltam, mintha figyelnék, de valójában csak az öltözőben történteken járt az agyam.

– Na mi volt? – súgta felém Niki.

– Mivel? – lepődtem meg, egy pillanatra úgy érezve, hogy ugyanarra gondol, ami lehetetlen volt.

– A titkos DDK-megbeszélésen – mondta.

– Jaaaa – esett le, hogy ő úgy tudja, ott voltam. – Semmi. Végül nem váltják le Krisztiánt – zártam le ennyivel.

– Nem?

– Nem, megszavazták, hogy maradjon – füllentettem. – Nem is fog tudni róla, hogy volt egy ilyen megbeszélés – néztem hátra Krisztián felé, aki összehúzott szemöldökkel figyelt a hátsó padból. Gondolom hallotta, és nem értette, hogy milyen DDK-s dologra hívtak engem. A morcos nézésére a lehető legkedvesebb mosollyal válaszoltam, majd visszafordultam. – Vagy nem hiszi majd el, hogy nem volt – tettem hozzá a számat elhúzva, majd legyintettem egyet, és a székemen hátradőlve összefontam magam előtt a karom, és semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy a következő szünetben el kell mondanunk Adélnak a rossz hírt. A fenébe.

A letakart könyvtári polcok között állva mind a négyen kínosan néztünk össze, aztán egy letört „legyünk túl rajta” sóhajjal fordultunk Benedekhez, aki felemelte a telefonját, és benyomta a hanghívást, miközben én már odakészítettem neki a sajátomat az asztalra, hogy használja nyugodtan válaszhangnak.

A hívásjelzés hangját hallgatva váraoztunk, amit Adél egyszer csak elutasított, amin kissé meglepődtünk, majd láttuk, hogy már ír is.

„Itt vagyok, de nem tudok beszélni, eljöttem a háziorvoshoz az igazolásért és sokan vannak a váróban. Nem akartam előttük beszélni a dologról. Megvannak a képek?”

Mindannyian a saját telefonunk kijelzőjén néztük, ahogy Benedek az X profilunk nevében visszaír.

„Sajnos nincs jó hírem”

Az alsó ajkamat harapdálva néztem az üzenetekben Adél oldalát, ami ahelyett, hogy azt mutatta volna, éppen ír, nem jelzett semmit. Pedig elolvasta. Mégsem reagált.

– Francba – sziszegtem, Benedek pedig újra írt.

„Megszereztem a kabátot, de már nem volt a zsebében”

Erre sem történt semmi, csak elolvasta.

„Nagyon sajnálom, tényleg” – küldte el, majd a válasz nélküli újabb olvasott üzenetre már idegesen megrázta a fejét. „Itt vagy?”

Az üzenet rögtön leláttamozódott, és végre megjelent a felirat, miszerint Adél éppen ír.

„Itt vagyok, csak... Teljesen összetörtem.”

– Ó szegény – dörzsölte meg a homlokát Barbi, és én is összeszorult torokkal néztem a rövid, de annál kifejezőbb állapotjelentést.

„Tudom. És hidd el, nagyon szerettem volna segíteni. De sajnos már nem találtam meg a képeket a kabátzsebben” – írta meg Benedek, amit Adél beszívezett, ettől pedig talán még szomorúbb lett az egész történet.

„Köszí. Tényleg”

– Mit fog most csinálni? – sóhajtott Barbi, Benedek pedig megkérdezte tőle üzenetben.

„Nem csak mára, hanem erre az évre íratom ki magam!!!” – válaszolta Adél, amire szomorúan felnevettem és együttérzőn bölintottam. Kábé nekem is ez lenne az ötletem.

„Nem, amúgy nem tudom, tényleg fogalmam sincs, gondolom beszélnem kell Dáviddal, el kell mondanom neki, hogy mit kerestél rólam tíz darab roppant kínos kép a belső zsebében, és vissza kell kérnem tőle. Ha pedig valamilyen csoda folytán még nem mutatta meg senkinek, vagy mesélt róla, akkor megkérem, hogy ne is tegye, de ennek az esélye pontosan nulla” – írta meg, amire kínosan grimaszoltam, mert sajnos egyet kellett értenem vele. Nagyon minimális annak az esélye, hogy erről csak Dávid tud.

„Biztos, hogy jól megnézted?” – kérdezte Adél egy utolsó utáni kapaszkodót keresve, hátha még nincs minden veszve. A kétségbeesetten reményteli üzenetet látva Benedek fájdalmas arckifejezéssel ingatta a fejét, és kelleetlenül válaszolt.

„Sajnos igen. Többször is, mindkét oldalon. Nem volt

benne semmi” – üzenté meg, amire Adél rögtön válaszolt.

„Gondoltam. Mindegy. Köszí azért” – írta meg. Majd két másodperc múlva hozzátette:

„Várj. Hogy érted, hogy mindkét oldalon?”

Erre Benedek egy vállrántást követően rögtön válaszolt.

„Mindkét belső zsebét is többször átnéztem. A jobb és a bal oldalit is”

Az üzenetablakban Adél oldalán ekkor egymás után többször is megjelent a kiírás, miszerint éppen ír, de egyszer sem küldte el. Olyan volt, mintha hezitálna, vagy éppen folyamatosan visszatörölné. Összehúzott szemöldökkel vártam a választ, ami végül megérkezett. És nem kis meglepetésünkre így szólt:

„A dzsekinék csak bal oldali belső zsebe van”.

– Mi? – kérdezte Benedek, és ellenkezve megrázta a fejét, miközben visszaírt.

„Nem. Mindkét oldalon van, és én mindkettőt többször megnéztem”

„Nincs a jobb oldalon” – erősködött Adél.

– Most komolyan, ne már – nézett körbe Benedek hitetlenül. – Roni, te láttad, ugye?

– Igen. Megnézted mindkét belső zsebet – helyeseltem.

– Mondom – forgatta a szemét Benedek.

„De van” – írta vissza, nem hagyva magát.

„Nem, nincs!” – vitatkozott Adél. „Kevés dologra emlékszem maximális pontossággal a szombat éjszakáról, de abból az egyik, hogy mennyire próbálom berakni a polaroidokat a rajtam lévő dzseki jobb oldali belső zsebébe, de nem volt neki, ezért a képek leestek a földre, és

négykézláb szedegettem össze a vécében, sőt át kellett nyúlnom az alsó résen a másik fülkébe, mert az egyik polaroid átcsúszott oda is. Arra is emlékszem, hogy abban éppen volt valaki, mert a cipőjével viaszasöpörte nekem a polaroidot, és megrúgta a kezem is, hogy húzzam vissza!” – küldte el, majd rögtön folytatta az írást: „Miután felszedegettem a képeket, összerendezgettem, és bár KO voltam, annyira nem, hogy megint a jobb oldalra próbáljam berakni, ezért a farmerdzseki EGYETLEN, BAL OLDALI belső zsebébe rejtettem el a képeket” – írta meg.

– Ó, te jó ég – szaladt ki a számon, amikor elolvastam és Benedek is hasonlóképpen reagált.

– Most ilyenkor mi van? Kinek van igaza? – kérdezte Mirkó, mire a számat nyitva megakadtam, és döbbenten Benedekre néztem, akinek hozzám hasonlóan szintén rögtön leesett, hogy mi történt, mert ő is azonnal kiszúrta Adél utolsó üzenetében azt a részletet, ami mindent megváltoztatott.

– Mindenkinek igaza van – túrt a hajába Benedek.

– Az hogy lehet? Hány zsebe van? – pislogott nagyokat Mirkó, és Barbi is kérdően nézett a bátyjára, aki két kézzel megtámaszotta az asztalt, és hitetlenül elröhögte magát.

– Annak, amiről Adél beszél, egy. Amit én néztem meg, annak kettő – mondta ki, amire az orromat felhúзва helyeseltem.

– Nem abban jött ma Dávid, ami szombaton volt rajta. Az egy farmerdzseki volt... – közöltem, Benedek pedig lehajtott fejjel elröhögte magát, Mirkó elkerekedett szemmel meredt rám, Barbi pedig azonnal a kezében fogott telefon kijelzőjén

kezdekk ide-oda nyomni, majd eltátotta a száját.

– Basszus – kapta a szája elé a kezét, és felénk fordította a kijelzőt, hogy mi is lássuk. A szombat este feltöltött fotó a buli előtt készült, és az Akvárium környékén találkozó társaság vidám (és egyébként még józan) pillanatát örökítette meg, aminek egyik tagja Kövecses Dávid volt, a mai napon hordott fekete-bordó vízhatlan orkándzseki helyett egy koptatott fekete farmerdzsekiben.

Amitől egy pillanat alatt minden megváltozott, és folytatódhatott a polaroidok visszaszerzésének az ügye. Azzal ugyanis, hogy az esős idő beálltával Dávid kabátot váltott, és nem abban jött a Deákba, nem az történt, hogy vége a sztorinak, mert megtalálta a képeket. Hanem az, hogy a képek továbbra is a dzseki belső zsebében lapultak. Csak éppen a Deák helyett jelenleg otthon, Kövecses Dávidéknál.

– Na jó – fogtam a fejem, miközben Benedek megírta Adélnak, hogy várjon egy kicsit, mert lehet, hogy még sincs minden veszve. – Oké, ez azt jelenti, hogy jók vagyunk, nem bukkunk el semmit, Adél pedig szerencsére nem bukkott le. Minden visszaáll az eredeti helyzetbe, mintha ez egy időhurok lenne, ahol újra ott tartunk, hogy a képek egy dzseki belső zsebében vannak, nekünk pedig vissza kell szerezni – mondtam. – Csak ezúttal a jóból – nyomatékosítottam, amire a többiek kínosan röhögve bólintottak.

– Igen – értett egyet Benedek. – És ezt most hogy oldjuk meg? – kérdezte.

– Nem tudom – feleltem őszintén.

– Miért? Egyszerű – mondta Mirkó. – Csak várjuk meg,

amíg újra felveszi azt a dzsekit, és megismételjük a mait. Mondjuk nem tudom a törött lábú gyereket hová ugráltatom el megint, de mindegy, értitek... Ismételjük ezt.

– Az nem fog összejönni – rázta a fejét Barbi, miközben minden telefon folyamatosan jelezte az értesítéseket, ahogy Adél a felcsillanó reménytől enyhén megbolondult, és már vagy tíz üzenetet küldött örömeiben. – Egész hétre szakadó esőt mond – nézte meg az időjárást Barbi. – Nem fogja felvenni azt a dzsekit a vízhatlan helyett.

– Akkor majd a jövő héten – vonta meg a vállát Mirkó.

– Az meg már az őszi szünet – néztem meg a naptárat. – Azután pedig már főleg nem lesz olyan idő, hogy felvegye.

– Akkor megoldódott. Jövő tavaszig nincs gond – lelkesedett Mirkó, majd látva a „te is tudod, hogy ez nem így működik” arckifejezésünket, sóhajtva megrázta a fejét.

– Biztos, hogy megbánom majd ezt a kérdést, de... Mire gondoltok?

– Hogy nincs más opció. Tegyük fel, hogy így lesz, és nem veszi már fel a héten. Akkor... Ha a dzseki nem jön ide, mi megyünk a dzsekiért – szóltam széttárt karral.

– Hogy érted? Hová? – kerekedett el Mirkó szeme.

– Kövecses Dávidhoz – mondta Benedek a telefonját nyomkodva.

– Ööö. Ismeri valaki annyira, hogy átmenjen hozzá? – kérdezte furán Mirkó.

– Nem – feleltük.

– Akkor?

– Nem tudom. Ezt még ki kell találni – fújtattam. – A szerencse, hogy esős napok előtt állunk, tehát elvileg van

valamennyi forrunk, hogy kidolgozzunk egy új tervet. Ha minden igaz, addig biztonságban vannak a képek – mondtam. – Hacsak Kövecses Dávid nem pakol ki belőle addig, mert mondjuk a szennyesbe dobja, vagy elteszi a szekrénybe jövő tavaszig – gondolkodtam hangosan, amire mindhárman furán néztek rám. A két fiú azért, mert nem értették, mire gondolok, Barbi pedig azért, mert fiútestvére van, így nem értette, ezt hogy gondolom.

– Hogy mit csinálnak? – döntötte kissé félre a fejét Barbi, mintha csak rosszul hallott volna. – Viccelsz? Elpakolás, szennyes? Ezek nem létező fogalmak számukra – mutatott hanyagul a fiúk felé. – Amit leraknak, az ott van az idők végezetéig. Széken, asztalon, polc tetején, egészen addig, míg egyszer csak belepi majd a por, vagy becsúszik egy nagyobb bútor mögé, ahol szép lassan az enyészeté lesz. Ha valamit leraknak, az ott lesz még akkor is, amikor mi már sehol nem leszünk – adta elő teátrálisan, mire visszatartott nevetéssel néztem Mirkó és Benedek felé, akik megadón feltették a kezüket, amolyan „igazat beszél” stílusban, egy percig sem tagadva a valóságtartalmát. – Szóval nagy valószínűség szerint pont ott lesz Kövecses Dávid dzsekije, ahol vasárnap hajnalban levette, amikor részegen hazaért.

– Oké – bólintottam, majd a csengőt hallva elhúztam a számat. – Innen folytassuk ebédszünetben, rohannom kell, nem késhetek megint óráról, és már nem tudok mit mondani – sziszegtem kínosan.

– Jó, menj, siess – tanácsolta Benedek, amire a kijárat felé indultam.

– Várjatok, nekem nem jó az ebédszünet. DDK-s gyűlés lesz

– jutott Mirkó eszébe, mire megtorpantam, és visszafordultam.

– Utolsó óra után?

– Edzés – mondta Benedek.

– Közös tanulásnak álcázott randim lesz egy évfolyamtársammal – ismertette a programját Barbi is.

– Az milyen? – nézett felé Mirkó kérdően.

– Azt mondjuk, hogy átnézzük együtt a németet, de igazából végig flörtölni fogunk a könyveink felett a Starbucksban – mondta.

– Ó. A múltkor engem is meghívott egy diákkörös kávézni, hogy közben segítsek a beszédében. Ami igazából azt jelentette, hogy megíratta velem, amíg ő valakivel üzengetett a telefonján – mesélte kelletlenül. – De végül nem hagytam magam teljesen hülyére venni. Ő fizetett – mesélte büszkén. – Vagyis a saját részét – tette hozzá dűnnyögve.

– Beszéljünk este a csoportban – szoltam szórakozottan, amire a többiek bólintottak, majd hallgatva, ahogyan Mirkó tovább meséli a sztoriját, sietős léptekkel haladtam el a letakart könyvespolcok mellett, és az ajtón kilesve megnéztem, hogy tiszta-e a terep, aztán kimentem a könyvtárból.

Az 1-es épület lépcsőjén felrohantam a negyedekre, ahol a folyosóra érve láttam, hogy még nyitva van a termünk ajtaja, ami alapján még nem volt bent a tanár, úgyhogy kicsit visszavettem a rohanásból, és ráérősebben sétáltam, majd amikor beléptem volna az ajtón, hirtelen Krisztián lépett elém, és elállva előttem a bejáratot megakadályozta a bejutásomat.

– Szia – köszöntem, mintha nem töltöttük volna közösen az elmúlt négy tanórát.

– Mit akarsz a DDK-soktól? – kérdezte.

– Én csak...

– Niki mondta, hogy le akarnak váltani. Igaz ez? Te fúrsz ki? – kérdezte.

– Niki elmondta? – grimaszoltam bosszúsan. – Bár Niki mindent elmond – forgattam a szemem. – Jó – sóhajtottam. – Igazából ez nem igaz – vettem halkra. – Csak nem akartam, hogy tudja, mi van, pont ezért. Hogy ne tudd meg az igazat – improvizáltam.

– Miről? – húzta össze a szemöldökét gyanúsan.

– Tényleg a DDK-soknál voltam, azért késtem az óráról – mondtam, mert erre az alibire továbbra is szükségem volt, máskülönben a töritanár visszamenőleg is beírja a késésemet.

– Miért voltál a DDK-soknál? Én vagyok az osztályunk DDK-sa, én járok el a diákkörös dolgokban! – háborodott fel.

– Tudom, tudom – bólogattam úgy, mint aki ezzel tisztában van, és tiszteletben is tartja.

– Akkor?

– Valamire készülnek – mondtam sokat sejtetően, mert nem jutott jobb eszembe, és mindenképpen időt kellett nyernem, hogy improvizáljak.

– Mire?

– Hát... Az a helyzet, hogy nem tudhatsz róla – súgtam, és még mindig fogalmam sem volt, mi lesz ebből, amikor Krisztiánnak felcsillant a szeme.

– A születésnapom? – kérdezte.

– Az – vágtam rá azonnal.

– Nem felejtették el, hogy tegnap volt? – kapta a szája elé a kezét izgatottan.

– Nem – mondtam. – Ahogy én sem – tettem hozzá gyorsan, magamat is mentve, mire Krisztián hálásan nézett rám.

– Roni. Nem is tudom, mit mondjak – ölelt át boldogan.

– Én sem mindig – motyogtam, és megveregettem a vállát.

– Az ebédszünetben lesz? A gyűlésen, ugye? – kérdezte.

– Igen – bólogattam határozottan.

– Tudtam – vigyorgott. – Nyugi, nem mondom el, hogy tudom. Majd úgy csinállok, mintha nagyon meglepne a dolog – ígérte meg.

– A többiek is úgy fognak – helyeseltém kínosan vigyorogva.

– Jaj de jó lesz – örömködött tovább Krisztián, és félreállva az ajtóból utat engedett a terembe. – Roni – szólt utánam.

– Hm? – kérdeztem a telefonomból felpillantva, ami már a kezemben volt.

– Te is ott leszel?

– Nem, én nem.

– Akkor... Mihez kellettél? – húzta össze a szemöldökét. A francba. Már majdnem megúsztam.

– Tőlem kérdezték, hogy mi a kedvenc sütid – találtam ki hirtelen.

– Jaaaa – húzta széles mosolyra a száját. – Értem. Kell a meglepetéshez.

– Igen – helyeseltém.

– És mit mondtál?

– Hát a kedvencedet – feleltem egyértelműen. – Azok közül, amit itt lehet kapni a Deák melletti pékségben – tettem hozzá gyorsan.

– A mascarponés gesztenyeszeletet mondtad? – kérdezte feldobódva.

– Persze – mondtam. – Mi mást? – mosolyogtam rá, majd megfordulva elhúztam a számat, és a helyemre ülve lehajoltam a telefonomba, ahol megnyitottam a csoportchatünket.

Roni üzenete: Mirkó. Mirkó, segíts, légy szíves.

Az üzenetem alatt Benedek és Barbi kis ikonja is rögtön megjelent, előbbi pedig be is írt.

Benedek üzenete: Én nem tudok?

Roni üzenete: Ja, nem, semmi olyan, csak. Mirkótól kéne egy kis segítség.

Benedek üzenete: Oké.

Roni üzenete: De azért köszi :)

Mirkó üzenete: Sötét lovag itt.

Roni üzenete: Szuper. Mirkó, el kellett simítanom egy késésemet, és... Mindegy, hosszú, a lényeg, hogy végül megúsztam, viszont elképzelhető, hogy emiatt fel kellene köszöntened szülinapja alkalmából a DDK-s gyűlés elején a 11F-es DDK-st, Krisztiánt.

Az üzenetemre Benedek és Barbi is egy-egy nagynevetős reakcióemojít küldtek, Mirkó pedig válaszolt.

Mirkó üzenete: Hogy érted, hogy elképzelhető, hogy fel kellene köszöntenem?

Roni üzenete: Jó, nem elképzelhető, hanem fel kellene köszöntened a DDK nevében.

Mirkó üzenete: Mi?

Roni üzenete: Csak boldog születnapot kívánni neki.

Mirkó üzenete: Csak?

Roni üzenete: Ja, és átadni egy szelet tortát, amiért majd átrohanok előtte a pékségbe. :D

Benedek üzenete: :D

Mirkó üzenete: Na jó...

Roni üzenete: Bocsi. Nem tudtam mással kibújni a késés alól, ami így is szépen gyűlik, úgyhogy be kellett kamuznom egy DDK-s dolgot, hogy ne írjanak be, de ehhez most még kéne egy kis segítség. Nem gond?

Mirkó üzenete: Nem, dehogy. Szívesen köszöntök fel tortával random embereket, akikkel nem hogy ennyire, de semennyire nem vagyok kapcsolatban. Nem creepy viselkedés, á, dehogy...

Az üzenetre Benedek, Barbi és én is nagynevetéssel reagáltunk.

Roni üzenete: :D Jó, tudom, de ha máshogy nézed...

Mirkó üzenete: Például?

Roni üzenete: Például láttam rajta, hogy egyébként ennek mennyire örül, szóval lehetne ez egy ilyen próba kezdeményezésed, hogy a DDK-sok miért ne köszöntenek fel egymást, elvégre mégiscsak egy zártabb csoportról van szó a Deákon belül. Gondolj bele, nincs veszítenivaló, ha nem jön be, csak megpróbáltad, ha viszont bejön, akkor tükre fognak bírni emiatt. Ráadásul mindenki tudni fogja, hogy ez a te ötleted.

Mirkó üzenete: Hmmm. Igazából tudom, hogy eredetileg öncélú volt a kamuzásod, de végül is ez egy nagyon jó ötlet.

Roni üzenete: Ugye? Képzeld el Bojtor Peti fejét, ahogy neki elnökként nem jutott ilyen eszébe.

Mirkó üzenete: Hát ezért még énekelni is fogom a boldog születésnapot!

Roni üzenete: :DD Később folytatjuk, itt a tanár.

Mirkó üzenete: Nálam is.

Az üzengetés végét már csak Mirkó és én láttuk, Benedek és Barbi egy ideje nem olvasta, ami alapján náluk már elkezdődött az óra, majd a becsukódó teremajtó hallatán én is elraktam a telefonom, és felnéztem az ölemből.

Napközben már nem találkoztunk a többiekkel, ebédszünetben Mirkó DDK-s programja, az órák után pedig Benedek és Barbi elfoglaltságai miatt nem tudtunk az Adélesettel foglalkozni, úgyhogy este folytattuk a tervezgetést, illetve az újratervezést, amikor már mindenkinek megfelelő volt.

A nappaliban éppen anyuval vágtunk ki sokszorosán összehajtott fehér papírból seprűn ülő boszorkányformákat, ami kinyitva összefüggő sort alkotott, és lehetett vele osztálytermet dekorálni, amikor értesítés érkezett a csoportból. Felemeltem a kijelzővel lefelé fordított telefonomat a szőnyegről, és elolvasva a szalagot felkászálódtam az elgémberedett pózból és anyura pillantottam, aki éppen a magasba emelte mindkét kezét, és kifeszítette a papírboszorisort, azt nézte elgondolkodva.

– Túl testképzavarosnak tűnik ez a boszorkány. Másik minta kell – állapította meg a vékonyka figurákat tanulmányozva.

– Mindjárt visszajövök – szóltam, amire anyu, aki akkor

vette észre, hogy egyébként felálltam, egy persze, persze intéssel reagált, és már rajzolni is kezdte a „vastagabb” boszimintát.

A szobámba belépve becsuktam magam mögött az ajtót, majd az ágyamra felmászva a hátam mögé dobtam egy párnát, és nekidőltem a falnak, miközben megnyitottam a csoportot.

Barbi üzenete: Itt vagyok.

Roni üzenete: Én is.

Mivel az üzengetésünk alatt a többieknek még nem jelent meg az ikonja, gondoltam megkérdezem Barbitól, hogy sikerült a délutánja.

Roni üzenete: Milyen volt a tanulásnak álcázott randi?

Barbi üzenete: Jóóóó. Szerintem lesz folytatása.

Roni üzenete: Örülök. :)) Ki az?

Barbi üzenete: Romhányi Botond. 12B.

Roni üzenete: Őket egyáltalán nem ismerem, milyen osztály?

Barbi üzenete: Német nyelvisek a 2-es épületben.

Roni üzenete: Aham.

Barbi üzenete: Itt az Instája. Link.

Roni üzenete: Kösz, de már nézem közben.

Barbi üzenete: Ja. Oké. Mit gondolsz? Helyes, nem?

Roni üzenete: Ühümm, igen.

Mirkó: Ha már helyes fiúkról van szó... Jöttem rontani a statisztikát.

Barbi üzenete: :D Szia, Miri.

Roni üzenete: Szia, Mirkó.

Mirkó üzenete: Sziasztok. Roni. Ezer köszönet.

Roni üzenete: Igazán nincs mit.

Mirkó üzenete: De, de, nagyon is. Konkrétan a legnagyobb király lettem ezzel a felköszöntős dologgal és azonnal megszavazták, hogy kerüljön bevezetésre. Annyit módosítottunk, hogy külön-külön egyesével sok lenne minden alkalommal, ezért minden hónap első gyűlésén köszöntjük majd azokat, akik abban a hónapban születtek.

Roni üzenete: Hallottam róla, Krisztián mesélte. És azt is, hogy kiemelted, az ötlet egy nem DDK-s barátodtól származik.

Mirkó üzenete: Naná. Tudod, hogy mennyire fontos nekem az eredeti ötletgazda feltüntetése és megjelölése. Nem akartam egyedül learatni a babérokat, de mivel ugye az *X* miatt elvileg nem ismerhetjük egymást, csak név nélkül tudtalak említeni.

Roni üzenete: Úgy sem kellett volna, de azért köszi.

Mirkó üzenete: Dehogynem, ez alap. Nem vagyok én Bojtor Peti... Apropos, erről jut eszembe.

Roni üzenete: Na, tényleg, arról nem tudok, hogy ő mit reagált.

Mirkó üzenete: Hát basszus. A legjobb pillanataim egyike volt. Rendesen lefehéredett, amikor látta, hogy mennyire bejön az ötlet, és hogy mindenki milyen lelkes, ezért gyorsan megpróbálta a névnapos verziót is, de arra senki nem kapott rá.

Roni üzenete: :D

Mirkó üzenete: A nyomorult. Na mindegy, marha jó volt, és köszönöm neked. Sok idő után először éreztem, hogy újra szeretek DDK-snak lenni. A lopott beszéd óta nem volt

ilyenre példa.

Roni üzenete: Ennek szívből örülök. És... mivel eredetileg ebből indult, én is kösz az alibit.

Mirkó üzenete: Ja tényleg. :D Nincs mit, bármikor.

Az utolsó üzenet alatt már négy kis ikon jelent meg, ami alapján Benedek is megérkezett, aki be is köszönt.

Benedek üzenete: Sziasztok. Mindenki itt?

Roni üzenete: Szia. Mindenki.

Benedek üzenete: Oké, én is siettem. Jutottatok valamire?

Mirkó üzenete: Barbinak jól sikerült a randija, én meg király vagyok a DDK-ban.

Benedek üzenete: Mindkettőről tudok, de amúgy... A polaroid képek visszaszerzésére gondoltam.

A válaszára automatikusan tettem egy nagynevetős reakciót.

Mirkó üzenete: Jaaa. Azzal semmire. Vártuk, hogy gyere, és összedobjátok Ronival a tervet.

Barbi üzenete: Úgy-úgy. Mi minek fárasszuk magunkat feleslegesen.

A megjegyzésre mindenki egy nagynevetős reakciógombbal reagált, mert ennyi idő elteltével és az elmúlt ügyekben tapasztalt együttműködés dinamikája alapján már pontosan kirajzolódott a felállás, miszerint Benedek és én vagyunk, akik kitalálják, levezetik, és többnyire megoldják az ügyeket, Barbi és Mirkó pedig, akik bármikor bevetik magukat elterelésre, megtévesztésre vagy akár beépülésre. Ezt nem beszéltük meg, vagy osztottuk le, egyszerűen csak magától kialakult, és egy idő után mindenkinek egyértelművé vált.

Láttam, hogy Benedek újra ír, majd a kérdését meglátva automatikusan elmosolyodtam.

Benedek üzenete: Mehet, Roni? :)

Roni üzenete: Mehet.

És kezdődhetett a brainstormingunk.

Benedek üzenete: Jó, ugye ott tartunk, hogy Adél várja, hogy megmondjuk, mikor kapja vissza a polaroidokat, amihez az kell, hogy bejussunk Kövecses Dávidhoz. Ebből kell valamit kihozni.

Az összefoglalóra bólintottam egyet, és rögtön reagáltam.

Roni üzenete: Igen. Elsősorban azt, hogy bejussunk. Vagyis, hogy miként jussunk be.

Benedek üzenete: Gondolkozom.

Roni üzenete: Én is...

Mirkó üzenete: Csak egy ötlet, de mit szólnátok ahhoz, ha egy speciális karabineres dróttal leereszkeznénk a tetőről az erkélyükre, ott vágunk egy kis lyukat az üvegen a szintén speciális üvegvágónkkal, ami bele van építve a ruhánkba, és szükség esetén csak kihúzzuk az alkarunknál lévő tokból, majd behatolunk a lakásba, felkapjuk a polaroidokat, és ahogy jöttünk, úgy távozunk, megkapaszkodva a drótba, ami gombnyomással sebesen felhúz minket a tetőre, miközben az esti lámpák fényében lobog a köpenyünk. Hm?

Roni üzenete: Nem rossz, de én arra gondoltam, hogy hívassuk meg magunkat valahogy, és engedjenek be az ajtón, mint általában szokás.

A megjegyzésemre Barbi és Benedek is tettek egy röhögős reakciót, majd láttam, hogy Mirkó gépel.

Mirkó üzenete: Aha, megértem, hogy miért hajlanál

inkább afelé. De ha mégis az én variációm lenne. Ahhoz, amit elmondtam, a köpeny a rendelkezésemre áll. A többit be kell szerezni.

Roni üzenete: Rendben, észben tartom.

Mirkó üzenete: Oké. Szóljatok, ha kell még ilyen ötlet.

Benedek üzenete: Csak hozzád fordulunk.

Roni üzenete: :D

Benedek üzenete: Amúgy, Roni, én is ezen agyaltam, hogy miként hívassuk meg magunkat.

Roni üzenete: Igen, az a nehéz része.

Benedek üzenete: Van valamid?

Roni üzenete: Gondoltam egy olyanra, hogy akkor, amikor tutira nincs otthon Kövecses Dávid, valamelyikünk valami ürüggyel felcsönget, és bemondja, hogy Dávid deákos sulitársa, amire nyilván beengedik a kapun, majd az ajtónyitást követően nem tudom, közli, hogy kellene valami könyv vagy füzet Dávidtól, akiről ugye ekkor mondják majd, hogy nincs otthon. Ami baj, mert nagyon fontos lenne az a füzet vagy könyv, dolgozatra, beadandóhoz satöbbi. Erre a szülő vagy akárki, aki ajtót nyitott, biztos bemegy Dávid szobájába megkeresni az említett dolgot, addig pedig valamelyikünk az előszobaajtóban vár, ahol...

Benedek üzenete: Ott lógnak a kabátok.

Roni üzenete: Igen. Gondolom.

Benedek üzenete: Aha. Ez jó lenne, de három bökkenő van vele.

Roni üzenete: Igen?

Benedek üzenete: Az első, hogy Dávid nem fogja tudni ki volt nála, ami nem biztos, hogy nyugodni hagyja, és

kiderülhet az egész. A másik, hogyha idő előtt visszamegy a szülő az előszobába, és pont rajtakapja a miénket a kabátok közt kutatni, abból rohadt nagy gáz lesz. A harmadik pedig...

Roni üzenete: Hogy lehet nem is az előszobában van a kabát. Közben rájöttem. Oké, ezt ejtsük. Ezer sebből vérzik. Ráadásul igazad van, akárki megy úgy, hogy nincs otthon Kövecses, ha hallja utána, hogy kereste valaki, nagyon fogja érdekelni, hogy ki és miért. Az mindenkit érdekel. Úgyhogy akkor kell csinálni, amikor otthon van.

Benedek üzenete: Igen, szerintem is. Próbáljuk meg levezetni, amit mondtál, csak úgy, hogy ő van otthon, ő nyitja ki az ajtót, ő megy be a szobájába valamiért.

Roni üzenete: Á, ez így még rosszabb, az eredetileg is felmerülő problémák közül minden marad, plusz még hozzájön, hogy egyikünk sem ismeri annyira, hogy átmenjen hozzá elkérni valamit, nincs rá elfogadható ürügyünk.

Benedek üzenete: Jaja. És ezzel, hogy egyikünk sem ismeri annyira, ki is esik minden más alibiprogram, amiért emberek átmennek egymáshoz. Fifa, Xbox, film, pizzázás, sorozat... Ezekhez mind muszáj nagyon jóban lenni, nem szokás csak úgy ismeretlenül megkérdezni, hogy nincs-e kedve valakinek áthívni magához filmezni. Érted. Az fura.

Roni üzenete: Igen. De akkor mi az a szituáció, ahol viszonylag ismeretlenek is átmennek valakihez?

Benedek üzenete: Ezt kéne kitalálni.

Roni üzenete: Igen.

A telefonommal a kezemben fújtattam egyet, és elgondolkodva néztem magam elé, majd amikor beugrott, azonnal írni kezdtem, miközben láttam, hogy Benedek is

éppen ír.

Benedek üzenete: A házibuli.

Roni üzenete: A buli.

A választ majdnem tökéletesen egyszerre küldtük el, a két egymás feletti sort látva pedig bólintva elnevettem magam és biztos voltam benne, hogy Benedek is hasonlóan reagálhatott, mert nevetéssel reakciózta az üzenetem, majd ismét írt.

Benedek üzenete: Azt hiszem, megvagyunk.

Roni üzenete: Meg.

Mirkó üzenete: Ööö. Helló. Jól értem, ami történik? Házibulit rendezünk valakinek, aki nem tud róla?

Roni üzenete: MÉG. Még nem tud róla.

Mirkó üzenete: És ez így szerintetek működőképes? Nem gondoljátok, hogy amikor megtudja, nem fog örülni? Esetleg lefújja? Vagy simán csak nem enged be senkit? Csak mert én lehet ezt tennem.

Roni üzenete: Nem, várj, félreérted. Azt nem kockáztathatjuk, hogy arra alapozunk, hogy a meglepetés ereje majd úgy hat rá, amitől nem bánja, hogy átmegy hozzá egy halom deákos. Kövecses Dávidnak tudnia kell róla. Sőt. Neki kell szervezni.

Mirkó üzenete: Mégis... Hogyan rendeztetünk valakivel bulit?

Roni üzenete: Valami jó ürüggyel.

Benedek üzenete: Olyan indokkal, ami miatt jó ötletnek tartja.

Az ismételt egymás utáni sorainkat látva megint elmosolyodtam, majd láttam, hogy Benedek újra ír.

Benedek üzenete: Ugyanarra gondolunk, Roni?

Roni üzenete: Szerintem igen.

Mirkó üzenete: Akkor beavatnátok? Mert én mindig pont csak arra gondolok, amit éppen olvasok. Nem nagyon látok a sorok mögé.

Roni üzenete: Hát tudod. Mi az, ami miatt mindenképpen bulit rendezel?

Mirkó üzenete: Hát ezzel még távolabb kerültem a megoldáshoz. Fogalmam sincs.

Benedek üzenete: Alkalom nélkül akkor tartasz mindenáron bulit, ha össze akarsz jönni valakivel.

Roni üzenete: Vagy kibékülni. Mint Kövecses Dávid esetében.

Mirkó üzenete: Jaaaaa.

Benedek üzenete: Bizony. Ez pont kapóra tud jönni. Sőt. Ez konkrétan a megoldásunk lehet. Tudjuk, hogy miért szakítottak?

Roni üzenete: Én nem. Barbi?

Barbi üzenete: Fúúú, hallottam valamit, de az nem biztos, megkérdezem egy barátnőmet.

Roni üzenete: Kösz. Várj, addig is.

Barbi üzenete: Igen?

Roni üzenete: Ki szakított kivel?

Barbi üzenete: Ööö. Lili dobta Dávidot, de mindjárt mondom pontosan.

Roni üzenete: Okés, várjuk.

Benedek üzenete: Ez működhet.

Roni üzenete: Igen. Mikorra gondolsz?

Benedek üzenete: Szombat.

Roni üzenete: Igen?

Benedek üzenete: Nem jó?

Roni üzenete: Húzás. Az már őszi szünet, lehet sokan nem lesznek itthon. Talán Kövecses sem. Meg hát én sem...

Benedek üzenete: Tényleg, oké. Akkor péntek? Őszi szünet előtti utolsó tanítási nap estéje.

Roni üzenete: Az jó. Legyen péntek.

Benedek üzenete: Oké.

Barbi üzenete: Itt vagyok. Na, jól tudtam, de azért megkérdeztem. Szóval. Lili állandóan féltékeny volt, Dávid meg már nem bírta tovább bizonygatni, hogy nincs más, Lili ezt úgy értelmezte, hogy akkor biztos van, és szétmentek. Azóta pedig a helyzet még rosszabbá vált, merthogy a frissen szabaddá vált Kövecsesre nagyjából minden deákos lány ráhajtott, de hallottam, hogy néhányan a Kazinczyból is. Lili meg ezen annyira kivan, hogy állítólag teljesen kikészült és nem hajlandó beszélni Dáviddal, hiába próbálkozik a srác.

Benedek üzenete: Oké, kösz. Meg is vagyunk.

Roni üzenete: Meg.

Mirkó üzenete: Megkérhetném az egy rugóra járó agyú csapattagjainkat, hogy ismételten avassák be azokat, akiknek nem egyértelmű. Vagyis engem.

Benedek üzenete: Megvan az ürügy. Rá kell venni Kövecses Dávidot, hogy azért csináljon bulit, hogy hátha újra összejönnek Lilivel. Ennyi. Mi meg megyünk szépen a többi meghívottal, és megszerezzük a polaroidokat.

Roni üzenete: Pontosan.

Mirkó üzenete: Ööö. És ha Lili nem megy el? Barbi azt mondja, a lány még beszélni sem hajlandó vele.

Barbi üzenete: Az más. A bulin ott lesz.

Roni üzenete: Igen. Arra elmegy.

Mirkó üzenete: Honnan tudjátok?

Barbi üzenete: Onnan, hogy ez ilyen. Ha a volt barátomról tudom, hogy békülni akar, de még haragszom rá, akkor simán csak nem beszélek vele. Ha a volt barátomról tudom, hogy békülni akar, de még haragszom rá, viszont tart egy házibulit, ahol megvan az esélye, hogy összejön mással helyettem, akkor megyek szemmel tartani.

Roni üzenete: Így van.

Mirkó üzenete: Ha ti mondjátok... Viszont. Mi van akkor, ha nem hívnak meg minket?

Barbi üzenete: Ugyan.

Mirkó üzenete: Jó, akkor úgy mondom, ahogy számítani lehet rá. Mi van, ha engem nem hívnak meg?

Benedek üzenete: Gyere olyan jelmezben, amiről nem derül ki, hogy ki viseli, és simán bejutz.

Mirkó üzenete: Mi?

Benedek üzenete: Amiben nem ismernek fel. Ezt egyébként mindannyiunknak javasolnám, kisebb a kockázata a lebukásnak.

Mirkó üzenete: Ööö. Oké, várjatok egy kicsit. Lehet, hogy én vagyok a hülye, de hogy kisebb a kockázata annak, hogy lebukjunk, ha ehhez jelmezeket húzunk, aminél feltűnőbbek nehezebben lehetnének?

Roni üzenete: :) Úgy, hogy más is hasonlóan lesz felöltözve.

Mirkó üzenete: Miért lenne?

Benedek üzenete: Mert a hétvégén halloween van.

Rendezzünk halloweenbulit.

A megjegyzésre Barbi és én is egy kedvelés reakciót dobtunk, Mirkó pedig egy döbbsent, szájtátós emoji-t.

Mirkó üzenete: Basszus. Tényleg. Halloween.

Benedek üzenete: Igen.

Mirkó üzenete: Ez azt jelenti, hogy... Hogy nemcsak eljutok végre egy bulira, de megtörténik, amire általános óta várok. Újra nyilvánosan is magamra ölthetem a denevértünetem!

Benedek üzenete: Bármennyire is furán hangzik, de ja, igen.

A megjegyzésre Barbi és én is tettünk egy nagynevetős reakciót, Mirkó pedig újra írt.

Mirkó üzenete: Legjobb nap lesz. Már is szólok Alfrednak, hogy buliba megyek péntek este, vasaljuk ki a köpenyemet.

Roni üzenete: Várj még vele azért. Egyelőre ott tartunk, hogy erről a buliról négyen tudunk. Rá kell vezetni Kövecses Dávidot, hogy rendezze meg.

Benedek üzenete: Van koncepciód?

Roni üzenete: Igen. Kitaláltam valamit.

Benedek üzenete: Oké, egy pillanat és mondhatod, csak most már vissza kell írnom Adélnak, mert folyamatosan kérdezi, hogy mikor kapja vissza a képeket, és hogy sikerül-e egyáltalán.

Roni üzenete: Mit mondasz neki?

Benedek üzenete: Hogy az őszi szünetig meglesz.

A telefonomon átváltottam a csoportról az Instára, ahol a két folyamatban lévő ügy közül az azóta nem válaszoló, lényegében felszívódott valamivalami99 profil felett Adél

üzenetében megjelent Benedek válasza, miszerint az őszi szünetig visszaszerezzük a polaroidokat, amit a lány azonnal elolvasott, és megkérdezte, hogy az mit jelent pontosan? Erre Benedek megválaszolta, hogy legkésőbb péntek éjfélig visszakerülnek a képek. Adél erre közölte, hogy akkor visszamegy a háziorvoshoz, és kiíratja magát egész hétre, mert ilyen stresszben biztos, hogy nem jön a Deákba, amire Benedek azt válaszolta, hogy szerinte ez jó ötlet, majd visszatért a csoportchathez.

Benedek üzenete: Itt vagyok, Roni. Mondhatod.

Az üzenetet elolvasva bólintottam egyet, majd a telefont két kézzel magam elé tartva gyorsan megírtam az ötletem, amit több adagban küldtem el, a többiek pedig félbeszakítás vagy közbeszólás nélkül olvasták, csak a sorok alatt megjelenő kis ikonjuk jelezte, hogy azonnal látták. Miután az egész tervem leírtam, egy emberként hagyták jóvá, és azzal búcsúztunk, hogy holnap mindannyian találkozunk ebédszünetben a menzán. Szétszóródva a Kövecses Dávidék társasága körüli asztaloknál.

Másnap a menzán megcsapta az orrom a napi menü illata, és miközben beálltam a sor végére, szétnéztem az evőeszközcsörömpöléstől és általános beszélgetésektől zajos termen, ami a szokásosnál kicsit hangosabb volt, mert túl kellett kiabálni az ablakokon át behallatszódó folyamatos, egy percig sem szűnő esőzés zúgását. A kinti borús idő okozta félhomályt és sötétséget a felkapcsolt lámpák kompenzálták, ami természetellenes, ál-nappali fényt kölcsönzött a Deák épületének. A tartóról levettem egy tálcát, és magam mellett toltam a pulton, majd a napijegyet megváltva elvettem a felém nyújtott tányért a nokedlis valamivel, és kértem hozzá kompótot is, aztán megfordulva szétnéztem, hogy hová üljek le. Kedd lévén, ami egyébként is egy lazább nap a menzán, az őszi szünet hetében meg kifejezetten szellősnek volt mondható, tekintve, hogy ilyenkor már a fél sulis igazoltan vagy igazolatlanul hiányzik, tele volt a terem szabadon választható asztalokkal. Nem is azért néztem körbe, mert nem volt hely, hanem mert azt kerestem, amit előre megbeszeltünk. A tálcámat fogva Kövecses Dávidék társasága felé néztem, akik három összetolt asztalnál összesen tízen ültek, az egyik legnagyobb társaságot alkotva a menzán. Elindultam feléjük, és úgy csináltam, mintha nem venném észre a nekem integető Csabit emelt töriről, aki a sokadig alkalommal már úgy érezte, hogy összetartozunk a menzán, így oda akart hívni magához, hogy üljek vele. Csakhogy az most keresztülhúzta volna a számításaimat, ezért szigorúan a tálcán lévő tányéromba meredtem,

kinézve rajta egy nokedlit, és azt bámultam menet közben, nehogy félrepillantsak, és Csaba elkapja a tekintetem.

A Kövecses Dávidék mögötti egyik szabad asztalhoz lépve letettem a tálcámat, és félrepillantottam Mirkóra, aki a mellettem lévőnél ült egyedül, és a megbeszéltek szerint a poharának támasztott telefonján videózott, magát rögzítve, mintha vlogolna.

– A legnépszerűbb jelmezek egyértelműen a szuperhős kosztümök, nincs halloween nélkülük, és mindig telitalálat, mert azon túl, hogy mindenki számára felismerhető, tehát kimarad a kínos, „te minek öltöztél?” beszélgetés, még attól is tökéletes választás, hogy feldobja az összes fotót és videót, és javítja az összképet, ha mások esetleg béna jelmezekben vannak. Úgyhogy én erősen ajánlom. Közkedvelt még a klasszikus kategória, amiben a tipikus, már-már unásig ismert jelmezek szerepelnek, mégisincs nélkülük halloween, valaki mindig ezek közül öltözik be. Zombi, vámpír, múmia, szellem, csontváz, tök... – sorolta Mirkó, én pedig a széket kihúzva Kövecsesék felé pillantottam, hogy megnézzem, figyelnek-e Mirkóra, aki elég hangosan beszélt a telefonjába, így simán odahallatszódott hozzájuk.

Konkrétan nem figyelték, mert beszélgettek, de biztos voltam benne, hogy fél füllel hallják, mert egyikük-másikuk odapillantott, hogy megnézzék, mit csinál.

– A filmes jelmezek kategóriája kimeríthetetlen, nincs is halloween-összejövetel egy Wednesday vagy Harry Potter nélkül, de tarolni szoktak még a horrorfilmes karakterek is, ahogy a Disney hercegnők is – mondta tovább Mirkó a kamerába, én pedig leülve a kezembe vettem a villát, és úgy

csináltam, mintha csak akkor érzékelném, hogy figyel valaki, majd összehúzott szemöldökkel néztem körbe, és a nyakát nyújtogató, felém integető Csabát meglátva mutogattam egy sort, amik a következőket tartalmazták: „Ááá, szia, nem is láttalak, mindegy, már leültem, majd máskor, köszi, neked is”.

Ezzel tudtam kivédeni, hogy odahívjon, amire egy sajnálkozó bólintással reagált, én pedig még egyet mosolyogtam felé, majd visszafordultam a tányéromhoz, miközben láttam, hogy az egyébként egyre hosszabb menzisor végére Benedek és Barbi állnak be, akik egymással beszélgetve lépkedtek egyet-egyet előre, mindig az előttük álló mozgását követve.

Barbi és Benedek érkezésére összenéztem Mirkóval, aki alig láthatóan biccentett egyet, és a telefonjához hajolva leállította a felvételt, befejezve az „ál-vlogolást”, majd a kezébe vette a készüléket, és elindította a felvételt, hogy visszanézze, miközben a fülemhez emeltem a telefonom. Én következtem.

– Szia, kerestél – mondtam a senkinek, miközben a villámmal ide-oda bökdöstem a nokedliket a tányéromon, és felszúrtam rá egyet-egyet. – Igen. Na, úgy néz ki, hogy kibékültek. Tudom, engem is meglepett, azt hittem, hogy ők már soha többé nem jönnek össze – mondtam a székemen hátradőlve, egy amolyan „van időm, beszéljessünk” stílusban, és a fél kezemmel nyújtózva magam mögé nyúltam, amit így nekiütöttem a pontosan mögöttem ülő Kövecses Dávid fejének, amire tettetett rémülettel fordultam hátra. – Bocsi – tátoztam kínosan elhúzva a számat.

– Semmi baj – felelte. Egy mosollyal reagáltam, és amíg rám figyelt, gyorsan folytattam is az ál-telefonálást. – Igen, egy bulin jöttek újra össze. Tudom, tipikus. Persze, én is legalább öt szétment párról tudok, akik így békültek ki. Igen, az olyan szituáció. Aha, mondom, ők is. Pedig Rebi hallani sem akart többé Daniról, konkrétan szóba sem állt velem. Aztán nézd meg, egy jól sikerült este, és minden megváltozott – fordultam vissza az asztalom felé, és bekapva egy nokedlit a villámról bólogattam a vonal másik végén lévő senki szavaira, sőt, közbe is szóltam. – Tudom. Ezt mondom. Nulla esély volt a békülésre, sőt, ha jól tudom, Rebi már azt hitte, hogy Daninak van más. Te is? Pedig nem, nem jött össze senkivel. Lehetett volna, de nem. Úgyhogy örülök nekik, és jó, hogy volt ez a buli. Anélkül ki tudja, hogy összejöttek volna-e újra. Nem hinném. Pontosan. Igen, ennek így kellett lennie. Tudom, én is azt mondom, hogy olyan szépek együtt, meg olyan... Azaz. Dream couple. És végre megint együtt. Jó, jó, menj csak. Később beszélünk. Szia – vettem el a telefont a fülemtől, és kijelzővel lefelé fordítva letettem az asztalra, majd folytattam az evést, miközben a mögöttem lévő társaságot hallgattam, akik közül a hangok alapján csak a fél társaság beszélgetett, a másik fele, köztük a mögöttem ülő Kövecses Dávid is csendben volt, és csak akkor kezdett újra beszélni, amikor én befejeztem.

A rávezetés három fázisából kettő már megtörtént, Mirkó halloween vlogja elültette az alapötletet, az én áltelefonálásom pedig felszínre hozta az alapproblémát. Következhetett a harmadik, legfontosabb rész. A kettő összekötése. Amelyik szerepre Benedek és Barbi vállalkozott,

akik időközben sorra kerültek, és a tálcájukkal a kezükben néztek körbe az étkezőben. Ahol már sokkal többen lettünk, a szabad asztalok száma néhány darabra csökkent, majdnem mindegyiknél ült egy vagy két diák. Amelyiknél nem, az túl messze volt Kövecseséktől, úgyhogy Benedekék felénk indulva végül az én hatfős asztalomnál álltak meg, mert az elég nagy volt ahhoz, hogy a másik végébe leülve látszódjon, hogy nem együtt vagyunk.

– Bocs. Foglalt ez a két hely? – kérdezte Benedek, miközben az asztal másik végében lerakta a tálcáját, és rámutatott az asztalfőre és a mellette lévő helyre.

– Nem – ingattam a fejem, amire bólintott, és szólt a tanácstalanul forgolódo Barbinak, hogy megvan a helyük.

– Ó, szuper – ült le Barbi az egyik székre, és ügyet sem vetve rám a kezébe vette a kanalat, amivel belemert a levesbe. – Te hallottál valamit? – kérdezte Benedeket.

– Nem, egyelőre nem. Talán Puskáséknál lesz valami, de semmi konkrétumot nem mondott.

– Nem hiszem el – ingatta a fejét Barbi és feltartotta maga elé a kanalat, amire ráfűjt párat, mielőtt a szájába vette. – Itt van egy ezerkétszáz fős iskola, és senki nem tart halloweenbulit? Mi van ezekkel? – meresztgette a szemét.

– Az egyik csapattársam tart, azt tudom. Oda mehetünk.

– Jó, de az nem deákos. Tudod. Az más.

– Igen, értem. Fogalmam sincs, nem hallottam, hogy bárki rendezne.

– Örület – szólt Barbi, majd a kezét kinyújtva megállított két lányt, akik éppen áthaladtak volna két asztal között. – Vikus, ti tudtok valami halloweenbulit péntekre?

– Lesz egy, de marha drága a beugró.

– Nem, nem szórakozóhelyen – mondta Barbi. – Házibuli.

– Az egyik kilencedikes elvileg csinál, de ők kicsik, meg a DDK-sunk mondott valamit, de nyilván velük lógjon, aki akar – mondta. Láttam, hogy a másik asztalnál ülő Mirkó felháborodottan nyitotta a száját, Benedek pedig apró mozdulattal ösztönösen megrázta a fejét, hogy leállítsa. Mirkó egy „jó, értem, de akkor is” grimasszal görnyedt vissza, miközben Barbi a széktámláján könyökölve nézett fel a két barátnőjére, akik még mindig beszéltek.

– Szóval oda nem tudok ribancos bohócként menni, úgyhogy azt hagyjuk.

– Milyen az a ribancos bohóc? – kérdezte Barbi.

– Ja, csak én egy mélyen kivágott fekete miniruhában.

– És mitől bohóc?

– Egy piros labdaorrtól – magyarázta meg, amire Barbi és a másik lány is egy „ááá!” bólogatással reagált. Összehúztam a szemöldököm, majd a késemet magam előtt vízszintesen tartva próbáltam megnézni benne, hogy látom-e rajta a visszatükröződő teret magam mögött. Nem láttam semmit, csak elmosódott foltot, úgyhogy csalódottan raktam vissza a tálcámra, majd észrevettem, hogy Benedek szórakozott pillantással néz, és alig láthatóan megrázza a fejét, mintegy nemleges válaszként arra, hogy úgy látta-e Maját maga mögött a múltkor.

– Francba – dűnnyögtem, amire halkán elnevette magát, majd a vállát megszorító kéz érintésére felnézett. A ribancbohóc lány köszönt el tőle.

– Szia, Benedek.

– Sziasztok – köszönt el tőlük olyan közömbösséggel, mintha csak nem látta volna a lányon, hogy mennyire tetszik neki, aztán már vissza is fordult, és tovább evett.

– Na, ha hallotok valamit, akkor majd mondjátok – búcsúzott el tőlük Barbi is, és a barátnője kérdő pillantására határozottan nemet intett a fejével, amivel valami Benedekkel kapcsolatos dologra utalt. Valószínűleg azt válaszolta meg így, hogy ne próbálkozzon a lány, mert nem fog sikerrel járni, ha esetleg nem lett volna egyértelmű a kommunikációjukból. – Később beszélünk – intett utánuk, majd visszafordult.

– Kösz – szólt halkán Benedek, egyértelműen arra, hogy Barbi lerázta a lányt, amire csak egy mosolygós legyintéssel reagált.

– Annyira én sem bírom – mondta szórakozottan, majd a kis kitérőből visszatért a szerepéhez és mérgesen felcsattant.

– Basszus, miért nem tart senki sem halloweenbulit? – meresztette a szemét, majd a válla mellett elpillantott a mögöttem ülő társaságra, akik közül páran már befejezték az evést, és elmentek, így csak négyen maradtak. Kövecses Dávid és három haverja. Akik éppen csendben ettek, majd egyszer csak felszólalt Dávid.

– Tudjátok, mire gondoltam?

A kérdésére egy pillanatra villával együtt megállt a kezem a levegőben, és a tekintetemmel végigsiklottam a többiekén, akik hozzám hasonlóan elakadó lélegzettel várták, hogy sikerült-e Kövecses Dávidnak összeraknia a három különböző helyről érkező sugallatból, hogy mit kéne csinálnia. Mirkó a fejét kissé félrebillentve fülelt, Benedek a

székén hátradőlve, maga előtt összefont karral figyelt, Barbi pedig a száját ámultan nyitotta ki, mintha csak ő maga akarná kimondani Kövecses helyett a megoldást.

– Hm? – kérdezte Dávid egyik haverja evés közben. Dávid kivárt egy kicsit a válasszal, végül így szólt.

– El kéne menni focizni a hétvégén, de esni fog.

A váratlan, semmihez nem kapcsolódó, előzmény nélküli kijelentésére mind ugyanúgy reagáltunk, a karunkat tehetetlenül széttárva, egy olyan tipikus „ez nem igaz!” mozdulattal, majd a szemünket meresztgetve néztünk össze. Oké, Dávid ezek szerint nem a legélesebb kés a fiókban. Semmi gond.

– Újra. Elölről – tátoztam a kézfejemet takaró pulóverujjamat felhúzva, hogy ránézzek a karóráam számlapjára. Még volt idő egy második próbálkozásra, úgyhogy megerősítőn bölintottam egyet, amire Mirkó fújtatva előrehajolt, és bekapcsolta a telefonján a felvételt.

– És itt is vagyok a „Minek öltözzünk be egy halloweenbulira vlog” második részével. Az előző epizódban ugye a népszerű szóló jelmezekről esett szó, most pedig jöjjenek a duók, vagyis mindannyiunk nagy kedvencei, a Couple, azaz Páros kosztümök. Ezeket jellemzően barátnők, tesók vagy legjobb barátok választják, de mind tudjuk, hogy a páros kosztümök leginkább a szerelmesek védjegyei, akik előszeretettel bújnak híres párok bőrébe, vagy vesznek fel olyan közös, összetartozó ruhát, ami egy-egy szép emléküket, vagy kapcsolatuk fontos állomását jelzi. A film, amit első randin néztek. A közös playlistjük, amit kosztümként magukra ölthetnek. Esetleg a kapcsolatuk fontos dátumát

vagy helyszínét idéző jelmez. Egymás kezdőbetűje... – sorolta Mirkó, én pedig elfordítva a fejem hallgatóztam, hogy mi történik a mögöttem lévő asztalnál. Semmi, csendben voltak, úgyhogy biztosan hallották Mirkót, aki tovább magyarázta a páros kosztümök mögé bújtatva a valódi célját, vagyis hogy nagyon rövid időn belül a lehető legtöbb közös romantikus emléket juttassa Dávid eszébe. – A halloween, bár sokaknak elsőként a rémisztgetés és horror jut eszébe róla, pont, hogy az egyik legromantikusabb ünnep, hiszen gondolatok bele, mennyit dobnak rajta a jelmezek és a hangulat. Ne hagyjátok ki idén, párban, vagy anélkül, irány jelmezt tervezni – fejezte be Mirkó a kamuvlogja második részét, ami igazából elég jól sikerült, úgyhogy megállapítottam, hogy akár fel is tölthetné, majd a telefonomat a fülemhez emeltem, és ismét válaszoltam a nemlétező hívásomra.

– Igen? Szia. Nem, mondd csak, még ebédelek. Mi? Réka nem mesélte? Hát semmi, összejöttek megint. Igen. Ühümm. Ühümm. Igen. Akkor. A bulin. Tudom – bólogattam. – Ahhoz képest, hogy úgy volt, hogy Rebi azt mondta, nem fog vele kibékülni. Jaja – nevetgéltem, amire Benedek, aki pontosan tudta, hogy nem beszélek senkivel, összeráncolt szemöldökkel nézett a tányérjába, amire ezúttal már őszintén röhögtem fel. – Igen – folytattam, elszakítva róla a tekintetem, hogy komoly tudjak maradni. – Hát gondolom a zene, meg hogy nagy volt a zaj, és ahhoz, hogy beszélni tudjanak, közel kellett állniuk, amitől valószínű, hogy intimebb lett az egész kommunikáció... – magyaráztam. – És ennyi. Újra összegabalyodtak, a buli végére már szét sem lehetett szakítani őket – mondtam. – Aha. Igen. Tényleg. Én is

örülök. Ahogy mondod. Nekik egyszerűen együtt kell lenniük – erősködtem, tiszta szívből örülve a kitalált emberek boldogságának.

Barbi, aki szórakozottan hallgatott, egy pillanatra elnézett az ajtó felé, amitől megváltozott a tekintete, és a mosolya átváltott ideges szájrágásba, mire a telefonommal a fülemen követtem a mozdulatát, és a bejárat felé fordultam, bár csupán az arckifejezéséből is tudtam, hogy mit fogok látni. Ezúttal pedig Benedek is odanézett, de csak egy pillanatra, aztán már vissza is fordult. Az étkező ajtaján Maja és Szabi lépett be, egymás kezét fogva, és beálltak a sor végére, ahol a magas, szőkére festett hajú fiú a tálcáért nyúlt, Maja pedig addig nézelődve körbepásztázta a termet, szabad hely után kutatva. Ahogy átsiklott a tekintete az asztalokon, egy pillanatra megakadt a miénken, azon belül is Benedeken, aki már nem nézett feléjük, és Barbin, aki viszont állta a pillantást, és farkasszemet nézett a lánnyal. Maja volt az, aki végül elszakította a tekintetét, és a barátjához fordulva a nyaka köré fonta a karját, és a vállába nyomta a fejét, miközben valamit mondhatott neki, mert Szabi lehajolva bólintott, majd a következő pillanatban megemelte a fejét, és a mi asztalunkhoz nézett, egyértelműen tudva, hogy kiket és hol kell keresnie.

– Barbi – szólt Benedek, amire a húga úgy válaszolt, hogy le sem vette a szemét róluk.

– Hm?

– Barbi – ismételte meg Benedek, a hangsúlyra pedig Barbi már elkapta a tekintetét, és kérdően nézett a bátyjára, aki némán, mindössze a nézésével rászólt, hogy ne csinálja, amit

Barbi rögtön megértett, és tiszteletben is tartott, úgyhogy szintén szavak nélkül, egy megértő bólintással válaszolt, és folytatta az evést. Azért még egy szúrós pillantás belefért, de utána már nem nézett Majáékra, akik egészen hamar sorra kerültek és a tálcájukkal a tőlünk lehető legtávolabbi asztalhoz mentek, ahol leültek.

A jelenetre Mirkó kínosan elhúzta a száját, és szomorúan nézett Benedekre, aki ezt igyekezett nem felvenni, hanem megköszöri a torkát, és folytatta a szerepet.

– Megkérdeztem pár embert, de nem tudnak ők sem deákos halloweenbulit – mondta.

– Nem? Senki? – kapcsolt Barbi is, és visszatért a megoldandó problémánkhoz, aminek éppen a kellős közepén voltunk.

– Nem, pedig mindenki menne.

– Kiket kérdeztél? – érdeklődött Barbi, a villájával levágva egy szeletet a piskótatekercséből.

– Borbás, Viktor, Lovasi, Lili, Zoliék... – sorolta, amire Barbi félrepillantott a vállam mellett, egyértelműen azért, mert mögöttem Kövecses Dávid valamit reagált. Valószínűleg a Lili név hallatán.

– Igen? Ők sem tudnak semmit? – kérdezte Barbi.

– Nem, mind várjuk, hogy legyen valami – felelte Benedek.

– Halljátok – szólt Dávid az asztaltársainak, amire megemeltem a szemöldököm, és összepréselt ajkakkal vártam a folytatást, bízva abban, hogy ezúttal már sikerült annyira elültetnünk az ötletet, hogy gyökeret eresztett Kövecses Dávid agyában.

– Hm? – kérdezték a haverjai.

– Tudjátok mi jutott eszembe?

– Mi?

A szememet meresztgetve vártam, hogy mondja ki, miközben az idő rohamosan közelített az ebédszünet végéhez.

– Lehet tartanom kéne egy halloweenbulit, hátha Lili eljön és újra összejövünk – mondta ki, amire egy hálás „na végre” mozdulattal, megkönnyebbülten dőltem hátra a székeimen, amitől véletlenül megfejeltem Kövecses Dávid tarkóját.

– Bocs – fordultam hátra hozzá.

– Semmi – intett, és már folytatta is a beszélgetést. – Na? Mit szóltok? Halloweenbuli nálam? – kérdezte a haverjaitól.

– Simán – helyeseltek a többiek.

– Hallod, ez jó ötlet – dicsérték.

– Ja, csak úgy beugrott – mondta Kövecses, amire vigyorogva néztünk össze. Mindegy, a lényeg, hogy megtörtént az elhatározás, és kimondta a kulcsmondatot. Megrendezi a halloweenbulit.

Miután pedig hangosan is kimondta, Barbin volt a világ szeme, akinek nemhogy nem ért véget a szerepe, de igazán csak most kezdődött. Ugyanis el kellett híresztelni a bulit, hogy minél többen tudjanak róla, és visszamondhatatlanná váljon. Barbi a telefonját határozottan felemelve egymás után több üzenetet is küldött, továbbá egy-egy csoportchatbe is beírt, hogy ki hallott a dologról, majd lerakta maga elé a készüléket, és maga előtt összefont karral bólintott.

– Mindjárt – szólt magabiztosan, mi pedig egyöntetű helyesléssel várakoztunk, körbe-körbepillantva az étkezőben, ahol pár perc elteltével az asztaloknál ülők szép

lassan elkezdtek megnézni a telefonjukra érkező értesítéseket. Azt tudtuk, hogy a Deákban, mint minden suliban, villámgyorsan terjednek a hírek és pillanatok alatt körbeérnek az információk, de azért arra nem gondoltunk volna, hogy ennyire gyors lesz. Ugyanis összesen négy perc tíz másodperccel azután, hogy Kövecses Dávidban (a ráhatásunkra) megfogalmazódott a halloweenbuli gondolata, megállt mellette egy lány a tálcájával, és kérdő pillantást vetett rá.

– Van tematika? – kérdezte.

– Mit csinálsz? – nézett fel rá értetlenül.

– A pénteki halloweenbulinak – ismételte a lány. – Van tematikája, vagy csak sima jelmezes?

– Hátööö – rázta a fejét Kövecses furán. – Csak sima jelmezes – mondta végül.

– Oké, kösz, ez nem volt világos – szólt a lány, és továbbment a tálcájával.

– Ez ki? Őt is hívtad? – kérdezte Kövecsestől az egyik haverja.

– Hívtam? Senkit nem hívtam. Azt sem tudom, hogy kimondtam-e egyáltalán hangosan, hogy pénteken lesz? – meredt maga elé, mire a jelenetet látva riadtan összenéztünk, Barbi pedig egy „hoppá” arckifejezéssel húzta be a nyakát, belátva, hogy talán kicsit nagyobbat ment a buli híre, mint gondoltuk volna. Konkrétan öt percen belül az egész Deák tudta, még azelőtt, hogy Kövecses Dávid egyáltalán kitalálta volna, mikor legyen. Ami mondjuk nekünk jól jött, mert így kizárhattuk, hogy szombaton tartsa.

– Most akkor péntek? – kérdezte Dávidtól az asztalnál ülő

egyik barátja. – Azt hittem, szombaton lesz a buli.

– Hát én még nem döntött... – rázta a fejét Dávid, mire a mellettük elsétáló srác odaszólt.

– Pénteken nálad, haver – köszönt rá, miközben visszavitte a tálcáját.

– Jó – válaszolta neki Kövecses Dávid, és összehúzta a szemöldökét. – Akkor péntek – mondta. – Ez furcsa volt. Szerintetek hallhatják a gondolataimat? – emelte fel a telefonját és gyanakodva kezdte forgatni a kezében, nem értve, hogy honnan tudódott ki az információ.

– Tuti! Valamelyik nap velem is ugyanez volt – szólalt meg a minden baráti társaságokban kötelezően megtalálható összeesküvés-elmélet-hívő tag, és rögtön rákontrázott a furcsaságra. – Pont így. Nem is mondtam semmit, csak gondoltam, mégis megjelent hirdetésben – magyarázta Dávidnak, aki erre bólogatva helyeselt, azt ismételve, hogy „ez kemény”.

Összenézve egyetértettünk abban, hogy ideje távoznunk, úgyhogy egymás után felálltunk a tálcánkkal, és külön-külön visszavittük a helyére. Megvöltünk. Készülőben volt a halloweenbuli.

Megvártam, hogy az előttem álló Benedek visszaadja a tálcát, majd én is leraktam a sajátomat, és a többiek után indultam a kijárat felé, miközben észrevettem, hogy az előttem haladó Benedek egy alig látható, csupán egyetlen másodpercig tartó mozdulattal félrebillenti a fejét, és Majáék irányába néz, majd azonnal vissza is fordult, és kitérve az ajtót megtartotta előttem.

– Köszö – szóltam, elkapva a tekintetem a terem túlsó

felében ülő Majáról és Szabiról, akik evés közben elmerülve beszélgettek egymással. Ez nem lehet könnyű.

A levegőt hosszasan kifújva pillantottam Benedekre, és egy halvány mosollyal köszöntem meg ismét, hogy maga elé engedett, majd a menzáról kilépve, hogy ne legyünk feltűnőek, egyetlen szó nélkül széledtünk szanaszét.

Mirkó a földszinti folyosó felé indult, Barbi az automata körül ácsorgó barátnőihez sietett oda csoszogó futólépésben, Benedek és én pedig a lépcsőre fellépve a két szélén indultunk fel az emeletre, az egymástól két legtávolabbi pontján.

– Nem a kés volt – jegyeztem meg előrenézve, miután három tizedikes is lesietett köztünk.

– Hogy? – kérdezett vissza.

– Nem a kést használtad tükörnek a múltkor, és abban láttad, ami mögötted van... – közöltem, még mindig a múltkori majás esetre utalva.

– Nem – ingatta a fejét. – Miért, neked ma sikerült, amikor letesztelted, hogy működik-e?

– Nem – nevettem el magam.

– Akkor? – biccentette felém a fejét szórakozottan.

– Nem tudom, gondoltam, hátha neked mégis. Nincs jobb ötletem – közöltem kelleetlen grimasszal.

– Elmondjam?

– Nemmmm – szóltam rá. – Rájövök.

– Oké. Csak szólj, ha kell segítség – ajánlotta fel szemtelenül.

– Nem – erősködtem. – Valami... Valami egyszerű lesz – húztam össze a szemem gondolkodva, miközben újabb

csoport gyalogolt le köztünk az ellentétes irányba tartva.

– Az – helyeselt. – Tényleg egyszerű – állt meg a másodikon és a lépcsőkorlátnak támasztotta a karját.

– Persze, mondd még – fújttam tettetett bosszúsággal, amire Benedek elröhögte magát, én pedig őt kikerülve felléptem a harmadikra vezető lépcsőfokra és továbbmentem felfelé, míg Benedek ellépve a fordulóból elindult a folyosón a termük irányába.

A negyedekig legalább két beszélgetésből hallottam ki a pénteki halloweenbulit, majd felérve az osztálytermünkbe beültem a helyemre, ahol Niki izgatottan fordult felém.

– Pénteken halloweenbuli Kövecses Dávidnál – mondta. Ezek szerint már hozzá is eljutott a hír. És ha hozzá eljutott, akkor mindenkire.

– Hallottam róla – feleltem.

– Jössz?

– Aha – bólogattam.

– Szuper. Én is – mondta. – Csak fogalmam sincs, minek öltöztek – töprengett gondterhelten. – Gondoltam egy olyanra, hogy bohóc leszek. Kicsit ribancos változatban – agyalt.

– Bármilyen meglepő – néztem rá a tancuccomat elővéve –, ez már másnak is eszébe jutott.

– Neeee – háborodott fel.

– De, tényleg.

– Francba, akkor erről ennyit, mást kell kitalálnom. Te tudod már, mi lesz?

– Én? – sóhajtottam. – Lényegében betörő – mondtam.

– Ááá, de jó ötlet – lelkesedett, én pedig magamban

hozzátettem, hogy és a jelmezem is az lesz.

Bár eredetileg csak viccnek szántam, végül mégis tolvajjelmezelt öltöttem, mert az utolsó pillanatos lehetőségek közül ez volt a legegyszerűbben kivitelezhető, és volt hozzá otthon mindenem. Az ebédszünetes akciónk után kissé bepörögtek a dolgok a Deákban, és azon túl, hogy mindenki a Kövecses Dávid-féle halloweenbulit várta, megkezdődött az őszi szünet előtti témazárók és feleltetések időszaka, amikor is valamiért minden tanár úgy érezte, hogy jobb lesz nekünk, ha nyugiban megyünk el pihenni a szünetre, úgy, hogy nincs függőben semmi számonkérés vagy dolgozat. Nem tudni, miért gondolták így, de emiatt mindenből írtunk, úgyhogy nagyrészt tanulásból és puszkagyártásból állt az egész hetem. És ez rajtam kívül mindenki másra is jellemző volt. A csapattal a menzás eset után nem is volt több megbeszélésünk, nem voltunk a könyvtárban, nem volt miért mennünk, új üzenetünk nem jött, Adél képeinek visszaszerzése folyamatban volt, valamivalami⁹⁹ pedig teljesen eltűnt, nem válaszolt Mirkó múltkori kérdésére sem.

Ezzel kapcsolatban volt egy gyors üzenetváltásunk, és arra jutottunk, hogy talán azért nem jelentkezik, mert bebizonyosodott, hogy tévedett, vagy megoldódott magától a dolog, és mi nem is kellettünk hozzá, úgyhogy, mivel annyi idő eltelt válasz nélkül, amennyi még soha, közösen úgy döntöttünk, hogy kitöröljük az üzenetet. Még úgysem volt soha döglött aktánk, vagyis félbehagyott, megoldatlan ügye az X-nek, szóval meglett az első. Összesen ennyit beszéltünk, de ehhez sem kellett összeülnünk, simán megegyeztünk róla

a csoportchatben, hogy töröljük ki, úgyhogy búcsút intettünk valamivalami99-nek, és rákoncentráltunk az így már egyetlen függőben lévő ügyünkre. Aminek akciójára péntek este került sor.

A fürdőszobában vagy egy órán keresztül készítettem a sminkem, amit a mosdókagylóra lerakott, fogmosó poharamnak támasztott telefonomról lestem, folyamatosan megállítva a videót, hogy leutánozzam a lányt a TikTokon, akinek a sminkjéhez hasonlót szerettem volna a jelmezemhez. A „Tape Makeup” trend technikáját alkalmazva egy hosszú celluxcsíkkal leragasztottam vízszintesen a szemem felett és a szemem alatt is, majd az így közepén szabadon maradt teljes részt lekentem alapozóval, ami után az egészre fekete szemhéjpúdert vittem fel, jó vastagon, és több rétegben, hogy teljesen fedjen. Amikor ezzel elkészültem, a videóból lenézve vittem fel a sávra némi csillámot, hogy megtörje a matt hatást, majd szemceruzával kihúztam a szemem, végül pedig több rétegben szempillaspiráloztam. Ekkor úgy ítéltem meg, hogy teljesen elkészültem, így óvatosan lehúztam a két celluxcsíkot, aminek segítségével egy tökéletesen egyenes, vékony sávban maradt rajtam a fekete szemmaszknak ható festés, amihez már csak egy kis szájfényt tettem fel és kész is volt a tolvajsminkem, ami ezerszer jobban nézett ki, mintha csak simán fekete anyagból kötöttem volna magamra.

A hajamat hátrafogtam egy középmagas, szoros copfba, és még le is lakkoztam kicsit, hogy biztosan tartósan úgy maradjon. Ruhának egy egyszerű fekete leggingset és testhezálló fekete garbót választottam, amihez csak egy sima

fekete bakancsot vettem fel, hosszú fekete zoknival, amit letúrtem a bakancs száráig. Végül felvettem az ujjvég nélküli kesztyűimet, átvetettem keresztben magamon egy fekete övtáskát a cuccaimnak, és ennyi, kész voltam. Anyu, aki már csak szakmájából adódóan sem hagyhatta kreativitás nélkül a kinézetem, valamilyen kis dekorgömbökből csinált nekem egy hosszú gyöngysornak ható nyakláncot, amit kétszer a csuklóm köré tekertem, a többi részét pedig a kezemben fogva lógattam, mintha most nyúltam volna le az ékszert valahonnan. A tükörbe nézve megállapítottam, hogy elég jól sikerült a betörő kinézetem, majd a fürdőszobából kilépve megálltam a konyha ajtajában, ahol anyu és két kolléganője éppen egy üveg bort nyitottak ki, megünnepelve az őszi szünet kezdetét, ami a tanároknak is ugyanolyan fontos nap. Sőt.

– Kész vagyok – szóltam, mire mindhárman felém fordultak, és feldobódva néztek rám. Mondjuk a tekintetük alapján lehet, hogy már a második üveg volt, amit nyitottak.

– Jaj de jó lett, Roni – tette össze a kezét anyu, mire forogtam egyet, hogy úgy is megmutassam magam.

– Ugye? – kérdeztem, miközben felvettem a konyhapultra lerakott üveget, és beleszagoltam, amit anyu azzal a lendülettel ki is vett a kezemből.

– Csinálj úgy kérlek, mintha nem tudnád mi ez, és nem innál ilyesmit legkésőbb egy óra múlva amúgy is – forgatta a szemét.

– Azt sem tudom mi ez, soha nem láttam, vagy kóstoltam még – tettem fel a kezem a gyöngysort lóbálva, amire anyu mosolyogva pillantott felém, miközben kikísért az ajtóig. –

Mikor jössz?

– Nem olyan későn. Igazából csak beugrom... Megnézni a bulit – ködösítettem.

– Kinél is lesz? – érdeklődött.

– Egy srácnál – legyintettem, amire anyu, akinek ez a válasz semmilyen módon nem volt kielégítő, továbbra is kérdően nézett rám, várva, hogy bővebben kifejtsem. – Kövecses Dávid, nem ismered – mondtam végül, és magamban hozzátettem, hogy amúgy én sem. – De ott lesznek Barbiék, meg az osztályból Niki, Kiráék... – soroltam. – Mindenki – zártam rövidre.

– Rendben – elégedett meg ennyivel. – Barbiék...? – kérdezett vissza, mintha csak az érdekelné, ez mit takar bővebben.

– Benedek, Mirkó – feleltem.

– Benedek is. Értem, jó – vette ki belőle, amit hallani akart, amire mosolyogva megráztam a fejem.

– Indulok.

– Rendben. Valaki kísérjen haza – kérte, titokzatosan megnyomva a „valakit”.

– Valaki haza fog – ígértem meg.

– Jó szórakozást – adott egy puszit óvatosan, hogy nehogy kárt tegyen a sminkemben, mire mosolyogva felvettem a kabátom, és feltettem a fejhallgatóm.

Leszaladtam a lépcsőn, és a kapuhoz érve kitártam azt, majd az odakint szakadó esőt látva feltettem a kabátom kapucniját a fejemre, és miközben a fülesemből felszólt a Jumpsuit, kiléptem az utcára.

Gyaloglás közben kivettem a telefonomat a zsebemből, és

feloldottam a kijelzőjét, majd beírtam a csoportchatünkbe.

Roni üzenete: Elindultam. Ti merre vagytok?

Benedek üzenete: Én is úton. Öt perc és ott.

Roni üzenete: Én kb. tíz. Találkozunk előtte?

Benedek üzenete: Aha. Megvárlak a sarkon.

Mirkó üzenete: Én már itt vagyok a kapuban, de akkor visszasétálok értetek.

Benedek üzenete: Oké.

Roni üzenete: Jó. Sietek én is.

Az esőcseppektől pöttyössé vált kijelzőt letöröltem a kesztyűmmel, majd visszasüllyesztettem a zsebembe, és sietősen lépkedtem a vizesen feketének ható járdán, miközben a mellettem a párhuzamosan dugóban álló autók fényszórója megvilágításában látszódott, ahogyan szakad az eső. A péntek este kilenckor néhány esernyővel bóklászó turistát kikerülve sietősen haladtam a megadott címre, ami szerencsére nem volt messze, úgyhogy nem is kellett tíz perc, hogy odaérjek. Mégis csak Benedeket találtam a sarkon, aki az eső elől egy balkon alá állt be, a körülötte mindenhol vizes járda egyetlen száraz, téglalap formájú világos színű területére.

– Szia – léptem oda a kapucnis Benedekhez, aki lehajtott fejjel telefonozott, majd az érkezésemre felnézett, amitől elmosolyodtam. A szája elé egy háromszög alakúra hajtott, sárga bandanna fejkendőt kötött, a kabátja alatti pulóverén pedig láttam, hogy sárga ragasztócsíkokat ragasztott rá, megidézve a *Twenty One Pilots Trench* albumának stílusát és klipjeinek öltözetét, amit ezek szerint jelmezként választott, és amit azonnal felismertem. És ami egyébként a száj elé

kötött kendő miatt pluszban jó ötlet volt, mert takarta az arcát.

– Találó – jegyezte meg mosolyogva az én jelmezemre, amikor levettem a kapucnim, és ránéztem, mire helyeslőn biccentettem.

– Ugye? – kérdeztem vigyorogva, és kérdőn körbenéztem.
– Mirkó?

– Már felment a buliba.

– Sikerült bejutnia?

– Igen, látott két Jokert és egy Harley Quinnt, úgyhogy utánuk szegődött a Batman jelmezében, és belógott velük, mintha együtt lennének – mondta.

– Értem – fojtottam el a nevetésem. – És Barbi?

– Ő pedig nem egyedül jön, úgyhogy egyenesen felmegy majd.

– Ó, oké – feleltem, és az esőben mellettünk elsiető citromsárga esőkabátos, piros lufit fogó két lány után néztem, akik egyértelműen ugyanoda tartottak, ahová mi. – Akkor...?

– Mehetünk – mondta Benedek.

A kapucnimat felvéve jó előre lehúztam a homlokomig, hogy ne mossa le az eső a sminkem, majd az első emeleti erkély alól kilépve sietős léptekkel fordultunk be Benedekkel a sarkon, ahol a szűk belvárosi utcán két tömbbel arrébb meg is érkeztünk Kövecses Dávidék házához. A kapuban összetalálkoztunk az ellenkező irányból érkező nagyobb társasággal, akik pont velünk együtt érkeztek oda, és a jelmezeikben ácsorogtak az esőben, amíg az egyikük megtalálta a kaputelefonon a számot.

– Mi lesz már? – kérdezte egy Halott menyasszonynak öltözött lány, és a fátylát a feje fölé tartotta, mintha csak megvédené az esőtől, miközben a vizessé vált arcán nem lehetett tudni, hogy az elkent smink hány százaléka készült direkt így, és hány százalékát mosta le az eső útközben.

– Ott van alul, Dr. Kövecses, azt nyomd meg – mutogatott egy csontvázruhát, és ehhez csontvázarcfestést viselő srác.

– Anyád, Dávid doktor? – lepődött meg egy fehér, művérpöttyökkel tarkított kötényt viselő srác, játék baltával a kezében.

– Hülye. Az apja az – válaszolta neki egy boszorkánynak öltözött lány és megnyomta a kaputelefonon a gombot.

A várakoztató zene hangja talán két másodpercre hangzott fel, és már berregve ki is nyílt a kapu, amire a társaság becsörtetett, az utolsó tagja pedig megtartotta előttünk, a jelmezünkből ösztönösen arra következtetve, hogy ugyanoda megyünk.

– Köszí – szóltam, és odanyúlva átvettem tőle. Benedek karja elnyúlt mellettem, és megtartotta nekem, amire mosolyogva hátrapillantottam rá a vállam felett, majd beléptem a lépcsőházba, miközben Benedek beengedett maga előtt még két másik lányt, akik időközben futva érkeztek az esőben.

– Uhhh – söpörték le az átlátszó esőkabátjukról a vizet, ami alatt mindketten pantomimos ruhát és sminket viseltek.

A postaládáknál bevártam Benedeket, akivel így nem volt feltűnő, hogy együtt jövünk, tekintve, hogy mindenki egy nagy társasággá vált a liftnél, amibe nem fértünk be egyszerre, így a fél csapat a lépcsőt választotta. A két

pantomimos lány után még érkezett egy zombi és egy Vasember, ők zárták a sort. Az egyik lakó (olyan harminc körüli, jófejnek tűnő férfi) éppen lefelé jött, és a látványunkra először megilletődött, aztán röhögve félreállt, hogy felengedjen minket, mi pedig megköszönve elhaladtunk mellette. A legfelső emeletre felérve a lépcsőházból kimentünk a körfolyosóra, ahol halkabbra vettük, hogy ne zavarjuk azokat a lakókat, akiknek ajtaja előtt elhaladtunk, majd megérkeztünk Kövecses Dávidék lakásához, ahonnan kihallatszódott a dübörgő zene és a megkezdődött buli hangzavara.

Amíg becsöngettünk, a szemközti oldal egyik ajtaján kidugta a fejét egy idősebb nő, amire mind odafordultunk, és kíváncsian néztünk rá, megfélekezve a viselt jelmezeinkről.

– Jó estét – szólta át a társaságunkból a gyilkos hentes, és a baltáját illedelmesen meg is emelte egy kicsit, amire az öreg nő megrökönyödve visszacsapta az ajtót. Mindenki felröhögött, pont akkor, amikor nyílt az ajtó, és Kövecses Dávid egy focimezben, labdával a hóna alatt engedett be minket, mire becsörtettünk a lakásba.

– Menj – suttozta Benedek, beengedve maga előtt. Intettem Kövecses Dávidnak, aki az érkező tömeget fogadta és mindenkit ugyanolyan lelkesen köszöntött, függetlenül attól, hogy felismerte-e, vagy sem. Elléptem előle, és a kabátomat levéve körbefordultam az előszobában, azután kutatva, hogy hova tudom felakasztani. Végül megállapodott a tekintetem egy falra felszerelt fogason, azonban arról nem lógott semmi. Nemcsak a vendégeké, hanem a házigazdáé sem.

– A kabátokat és esernyőket dobjátok csak be az első ajtón!

– szólt Dávid, megpróbálva túlülteni a nappaliból szóló zenét, és a közlekedőben ácsorgók beszélgetését, mire mindenki, aki hozzám hasonlóan tanácstalanul állt a dzsekijével és kabátjával, megindult a mutatott ajtó felé. Ahol ezek szerint a kabátok voltak.

A hírré sokat sejtetően összenéztünk Benedekkel, aki időközben szintén levette a dzsekijét, és így láthatóvá vált az alatta viselt sötétszürke kapucnis pulcsija a sárga tape-ekkel, miközben továbbra is az orráig felhúzta a sárga kendőt, a jelmezéhez hűen takarva vele a száját és arcát.

– Az első szoba – tátogtam, amire csak a szemével jelezte, hogy tudja, és megindultunk a többiek után, akik már bevitték a sajátjukat, és éppen kifelé jöttek onnan.

A becsukódó ajtó kilincsét átvéve az egyik pantomimos lánytól benyitottam a helyiségbe, majd a látványra elkerekedett a szemem, és tehetetlenül fordultam vissza Benedekhez, aki jött velem, és a szeme elé táruló képre szintén egy „ne már” arckifejezéssel reagált. Merthogy a ruhatárnak kikiáltott szoba bútorai félre voltak tolva a falakig és az ablakig, a feltekert szőnyeget felállítva az egyik szekrénynek döntötték, az összes vendég összes kabátja pedig be lett dobva a szoba közepére, ami így a parkettán három különböző, és minden érkezővel egyre csak növekedő kupacba lett hajítva.

– Szerinted itt a farmedzseki? – kérdeztem megrettenve.

– Fogalmam sincs – felelte Benedek sóhajtva. – Ha eredetileg kint lógott az ajtónál felakasztva, és a vendégek érkezésével egy idő után nem fért már rá több, ami miatt az egészet összefogták, és behozták ide, akkor igen – vezette le.

– Óriási – közöltem. – Ehhez segítség kell. Hívjuk Mirkót és Barbit – fújttam a kupacokra nézve, Benedek pedig, akivel ismét egy rugóra járt az agyunk, már írt is nekik.

– Sziasztok, ezt hova? – dugta be a fejét egy lány, és kérdően emelte meg maga előtt a kabátját.

– Add csak ide – vettem el tőle.

– Köszí – mondta kedves mosollyal, a barátnője pedig követte a példáját, és szintén átadta a kabátját.

Az újdonsült ruhatáros szerepkörömben átvett két kabátot szépen lefektettem a földre, oda, ahol még nem volt kabát, majd az egyik kupac tetejéről elkezdtem átcsoportosítani a darabokat az új helyre, folyamatosan a polaroidokat rejtő farmerdzseki után kutatva a szememmel. Eközben Benedek az ajtóban állt, és sorra vette el a kabátokat az érkezőktől, majd beengedte Barbit és Mirkót, akik az üzenetünkre megérkeztek. Utóbbi tetőtől talpig Batman jelmezben volt, köpennyel, és a fejére húzott maszkkal együtt, de Mirkó alacsony, ráadásul nem túl izmos alkatán úgy nézett ki a jelmez, mintha inkább Batman diákkörös unokaöccse lenne. Mellette Barbi, éles kontrasztot alkotva a szuperhős témával, vámpír maszkabál kosztümöt húzott, amihez egy eléggé kivágott, hosszú vörös ruhát választott, amire rávett egy fekete köpenyt, amit csak a vállára dobott, és a vékony madzagjával kötötte meg elől a nyaka előtt, hogy ne essen le. A haját loknis hullámokba sütötte, és féloldalon feltűzte, a sminkjét pedig rúzs középpontúra vette, vörösre festve az ajkait, a szája oldalán egy kis művérrel, ami lefolyt a nyakáig. A jelmezéhez egy álarcot viselt, amit a kezében fogott pálcikával emelt oda, és tartott a szeme elé.

– Itt vagyunk – kezdte, amikor belépett a ruhatár szobába.
– Ú, de jó a jelmezed, Roni – akadt meg rajtam a tekintete.

– Kösz. A tiéd is – dicsértem meg mosolyogva. – Velencéből? – mutattam a maszkra.

– Aha – vigyorgott, és a pálcikával elvette a szeme elől, majd újra odatartotta, így mutatva meg a funkcióját.

– A világért sem akarom megzavarni a jelmezdiskurzust, de... – köhintette Mirkó. – Mi történik itt? – kérdezte, miközben Benedek újabb két kabátot vett át az ajtóban, és felénk fordulva Mirkó ölébe nyomta, aki átvette, és értetlenül nézett körbe.

– Ööö. Keressük a farmedzsekit – feleltem, egy újabb kabátot átpakolva a régi kupacból az új, már ellenőrzöttre.

– Itt van valahol? – kérdezte Barbi.

– Nem tudjuk. De az előszobában nem lóg egy kabát sem, tök üres az összes fogas, szóval megvan az esélye, hogy azokat is elrakták, amik eredetileg ott voltak – mondtam. – Vagyis... Ezek között valahol – mutattam körbe.

– Ó – értette meg Barbi. – Oké, akkor. Melyiket nézted már át?

– Még csak ezt – böktém az összesen három kabátot tartalmazó rakásra, amire Barbi óvatosan előrelépett egy nagyot, ügyelve arra, hogy ne taposson rá semmire, és beállt a kupacok közé, ahol körbefordulva választott egyet, amihez lehajolt, majd hozzám hasonlóan ő is elkezdte átpakolni a kabátokat.

Mivel ez már egy feltűnő művelet volt, a ruhatárszoba előtt pedig folyamatos volt a jövés-menés, Mirkó kiment az ajtó elé, és behajtott maga mögött, hogy ne lássanak ránk,

amikor pedig valaki újonnan érkező be akarta rakni a szobába, megakadályozta.

– Helló, segíthetek? – hallatszódott be a hangja.

– Igen, leraknám a kabátom.

– Majd én lerakom neked.

– Tényleg?

– Persze. Ez a dolgom. Segítek, ahol tudok – mondta Mirkó büszkén.

– Kösz, Batman! – válaszolta a srác, Mirkó pedig az ajtórésen beadta a kabátot, amit Benedek azonnal elvett, és félrerakta oda, ahol az új vendégeket gyűjtöttük, hogy ne keveredjünk össze.

Eközben mi Barbival már a szoba közepén térdeltünk, és villámgyorsan rendeztük el a kabátokat, kizárólag a farmerdzsekire koncentrálván, a többit automatikusan félreraktuk. Arra azért figyeltünk a nagy sietségben, hogy szépen lefektetve, nem pedig hanyagul ledobva pakoljuk át, ahogyan egyébként voltak.

– Itt van egy – szólaltam meg hirtelen, amikor a sok szövet és vízhatlan anyag után a kezembe akadt egy farmerből készült darab.

A megjegyzésemre a vámpír maszkabál jelmezes Barbi, a szája előtt kendőt viselő Benedek és az ajtóban álló Batman jelmezes Mirkó is azonnal felém fordult.

– Ez az? – mutattam fel. – Mert nem akarok máséba belenyúlni – mondtam, amit hallva a többiek egyetértően bólogattak, Barbi pedig elővette a telefonját, és sietősen feloldotta, majd megkereste rajta az Insta-képet Kövecses Dávidról, aminek következtében hunyorogva kapkodta a

szemét a maga elé feltartott kijelző, és a kezemben fogott darab között.

– Nem, ez bélelt, Kövecsesé nem az – állapította meg kelletlenül és már el is rakta a telefonját, hogy tovább keressen, én pedig a kockás anyaggal bélelt farmerdzsekit a kupac tetejére helyezve átfordultam a következő, utolsó adaghoz.

– Nem, nem, majd én berakom – állított meg Mirkó hirtelen valakiket, akik mindenképp be akartak jönni a szobába.

– Igen?

– Igen. Ezért vagyok itt. Én vagyok a dzseki-felelős. A Dzseki-Batman. Vagyis Dzsekman – mondta, amit hallva elnevettem magam a kabátok pakolása közben.

– Megvan! – szólalt meg Barbi, amire automatikusan leengedtem a kezemben fogott darabot, és kíváncsian néztem rá Benedekkel együtt, aki éppen átvette Mirkótól az újabb kabátokat. – Nem, mégsem, ez sötétkék, csak elázott, azért hittem feketének – tette félre kelletlenül a dzsekit Barbi, és tanácstalanul nézett körbe. – Oké, akkor itt nincs – jelentette be, mert végzett az utolsó kupaccal is.

– És itt sincs – tettem félre, amit a kezemben fogtam. Alatta már csak egy esőkabát és egy fekete bőrdzseki volt.

– Ezek pedig itt újak – szólta Benedek a saját rakása mellett, amit azóta gyűjtött oda, amióta mi vettük át a bulin a ruhatár működtetését.

– Akkor máshol kell keresni – tápázkodtam fel a parkettán térdelésből.

– Mondjuk az kemény menet lesz, bazinagy a lakás, kész

labirintus, van vagy hat szoba, mindenből minden nyílik – magyarázta Mirkó, aki elsőként érkezve közülünk a buliba, jobban képen volt a méretekkel és elrendezéssel.

– Mennyi? Hat? – kérdeztem egy „még ez is” arckifejezéssel.

– Aha – helyeselt.

– Hát... Mindegy, muszáj megkeresnünk – jelentettem ki. – Váljunk szét, talán úgy gyorsabb. Üzenjen, aki talál valamit.

– Rendben – felelték a többiek.

A szobából kilépve Mirkó és Barbi már el is tűntek, majd mi is kimentünk Benedekkel. Utolsóként kiérve becsuktam magam mögött az ajtót, és a rám váró Benedekhez fordultam, amikor a bejárati ajtón éppen újabb társaság érkezett, akik benyomulva észrevettek, és azonnal szólíthatni kezdtek. Bogi és a két Kíra volt az az osztályomból, akikre a lehető legmeggyőzőbb örömmel reagáltam, és visszaköszöntem egy lelkes sziasztokkal. Mindhárman Wednesdaynek öltöztek, két oldalra fonott, feketére lefújtt hajjal, és klasszikus fehér galléros fekete ruhával.

– Roni! Roni, itt vagyunk. Megvársz? Lerakjuk a kabátunkat és jövünk – kiáltotta Bogi.

– Persze – válaszoltam, majd amikor beléptek a ruhatárnak használt szoba ajtaján, sietősen megragadtam Benedek karját.

– Gyorsan, gyorsan, mert nem fogok tudni elszakadni tőlük – sziszegtem, amire bólintott egyet, és elindultunk a közlekedőn, ahol kerületnünk kellett a kis csoportokban utat elálló beszélgetőket. Éppen Kövecses Dávid előtt mentünk el, akihez minket oldalról kielőzve odasietett egy

haverja, és a zenét túlüvöltve így szólt neki.

– Dávid, nem tudod hova lett a Dzsekman?

– A micsoda? – üvöltötte értetlenül, miközben meghúzta a dobozos sörét.

– Dzsekman! A ruhatáros Batman! Meg akarom kérdezni, melyik rakásba tette a kabátom – kiabálta jól artikulálva a haverja, mire Kövecses összehúzott szemmel nézett rá, aztán elröhögte magát.

– Hallod, te nagyon kész vagy – csapkodta meg a vállát, majd a bejárat felé nézve észrevett valakit, és elordította magát. – Kovács! Kovács, rohadj meg, a tegnapiért még kapsz. Én nyertem volna – röhögte, és ott hagyta a Dzsekmant kereső barátját, betudva annyinak, hogy biztos ivott és összevissza beszél.

A jelenetet látva Benedekkel inkább sietve továbbmentünk a közlekedőn, és az egyik duplaszárnyú kitárt ajtón át beléptünk a hatalmas belmagasságú nappaliba, ami a buli epicentrumának bizonyult, mert tömve volt jelmezes deákosokkal, és onnan szólt a lehangosabban a zene is. A ruhatárrá avanszált szobához hasonlóan a nappaliban is minden félre volt tolv a falakhoz, szekrényekhez és ablakok elé, egyrészt, hogy elég hely legyen, másrészt, hogy a bulizók a lehető legkevesebb kárt tegyék bármiben. A nagy méretű nappaliból további két ajtó vezetett más helyiségekbe. A jobb oldali felé a konyhát sejtettük, mert jellemzően az arra igyekvők üres kézzel mentek, de visszafelé valamilyen poharat vagy italosdobozt fogva jöttek. Barbi éppen onnan érkezett, aki az ajtóban megállva észrevett minket, és a fejét rázva jelezte, hogy arra

nincs semmi, amit látva Benedekkel mindketten bólintottunk, és elindultunk a másik ajtó irányába. Amerről Mirkó jött éppen, aki szemmel láthatóan minket keresett.

– Megvan Kövecses Dávid szobája – mondta.

– Oké – feleltük, majd hátrafordulva visszaneztünk Barbira a nappali tömegén át, aki a szeme elé tartott álarcon át hunyorgott, majd amikor látta, hogy Benedek valamit tárog neki, elvette a szeme elől a maszkot, és így is megnézte, mit mond a bátyja. Másodszorra már megértette, úgyhogy határozottan bólintott egyet, és eltűnt a tömegben.

– Elmegy és feltartja Kövecsest – avatott be Benedek a megbeszéltekbe, miközben kiengedtünk az ajtón két, egész testét fászlival bekötözött múmiát. Laura és Fanni voltak azok, a színházban kibékített két lány.

Ahogy egymás kezét fogva nevetgélve elhaladtak mellettünk, automatikusan mosolyra húztam a számat, amit Benedek észrevett, és kedvesen nézett rám, pontosan tudva, hogy mit érzek. Talán az a legjobb az egészben, amikor véletlenül betekintést nyerünk abba, ahogy a minket megkeresők dolgai alakulnak azután, hogy már lezártuk velük a kapcsolatot és elengedtük őket. Amikor teljesen random még rálátunk a happy end utáni helyzetre. Ez a legjobb része, és ilyenkor a legnehezebb nem elárulni magunkat azzal, hogy miért örülünk valakiknek ennyire, akiket egyébként elvileg nem is ismerünk. Ilyen alkalom volt valamelyik nap látni Donit a menzán, aki már nem egyedül ült. Vagy éppen Csorba Ádám szelfijét, amit tegnap elém dobott az Instagram algoritmusa. A lapozgatós poszt három képének első kockáján Ádám a jazzbalett táncelőadás

nézőterén szelfizik, a másodikon a színpad látszódik, ahol Dalma táncol, a harmadik pedig az előadás utáni közös képük, ahogyan Dalma egy csokor virággal vigyorog Ádám mellett.

Ezeket a sikereket látva mindig óriási büszkeségnek élem meg, amit csináltunk (akkor is, ha néha beavatkozásunkkor némileg rezeg az a morál léc, vagy éppen átlépjük azt a bizonyos képzeletbeli határt, amin túl talán már nem is biztos, hogy oké a közbelépésünk). A végeredményt, vagyis inkább a tartós végeredményt látva végül mindig arra billen a mérleg, hogy megérte, és bármikor megtenném újra.

A két múmiának öltözött barátnő után nézve is ezt éreztem. És láttam Benedeken, hogy ő is ugyanígy van ezzel. A barátnőket kiengedve magunk előtt visszafordultunk, és láttuk, hogy időközben Mirkó észrevette, nem követjük, úgyhogy megállt, és bevárt minket. Együtt aztán egy másik, rövidebb közlekedőhöz értünk, amiből további két ajtó nyílt. Tényleg kész labirintus volt a lakás.

– Az egy végé – mutatott Mirkó az egyik ajtóra, ami előtt négyen is várakoztak. – Ez pedig elvileg Kövecsesé – mutatott a másikra, amin egy focicsapat zászlója lógott. – De nem biztos, csak tipp.

– Biztos, hogy az – jegyezte meg Benedek. – Nyitva van? – kérdezte.

– Ja azt nem tudom, nem néztem – grimaszolt Mirkó, mert erről a nem elhanyagolható apróságról megfeledkezett.

Benedek a kilincsre tette a kezét, és lassan lenyomta, miközben óvatosan körbepillantott. A végénél sorban állók a hangzavarban kiabálva beszélgettek, a nappaliból pedig

éppen nem jött ki senki. A tekintetemet Benedek kezére szegeztem, és néztem, ahogy ütközésig lenyomja a kilincset, majd megpróbálja, hogy nyitva van-e. A tolásra megmozdult az ajtó.

– Nyitva van, megyek – suttogta.

– Jövök én is – ajánlottam fel azonnal. – Ketten gyorsabb.

– Oké – mondta, és visszafordult Mirkóhoz. – Fedezel?

– Persze – bólogatott. – Jelzek, ha gáz van.

Benedek erre határozottan bólintott egyet, és a fejkendőjét kissé feljebb húzta az orrán, majd egyetlen mozdulattal benyitott az ajtón, és belépett rajta, aztán félreállva megvárta, hogy én is bemenjek, és becsukta utánunk, kizárva az odakintről beszűrődő zajt, beszélgetést és zenét, ami így tompa, lüktető basszussá és duruzsolássá redukálódott. A hirtelen ránk telepedő csendben és nyugalomban érződött igazán, hogy éppen valami helytelent teszünk, és ott vagyunk, ahol eredetileg nem szabadna, mert házibulin íratlan szabály, hogy a nyitva hagyott ajtón be lehet menni, a csukott ajtók pedig azt jelentik, oda nincs belépés. Mi pedig ezzel nagyon is tisztában voltunk, így Kövecses Dávid szobájában állva összenéztünk, és szavak nélkül is egyetértettünk abban, hogy keressük meg a dzsekit és minél előbb húzzunk onnan. Az ajtótól elfordulva szembekerültünk a szobával, és körbejártattuk a tekintetünket a helyiségben. Gimis fiúszoba, bevetetlen ággyal, focilabdával, asztalon lévő számítógéppel és gamerszékkal, falon lévő keretes képekkel valami focicsapatról, és rumlival. Marha nagy rumlival. A földön szanaszét dobált ruhák, az asztalon a billentyűzet mellett

üres üdítősflakon és szennyes tányérok voltak otffelejtve, a sarokba pedig az őszi szünetre hanyagul odarúgott iskolatáska hevert.

– Mi? Ide akartok bemenni? Miért? – hallottuk Mirkót az ajtón túlról, amitől Benedek és én is a kintről beszűrődő beszélgetés irányába fordultunk. – Nem, ez nem a vécé – mondta Mirkó. – Az ott van. Ja nem, én nem várok senkit. Csak úgy itt állok. Hogyhogy miért? – kérdezte. – Én vagyok Batman, azt csinálom, amit akarok – magyarázta meg ennyivel valakinek, amit hallva sietősebbre vettük, és amíg én a földön lévő ruhadarabokat pásztáztam, Benedek az ágy melletti rumlis fotelhez lépett.

Mindkettőnknek egyszerre jött rezgő értesítése, amire előszedtük a telefonunkat, hogy rápillantsunk. Barbi üzent a csoportchatbe, hogy érkezett valami társaság, akiknek köszönnie kellett, emiatt szem elől tévesztette Kövecses Dávidot, aki azalatt eltűnt, de már megy és keresi, szól, ha megvan.

– Mirkó, láttad Barbi üzenetét? – kiáltotta Benedek az ajtó felé.

– Igen, most olvastam – jött a válasz odaátról.

– Figyelj nagyon, jó?

– Figyelek.

Benedek felém pillantott, találkozott a tekintetünk, és némán egyetértettünk abban, hogy siessünk jobban, mert azzal, hogy Barbi elveszítette Kövecsest, már csak az ajtó előtt álló Mirkó fedezett minket. Egy határozott bólintással fordultam vissza az ágyhoz, és lehajoltam, hogy benézzek alá, de nem volt hova, mert a lelógó takarót óvatosan

megemelve láttam, hogy nincs alatta rés, a lábak nélküli bútor közvetlenül a földön volt, úgyhogy nem jártam sikerrel, aztán megperdültem a tengelyem körül, mert Benedek váratlanul így szólt:

– Megvan.

Felé fordulva láttam, ahogyan a fotel előtt állva felemeli a hanyagul odadobott darabot. Ami ezúttal már tényleg az volt. A képeken látott, ominózus estén viselt farmerdzseki, ami először Kövecses Dávidon volt, majd Adélon. És aminek egyetlen belső zsebében elvileg ott voltak a polaroidok.

Benedek az orráig felhúzott fejkendő mögül pillantott rám, felmutatva nekem a dzsekit, mire biccentettem egyet, és visszaengedtem a takarót az ágyra, majd odaléptem hozzá.

– Nézzük meg – suttogtam izgatottan. Benedek megforgatta a dzsekit, a belső zsebet keresve, a következő pillanatban pedig mindketten riadtan kaptuk fel a fejünket, ugyanis Mirkó bedörömbölt az ajtón.

– Gáz van, gáz van, gááááz – hadarta folyamatosan kopogva, aztán egy pillanat alatt abbahagyta a dübörgést, és elhalkult.

Ez pedig még annál is ijesztőbb volt, mint amikor még kopogott. Ott álltunk a szobában, teljesen lemerevedve, kezünkben a farmerdzsekivel, és fogalmunk sem volt, hogy mi történik.

– Most mi van? – suttogtam.

– Nem tudom – felelte Benedek a száját takaró fejkendő mögül, majd mindketten összerezteztünk, mert odakintről újra meghallottuk Mirkó hangját. Csakhogy nem hozzánk beszélt.

– Nahát a házigazda. Szevasz, mi újság? – kiáltotta olyan hangosan, hogy biztosan mi is meghalljuk odabent.

– Ó a francba – tátottam el a számat rémulten, és Benedek is kínosan összeszorította a szemét.

– Hogy én ki vagyok? Hát nem ismersz fel? – kérdezte Mirkó. – Hogy érted? Mindenki ismer. Én vagyok a Batman – kiabálta, még mindig nekünk jelezve, miközben a kintiek azt sem tudták, ki ő.

– Basszus – suttoztam, felmérve, hogy jelenleg nem csak az bukik ki, hogy megkérdezés nélkül vagyunk zárt ajtók mögött valakinek a szobájában, és ezzel a privát szférájában is, de az is rezgett, hogy Mirkó hívatlan vendégként beszélt éppen a házigazdával.

– Ide mész be? – hallatszódott be Mirkó türelmetlen és kissé rémuló hangja, miközben még egyszer bekopogott, mielőtt elállt volna az ajtótól. – Jó, akkor engedd meg, hogy kinyissam neked – ajánlotta fel, és így próbált nekünk időt nyerni, mert az már biztos volt, hogy Kövecses bejön a szobájába. Csak az volt a kérdés, hogy mikor. – Fú de nehezen nyílik, beragadt kicsit – rángatta Mirkó kamuból a kilincset odakintről, miközben mi villámgyorsan körbefordultunk, valami rejtekhely, vagy bármi után kutatva, ahol elbújhatunk. A szekrény szűk volt és telepakolt, az ágynak volt alja, nem lehetett bemászni alá, más meg...

– Ott egy másik ajtó – mondta Benedek a szoba végébe mutatva, és a kezemet megragadva elhúzott magával, én pedig a földön lévő kacatokon átugrálva követtem. Benedek kitárta az ajtót, és beengedett maga előtt, majd gyors mozdulattal belépett utánam, és pont abban a pillanatban

csukta be, amikor Mirkó kinyitotta a másikat Kövecses Dávidnak.

A koromsötétben szaporán lélegezve pislogtam magam elé, és az égvilágon semmit nem láttam, úgyhogy a táskámban lévő telefonomért nyúltam, hogy az elemlámpával körbevilágítva megnézzem, hol vagyunk. Benedek, akit éreztem, hogy a sötétben közvetlenül előttem állt, ugyanígy tett, tapogató mozdulattal kereste a zsebében a telefont. Ő gyorsabb volt, és bekapcsolva az elemlámpát felemelte a készüléket és megvilágította a helyiséget. Egy kis méretű fürdőszobában voltunk. Másik kijárat nélkül. Óriási. Vagyis sikerült a Mirkó elmondása alapján Kövecses Dávidék „mindenből nyílik minden” lakásában nemcsak megtalálni, de be is ragadni a zsákutcába. Ahonnan már nem vezetett semmi sehova.

– Francba – suttogta Benedek, felmérve, hogy csapdába estünk, és onnan nincs tovább.

– Semmi gond – tátogtam némán. – Itt biztonságban vagyunk. Megvárjuk, hogy kimenjenek, és utána mi is eltűnünk – mondtam, mire bólintott, és a sötétben csendben hallgattuk, ahogy a szobában Kövecses Dávid és egy haverja beszélgetnek.

– A kedvenc mezem. A rohadt életbe. Remélem, kijön – idegeskedett, amit hallva megállapítottam, hogy valószínűleg leöntötte valamivel a felsőjét, és azért jött a szobájába, hogy átvegye.

A kicsi fürdőszoba ajtajában várakozva álltunk egymással szemben Benedekkel, olyan közel, hogy éreztem a nyakából áradó illatát, és ha úgy fordult, a lélegzetének melegét is,

miközben a kintről beszűrődő beszélgetést hallgattuk, amihez alapként szolgált a nyitva hagyott ajtón át nappaliból beüvöltő zene, ami éppen valami Dua Lipa szám volt a bulizók nagy örömére, mert sokan énekelték.

– Ez milyen? – kérdezte Kövecses az ajtón túl.

– Jó – felelte a barátja.

– Á, inkább a kéket veszem fel – változtatta meg a véleményét. – Rádobom a farmerdzsekim, aztán ennyi – tette hozzá, mire Benedekkel egymásra néztünk az elemlámpa fényében. Aztán a dzsekire. Ami nálunk volt.

– Ne, ne, ne – tátoztam rémülten.

– Ide adod? – kiáltotta Kövecses.

– Hol van? – hallatszódott a barátja hangja.

– A fotelen.

– Basszus – kerekedett el a szemem. – Gyorsan, vegyük ki a képeket – tátoztam Benedeknek, aki erre megint megforgatta a dzsekit, hogy megkeresse a belső zsebét. Hogy segítsék, odanyúlva átvettem tőle a telefonját, és megvilágítottam neki.

– Kösz – mondta, és idegesen szétnyitva a dzsekit benyúlt a belső zsebébe. Én közben végig a szemébe néztem, és visszatartott lélegzettel vártam, hogy mi lesz, mire Benedek a zsebbe dugva a kezét megakadt a mozdulatban, és a tekintetét az enyémbe fúrta.

– Mi az? – kérdeztem a torkomban dobogó szívvel, mire kiemelte a kezét a zsebből, amire lenéztem. Egy köteg polaroid képet fogott.

– Megvan – szólt, mire fellélegezve lehunytam a szemem, majd odanyúlva elvettem Benedektől a köteget, és fejfel

lefelé fordítottam, hogy ígéretemhez híven ne lássam a rajta lévő képeket, majd leszámoltam a darabszámot. Megvolt mind a tíz. – Nem hiányzik belőle – suttogtam, és elraktam az övtáskámba, aminek óvatosan vissza is húztam a cipzárját, majd Benedekkel mindketten az ajtó irányába kaptuk a fejünket, hogy meghallgassuk, mi történik odakint.

– Itt nincs – kiáltotta Kövecses barátja, aki akárhogy kereste, nem találta a fotelben a farmerdzsekit.

– Ott van az – erősködött Kövecses, mi pedig lenéztünk a Benedek kezében fogott darabra. Vajon mennyire akarja megtalálni?

– Nincs itt – győzködte tovább a barátja, amit valami nyikorgás követett. Valószínűleg eltolta a fotelt, hogy megnézzze, nem esett-e be mögé.

– Mindegy, akkor hagyd a francba, amúgy is szennyes – válaszolta Kövecses, túlüvöltve az újabb dalt, ami éppen akkor kezdődött. Az első másodpercből felismertem, hogy a *Heathens* az, mire a szememet lesütve váraкоztam, és hogy csökkentsem az adrenalinot, megpróbáltam elterelni a figyelmemet azzal, hogy magamban énekeltem a dalszöveget. „All my friends are heathens, take it slow.”

– Jól van, mindegy, menjünk, jó ez így – jelentette ki az ajtón túl Kövecses Dávid, aki a jelek szerint elkészült az átöltözéssel, mi pedig Benedekkel megkönnyebbülten fújtuk ki a levegőt a sötétben, annak örömeire, hogy ezt megúsztuk.

– Ez húzós volt – ismertem el suttogva, amire némán helyeselt, majd mindketten egyszerre billentettük félre a fejünket az ajtó felé, amin túlról újra meghallottuk Kövecses haverjának a hangját.

– Most mi van már megint? – kérdezte.

– Jövök, csak befújom magam – kiáltotta válaszként Kövecses Dávid, mire Benedek egy „ezt bebuktuk” tekintettel nézett rám az elemlámpa fényében, amit értetlenül fogadtam, ő pedig elfordította a telefonját a fürdőszoba mosdójának irányába. A megvilágításban láttam, hogy a csap feletti polcon a hanyagul odavetett borotva és a középen összenyomott fogkrémtubus mellett ott van egy parfümösuveg. Amiért Kövecses Dávid a fürdőszobába indult.

– Neeee – kaptam a szám elé a kezem, és az egyre közeledő lépteket hallva megrettenve néztem Benedekre, aki körbevilágított a kis helyiségen, de hiába. Esélyünk sem volt elbújni, nem volt hová, egy mosdó, szemben egy vécé, merőlegesen pedig egy kád volt összesen a szűkös helyiségben, semmi más. – Francbaaa – ingattam a fejem a számat befogva, és éreztem, ahogy majd kiugrik a szívem a helyéről, miközben Kövecses már odaért az ajtóhoz, és hallottam, ahogyan a túloldalon megfogja a kilincset.

Innen már nem volt visszaút, tudtuk, hogy be fog jönni, és hogy ott talál majd minket, a szobájához tartozó fürdőszobában, a dzsekijével a kezünkben, amire fogalmam sem volt, hogy milyen magyarázatot fogunk adni.

Még kiáltott valamit, azután hirtelen lenyomta a kilincset. Ez volt az a pont, amikor már biztosak lehettünk benne, hogy bejön.

– Mit mondunk, mit keresünk itt? – tátogtam némán, Benedek pedig tehetetlenül megrázta a fejét, majd hirtelen az eszébe jutott valami, és rám nézett.

– Hét perc mennyország – mondta ki váratlanul a kendő mögül, amivel a híres házibulijátékra utalt, amikor két ember hét percre bezárkózik valahová, ami alatt bármi történhet, és csak rájuk tartozik.

– Tényleg – helyeselttem vadul bólogatva, és tudtam, hogy ebben az esetben ez az egyetlen elfogadható válasz arra, hogy mit keresünk ott, ahol nem lehetnénk, miközben odakintről Kövecses a lenyomott kilincset megragadva kifelé húzta az ajtót.

A nyíló résen betörő lámpafényre pillantottam, amin így már még hangosabban hallatszódott be a *Heathens* refrénje és a házibuli zajai, majd visszafordultam Benedekhez, és az ötletére bólintva közelebb léptem hozzá, amivel a kis helyiségben már közvetlenül elé kerültem, így teljesen összeértünk. Az ajtón át egyre jobban beáramlott a fény, ami baljósan követte a nyitódását, lassan elérve minket is, így sietősen Benedek felé kaptam a fejem, és a szemébe néztem, majd tudva, hogy nincs időnk a gondolkodásra, felemeltem a kezem, és a *Heathens* „Watch it” részénél a Benedek száját takaró kendőhöz nyúltam, lehúztam az arca elől az álláig, majd odahajolva hirtelen a szájára tapasztottam a számat és megcsókoltam. A gyors, kapkodó tempótól kissé hevesre sikerült a mozdulat, így Benedek egy pillanatra velem együtt hátratántorodott, de megtartotta magát, és visszadőlt felém, miközben a derekamat megfogva elengedte a kezében fogott dzsekit, ami halk puffanással hullt le mögöttem a fürdőszoba padlójára, és az addig zárt ajkait kinyitva viszonzta a csókomat, én pedig a nyelvét megérezve teljesen átengedtem, és a nyaka köré font karommal öleltem át,

miközben odakintről zúgott a *Heathens* utolsó fél perce, a nyitódó ajtóból beáramló fény pedig elért minket. Figyelmen kívül hagyva, hogy ránk nyitottak, úgy tettünk, mintha nem vennénk észre, és zavartalanul folytattuk a szenvedélyes csókváltást, megjátszva, hogy mindketten ennyire belefeledkeztünk.

– Mi a sz... Baszki de megijedtem. Ti mit csináltok itt? – kérdezte Kövecses Dávid meglepetten, amikor nem számítva senkire megpillantott minket a fürdőszobájában. A látványunkra a mellette álló, Amerika kapitány pólóban lévő, kartonból kivágott pajzsot maga elé emelő haverja is röhögve meredt ránk. Elszakítottam az ajkamat Benedekétől, és a fürdőszoba felé fordultam, tettetett szégyenlősséggel fúrva az arcom Benedek vállába, és az illatát beszívva vártam, hogy reagáljon, miközben hevesen kalimpált a szívem, és érezhetően szaladt a pulzusom.

– Máris letelt a hét perc? – kérdezte Benedek a fiúktól úgy, mintha nekik kellett volna ránk nyitniuk, miközben a direkt szégyenlős, elbújó mozdulatomra odanyúlt a hajamhoz, és gyengéden megsimogatta, amitől akaratlanul is elmosolyodtam a vállába fúrt arccal, mert ez akkor is egy nagyon kedves, ösztönösen óvó mozdulat volt tőle, ha csak megjátszotta.

– Jaj baszki, bocs – esett le Kövecsesnek, hogy mi történik.
– Nem tudtam, hogy megy a játék – szabadkozott a saját szobájában. – Akartok még maradni...? – ajánlotta fel, hogy visszazár minket.

– Nem, kösz – felelte Benedek. – Szerintem leteltünk. Meg amúgy is. Hagyunk másnak is lehetőséget – mondta, amire

Kövecses és a haverja egy „jófej vagy” bólogatással reagáltak, Benedek pedig a kezemet fogva kivezetett a fürdőszobából, és elindultunk az ajtó felé.

– Hallod, Lili itt van? Mert akkor intézzük már úgy, hogy ő meg én legyünk a következők – tervezgette Kövecses a következő hét perc mennyország párost, miközben bement a fürdőszobába, hogy befújja magát a parfümmel.

– Ja, az jó ötlet – helyeselt a haverja. – Te, nem ezt a dzsekit kerested? – kérdezte, észrevéve a földön heverő farmerdzsekit, mire Benedekkel kifelé menet összenéztünk és sietősebbre vettük a távozást.

Miközben előreengedett, észrevettem a pulcsiján, hogy a szemmaszk sminkemmel teljesen összekentem a vállrészét, úgyhogy odanyúltam, és megpróbáltam lesöpörni. Leszorítva az állát megnézte, hogy mi az, majd hanyagul megrázta a fejét, jelezve, hogy nem számít. Egy „oké” bólintással elvettem róla a kezem, és kiléptem a nyitva hagyott ajtón, amire Mirkó, aki a közlekedőn idegesen járkált fel-alá, az érkezésünkre megperdült a tengelye körül, és rémülten nézett ránk. Soha nem volt még Batman ennyire sápadt.

– Megvannak a polaroidok – mondtam. Pár pillanatig még eltartott, hogy feldolgozza a hírt, aztán ernyedten dőlt a falnak, és nekitámaszkodott a vállával.

– Ú, basszus, már azt hittem, lebuktatok – motyogta.

– Nem sokon múltott – ismerte el Benedek.

– Gondolom, meg voltam győződve róla, hogy... – szólt Mirkó, majd összehúzta a szemöldökét. – Várjatok. Ezt mégis hogy úsztátok meg? Benyitottak oda, ahol voltatok! – meredt

ránk értetlenül, mire Benedekre pillantottam, aki éppen visszahúzta az orráig a kendőt és összetalálkozott a tekintetünk.

– Hét perc mennyországgal – feleltem végül Mirkónak, még mindig Benedekre nézve, akinek bár már takarta a száját az anyag, a szeme így is elárulta, hogy egy pillanatra elmosolyodott.

– Aha – erősítette meg ő is. – Hét perc mennyországgal – mondta, és megigazította a kendőjét.

– Az mi? – kérdezte Mirkó értetlenül, mi pedig elindultunk a folyosón visszafelé. – Mi az a hét perc mennyország? – ismételte meg, és elővette a telefonját, hogy megnézzze. – Vóóó – mondta, amikor elolvasta a keresési találat eredményét, mire a fejemet elfordítva elrejtettem a vigyoromat, miközben Benedek mellettem sétálva a füléhez emelte a telefont, hogy szóljon Barbinak.

Aki azonnal jött, úgyhogy nem sokkal később mind a négyen az erkélyen álltunk, ahol a szakadó eső elől behúzódtunk az eresz alá, hogy gyorsan átbeszéljük a történeteket. Az esőáztatta terasz volt az egyetlen hely, ahol gond és feltűnés nélkül tudtunk beszélni, tekintve, hogy a rossz idő miatt csak egy-egy cigiző jött ki időnként, egyébként mindenki odabent nyomult. A nyíló erkélyajtón néha kinézett valaki, ilyenkor felhangosodott a bentről kihallatszódó lárma és zene, de ez mindig csak pár másodpercig tartott, a fejét kidugó jelmezes bulizó rendszerint egy „bocs”, vagy „ja, semmi” megjegyzéssel reagált arra, hogy nincs kint senki olyan, akit keres, és újra magunkra hagyott minket.

– Annyira aggódtam, amikor szem elől tévesztettem Kövecses Dávidot – mesélte Barbi.

– Én meg amikor nem tudtam megakadályozni, és bement a szobájába – fújta ki magát Mirkó.

– Mi meg amikor benyitott a fürdőbe, ahol voltunk – mondta Benedek, amire helyeslően bólogattam.

– Jó, nyertetek – állapította meg Barbi gondolkodás nélkül.

– Tényleg, abból hogy vágátok ki magatokat? – kérdezte.

– Hét perc mennyországgal – felelte Benedek.

– Ááá, ügyes – bólogatott Barbi.

– Hé, te tudod, mi az? – kérdezte tőle Mirkó, mire Barbi a szeme elé emelte az álarcát, és vigyorogva ártatlanul pislogott párat, így válaszolva meg a kérdést, amit Mirkó egy „jó, értem” bólintással reagált le, miközben Barbi nevetve elvette a szeme elől a pálcikához rögzített álarcot, és elgondolkodva nézett felváltva Benedekre és rám. Elkapva a tekintetét kérdően felvontam a szemöldököm, amire Barbi csak mosolyogva megrázta a fejét, és nem szólt semmit, aztán mindannyian a nyíló erkélyajtó felé fordultunk, amin Bogi dugta ki a fejét.

– Ööö. Bocs, nincs itt Roni? – kérdezte bizonytalanul. – Farkas Roni. Nem láttátok? – kiabált ki a szakadó esőt, a bentről kiszűrődő zenét, és odalent az utcán dudáló autót túlkiabálva.

– Itt vagyok – léptem ki az eresz alól, mert nem volt értelme tagadni, hogy ott vagyok, valaki úgylátja majd, amikor bemegyek.

– Mindenhol kerestünk már – mondta a nyakát behúzva az eső elől.

– Jövök – feleltem, mire Bogi érdeklődve körbenézett a társaságunkon. – Csak kértem egy cigit – füllentettem, megmagyarázva, hogy miért vagyok kint olyanokkal, akikkel nem szoktak látni.

– Értem – felelte, majd elgondolkodva nézett rám. – De... Te mióta cigizel?

– Nem magamnak – tettem hozzá gyorsan, mire a többiek a zsebüket tapogatva kezdték keresni a nemlétező cigijüket, hogy kisegítsenek. Hihetően csináltuk, mert Bogi bólogatva így szólt.

– Jaaa. Oké. Bent várunk.

– Jövök mindjárt – intettem, majd megvártam, hogy becsukja bentről az erkélyajtót, és a többiekhez fordultam. – És most hogyan tovább?

– Vissza kéne adnunk a képeket – felelte Benedek.

– Jó – értettem egyet. – Most?

– Aha – felelte. – Péntek éjfélig ígértem Adélnak, hogy visszakapja. Addig még van fél óra.

– Akkor indulni kell – mondtam.

– Téged várnak – emlékeztetett Benedek.

– Igaz – húztam el a számat, mert nem tudtam, hogy mondjam meg Bogiéknak, hogy most meg elmegyek valahová, miközben az érkezésük óta engem kerestek. – Maradnom kell – állapítottam meg csalódottan.

– Nekem is – szólt Barbi. – Botond már így is üzenget, hogy nem talál – nézte meg a telefonját, ahol újabb értesítés érkezett a sráctól, akivel egyébként a bulira érkezett, és akit jelenleg valahol bent hagyott.

– Majd én visszajuttatom a képeket – ajánlotta fel Mirkó.

– Inkább jövök én is – szólt Benedek egy „biztos, ami biztos” arckifejezéssel, amire elmosolyodtunk.

– Nem bízol a képességeimben? – kérdezte Mirkó tettetett sértettséggel.

– Be akartad dobni a postaládájukba? – tippelte meg Benedek, utalva a megismerkedésükre.

– És jól teszed, hogy nem bízol a képességeimben – ismerte be Mirkó, hogy ez volt az ötlete, amire Benedek röhögve megrázta a fejét.

– Elmegyek vele – szólt Barbinak és nekem.

– Jó – értettem egyet.

– Egyébként is akartam javasolni, hogy indulj – mondta Barbi, és a tekintete elárulta, hogy miről lehet szó. Valószínűleg megérkeztek Majáék. Benedek erre egy „értem” bólogatással reagált és felém fordult, amire kivettem a képeket az övtáskámból, és felé nyújtottam, amit anélkül elrakott a pulcsija zsebébe, hogy akár egy pillantást is vetett volna rá, majd az erkélyajtóhoz lépett, és kitérte, hogy előreengedjen minket.

Barbi ment elsőnek, őt én követtem, és bementem Benedek előtt, aki a nyitott ajtót tartva Mirkó felé fordult, azt nézve, hogy miért nem jön. Mirkó éppen kiállt az erkély szélére az esőben, és a korlátnak támaszkodva meredt a városra az elázott Batman jelmezében.

– Ahogy a várost elmosta az eső, a bűn csak úgy csordogált Gotham utcáin. Csak egy ember volt, aki őrizte a rendet... – meredt a távolba, magát narrálva.

– Mirkó – szólt rá Benedek, mire Mirkó az elázott köpenyét egy mozdulattal maga mögé söpörve

hátrapillantott.

– Igen?

– Akármit csinálsz, légyszi gyere – kérte Benedek.

– Jó – adta be a derekát, és a vizes Batman jelmezében bejött az erkélyről. – Azért ne mondd, hogy nem volt autentikus jelenet.

– De, nagyon – felelte egy „felőlem” biccentéssel, és megtartotta az ajtót három srácnak, akik éppen kifelé mentek ecigizni, majd Benedek Mirkó után ment, miközben én odaléptem a rám váró társasághoz, ahol Bogi és a két Kira mellett Csabi is ott volt emelt töriről.

– Kérsz valamit inni, Roni? – kérdezte kiabálva, amikor észrevette, hogy nincs nálam semmi.

– Aha, köszi – bólintottam, és Benedekék után néztem, aki Mirkóval együtt éppen átvágott a zsúfolt nappalin, és a kijárat felé igyekeztek.

– Roni? – szólított meg Kira, mire felé fordultam, és érdeklődve néztem rá. Az arc kifejezése arról árulkodott, hogy nem először szólt.

– Igen?

– Az Somfalvi Benedek volt? – kérdezte.

– Hm?

– Akivel bejöttél az erkélyről – ismételte.

– Nem tudom, lehet – feleltem tettetett közömbösséggel.

– Ő volt – erősködött, amire megvontam a vállam, Kira pedig az arcomhoz nyúlt.

– Mi az? – kérdeztem, és ösztönösen én is odakaptam.

– Elkenődött a festék – mondta. – Egy csíkban, itt – mutatta meg az ujjával, végighúzva a bőrömön abba az irányba, ahol

véletlenül Benedek pulcsijába kentem a sminket.

– Ja, igen. Tudom – feleltem, ahogy eszembe jutott, hogy mitől, majd Benedekék után fordultam, de már nem voltak a helyiségben. Elmentek a buliról.

– Megyünk majd együtt haza? – kérdezte Bogi.

– Persze – válaszoltam megmagyarázhatatlan csalódottsággal, és megköszöntem Csabinak a nekem hozott italt, majd a poharat a számhoz emelve beleittam a dübörgő zene és hangzavar közepette.

Nagyjából húsz perccel később jött egy üzenet a csoportchatünkbe, miszerint Benedek és Mirkó gond nélkül visszajuttatták Adélnak a képeket (a lakásuk előtti lábtörlő alá rejtették, majd megüzenték Adélnak, és egy másik emeleten hallgatózva megvárták, ahogyan kimegy érte és megtalálja), mire a többiek beszélgetését hallgatva bekedveltem Benedek beszámoló üzenetét, majd gondolkodtam, hogy írjak-e még valamit, de végül nem tettem, csak elraktam a telefonom, és úgy bólogattam, mintha végig figyeltem volna.

– Roniii! – ölelt át hirtelen Niki, aki végül mégis bohóc-ribancnak öltözött, és a piros orrát lekapva mindenképpen át akarta rakni rám, amit a lehető legkíméletesebben próbáltam visszautasítani, tekintve, hogy már nem volt annyira képben a világgal, és amíg ellenkezve ráztam a fejemet, ismét elővettem a telefonomat, aminek a kijelzőjére nézve ösztönösen feldobódtam.

Benedek üzenete: Jó őszi szünetet nektek. Roni, neked meg jó időtöltést apukáddal.

Nem felejtette el. A hangzavarban állva hálásan

elmosolyodtam, és beszíveztem.

A telefonomat leengedve a kezemből a rajtam lógó Nikit átölelve megtartottam, miközben észrevettem, hogy valaki néz, mire odapillantottam és Barbit láttam meg, aki hozzám hasonlóan megkapta a csoportüzeneteket, és mosolyogva figyelte a reakciómat, aztán csak intett egyet, és szólt a vele lévő srácnak, hogy menjenek, majd elindultak a kijárat felé.

– Emberek, hét perc mennyország indul – ordította el magát hirtelen Kövecses Dávid, a hír hallatán pedig az összes beöltözött, bulizó deákos egy emberként emelte meg ünnepélyesen a kezében fogott poharat, italosdobozt vagy bármit.

– Ó de jó, hallottam már róla, de soha nem játszottam még – lelkesedett be az egyik Kíra.

– Én sem – felelte Bogi.

– Én sem – szólt a másik Kíra, én pedig a poharamat a számhoz emelve beleittam, hogy kikerüljem a választ, és kíváncsian néztem a tapsvihár közepette Lilire, akit, micsoda véletlen, kiválasztottak Dávid mellé, hogy vonuljanak el.

– Roni? – kérdezte Kíra.

– Igen? – kaptam el a szemem a haját zavartan a füle mögé túró Lilit nézve, aki megfogta Dávid felé nyújtott kezét, és a füttyvihár és kiabálás közepette bement vele az ajtón.

– Te játszottál már?

– Igen – feleltem. – Egyszer – tettem hozzá, és a vigyorukat látva mosolyogva bólítottam egyet, majd egy gondterhelt sóhajtással a számhoz emeltem a poharam.

Úgy háromnegyed órája.

Az őszi szünet a lehető legjobbkor jött, mert az egy hét alatt lehetőség adódott átgondolni, feldolgozni és megemészteni a dolgokat. Merthogy volt mit.

Kövecses Dávid bulijának estéje után, ahol egyébként újra összejött a volt barátnőjével, ami bár nem volt kifejezetten a felkérésünk része, közvetve elég sok közünk volt hozzá, így tulajdonképpen afféle grátisz sikerként tekintettünk rá, beköszöntött az őszi szünet. A Deákban is, meg az X csapatunkban is. Ugyanis azzal, hogy Adél visszakarta a képeket, nem maradt függőben lévő ügyünk, új felkérésünk pedig nem érkezett, így nem volt miért keresnünk egymást, a szünet csendesen telt, anélkül, hogy írtunk volna a csoportunkba, vagy akár bármelyikünk külön-külön valamelyikünknek. Néma csend volt. Az igazat megvallva ez jól jött, mert a halloweenbulin történetek nem rögtön, hanem szép lassan ülepedtek le bennem, valószínűleg azért, mert akkor és ott a túl sok adrenalin, az izgalmak és a megoldandó szituációk nem engedték meg, hogy nagyon elidőzzek a részleteken, a rá következő egy hét azonban lehetővé tette, hogy újra és újra végigvegyem magamban az eseményeket. Főleg a hét perc mennyország részét, amire meglepően sokat gondoltam, és aminek emléke és minden részlete határozottan sűrűn és aggasztóan pontosan idéződött fel bennem időről időre, napról napra, óráról órára, néha pedig percről percre. És miközben tisztában voltam vele, hogy Benedekkel mindkettőnk részéről csak elterelés és megjátszás volt az a csók, ami csupán azért

történt meg, mert ez volt az egyetlen járható útja annak, hogy megússzuk a lebukást, valamiért mégsem engedett, hanem újra és újra felidéződött bennem, és minden egyes alkalommal hurrikánként söpört végig rajtam az az érzés, amit akkor éreztem először, amikor a nyíló ajtóval versenyt futva Benedek fölém hajolva viszonzta a csókom. Akkor is, ha megjátszott volt. Nagyon hitelesen megjátszott. Annyira, hogy végül velem maradt, és nem nagyon eresztett. Úgyhogy azért, hogy ne ezzel foglalkozzak nulla huszonnégyben, kénytelen voltam más dolgokkal lekötni magam. Többek között megnéztem pár sorozatot, elolvastam egy félbehagyott könyvet, és nem mellesleg végre megfejtettem az étkezős rejtélyt.

A szünet utáni első hétfő reggelen a hideg levegőt beszívva gyalogoltam a Deák felé, majd a pékségbe betérve beálltam a hosszú sorba, és az élménybeszámolót tartó deákosok között állva hallgattam a fejhallgatómból szóló zenét, amikor is értesítem érkezett, amire előhúztam a kabátzsebemből a telefonomat.

Mirkó üzenete: Ebédszünetben a szokásos helyen.

Az üzenet alatt rögtön megjelent mindhármunk kis ikonja, ami alapján Barbi és Benedek is olvasták, majd elraktam a telefonom, és mivel odaértem a pulthoz, megnéztem az üvegen át a kínálatot. A november beköszöntével eltűnt minden halloween és őszi tematikájú süti, és a helyére már meg is érkeztek a karácsonyi darabok, mézeskalácsos, habcsókos, vagy éppen mákos-diós ízesítéssel, amik közül hirtelen nem is tudtam mit választani, ezért csak kértem

négy pogácsát, meg egy egyszerű teát, majd a zacskóval és elviteles pohárral a kezemben kifordultam a pulttól, és kimentem a pékségből.

A négy pogácsából hármát a többieknek vettem, amit ebédszünetben át is vittem a könyvtárba, ahol a megbeszéltek szerint találkoztunk. Úgy tűnt, az igazgató által talált új kivitelező mégsem vált be, mert az őszi szünet alatt semmifajta változás nem történt, továbbra is fóliával leválasztott folyosó vezetett a könyvtárhoz, ahol a felújításra váró elzárt helyiség letakart polcai közt érkeztem meg a többiekhez, akik közül még csak Barbi és Benedek voltak jelen.

– Sziasztok – köszöntem nekik, mire mindketten felém pillantottak. Barbi az egyik széken ült, fekete garbós pulóverben és rövid, szürke-fekete kockás szoknyában, amihez vastag pamutharisnyát és hosszú csizmát húzott. Az érkezésemre felnézett a telefonjából és mosolyogva visszaköszönt, majd hálásan elvette a felé kínált pogácsát, ami után Benedekhez léptem, aki az asztalon ült farmerban, magas szárú sneakerben és sötétszürke kapucnis pulcsiban. Belenézett a felé tartott zacskóba, és kivett belőle egy pogácsát.

– Köszöni – mondta kedvesen, amire mosolyogva bólintottam, és leültem egy szabad székre. Jó volt újra látni őket.

– Mirkó? – érdeklődtem.

– Azt írta, mindjárt jön – felelte Benedek.

– Oké.

– Hogy telt a szünet? – pillantott felém.

- Jól – válaszoltam. – Sokat gondolkodtam – tettem hozzá.
- Neked?
- Jól – vonta meg a vállát egy „semmi extra” stílusban, majd kérdően nézett rám. – Jutottál valamire?
- Miben?
- Azt mondtad, sokat gondolkodtál – ismételt meg szórakozottan.
- Ja igen. Nagyon is – helyesletem sokat sejtetően mosolyogva.
- Rájöttél – találta ki egyből, hogy megfejtettem a menzás dolgot.
- Rájöttem.
- Halljuk – tárta szét a karját amolyan „ne kímélj” stílusban, én pedig nekikezdttem.
- Jó. Szóval ott ültünk. Te, veled szemben senki. A melletted lévő asztal melletted lévő székén egy lány, vele szemben én – elevenítettem fel.
- Igen.
- A lány beszélt valakivel – folytattam, amire Benedek nevetve bólogatni kezdett.
- Igen.
- Videóhívással – tettem hozzá.
- Igen – helyeselt úgy, mint aki tudja, hogy ennyi volt, megfejtettem, de azért hagyta, hogy végigmondjam.
- Amikor felállt, még beszélt, és amíg a tálcáját felvette és azzal volt elfoglalva, te odanéztél a kijelzőjére, amin videóhívásban volt, és így megláttad mögötte Maját – mondtam ki, és kíváncsian felvontam a szemöldököm, a megerősítésére várva.

– Igen – ismerte el, amire ünnepélyesen a magasba emeltem a karom. Benedek mosolyogva nézett rám. – Szép volt – dicséért meg.

– Köszí – vigyorogtam elégedetten, majd elfordultam a polcok felé, ahol Mirkó jelent meg.

– Na szóval – érkezett meg nagy hévvel, és a táskáját ledobta az asztalra, mintha csak valami fontos bejelenténi valója lenne. – Úgy döntöttem, hogy itt az ideje nevet találni magunknak – mondta ki, amire Benedek és Barbi egyszerre szólaltak fel elégedetlenül, hogy most komolyan ezért rángatott ide minket, mire Mirkó a támadás láttán könyörgőn felém nézett.

– Roni, legalább te adj nekem igazat.

– Sajnálom – ráztam meg a fejem szórakozottan, és felé nyújtottam a zacskót. – Szerintem sem kell név. De hoztam pogácsát – kínáltam meg, amire Mirkó egy „az is jó” reakcióval nyúlt bele a zacskóba, és a Somfalvi ikrek háborgását figyelmen kívül hagyva folytatta.

– Tehát. Most már kell valami, ahogy hívjuk magunkat.

– Nem, nem kell – szólt Benedek. – Jó ez így. Ha tudjuk, megoldjuk a dolgokat. Nincs benne több... – vont a vállát Benedek, amire egyetértően helyeseltem, és Barbi is bólogatott.

– Valami olyan kéne, ami – hagyta figyelmen kívül Mirkó az ellenkezést. – Ami jól hangzik, bizalmat sugároz, amiről tudják, hogy fordulhatnak hozzánk... Mint a Wayne művek. Vagy Igazság ligája.

– Ez megint valami batmanes? – kérdeztem.

– Mindig – válaszolta Benedek.

– Én nem akarok ligában lenni – kötötte ki Barbi.

– Csak példa volt. És nehogy azt hidd, hogy bevennének – szólt rá Mirkó, Barbi meg grimaszolva elröhögte magát, egy „na ne mondd” arckifejezéssel. – Összegyűjtöttem néhány ötletet, most felolvasom, és névtelen szavazással fogunk dönteni róla – mondta Mirkó.

– Miért névtelennel? – érdeklődtem nevetve.

– Hogy bárki nyugodtan szavazzon igennel, és ne foglalkozzon a mindent leszóló Somfalviékkal – mondta, kizárásos alapon rám célozva, amire hangosan elröhögtem magam, és bólogatva jeleztem, hogy jó, úgy lesz.

– Egy pillanat, csak beizzítom a gépem – vette Mirkó az ölébe a laptopját, és felnyitva bekapcsolta, majd a betöltésre várva türelmetlenül kopogtatott az ujjával a billentyűzet mellett, miközben Barbi a telefonját nyomkodta, Benedek pedig megitta az üdítősdobozának alján lévő utolsó kortyot, és felállt, hogy kidobja.

Miközben az asztalhoz visszasétálva elhaladt előttem, megcsapta az orromat a parfümjének illata, amitől ösztönösen félrefordítottam a fejem, hogy kikerüljem, de késő volt, máris beleivódott az orromba. Csakúgy, mint a színház után. Vagy mint a hét perc mennyország után. És alatt.

Megpróbáltam ignorálni az illatot, és normálisan reagálni, úgyhogy viszonyoztam Benedek mosolyát, miközben mindannyiunk telefonja rezgett egyet a közösen megkapott Instagram-értesítéstől.

– Nézem – szólt Barbi, akinek már eleve a kezében volt a telefonja. – Na, valamivalami99 mégis előkerült.

– Nem töröltük ki? – kérdezte Mirkó.

– De, de mivel mégis válaszolt, visszaugrott beérkezettbe – magyarázta Barbi.

– És mit ír? – érdeklődtem.

– Olvasom – szolt, majd eltátotta a száját, amit észrevettünk, és kérdőn pillantottunk rá. – Ó a bűdös francba – motyogta szemmel láthatóan teljesen elképedve.

– Mi az? – kérdeztük, mire Barbi tehetetlenül leengedte a kezét a telefonjával együtt, és megsemmisülve nézett Benedekre.

– Mi történt? – nézett a szemébe, Barbi pedig összeszedve minden erejét mélyen beszívta a levegőt, majd a fejét tanácstalanul ingatva kimondta.

– Maja az.

– Tessék? – meredt rá Benedek, és pislogás nélkül nézte Barbit, megpróbálva feldolgozni a hallottakat, ami rajta kívül minket is rendesen lesokkolt, majd pár másodpercnyi hatásszünet után mindannyian azonnal elővettük a telefonunkat és megnyitottuk az X profilt Instán, majd sietősen elolvastuk valamivalami99 legújabb üzenetét. Amiben immáron felfedte a kilétét. És kiderült, hogy Maja az. Azt írta, van egy olyan érzése, hogy megcsalja a barátja. És hogy tudunk-e segíteni kideríteni. Mi pedig mindannyian tanácstalanul néztünk Benedekre, aki teljesen ledöbbenve ült. Fél kezével a telefonját fogta, a másikkal pedig idegesen belemarkolt a hajába, és megfélelkezve a mozdulatról a feje tetején tartotta a kezét, újra és újra elolvastva az üzenetet. Aztán felnézett a kijelzőről, és válaszra nyitotta a száját.

Folytatása következik.

A kitalált történet szereplői is kitaláltak, mindennemű hasonlóság
a valósággal a véletlen műve.

Leiner Laura / *Mindig történik VALAMI a Deákban*

Belvárosi Deák-sorozat 1.

Copyright © Leiner Laura, 2024

Minden jog fenntartva.

Kiadja a Laulin Kft., 2024

e-mail: laulinkft@lkonyvesbolt.hu

www.lkonyvesbolt.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

Szerkesztette Szokolya Mira

Korrektor Török Mária

Borítóterv Tabák Miklós